Parfumul dulce al verii

MARY ELLEN TAYLOR

LITERA

blue MOON

Honeysuckle Season
Mary Ellen Taylor
Copyright text © 2020 Mary Burton
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.
Toate drepturile rezervate
Imagine coperta © Ashraful Arefin / Trevillion Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Parfumul dulce al verii
Mary Ellen Taylor

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TAYLOR, MARY ELLEN
Parfumul dulce al verii / Mary Ellen Taylor ;
trad. din lb. engleză şi note: Simona Tatu . –
Bucureşti : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7513-2
ISBN EPUB 978-606-33-7576-7

I. Tatu, Simona (trad. ; note)

821.111

O grădină e întotdeauna o succesiune de nenumărate înfrângeri şi de doar câteva victorii, aşa cum e viaţa însăşi.
May Sarton, poetă

Prolog

Marţi, 5 aprilie 1994
Trenton, New Jersey

Tinereţea Oliviei începuse să se destrame în toamna anului 1940. Războiul era în toi în Europa, iar în Pacific stătea să izbucnească un alt mare conflict. În timp ce evenimentele lumii îi răpeau din ce în ce mai mult din candoarea proprie vârstei, Olivia încerca cu îndârjire să facă pământul să rodească, încredinţată că încă mai putea să planteze seminţele unor visuri şi speranţe proaspete. Dar lumea a continuat să se zdruncine şi să se erodeze până când, în cele din urmă, Olivia s-a dezechilibrat şi şi-a pierdut pentru totdeauna capacitatea de a vedea frumuseţea lucrurilor.

Stătea acum lângă un pat de spital, strângând mâna palidă a prietenei ei muribunde. Venele albastre, înţepate şi împunse de atâtea ori de medici şi de asistente, străbăteau mâini mici care, pentru prima dată, nu erau încordate şi pregătite de luptă. Vechea ei prietenă părea împăcată, de parcă acceptase, în cele din urmă, ideea morţii.

Îmbătrânirea putea să aibă un astfel de efect asupra celor norocoşi. Pe măsură ce tinereţea şi vitalitatea

dispăreau, se estompau totodată şi unele regrete, iar câţiva dintre demoni se preschimbau în îngeri.

Chipul prietenei era supt şi ridat în întregime, iar trupul ei, cândva plin de vitalitate, rămăsese doar piele şi os. Părul castaniu-roşcat, odinioară bogat, i se rărise, crescând la fel de alb precum pielea ei subţire ca o coală de hârtie. Prin perfuzii picurau sedative şi analgezice, însoţite de sunetele domoale ale aparatelor. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele, ca lumina să nu-i rănească ochii. Dintre toate locurile în care buna ei prietenă ar fi putut să-şi dea ultima suflare, Olivia nu şi-ar fi imaginat niciodată că avea să se întâmple aici, într-o cameră sumbră şi aseptică, atât de departe de căminul ei din luxurianta zonă a munţilor Blue Ridge.

Acum Olivia aproape că regreta că se afla de faţă, riscând să piardă amintirea fetei aceleia puternice şi pline de vitalitate, care se lua la trântă cu viaţa ori de câte ori era nevoie. Pe cât de mult îşi dorea Olivia să se agaţe de nepreţuitele imagini din trecut ale prietenei ei şi să ignore ravagiile făcute de cancer, n-ar fi putut s-o abandoneze tocmai acum, fără să rămână cu un regret a cărui povară n-ar mai fi putut s-o poarte pe umerii ei bătrâni.

Olivia rămase tăcută şi cu ochii închişi, până când simţi un freamăt abia perceptibil în trupul femeii. Ridicându-şi privirea, îi văzu ochii plini de lacrimi, care o fixau.

– Aţi venit? o întrebă prietena ei cu glas stins, ce părea încordat.

Olivia zâmbi, refuzând să lase tristeţea să i se citească pe chip.

– Bineînţeles că am venit.

– Copilul meu e aici?

– Da, ea m-a adus cu maşina. Vederea nu-mi permite să mă aventurez mai departe de orăşelul meu.

– Ce mai face fiica mea? o întrebă bolnava din nou, ca şi cum nici n-ar fi auzit răspunsul de dinainte al Oliviei.

– S-a transformat într-o femeie frumoasă.

– Bun.

Pentru o vreme, între cele două se aşternu o tăcere prelungă, întreruptă doar de piuitul unui monitor.

– Vă mulţumesc că aveţi grijă de ea.

– Şi tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine, nu-i aşa? Te-ai ocupat de nepoata mea atunci când a avut cea mai mare nevoie.

– Ce mai face?

– Tocmai a născut cel de-al doilea copil.

Olivia îşi aduse aminte de actul unic de curaj din urmă cu o jumătate de secol, care le unise pe ea şi pe prietena ei. Riscaseră totul una pentru cealaltă şi păstraseră foarte multe secrete.

– Nu plecaţi de pe lumea asta luându-vă şi secretul cu dumneavoastră, doamnă Olivia, spuse femeia încruntându-şi sprâncenele subţiri. Ştim amândouă că o astfel de taină e dintre acelea care ţin sufletul legat de pământ.

De-a lungul anilor, Olivia ferecase înlăuntrul ei atât de multe amintiri, încât se amestecaseră unele cu altele. Se temea că, dacă vreuna dintre ele ar fi ieşit la iveală, ar fi reuşit să le tragă după ea şi pe celelalte. Ea credea că mărturisirile făceau cel mult bine la suflet, atât şi nimic mai mult. Secretul ei servise unui scop, iar dacă păstrând tăcerea în continuare avea să fie legată de pământul ăsta pentru totdeauna, atunci fie ce-o fi.

Capitolul 1

SADIE

Marţi, 15 martie 1943
Bluestone, Virginia
Munţii Blue Ridge

Existau trei trucuri pe care trebuia să le ştii atunci când voiai să te ascunzi. În primul rând, era important să răsufli pe cât de uşor cu putinţă. Dacă procedai aşa cum trebuia, nările îţi fremătau imperceptibil, iar răsuflarea era la fel de uşoară ca râul James curgând prin dogoarea secetoasă a verii. Apoi, asemenea unui iepure, trebuie să-ţi linişteşti bătăile iuţi ale inimii, să n-o laşi să-ţi bubuie cu putere în coaste. Sunetele au tendinţa să răsune dincolo de hotarele trupului.

Iar cel din urmă truc, dar nici pe departe cel mai lipsit de importanţă, era să-ţi ţii privirea în pământ. Să nu te uiţi niciodată la cel care te vânează. Chiar dacă nu vede iepurele, o vulpe poate să-i simtă privirea aţintită asupra ei, asemenea unei bătăi pe umăr.

Sadie Thompson se ghemui în spatele unei tufe încâlcite de caprifoi, care se încolăcea în jurul ciotului imens al unui stejar prăbuşit. Inima îi bătea tare în piept, duduindu-i atât de puternic în spatele coastelor, încât Sadie se chinuia să-şi recapete răsuflarea. Nu era într-o formă fizică bună, iar cursa de un kilometru şi jumătate prin pădure, după ce coborâse din vechea camionetă, o epuizase din cale-afară. Cu un an în urmă ar fi alergat de două ori mai iute,

asemenea unei căprioare, şi n-ar fi riscat să rămână fără suflu.

Întunericul se lăsă peste munţii Blue Ridge, pogorând o negură ca de cerneală asupra pământului. Puţina lumină de lună strecurată printre norii grei, încărcaţi de ploaie, era oprită de frunzişul copacilor. Se auzi ţipătul unei bufniţe. Căprioarele, speriate de musafirul nepoftit, se năpustiră spre pădure.

Sadie se descurca prin întuneric. Era obişnuită să călătorească noaptea şi cunoştea dealurile şi văile din comitatul Nelson ca pe propriul buzunar. Tatăl lor îi învăţase, pe Sadie şi pe fraţii ei, cum să meargă de-a lungul cărărilor lăturalnice şi înguste, pe care abia dacă avea loc să treacă o maşină. Se înainta greu, dar erau cele mai bune drumuri pentru contrabandiştii care fugeau de lege. Bătrânul lor tată îi pusese să memoreze cele mai strânse curbe ale drumului, să bată cu piciorul străvechile poteci ale indienilor, care ajungeau de partea cealaltă a versantului, şi le arătase peşteri neştiute de nimeni, unde puteau să pregătească, la lumina lunii, amestecul pentru băutură. Ea şi familia ei cunoşteau toate ascunzişurile acelei regiuni din Virginia şi, dacă ar fi vrut, puteau să-şi piardă urma pentru totdeauna.

Sadie îşi lipi faţa de frunzele jilave şi stătu aşa un moment, ca să-i treacă panica din pricina căreia fugise în toiul nopţii. În apropiere se auzi ţârâitul unor greieri, iar un păianjen i se căţără pe mână, însă fata nu le dădu atenţie. Avea o problemă mult mai mare de înfruntat.

În urmă cu o oră, şeriful Kurt Boyd ajunsese la casa mamei ei, cel mai probabil hotărât s-o aresteze pe Sadie pentru tentativă de crimă – poate chiar pentru crimă, dacă omul acela nu scăpase cu viaţă. Lui Sadie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de fapta ei, dar acum îşi dorea să-şi fi pus în practică răzbunarea într-un mod mai inteligent.

Ieşise din casa maică-sii şi se repezise la camionetă fără ca măcar să aibă timp să-şi facă bagajul sau să-şi sărute bebeluşul adormit. Scosese maşina din viteză şi o lăsase să coboare lent panta dealului, nu care cumva să scoată vreun sunet. Pornise motorul abia atunci când ajunsese la piciorul dealului. Probabil că şeriful auzise huruitul camionetei şi pornise în urmărirea ei. Sadie condusese până când radiatorul camionetei se supraîncălzise, iar ea nu mai avea cum să-l repare.

Deşi braţele îi pulsau, iar cizmele de lucru i se frecau de picioarele umflate, fata se repezi în tufişuri. Ascultă zgomotul făcut de Dodge-ul lui Boyd răsunând din ce în ce mai aproape. Se gândi că ar fi putut să străbată muntele de-a curmezişul pe vreo veche potecă indiană, dar Boyd mai văzuse trucul ăsta şi ar fi făcut, pur şi simplu, stânga împrejur. Singura scăpare era să stea aşa, ghemuită, cât mai mult timp cu putinţă.

Avea să aştepte ca Boyd să plece, iar mai târziu intenţiona să se întoarcă, poate, la camioneta ei şi, dacă radiatorul se răcise suficient de mult, să pornească din nou la drum. Ţinta lui Sadie era să ajungă la Charlottesville, după care să ia trenul spre o destinaţie cât mai depărtată de Bluestone.

Cum stătea aşa, întinsă pe pământ în spatele tufişurilor, auzi huruitul unei maşini. Recunoscu motorul Dodge-ului şerifului şi-şi dădu seama că maşina se mişca încetişor în josul drumului. Şeriful ştia că fata nu avusese cum să ajungă prea departe. N-o fi fost el cel mai deştept dintre oameni, dar cunoştea aproape la fel de bine ca şi ea cărările indienilor, drumurile miniere şi ascunzişurile.

Câteva secunde mai târziu, apărură luminile unor faruri. Sadie îşi apăsă pântecul de pământul jilav, simţindu-şi sânii îndureraţi, încă plini de lapte, striviţi de cămaşa cusută grosolan. Prea curioasă ca să-şi mai ia măsuri de

siguranţă, aruncă o privire furişă doar atât cât să zărească statura impunătoare a şerifului Boyd trecând prin faţa farurilor. El se opri, stând cu picioarele bine înfipte în pământ şi cu dreapta dolofană odihnindu-i-se pe curea. Sadie nu putea să-i vadă faţa, dar bănui că avea o privire încruntată. Boyd crezuse întotdeauna că un bărbat adevărat nu trebuia să zâmbească sau să vorbească prea mult. Însă era totuna, fiindcă, atunci când deschidea gura, nu scotea niciodată nimic care să merite împărtăşit. Fasciculul de raze al unei lanterne tăie bezna la doar câţiva metri deasupra trupului fetei.

– E prost ca noaptea! obişnuia să spună, în glumă, fratele ei, Johnny, cu privire la şerif.

Celălalt frate, Danny, râdea:

– Pot să-l duc de nas chiar şi dacă nu-s în formă.

În clipa în care îşi aduse aminte de Johnny şi de Danny, Sadie simţi cum i se puse un nod în gât. O cuprinse o tristeţe adâncă, una despre care se îndoia că avea s-o mai părăsească vreodată. O, Doamne, cât de dor îi era de amândoi!

„Nu te gândi la mine!“ îi răsună în minte vocea lui Johnny. „Gândeşte-te la Boyd!“

„Da“, îi răspunse ecoul lui Danny. „O fi el nătâng, dar e rău, şi chiar şi un ceas stricat arată corect ora de două ori pe zi.“

Sfatul lui era unul potrivit. Sadie avea să se gândească la fraţii şi la fiica ei după ce se punea la adăpost. Acum trebuia să-i facă faţă lui Boyd.

Abilităţile de urmăritor îl ajutau pe şerif să compenseze lipsa deşteptăciunii. Prin vene îi curgea sânge de copoi. Dacă se întâmpla ca vreun prizonier să evadeze pe o rază de circa patruzeci de kilometri, autorităţile statale îl chemau pe Boyd ca să-i dea de urmă. Chiar şi fermierii apelau la el atunci când vreun coiot le ucidea vitele. Iar în

perioada alegerilor, şeriful adulmeca atât de multe distilatoare ilegale, încât îi făcea fericiţi chiar şi pe cei mai înverşunaţi bisericoşi.

Tatăl lui Sadie nu-i purtase niciodată pică lui Boyd atunci când acesta organiza vreo razie ca să găsească distilatoarele. Treaba lui Boyd era să le descopere, iar a tatălui ei să le ascundă. Fiecare trebuia să supravieţuiască în felul său. Dar, după cum înţelegea Sadie lucrurile, Boyd avea o înclinaţie către meschinărie. Prizonierii aceia cărora el le lua urma aveau câte unul sau chiar amândoi ochii învineţiţi atunci când ajungeau înapoi în celule. Mereu lipsea câte o vacă şi, în timp ce mânuia bâta ca să distrugă vreun distilator, Boyd fluiera întotdeauna o melodie veselă.

La nici şase metri de ea, bocancii lui Boyd scârţâiau acum pe ţărâna moale şi pe stratul de frunze.

– Sadie, fata mea, ştiu că eşti pe aici, pe undeva. Aici se piteau şi fraţii tăi. Nu-ţi înrăutăţi situaţia şi ieşi din ascunzătoare. N-o să-ţi fac nici un rău.

Pe când era copil, Sadie se juca, împreună cu băieţii, de-a iepurele şi vulpea în vizuină. Fiind cea mai mică de statură, ea era mereu iepurele. Asta se întâmpla şi din pricină că se pricepea să se vâre în câte o ascunzătoare minusculă, în care stătea nemişcată, ascultând râsetele fraţilor ei, transformate în icnete de frustrare atunci când nu reuşeau să prindă iepuraşul.

Sadie închise ochii şi-şi dori ca întregul ei trup să-şi încetinească funcţionarea. Îşi apăsă cu putere faţa de pământ.

„Sunt doar o frunză pe o ramură“, îşi zise ea în gând. „Nu e nimic de văzut aici“, ar fi vrut ea să-i spună urmăritorului. „Vezi-ţi de drum, şerifule Boyd!“

Zgomotul bocancilor lui se auzi mai aproape de ascunzătoare. Boyd răsufla greu, semn că nici el nu era

obişnuit să alerge. Deşi mai înalt cu vreo cincisprezece centimetri decât Sadie, şeriful n-avea o constituţie bună pentru alergat, mai ales pe astfel de coclauri.

Sadie şi fraţii ei hoinăreau pe dealuri asemenea indienilor cherokee, siouan, iroquois, ori asemenea coloniştilor germani şi scoţieni veniţi în urma lor. Atunci când nu aducea apă în casă, fata căra saci cu porumb ori cu zahăr, sau cutii puse unele peste altele, pline cu borcane de rachiu. Chiar şi pe când era mititică putea să aducă de la pârâu câte două găleţi pline cu apă în mai puţin de cinci minute şi fără să verse un strop. Nici o fată nu era la fel de puternică precum Sadie, dar pe vremea aceea ei nu i se păruse deloc că asta ar fi fost ceva deosebit.

– Ieşi din ascunzătoare, Sadie, spuse şeriful Boyd. Nimeni nu vrea să-ţi facă rău.

Şeriful îi vorbea pe un ton foarte mieros, doar că minciunile lui nu erau deloc dulci. Dacă o găsea, n-ar fi făcut altceva decât să-i pună cătuşele, aşa cum o mai ameninţase de zeci de ori. Iar de data asta avea s-o ducă la Lynchburg şi s-o dea pe mâna doctorului Carter, care să facă astfel ca ea să nu mai poată să aibă niciodată copii.

Sadie îşi strânse şi mai tare pleoapele şi se gândi la copila ei cea frumoasă, care dormea în leagăn. Cu un efort de voinţă, reuşi să-şi înăbuşe lacrimile şi tristeţea. Nu-şi lăsase fetiţa singură pentru că şi-ar fi dorit asta. Viaţa i se schimbase dintr-odată şi nu-i mai dăduse de ales. Singurul gând cu care putea să se consoleze era acela că fetiţa avea să fie bine – poate chiar cu mult mai bine – în grija bunicii.

Boyd îşi ţinea răsuflarea ori de câte ori picioarele lui enorme călcau pe vreo creangă. Tufişul de lângă Sadie se mişcă şi foşni. Ea îşi închipui mâinile butucănoase ale

şerifului dând crengile şi frunzele la o parte şi înşfăcând-o de guler.

„Sunt un ţânţar. Un gândac pe un buştean. Prea mic ca să fie băgat de seamă.“

– Nu ţi-ai dezamăgit mama îndeajuns? N-are destule pe cap fără să-şi mai facă griji şi pentru fraţii tăi, şi pentru copilul din flori pe care, bineînţeles, tot ea trebuie să-l crească?“

Lacrimile îi ţâşniră lui Sadie din spatele pleoapelor închise. Poate că era cea mai rea fiică pe care putea s-o aibă o mamă. Dar să dea naiba dacă avea să-l lase pe ţărănoiul ăla de şerif să se folosească de enumerarea cususrilor ei ca s-o gonească din ascunzătoare ca pe o prepeliţă înspăimântată.

– Eşti o fată demnă de milă. Şeriful Boyd îşi însoţi cuvintele de un oftat profund. Faci numai probleme, adăugă el.

Apoi îşi dădu seama că dojenile n-aveau nici un efect, aşa că schimbă tactica.

– Ţi-ar fi mult mai bine dacă m-ai lăsa să te ajut. Vorbesc eu cu judecătorul şi-i spun să fie mai blând cu tine. Ştim cu toţii că n-ai vrut să dai cu maşina peste omul ăla. A fost, pur şi simplu, un accident.

Cuvintele lui îi zdruncinau lui Sadie încrederea în sine, aşa că ea simţi un suspin sugrumându-i gâtlejul. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Strânse din buze. O, Doamne, nu fusese un accident! Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o din nou.

Timpul se scurgea încet, iar Sadie asculta sunetul răsuflării şerifului. El făcu încă un pas şi ajunse atât de aproape, încât fata îi simţea mirosul de aftershave ieftin.

Rămase pe loc, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la Boyd. Şeriful n-avea să dea de iepuraş în noaptea aceea.

– La naiba, Sadie! Tot am să te găsesc. Şeriful bolborosi un şir de blesteme şi-şi încheie tirada cu ceva despre cum ar fi trebuit ea să ardă în iad. Şi o să mă asigur că judecătorul o să-ţi pună la răcoare fundul ăla slăbănog pentru destul timp de acum încolo.

Frunzele foşniră sub cizmele lui Boyd pe când acesta se întorcea spre drum şi spre aureola luminoasă a farurilor.

Şeriful trânti cu furie uşa maşinii, iar, atunci când îl ambală, motorul bolborosi asemenea unui bătrânel care îşi dregea glasul. Ambreiajul se defectase. Sadie îl avertizase de mai multe ori că pedala era uzată, dar, la fel ca toţi ceilalţi din vale, el n-o prea luase în serios. În cele din urmă, roţile se puseră în mişcare; motorul trecu de la prima viteză la cea de-a doua şi hurui în noapte, mormăind asemenea unui moşneguţ.

Oricât de tentată ar fi fost să se mişte, Sadie rămase ţintuită aproape de pământul rece. Braţul drept, vârât sub trup, îi amorţise, iar acum simţea ca şi cum o mie de ace ar fi înţepat-o pe sub piele. Nu era pentru prima oară când îi fusese pironit braţul şi de bună seamă că mai simţise o astfel de durere.

Se auzi ţipătul unei bufniţe care vâna un iepure. Acesta ţâşni într-un copac găunos de lângă fată. Ironia situaţiei o făcu pe Sadie să zâmbească.

Ea ştia că Boyd era un nenorocit viclean şi n-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi întors pe jos ca să-i dea de urmă.

Atunci când, în cele din urmă, îşi înălţă capul, luna urcase pe cerul nopţii, iar norii se risipiseră, dând la iveală un număr nesfârşit de stele strălucitoare.

Îşi îndreptă faţa către Steaua Polară, după care se ridică în genunchi. Se opri şi ascultă cu atenţie, ca nu cumva Boyd să fie prin apropiere, şi începu apoi să-şi cureţe praful de pe salopeta de blugi şi de pe cămaşa ponosită, de bumbac, a fratelui ei. Era preferata lui şi, în mod

normal, s-ar fi supărat, dar fratele ei era pe ocean, luptând în război, iar Sadie ştia că asta ar fi fost ultima lui grijă.

Ieşi din tufiş cu băgare de seamă şi-şi croi drum în sus, către şosea. Dacă o lua în stânga, se îndrepta spre vest, înapoi pe munte. Avea multe locuri în care ar fi putut să se ascundă de Boyd, dar asta ar fi însemnat să transforme într-o altfel de închisoare pădurea pe care o iubea. La vreo treizeci de kilometri spre sud se aflau Charlottesville şi gara.

Îşi vârî mâinile în buzunarele voluminoase şi pipăi banii pe care îi primise de la maică-sa. Era fondul de urgenţă al mamei şi o durea sufletul să-i cheltuiască banii, dar avea nevoie de acei trei dolari.

– O să ţi-i dau înapoi, mamă.

Sadie o luă din loc, oprindu-se din când în când şi ciulind urechea la sunetul scos de motorul Dodge-ului. Însă nu auzi decât zumzetul greierilor şi scrâşnetul cizmelor ei de-a lungul drumului de pământ.

– O, Doamne, Johnny şi Danny, ce încurcătură!

„Ai avut mereu un talent la treaba asta“, îi răsunară în minte vocile fraţilor ei.

Scrisorile de la Johnny sosiseră regulat până de curând, dar Danny trimisese doar câteva de când intrase în armată. Sadie se temea că războiul îi înghiţise pe amândoi.

Tot mergând, sânii începură s-o doară, iar din sfârcuri începu să i se prelingă lapte. Probabil că fetiţei ei i se făcuse tare foame. În căsuţa lor, aveau lapte praf şi sirop Karo. Mama ei ştia cum să le prepare pe amândouă şi să hrănească bebeluşul. Mama n-avea s-o dezamăgească, chiar dacă Sadie o făcuse de râs prin alegerile ei prosteşti.

Primele semne ale răsăritului se iviră la orizont, luminând munţii în portocaliu şi galben intens. Oricât de

frumoasă ar fi fost priveliştea, acum timpul nu era de partea ei.

După ce coti la o curbă cunoscută, o pereche de faruri se iviră pe drum. Motorul silenţios nu semăna cu Dodge-ul lui Boyd, dar, cunoscându-l pe şerif, Sadie ştia că ar fi apelat la oricare alt vehicul ca să poată să meargă în căutarea ei.

Nu voia să rişte, aşa că se ghemui într-unul dintre tufişurile de pe marginea drumului. Mireasma caprifoiului era puternică şi o umplea de speranţă. Trebuia să găsească o altă cale. O altă potecă.

Maşina încetini, schimbă viteza şi se opri. Sadie nu fusese îndeajuns de rapidă. Şoferul din acea maşină o zărise.

Capitolul 2

LIBBY

Sâmbătă, 6 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Se spune că, dacă e să ai ghinion, o să-l ai de trei ori. Însă zicala nu e neapărat adevărată. Ghinionul poate să vină de trei ori, de patru, de cinci sau de câte ori vrea el.

Primul semn de rău augur veni odată cu o bătaie puternică pe umărul lui Libby McKenzie şi cu o voce care îi ţipă în ureche:

– Trezeşte-te!

Smulsă din somn, se ridică iute şi-şi aruncă picioarele peste marginea canapelei, doborând paharul gol de vin de pe măsuţa de cafea. Simţind cum i se învârtea capul şi cum îi fierbea stomacul, îşi dădu pe spate o şuviţă de păr negru.

– Ce e?

– Libby, scoală-te! Trebuie să ajungi la nuntă într-o oră.

Prietena ei, Sierra Mancuso, era cea de la care veneau ţipetele. Copilăriseră împreună, familiile lor fiind vecine, iar, până când Libby plecase la internat, la vârsta de treisprezece ani, cele două fete fuseseră nedespărţite.

Libby îşi simţea gura uscată ca vata.

– Ce s-a întâmplat cu alarmele mele? Pusesem două.

– Cele două pe care tocmai ţi le-am închis?

Sierra privi în jos, către cea mai bună prietenă a ei. Părul blond îi era prins într-un coc şi era îmbrăcată cu o cămaşă neagră şi cu pantaloni, iar în picioare purta o pereche de pantofi comozi. După ţinută, puteai să-ţi dai seama numaidecât că Sierra avea să lucreze în ziua aceea pentru o firmă de catering.

Amândouă aveau treizeci şi unu de ani şi amândouă suferiseră pierderi care le schimbaseră vieţile. Cea mai mare tragedie din viaţa Sierrei se petrecuse cu un an în urmă, atunci când îi murise soţul de cancer, iar pe Libby o puseseră la pământ trei sarcini pierdute şi un divorţ. Amândouă sufereau, aşa că se retrăseseră în oraşul lor natal, Bluestone, la casele părinţilor, până când lucrurile aveau să se mai aşeze.

Libby se uită la telefon şi la ceasul mov, pe care îl avea încă din clasa a şaptea. Cifrele roşii ale afişajului digital spuneau: „8.02“.

– La naiba!

– Am pus de cafea, spuse Sierra, bătând din palme. Pregătesc ouă. Repejor!

– Imediat!

Libby sări în picioare şi se repezi în sus pe scări, către baia micuţă. După ce îşi dădu jos tricoul lălâu, răsuci robinetul de apă caldă şi aşteptă, în huruitul ţevilor vechi, ca apa să se încălzească.

Tatăl ei, medicul Allen McKenzie, fusese pediatrul orăşelului timp de treizeci de ani. Nu refuzase niciodată un pacient, nici măcar spre sfârşitul vieţii, când se îmbolnăvise. Se stinsese în urmă cu şase luni.

Cu toate că-şi promisese în mod solemn să nu se mai întoarcă niciodată în oraşul ei natal, Libby se mutase în vechea locuinţă a familiei ca să aibă grijă de tatăl ei văduv, care nu mai avea mult de trăit, iar după ce el murise, Libby se hotărâse, pur şi simplu, să rămână. Era şi mai avantajos din punct de vedere al banilor, în comparaţie cu traiul într-un apartament închiriat din Richmond. După divorţ, îi fusese greu să-şi mai permită ceva din veniturile ei de fotografă. Îşi propusese să se reorganizeze începând cu ianuarie, să pună nişte bani deoparte, după care, până la Crăciun, să se întoarcă la o viaţă adevărată, într-un oraş adevărat. Se tot reorganiza de vreo şase luni şi încă nu reuşise să se pună pe picioare.

În cele din urmă, apa începu să scoată aburi, iar Libby se grăbi să sară sub jetul fierbinte. Puseul de adrenalină o făcu să-şi termine duşul în mai puţin de cinci minute. Se şterse cu prosopul şi se duse în vechiul ei dormitor.

Camera rămăsese amenajată aşa cum fusese în urmă cu treisprezece ani, atunci când Libby plecase din oraş ca să meargă la facultate. Acelaşi poster cu SALVAŢI PLANETA! atârna pe perete alături de o fotografie de Ansel Adams, cu linia orizontului din Montana. Era nevoită să doarmă tot în patul ei dublu tip sanie, acoperit tot cu păturica mov, cu

imprimeu cu motive turceşti, cumpărată de la IKEA pe când avea şaisprezece ani. Şi aşa era destul de trist faptul că fusese nevoită să se mute înapoi în casa părintească, dar să doarmă din nou în primul ei pat, asta însemna deja tristeţea dusă la un alt nivel. La fel de nepotrivit i s-ar fi părut şi să doarmă în camera părinţilor sau în cel de-al treilea dormitor, care fusese biroul tatălui ei. La etaj erau pur şi simplu prea multe amintiri care o duceau cu gândul la căsnicia dificilă a părinţilor ei. Îi mai rămânea doar canapeaua din sufragerie.

Din valiza care stătea deschisă pe patul îngrijit făcut, Libby scoase o pereche de pantaloni eleganţi şi o bluză albă. Pescui o perie din lateralul valizei şi-şi întinse bine părul, pe care apoi îl prinse într-o coadă de cal. Venind şi rândul trusei de machiaj, Libby se dădu repede cu rimel şi ruj. Puse la loc în valiză toate obiectele, după care curăţă blatul chiuvetei de la baie şi agăţă prosopul într-un cui. Până la 8.12 nici n-ai fi zis că trecuse cineva pe acolo. Perfect!

Se repezi în jos pe scări, desculţă, îşi înşfăcă geanta cu echipamentul foto, împreună cu pantofii, după care străbătu la iuţeală peluza din spatele casei, până la locuinţa familiei Mancuso. Deschise uşa de la bucătărie.

– Foloseşti, măcar, casa aia? o întrebă Sierra.

Libby se aşeză pe unul dintre scaunele din bucătărie şi-şi legă şireturile.

– Tocmai am făcut un duş.

Sierra aşeză pe masă o cană cu cafea pentru Libby, după care luă o spatulă, scoase o porţie de omletă şi o puse în faţa prietenei sale, pe o farfurie albastră, alături de o furculiţă. Tot pe farfurie mai erau şi felii subţiri de căpşuni, aşezate în formă de evantai.

Libby luă o îmbucătură de omletă, descoperind că un impuls de proteine era tot ceea ce îi trebuia.

– Fii binecuvântată!

Sierra luă o cană mare, pe care era desenată sigla Virginia Tech, şi o umplu cu suc de portocale.

– Parcă ai fi o fantomă, spuse ea. Vii şi pleci, dar nu laşi nici o urmă.

– E foarte ciudat, îi răspunse Libby. N-am mai locuit în casa părintească de ani de zile.

– Dar acum o faci.

Libby sorbi din cafea, tânjind după puseul acela de energie.

– Nu chiar. Sunt încă în vizită.

Anul trecut, după ce se îmbolnăvise, tatăl ei se apucase să deretice şi să cureţe casa, aruncând tot calabalâcul inutil care se strângea într-o viaţă de om. Zugrăvise pereţii într-un gri-deschis, iar stucatura o vopsise în alb strălucitor. Nu se apucase de renovări mai mari, precum cele care ar fi trebuit făcute la bucătărie şi băi, gândindu-se, fără îndoială, că noul proprietar avea să le modifice după gustul său.

Îi lăsase fiicei lui o versiune simplificată a casei, pregătită să fie scoasă la vânzare pe piaţa imobiliară. Dorinţa lui fusese ca Libby s-o vândă, iar cu banii obţinuţi să-şi găsească o nouă locuinţă. Libby îi spusese că avea să se gândească la asta, însă nu se hotărâse nici până în acel moment.

Sierra clătină din cap.

– Ţi-e frică să prinzi rădăcini.

– Am mai trecut prin asta, îţi aminteşti? Rădăcinile nu cresc de fiecare dată îndeajuns de adânci.

– Ar putea să crească, dacă nu le-ai cocoloşi atât de mult.

Libby ridică dintr-o sprânceană.

– Locuieşti în garajul părinţilor tăi, Sierra. Nu există ceva mai provizoriu de atât.

– Cel puţin, *locuiesc* acolo. Mi-am despachetat bagajele, răspunse ea, cu un rânjet.

– Îmi place să am libertatea de a alege.

Se auzi piuitul unui SMS, iar Libby începu să răscolească prin geantă, în căutarea telefonului. Mesajul era de la mireasa care se căsătorea în ziua aceea.

Ginger, mireasa: Se pare că o să plouă. Trimite gânduri însorite.

Libby: Sunt pe drum.

Ginger, mireasa: Mama îngrijorată. Eu spun că o să fie bine.

Libby: Am mereu umbrele la îndemână. Ne vedem peste juma' de oră.

Libby luă un baton cu granola din dulapul pe care doamna Mancuso avea grijă să-l ţină mereu aprovizionat.

– Sierra, tu de ce mai eşti încă aici? N-ar trebui să fii la locul în care se ţine petrecerea, să pregăteşti mesele pentru catering sau să decongelezi plăcinţelele cu somon?

– Rick m-a pus în echipa de curăţenie, nu în cea de aranjare, spuse ea, cu o strâmbătură. Poţi să mă duci şi pe mine cu maşina?

– Plec acum.

– Ai echipamentul pentru fotografiat?

– Totul e în geantă.

Libby era obsedată de scenarii catastrofale încă de când era în clasa a şasea. Poate că asta se întâmplase şi din cauza agravării bolii psihice a mamei ei şi a sinuciderii acesteia, nenorociri care probabil că o făcuseră şi pe Libby, s-o ia razna. Indiferent de motive, însă, îi plăcea să facă liste cu toate dezastrele posibile.

Dacă avea programat un eveniment sau o petrecere la care de-abia aştepta să meargă, făcea liste cu toate

lucrurile care ar fi putut s-o împiedice să ajungă. În facultate, nu mergea la culcare înainte să-şi termine toate temele, să pregătească filtrul de cafea şi să-şi pună deoparte hainele pentru a doua zi. Mama îi spunea, în glumă, că era genul de om care purta „şi curea, şi bretele“, un fel de a aborda viaţa pe care câteodată îl ducea la extrem. Aşadar, şi ea, şi mama ei se pregăteau pentru toate dezastrele minore, în timp ce dezastrele majore le dădeau târcoale.

Din fericire, pentru astăzi pe listă avea doar „*Alarmă ratată“* şi „*Uragan“*. Mai erau şi „*Virează la timp ca să eviţi o căprioară“*, *„Şosele inundate“* (din cauza uraganului) şi „*S-a terminat benzina“.*

– Suntem în grafic, spuse Sierra aruncând încă un baton cu granola spre prietena ei. Ar fi bine s-o luăm din loc.

Luându-şi geanta cu aparatul foto şi poşeta, Libby merse grăbită către maşină. Puse toate bagajele pe bancheta din spate, după care se urcă la volan. În timp ce Libby porni motorul, Sierra se urcă pe locul din dreapta şi-şi puse centura de siguranţă. La rândul ei, Libby îşi fixă centura şi se asigură că avea rezervorul plin.

Ieşi cu spatele de pe alee, aruncând o privire către casă.

– Cafetiera e oprită?

Sierra luă o gură de cafea.

– Da. Şi e, de asemenea, spălată şi scoasă din priză.

– Eşti o comoară! Nu mi-ar fi plăcut ca locuinţa mamei tale să ia foc.

Sierra coborî oglinda retrovizoare de deasupra ei şi-şi trecu peste buzele roşii unghiile cu manichiură asortată.

– Poţi să tai de pe lista ta „*Casă cuprinsă de incendiu“*.

Libby aproape că schiţă un zâmbet în colţul gurii în timp ce cobora pe şoseaua mărginită de copaci şi se îndrepta către Main Street, singura arteră principală de circulaţie pe care o avea oraşul.

Bluestone, cu o populaţie de două mii de locuitori, fusese întemeiat la poalele munţilor Blue Ridge. Emigranţi germani, englezi şi scoţieni se stabiliseră de acea parte a frontierei statului Virginia pe la mijlocul secolului al XVIII-lea şi, timp de o generaţie, singura legătură dintre fermele din jurul orăşelului Bluestone şi restul lumii fusese Great Wagon Road. Calea ferată nu ajunsese niciodată până la Bluestone, dar, în cele din urmă, autostrada interstatală se apropiase îndeajuns de mult. În ultimul deceniu, nou-înfiinţatele vinării şi fabrici de cidru atrăseseră în regiune generaţii succesive de tineri, aflaţi în căutarea unei vieţi mai liniştite.

– Mă bucur că pot să vizitez Woodmont Estate, spuse Sierra. N-am ajuns la turul care s-a făcut acum două săptămâni.

– Restaurarea grădinilor le-a ieşit minunat.

Libby traversă centrul oraşului, respectând cu conştiinciozitate limitele de viteză şi accelerând abia după ce trecu de semnul care interzicea depăşirea vitezei de şaptezeci de kilometri pe oră.

Închis pentru public fiindcă era o construcţie din secolul al XVIII-lea, Woodmont se întindea pe o suprafaţă de optzeci de hectare, de-a lungul râului James. După ce fusese împroprietărit de regele George al II-lea, Ezra Carter construise, din cărămizi confecţionate manual, casa cu două etaje. Ferma deţinută de Carter începuse să cultive tutun, dar trecuse la producţia de grâu atunci când preţul acestuia crescuse în timpul Războiului de Şapte Ani. Agerimea cu care Ezra Carter înţelesese mersul pieţelor transformase familia Carter, timp de mai multe generaţii, într-una dintre cele mai înstărite din Virginia. Elaine Grant, actuala moştenitoare, începuse o renovare amplă a proprietăţii, dar circulau zvonuri că finanţele familiei erau pe sfârşite.

Pe vremea copilăriei lui Libby, moşia se deschidea o singură dată pe an, cu prilejul Săptămânii Grădinilor Istorice. Mai mulţi ani la rând, Libby vizitase Woodmont împreună cu mama ei. Chiar şi atunci, grădinile împrejmuite purtau semne de vechime. Multe plante, deşi încă arătoase, fuseseră năpădite de buruieni şi aveau nevoie de toaletare şi de replantare. Întreaga grădină, spunea mama, ar fi trebuit renovată. În mijlocul acelei sălbăticii invadatoare, Libby nu băgase niciodată de seamă imperfecţiunile. Pentru ea, grădinile însemnau un rar şi magic prilej de evadare, de care se bucura împreună cu mama ei.

Până acum, proprietatea nu mai găzduise niciodată nunţi sau alte evenimente. Mireasa, Ginger Reese, copilărise pe moşie, de a cărei îngrijire se ocupaseră părinţii ei. Tatăl, ca administrator, iar mama, Margaret, ca supraveghetoare a treburilor gospodăreşti. În prezent, fratele miresei, Colton, gospodărea moşia asemenea răposatului său tată, iar mama ei avea în continuare grijă de casă.

Nunta din acea zi era un fel de test pentru proprietate. Ginger luase legătura cu Libby prin pagina de internet a acesteia din urmă, de fotograf de nunţi, şi o angajase pentru că era din Bluestone şi cunoştea moşia Woodmont. Ginger era medic ginecolog la Charlottesville. Iar viitorul ei soţ, Cameron Walker, era chirurg la Centrul Medical al Universităţii din Virginia.

În depărtare se auzi bubuitul unui tunet.

– Ginger a închiriat cortul alb? întrebă Sierra.

– Nu. A spus că un cort ar ispiti legea atracţiei să se manifeste şi ar chema ploaia, îi răspunse Libby.

– Glumeşti? se miră Sierra, clătinând din cap. Dacă legea atracţiei ar funcţiona în felul ăsta, atunci i-aş spune eu vreo două. N-am făcut niciodată nimic ca să atrag viaţa pe care o duc acum.

Libby nu putu să râdă de remarca usturătoare, plină de amărăciune, a Sierrei. Nici ea n-ar fi putut vreodată să vizualizeze în minte ori să-şi imagineze sarcini pierdute, acte de divorţ sau înmormântarea tatălui ei. Însă toate astea îşi făcuseră apariţia una câte una, ca şi cum ar fi vrut să arate limpede că ghinionul acţiona după propriile reguli.

Norii zburau pe deasupra munţilor.

– S-a cam terminat cu gândirea pozitivă.

– Ieri, şansele de aversă erau de douăzeci la sută, spuse Sierra aruncând o privire la ecranul telefonului şi ridicând dintr-o sprânceană. Acum sunt de cincizeci la sută.

– Crezi că o să învingem soarta potrivnică?

Sierra clătină iarăşi din cap.

Libby încetini şi pătrunse pe un drum mai îngust, trecând prin dreptul unei podgorii întinse, pe care, în urmă cu treizeci de ani, o înfiinţase un investitor din New York. Nici unul dintre localnici nu-l întâlnise încă pe acel misterios personaj. În spatele podgoriei se zăreau fâşii lungi de garduri, precum şi dealuri unduitoare, presărate din loc în loc cu vaci care păşteau.

Vizitatorii de pe alte meleaguri, care depindeau de GPS, aveau deseori probleme atunci când voiau să localizeze Woodmont Estate. Cu două săptămâni în urmă, Libby însăşi, venită să facă turul proprietăţii, ratase ultimul viraj cu câţiva kilometri. Avusese nevoie de încă zece minute să revină pe drumul cel bun şi să zărească, în sfârşit, pilonii de cărămidă înconjuraţi de panseluţe în plină floare, galben cu mov.

Cu mai multă încredere în sine, de data asta zări virajul final şi merse pe aleea lungă, presărată cu pietriş şi mărginită de stejari albi, de pe vremea războiului din 1812. După cum îi spusese mama ei, plantarea arborilor făcuse parte din planul construcţiei, fiindcă absorbeau o

cantitate mare de apă, iar asta ajuta ca drumul să rămână uscat în perioada ploilor torenţiale.

Casa de cărămidă se ivi drept în faţă, flancată de grădini la est şi la vest. Cele mai multe dintre plantele de aprilie şi de mai încă erau pline de flori, iar gura-leului, hortensiile, cârciumăresele şi floarea-soarelui rămăseseră bogate, strălucitoare şi pline de culoare.

Libby urmă indicatoarele pentru parcare şi ajunse pe gazonul tuns cu grijă. Mai erau acolo două camionete de catering, Volvo-ul lui Ginger, o furgonetă albastră şi o camionetă roşie. Viitoarea mireasă era în casa cea mare, îmbrăcându-şi ţinuta. Ginger avea patruzeci şi unu de ani şi alesese să facă o nuntă fără domnişoare de onoare, aşa că sesiunea foto de dimineaţă avea să fie una destul de simplă.

După ce coborî din maşină, Libby se întinse spre bancheta din spate, ca să-şi ia aparatele de fotografiat. După ce închise portiera, se stârni o pală de vânt care trimise o briză delicată printre copaci. Libby privi spre râu şi zări la orizont o fâşie groasă de nori cenuşii.

– Te duci în casă? întrebă Libby.

– Da. Mă găseşti la bucătărie, îi răspunse Sierra.

Libby îşi puse genţile pe umeri, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ia şi umbrelele de rezervă din portbagaj.

– Ne vedem mai încolo, spuse ea.

– Oare mirele şi mireasa au îngropat o sticlă de rachiu în grădină? o întrebă Sierra, trăgându-şi un şorţ alb peste cap şi înnodându-i cordoanele în jurul taliei ei delicate.

– S-a vorbit ceva atunci când am făcut turul casei, dar mirele a uitat. Ce-i cu obiceiul ăsta?

Sierra clătină din cap ca şi cum ar fi fost îngrijorată.

– Se cheamă „cimitirul rachiului“ şi e un fel de tradiţie locală. Dacă vrei să ai parte de noroc în ziua nunţii, atunci îngropi o sticlă de băutură în grădină.

Libby se gândi că, poate, ea şi fostul ei soţ, Jeremy, ar fi trebuit să îngroape şi ei o sticlă sau chiar două în ziua cea mare.

– Şi ce se întâmplă dacă mirii nu fac asta?

Sierra făcu semn cu capul în direcţia norilor.

– Ploaie. Divorţ. Lăcuste. Şapte ani de ghinion şi tot tacâmul.

– Groaznic.

Cu un gest din mână, Sierra alungă expresia ursuză de pe chipul lui Libby şi-i spuse, zâmbind:

– La naiba cu legea atracţiei! Am zis! Şi cine are nevoie de un cimitir cu sticle de rachiu? Furtuna e la cel puţin două ore depărtare, ceea ce înseamnă că, până să se dezlănţuie, noi o să fim deja la adăpost.

Libby alesese să nu ia umbrelele cu ea, dar se repezi pe treptele de la intrare ca să surprindă imaginile de dinaintea ceremoniei; ca la un semnal, în depărtare răsună bubuitul unui tunet.

Capitolul 3

LIBBY

Sâmbătă, 6 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Şedinţa foto de dinaintea ceremoniei ţinu mai mult decât anticipase Libby.

„Notă către mine – de adăugat pe lista de scenarii catastrofale: *«Bunica mirelui se cherchelește de la cocktailurile mimosa»*.“ Acum mai era doar un sfert de oră până să înceapă nunta, iar oaspeţii ocupaseră aproape toate scaunele de lemn vopsite în alb, aşezate în grădină cu faţa la dealul care cobora înspre râu.

La vremea la care fusese construită vila, în secolul al XVIII-lea, intrarea principală fusese cu faţa către râu, care pe atunci era folosit pentru transport la fel ca o autostradă în zilele noastre. Călătorii veneau şi plecau pe cursul râului. Ceea ce în prezent era principalul drum spre Woodmont Estate, pe vremea lui Ezra Carter nu fusese mai mult decât o potecă pe care mai treceau, din când în când, căprioare. Transportul modern evoluase, dar casa rămăsese ataşată neclintit de originile sale.

Din boxele DJ-ului răsuna muzica unui cvartet de coarde, care cânta „Are You Gonna Be My Girl“. DJ-ul şi pupitrul lui principal de mixaj erau, din fericire, instalaţi în casa cea mare.

În ultimii ani, Libby învăţase cântecele preferate de cele mai multe cupluri la petrecerile lor de nuntă, iar după o vreme, îşi dăduse seama că toate melodiile aveau elemente comune. Deşi îşi doreau să fie unici în acea zi deosebită, aproape toţi mirii urmau aceleaşi tipare previzibile.

Privi peste umăr la norii întunecaţi şi învolburaţi care se îndreptau înspre Woodmont Estate. Cam pe la ora asta, cvartetul ar fi trebuit să cânte tema muzicală din filmul *Fălci*: *„Duunnn, duunnn“*. Nici gândirea pozitivă şi nici un borcan de rachiu îngropat în ţărână n-ar fi reuşit să oprească bestia furtunii, care se rostogolea acum spre locul în care avea să se desfăşoare ceremonia.

O altă bubuitură de tunet o făcu pe Libby să privească spre parcarea unde lăsase SUV-ul în care se aflau umbrelele. Se uită la ceas. Dacă o lua la goană, ar fi reuşit să ajungă până la maşină, să aducă umbrelele şi să-i mai rămână şi timp în plus. Privi din nou la cerul furios. Odată decizia luată, în momentul în care începu următoarea melodie, „I Will Always Love You“, se răsuci pe tocuri şi porni spre maşină în pas alergător, împresurată de mirosul dens de ploaie care stătea să cadă.

În timp ce deschidea portbagajul jeepului, simţi primul strop pe creştetul capului. Azvârli la repezeală husele impermeabile peste aparatele foto şi cuprinse umbrelele cu braţele. Închise portbagajul cu piciorul şi auzi, în clipa aceea, un bubuit puternic de tunet, care reverberă de-a lungul cerului.

Străduindu-se să ţină atât umbrelele, cât şi aparatele foto, văzu cum furtuna revărsa ploaie de cealaltă parte a râului. O luă la fugă. De la zăpuşeala şi umiditatea dense, simţi cum o dâră de transpiraţie i se scurgea între omoplaţi, iar alta pe buza de sus.

Câteva picături de ploaie căzură pe creştetul lui Libby. Ea se grăbi să ajungă cât mai repede înapoi, sperând să poată pune la adăpost cel puţin mireasa, pe mama acesteia şi pe mire.

Marşul nupţial începu dintr-odată, cu zece minute înainte de ora programată. La cele mai multe dintre nunţi, Libby avea un al doilea fotograf la îndemână, care să poată să surprindă imaginile dintr-un unghi diferit. Dar Ginger îi spusese că avea încredere în ea şi că nu mai era nevoie de altcineva. În clipa aceea, Libby nu putea să facă nici măcar o fotografie a ceremoniei. Dacă mai întârzia încă un minut, pierdea cu totul evenimentul principal.

Auzi huruitul unei camionete roşii, care se opri în spatele ei.

– Urcă! îi spuse şoferul.

Îl recunoscu. Era administratorul proprietăţii, Colton Reese, fratele miresei. Purta un costum de culoare închisă şi o cămaşă albă, dar n-avea cravată. Părul brunet îi era pieptănat pe spate şi dat după urechi, scoţând în evidenţă un chip care, chiar dacă nu putea să fie considerat de-a dreptul frumos, era foarte atrăgător.

Pe când făcuseră turul casei, cu două săptămâni în urmă, Colton nu avusese prea multe de spus. Ascultase ideile surorii lui şi aprobase, răbdător, ideea de a închiria scaunele. El ar fi vrut să închirieze şi un cort, dar Ginger îi spusese că nu era cazul.

– De ce nu eşti la ceremonie? îl întrebă ea.

– Te-am văzut luând-o la fugă. Fie vrei să dai bir cu fugiţii, fie ai nevoie de o mână de ajutor. Care e treaba?

– Ajutor, îi răspunse Libby, aruncând umbrelele în remorcă şi urcându-se în maşină. O să fie o rupere de nori, adăugă ea.

– Da, aşa e, adeveri Colton aplecându-şi trupul suplu peste volan şi privind către cer. Înaintează rapid pe deasupra râului.

– Au început ceremonia mai devreme.

– A fost ideea lui Ginger. Ce păcat că n-avem cort!

– Mergi cât poţi de repede! Trebuie să ajung acolo.

Colton rânji, apăsă pedala de acceleraţie şi se îndreptă cu cea mai mare viteză în direcţia norilor negri. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, iar Libby bănui că încruntarea care nu-i dispărea niciodată de pe faţă îi dădea un aer primejdios, pe placul doamnelor.

– I-am avertizat de dimineaţă că ar fi trebuit să ţină ceremonia înăuntru, zise el.

– Grădinile tale sunt motivul pentru care Ginger a vrut să stea afară.

Picăturile de ploaie împroşcară parbrizul, transformându-se apoi în nişte forme turtite, asemenea unor clătite mari şi pline de apă.

– Care e planul? o întrebă el pe Libby.

– Tu distribui umbrelele, iar eu continui să fac fotografii, îl instrui ea. Mireasa mai întâi, după care mama miresei. Apoi, toate persoanele care arată ca nişte bunici. Bărbaţii o să fie ultimii.

– Exact ca pe *Titanic*.

Colton mai străbătu vreo şase metri, iar apoi parcă maşina şi-i dădu înconjur la iuţeală, exact în clipa în care norii se rupseră şi începu să plouă cu găleata. Câţiva invitaţi încercară să se protejeze punându-şi programele de nuntă deasupra capetelor, ca să reziste până la sfârşitul ceremoniei. Alţii dădură imediat buzna pe veranda îngustă din faţa vilei, care se umplu pe dată de oameni.

Colton deschise o umbrelă şi i-o întinse lui Libby. Ea o ţinu într-o mână şi ridică aparatul de fotografiat cu cealaltă. Surprinse momentul în care mama miresei îşi conducea, cu pas iute, fiica spre altar. Colton îi întinse o umbrelă mamei lui, însă mireasa o refuză pe a ei, îndreptându-se către bolta sub care o aştepta mirele. Amândoi râdeau, în timp ce oaspeţii începură o cursă nebună către spaţiul acoperit al verandei din faţa vilei.

Libby se dădu bătută. Nu reuşea să ţină umbrela şi, în acelaşi timp, să şi fotografieze. Îi întinse umbrela unui biet nuntaş care trecu în goană pe lângă ea, iar apoi se îndreptă către aleea din mijloc, printre scaunele goale, către mire şi mireasă.

Schimbă aparatul de fotografiat în timp ce se apropia. Preotul citi jurămintele, grăbind ritmul cu fiecare bubuit de tunet. Atunci când mireasa şi mirele se prinseră de mâini, începu să toarne cu găleata.

În cele din urmă, preotul îi declară în grabă soţ şi soţie, după care o luă la fugă spre vilă. Mirele şi mireasa făcură stânga împrejur şi, ţinându-se de mână, alergară spre aleea centrală, care acum era plină de noroi. Rochia miresei şi smochingul mirelui se umplură de stropi de mocirlă. Lui Ginger îi dispăruseră, pur şi simplu, coafura şi machiajul, iar rochia îi era acum îmbibată de apă. Libby imortalizase fiecare pas şi fiecare strop de ploaie, dându-şi seama că fotografiase punctul culminant al zilei.

Merse către casa cea mare, în urma cuplului, şi intrară cu toţii pe verandă. Acolo li se alăturară oaspeţilor, care ovaţionau. Colton şi personalul care se ocupa de catering distribuiau prosoape, iar Libby ar fi putut să pună pariu că el fusese cel care le comandase.

Libby ajunse pe verandă cu pantalonii şi cu cămaşa leoarcă, iar pantofii îi erau şi ei plini de apă.

– Nu te plictiseşti niciodată, îi spuse Sierra întinzându-i un prosop, în timp ce încerca să ţină în echilibru şi o tavă plină cu cocktailuri Manhattan.

– Mai bine ar fi îngropat rachiul ăla, îi răspunse Libby.

– Sau mai bine ar fi închiriat un cort. Vrei un cocktail?

– Mulţumesc, dar e mai înţelept să mă abţin.

– Ştii unde mă găseşti.

Sierra se îndepărtă, zâmbind în timp ce îi oferi un cocktail primului nuntaş plouat.

Libby intră în vila Woodmont, oprindu-se ca să fotografieze un aranjament floral dintr-o vază antică de porţelan. Construcţiei originale, care fusese ridicată în jurul anului 1735, i se adăugaseră elemente suplimentare în deceniile ’50 şi ’90 ale secolului al XVIII-lea. Camerele mari din stânga ei fuseseră decorate cu bun-gust şi restaurate astfel încât să-şi recapete farmecul colonial original. Una dintre încăperi era zugrăvită într-un verde vânătoresc intens, iar cealaltă, într-un vişiniu puternic.

Fiecare şemineu era decorat cu marmură cu nervuri albe, iar pereţii îi erau pictaţi în albastru indigo. Piatra şi nuanţele somptuoase erau raritǎţi la vremea aceea, astfel încât ele le dădeau de înţeles celor din colonia Virginia că familia Carter era cu adevărat înstărită.

Atrasă de cornişele ornamentate, de şemineele de marmură şi de ferestrele cu panouri de sticlă confecţionată manual, Libby trase câteva instantanee, dându-şi seama că fotografia mai mult pentru ea însăşi decât pentru mireasă.

Afacerea cu fotografie a lui Libby se născuse în urmă cu cinci ani şi creştea cu fiecare lună ce trecea. Libby fusese mereu pasionată de fotografie, iar în copilărie colecţionase tot felul de aparate foto vechi. Dar tatăl ei o avertizase că arta nu te ajută să plăteşti factura de electricitate, aşa că o sfătuise să urmeze şcoala de asistente. Fusese nevoită să studieze din greu, dar absolvise cu brio şi devenise asistentă medicală la oncologie. Spre surprinderea ei (şi, în mod clar, a tatălui ei), a descoperise că avea o înclinaţie naturală în a îngriji bolnavi. Derulând rapid câţiva ani, îl cunoscuse pe Jeremy, se îndrăgostise şi se căsătorise. Viaţa mersese mai departe... până la un punct.

Libby urmări fluxul de invitaţi mişunând prin camerele încăpătoare din faţă, decorate cu aranjamente de margarete şi crăiţe. Se îndreptă către o încăpere micuţă, situată în lateral, în care îşi depozitase o parte dintre accesoriile pentru aparatul de fotografiat, şi se apucă să schimbe obiectivul.

Sierra se întoarse, iar pe tavă îi rămăseseră acum mai puţine cocktailuri.

– Îţi dai seama că fotografiezi prima nuntă care a avut loc vreodată pe domeniul Woodmont?

– Decorul e minunat.

– Crezi că ar putea să fie o atracţie pentru nunţi şi evenimente?

– Bineînţeles. Proprietatea e frumoasă, dar doamna Grant a refuzat deja mai multe oferte. Dacă se lansează în afacerea cu evenimente, o să facă bani frumoşi.

Mulţi dintre oaspeţi se mutaseră în preajma celor două baruri care flancau bufetul. Mirele şi mireasa evadaseră către una dintre camerele mai ferite de ochii lumii, ca să-şi tragă puţin sufletul. Afară, fulgerele care bubuiau de-a lungul cerului se sincronizau cu melodia pusă de DJ – „The Devil Went Down to Georgia“.

– Trebuie să fotografiez masa cu tortul şi florile.

Libby scotoci în buzunar până dădu de lista „*Oaspeţii de vază ai lui Ginger*“. Hârtia era jilavă, dar literele scrise cu pixul rămăseseră intacte.

– Mă duc să fac fotografii în partea cealaltă a camerei.

– Nu-i lăsa să scape!

Un băieţel şi o fetiţă, amândoi cu părul negru ca pana corbului şi cu ochii verzi – frate şi soră, bănui Libby – se apropiară. O femeie de vreo treizeci şi ceva de ani, cu ochii în aceeaşi nuanţă de verde, îi îndemna să înainteze, reamintindu-le, discret, să zâmbească.

– Doamnă McKenzie, spuse femeia. Nu cred că vă mai aduceţi aminte de mine sau de copiii mei, Robert şi Kate. Tatăl dumneavoastră a fost medicul lor pediatru, ca, de altfel, şi al meu.

– Avea mereu acadele cu aromă de cireşe, spuse băiatul, radiind de bucurie.

– Nici nu simţeam atunci când îmi făcea vreo injecţie, adăugă fata.

– Ne-a părut atât de rău să aflăm că a murit, spuse femeia.

Libby răsucea nervos obiectivul aparatului de fotografiat. Ştiuse că, revenind la Bluestone, avea să audă o grămadă

de povestiri despre tatăl ei şi că asta avea s-o facă să-i simtă şi mai mult lipsa. Dar oricât de mult ar fi dorit să se separe de amintirile oamenilor, nu putea s-o facă. Îi datora asta tatălui ei, care îngrijise mii de copii din regiune de-a lungul mai multor zeci de ani.

La înmormântarea lui, în ianuarie, biserica episcopaliană fusese înţesată de cunoscuţi din mai multe generaţii, de familii precum era şi cea care se afla acum în faţa ei. Oamenii se înghesuiseră sub bolta lăcaşului de cult. Tatăl lui Libby ar fi fost mândru. Mereu crezuse că o înmormântare la care lua parte puţină lume era o ilustrare a felului în care răposatul îşi trăise viaţa.

– Mulţumesc, spuse Libby.

Mireasa şi mirele îşi făcură apariţia dintr-o cameră alăturată, iar oaspeţii începură să ovaţioneze. Ginger arăta la fel de fericită pe cât fusese şi Libby în ziua în care se căsătorise.

– Am auzit că v-aţi întors în oraş definitiv, zise femeia.

– Stau în casa tatei.

Era greu să păstrezi secrete într-un oraş mic. Îşi petrecuse cea mai mare parte din iarnă în faţa computerului, editând fotografii de la nunţi, stabilind noi întâlniri şi participând la evenimente desfăşurate în alte localităţi. Munca n-o lăsase să se cufunde în tristeţe după moartea tatălui ei, după cele trei sarcini pierdute şi după divorţ.

– Ei bine, bun venit la Bluestone! îi spuse femeia. Eu sunt Molly.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Molly.

– S-a mutat şi soţul tău împreună cu tine? Cineva mi-a spus că eşti însărcinată.

Oamenii încă o mai întrebau despre sarcină. După ce ea şi Jeremy îşi anunţaseră cunoscuţii că încercau să aibă un copil, toată lumea începuse să se uite cu atenţie la

abdomenul lui Libby. De fiecare dată când bea câte un pahar de vin, oamenii băgau de seamă. Dacă nu bea, iarăşi băgau de seamă. După ce primul test de sarcină pe care ea şi-l făcuse acasă ieşise pozitiv, Jeremy cumpărase un tricou minuscul, inscripţionat *Nationals*. Libby dăduse peste el la câteva săptămâni după ce pierduse sarcina.

– Din păcate, eu şi soţul meu nu mai suntem împreună. N-am copii. Sunt pe cont propriu în perioada asta, răspunse Libby cu o nuanţă provocatoare în glas.

– Bravo ţie! aprobă Molly, însoţindu-şi vorbele de o mişcare lentă a capului, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ceea ce ştiuse despre Libby nu mai era de actualitate. Domnul să te binecuvânteze!

În Sud, expresia asta însemna, de fapt, *„Vai de tine!“.* Libby îşi păstră zâmbetul pe buze, continuând să fotografieze petrecerea de nuntă.

Următoarele două ore trecură pe nesimţite. Libby îl zări pe Colton alături de mama lui şi de doi băieţei care îi semănau leit. Bănui că erau copiii lui şi că ar fi putut să aibă în jur de cinci şi, respectiv, şase ani. Dezamăgită, se gândi că exista, probabil, şi o soţie care bântuia printre invitaţi.

Continuă să fotografieze, surprinzând un cadru în care Ginger îi dădea mirelui să mănânce tort, iar apoi câteva instantanee cu mirele care dansa cu mama lui, în timp ce Colton dansa şi el cu a lui.

Cât timp musafirii dansară pe piesa „Y.M.C.A.“, Libby verifică lista cu fotografiile pe care trebuia neapărat să le facă. Dându-şi seama că, pe moment, bifase toate cadrele esenţiale, îşi puse câteva gustări pe o farfurie şi se strecură afară, pe verandă. În depărtare, ceaţa se ridica din apele râului, iar soarele se întrezărea de după un nor cenuşiu şi pufos. Priveliştea avea o frumuseţe bizară, care

îi reamintea lui Libby de ce acea regiune le plăcea atât de mult celor de prin alte părţi.

Privi cum, în depărtare, Colton se îndrepta către un hambar mare. Câteva secunde mai târziu, ieşi la volanul unei maşini Ford Model T, vişinii. Manevrând schimbătorul de viteze cu mişcări delicate, opri în dreptul treptelor. Libby se gândi că un bărbat care conducea o maşină de epocă avea un farmec aparte. Motorul hurui, iar capota mai fremătă câteva secunde după ce vehiculul se opri. Pe spatele maşinii era o inscripţionat cu litere de-o şchioapă: PROASPĂT CĂSĂTORIŢI.

Colton se ivi de după maşină, iar Libby îi întâlni privirea.

– N-am avut încă ocazia să-ţi mulţumesc. M-ai salvat de-a dreptul, îi spuse ea.

– Mă bucur că am putut să fiu de ajutor.

– Ce maşină faină de fugit în lume! zise ea.

Colton se schimbase într-o pereche de blugi şi o cămaşă albă. Părul negru, dat pe spate, îi era umed de la ploaia de mai devreme.

– Asta de aici e proprietatea moşiei. Mai sunt şi alte maşini de epocă în garaj. Cât mai durează până la marea plecare?

– Douăzeci de minute.

– Minunat. Revin imediat. Am uitat să leg tinichelele la spate.

– Văd că îţi dai toată silinţa.

– Păi, doar e o zi importantă pentru sora mea cea mare.

Ea zâmbi în timp ce-l privea îndepărtându-se în grabă. Nu-şi dădu seama că cineva se apropiase de ea decât atunci când auzi:

– Libby!

O voce groasă şi binecunoscută o făcu să-şi întoarcă capul către şirul de trepte largi. Fostul ei soţ, Jeremy, se apropie de ea, cu un zâmbet un pic sfios.

– Jeremy? Ce e cu tine aici? îl întrebă Libby aproape în şoaptă, punând în vorbele ei şi curiozitate, şi teamă.

– Am trecut pe la tine. Vecinii mi-au spus că fotografiezi o nuntă aici. Am zis să-mi încerc norocul şi să văd dacă nu cumva ai o pauză.

Jeremy era cu trei centimetri mai scund decât ea. Avea o constituţie atletică şi se menţinea în formă alergând şi ridicând greutăţi de mai multe ori pe săptămână. Părul deschis la culoare începuse să i se răărească, iar cutele din jurul gurii şi ochilor lui căprui se adânciseră.

Libby aproape că se aplecă să-l sărute, dar se opri la timp. Despărţirea lor fusese una civilizată, dar un divorţ rămânea un divorţ.

– Am vrut să-ţi aduc câteva lucruri pe care le-ai lăsat în casa din Dale City. Fac curat în camera de oaspeţi, iar apoi o să mă apuc de zugrăvit. Am găsit astea.

Camera de oaspeţi urma să fie camera copilului. Era logic ca Jeremy s-o transforme acum în ceva mai practic. După ce ea se mutase din casa cu trei niveluri din Dale City, Jeremy îi răscumpărase partea. Banii o ajutaseră pe Libby să se întreţină pe perioada şederii ei provizorii la Richmond şi să-şi cumpere calculatoare mai performante şi mai multe obiective pentru aparatul foto.

– Îţi amenajezi biroul ca să poţi să lucrezi de acasă, aşa cum ţi-ai dorit? îl întrebă ea.

El ridică din umeri şi-şi coborî privirea la mâinile lui şi la inelarul pe care nu se afla nici o verighetă.

– Mă căsătoresc din nou.

– Ooo, murmură Libby, amintindu-şi că văzuse fotografiile online şi aşteptând ca tristeţea s-o lovească asemenea unui pumn în plină faţă, dar simţindu-se mai degrabă ca şi cum ar fi primit o palmă moale. Bravo ţie!

– O cheamă Monica Peterson.

– Aha. E asistenta de la biroul tău de avocatură.

Libby compară, în minte, imaginea unei femei atletice, cu păr negru, tuns scurt, şi cu privirea tăioasă, cu propria-i înfăţişare din momentul acela, care aducea cu un şobolan înecat. Jeremy şi Monica făcuseră parte dintr-un grup de colegi de birou care practicau joggingul, iar Libby îi asistase la mai multe curse.

– Da, spuse Jeremy.

– Bravo ţie! repetă Libby, ca şi cum ar fi fost un disc stricat.

Privirea lui se opri la veranda din faţă şi la aranjamentele florale de lux.

– Destul de diferit faţă de nunta noastră.

– Da, recunoscu ea.

Ei se căsătoriseră în secret şi, la o lună după nuntă, tatăl lui Libby organizase o cină în cinstea lor la un club country, invitând membri ai familiei şi prieteni.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, îi spuse el.

– Îţi mulţumesc pentru flori şi pentru mesajul de condoleanţe.

– Mi-a plăcut de el. A fost un om bun. A părut să se bucure cu adevărat pentru noi atunci când a ţinut toastul la petrecerea aceea.

– Chiar s-a bucurat cu adevărat pentru noi.

Weekendul acela fusese perfect. Libby şi Jeremy plecaseră de la petrecere aproape de miezul nopţii şi merseseră cu maşina până la o pensiune istorică, unde îşi petrecuseră noaptea făcând dragoste. Unul dintre puţinele momente în care nu fuseseră constrânşi nici de muncă, nici de termenele-limită. La un moment dat, tatăl lui Libby îi spusese ginerelui său că, în urma divorţului, pierduse un fiu.

– Nu trebuia să fi bătut drumul până aici, îi spuse Libby fostului ei soţ. Ai fi putut să-mi trimiţi lucrurile acelea prin poştă sau chiar să le arunci. Dacă n-am avut nevoie de ele

până acum, mă îndoiesc că le-aş fi dus lipsa de acum încolo.

Jeremy avusese întotdeauna bun-simţ. Încercase să nu-şi arate dezamăgirea atunci când Libby pierduse sarcinile. Dar bunătatea lui nu făcuse decât să-i alimenteze ei furia. Cum de putuse să rămână atât de calm?

– Am vrut să te anunţ în persoană că mă căsătoresc. N-am vrut să afli de pe Instagram, îi răspunse el vârându-şi mâinile în buzunare şi începând să zornăie mărunţişul.

Libby rămăsese prietenă cu el pe reţelele de socializare şi-i mai urmărea, din când în când, pagina. Sperase că şi viaţa lui rămăsese blocată într-un punct mort, aşa cum era a ei.

„Se pare că lucrurile n-au stat chiar aşa“, îşi spuse ea în gând.

– Haide, arată-mi unde ai parcat, îi spuse ea zâmbind. Pot să car lucrurile la maşina mea.

– Perfect.

În timp ce mergeau pe cărarea presărată cu pietriş, punctată din loc în loc de câte o băltoacă, între ei se aşternu tăcerea. Pe când erau căsătoriţi, nici pe ea, nici pe el nu-i deranjaseră vreodată momentele de linişte. Acum, Jeremy părea oarecum jenat.

– În cele din urmă, familia Heckman s-a mutat, zise el.

Familia Heckman era un cuplu de vârstnici care le fusese vecini. Erau vegani, iar doamna Heckman băuse atât de mult suc de morcovi încât devenise, practic, portocalie.

– Cât timp au stat în casa aceea? îl întrebă Libby. Treizeci, treizeci şi cinci de ani?

– Patruzeci. S-au mutat în Tennessee ca să fie mai aproape de copii.

– Bravo lor!

Doamna Heckman era o maniacă a alimentelor sănătoase. La fiecare dintre sarcini, îi adusese cu religiozitate lui Libby suc de morcovi proaspăt stors.

Jeremy aruncă o privire înapoi, la clădirea principală, în momentul în care oaspeţii începură să se reverse afară.

– Se pare că îţi merge bine la muncă.

– Într-adevăr. Ca să fiu sinceră, afacerea creşte pe zi ce trece.

Imediat după ce ea şi Jeremy hotărâseră să facă un copil, Libby renunţase să se mai ocupe de şedinţele de chimioterapie cu pacienţii. După ce pierduse primele două sarcini, nici nu-şi mai dorise să îngrijească bolnavi aflaţi pe moarte. Atunci, încurajată de Jeremy, devenise fotografă profesionistă.

– Spuneai că urăşti nunţile şi celelalte petreceri simandicoase, îi spuse el. Acum o să iei parte la astfel de evenimente tot timpul.

Vorbele acelea o făcură să râdă, primul hohot adevărat de râs pe care îl scosese în ultimele săptămâni.

– Au început să-mi placă. Tradiţia îmi dă un sentiment reconfortant.

Ajunseră la sedanul marca Volvo pe care el îl cumpărase după ce Libby rămăsese însărcinată pentru prima oară, iar ea simţi că el voia să-i spună ceva şi că încerca să-şi adune curajul de care avea nevoie.

– Spune odată, îl îndemnă Libby.

– Ce să spun? şovăi el, privind-o şi clătinând din cap.

– Ei, haide, arăţi de parcă mai ai puţin şi explodezi.

Nu era prea generos din partea lui Libby să se bucure de stânjeneala lui, dar nu se putea abţine.

– Mă cunoşti foarte bine, recunoscu el.

– Am fost căsătoriţi timp de trei ani. Ce s-a întâmplat?

Se auzi din nou zornăitul monedelor din buzunarele pantalonilor.

– Monica e însărcinată.

Iată că venise şi pumnul în stomac, care făcu să-i dispară lui Libby orice urmă de aroganţă la care ar fi putut să facă apel în acele momente. Amintirea copiilor pierduţi i se învolbură în minte şi toată durerea din trecut, îngropată cu atâta grijă undeva, departe, izbea acum asemenea unor lovituri de ciocan, ca să fie lăsată să iasă. Timp de mai multe secunde, Libby nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, de teamă că tonul ar fi putut să-i trădeze tristeţea.

– Ştiu că e un subiect delicat pentru tine, se repezi Jeremy să adauge.

Fusese un subiect delicat pentru *amândoi*. *Amândoi* pierduseră. *Amândoi* suferiseră. Acum, toate astea deveniseră doar *ale ei.*

– Ar fi trebuit să-ţi fi spus adevărul acum câteva luni, dar ştiam că erai afectată de moartea tatălui tău.

– Cu câteva luni în urmă? Când trebuie să nască?

– Peste câteva săptămâni.

Libby îşi drese glasul.

– Uau! Într-adevăr, e minunat, zise ea.

Oare Jeremy păstrase tricourile minuscule cu *Nationals*?

– Eşti supărată.

– Nu, doar surprinsă.

Ca să-i demonstreze că n-avea resentimente şi că se simţea bine, Libby îl îmbrăţişă.

– Ştiu că îţi doreai lucrul ăsta de multă vreme.

– Chiar nu eşti supărată?

– Bineînţeles că nu sunt.

Vocea lui Libby părea să vină de la mari depărtări, iar în tonalitatea ei se simţea o vibraţie ciudată, asemenea bubuitului îndepărtat al unui tunet înainte de furtună.

– Ei bine, vă urez noroc amândurora.

El o fixă cu privirea. Ochii i se întunecară, oglindindu-i stânjeneala.

– Ştiu că nu mi-am ales cel mai bun moment.

– Nici că putea să existe un moment mai bun.

Libby scoase cutia din Volvo, o cără la maşina ei şi aruncă o privire înăuntru.

– Pantofii mei de alergat. Chiar că le-am dus lipsa.

– Am crezut că îi voiai înapoi.

– Eşti foarte amabil, mulţumesc. Acum trebuie să mă întorc la muncă.

– O să fii bine? o întrebă el cu bunătatea aceea sinceră, care o irită întrucâtva.

– Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine, îi răspunse ea, trântind portiera maşinii mai zgomotos decât ar fi fost cazul. Trebuie să mă întorc la treabă. O să-mi plece mireasa în curând.

Jeremy o prinse de mână. Strângerea lui afectuoasă îi încălzi lui Libby degetele reci.

– Mult noroc, Libby! O să te iubesc întotdeauna.

– Parcă era şi o melodie cu titlul ăsta, spuse ea dregându-şi glasul. La fel şi eu.

Se forţă să-i zâmbească pentru ultima oară, după care se întoarse spre verandă; îşi simţea picioarele ca de plumb, iar încordarea îi înţepenise partea de jos a şirei spinării.

Abia dacă aruncă o privire către Fordul Model T în timp ce urcă treptele din faţă. Fu cât pe ce să doboare o femeie care stătea în capul scărilor.

– Pardon, spuse Libby, după care privi în sus şi-şi dădu seama că femeia aceea era gazda lor, Elaine Grant.

Doamna Grant, în vârstă de vreo cincizeci de ani, era îmbrăcată într-un costum bleumarin, croit elegant, şi purta pantofi negri, cu toc. Îşi pieptănase într-un coc franţuzesc părul şaten, cărunt din loc în loc. Sierra ar fi spus că era întruchiparea clasică a şicului franţuzesc.

– Nu face nimic, răspunse doamna Grant.

– Vă rog să mă scuzaţi, eram cu mintea în altă parte. Vreţi să fac o fotografie cu ceva anume?

Volvo-ul lui Jeremy se îndepărta cu viteză pe aleea cea lungă.

– Te simţi bine? o întrebă doamna Grant, cercetând-o cu privirea. Eşti palidă.

– N-am nimic. Doar că fostul meu soţ s-a gândit să apară din senin, ca să-mi înapoieze câteva lucruri. Şi să mă anunţe că se căsătoreşte şi că în curând o să aibă un copil, continuă Libby, iar apoi zâmbi. Dar ştiţi ce? Mi-a adus încălţările mele preferate pentru alergare, ceea ce e de-a dreptul grozav. Ştiţi cum e să ai o pereche de încălţări pe care ai folosit-o, dar care încă rezistă? E cea mai bună perioadă a ei. Chiar îmi fusese dor de pantofii ăştia.

– Te simţi bine?

Răspunsul lui Libby sunase ridicol. Dacă viaţa ei ar fi fost un serial de comedie, acum ar fi afişat un rânjet, în timp ce s-ar fi auzit banda cu râsetele publicului.

– Vă rog să mă scuzaţi, am vorbit cam mult, doamnă Grant. Vila şi grădinile dumneavoastră sunt minunate.

– Păcat că vremea n-a ţinut cu noi, spuse doamna Grant, zâmbind. Te rog, spune-mi pe nume. Elaine.

– Elaine. Vremea e mereu imprevizibilă, zise Libby dregându-şi glasul şi sperând că Elaine uitase deja de explicaţia ei bâiguită despre Jeremy. Ai făcut un gest generos punându-ţi casa la dispoziţia lui Ginger.

– O ştiu de când era mică, iar mama ei a fost mereu bună cu mine. Practic, face parte din familie.

Sperând să depăşească cât mai repede „momentul Jeremy“, Libby se grăbi să adauge:

– Dacă te hotărăşti vreodată să deschizi proprietatea pentru evenimente private, ai putea să câştigi o mică avere.

– Am cochetat cu ideea acum câţiva ani, dar n-am crezut că aveam prea multe de oferit, fiindcă pe atunci grădinile nu erau restaurate.

– Acum sunt în cea mai bună formă.

– Mă bucur să te aud spunând asta, pentru că o să am nevoie de un fotograf care să facă un album cu vila şi cu grădinile. Dacă ne apucăm de treaba asta, o să avem nevoie şi de o pagină de internet.

– Neapărat.

– Treci pe la biroul meu luni, la ora unsprezece. O să discutăm mai amănunţit.

– Desigur, ar fi minunat, îi răspunse Libby.

Dinăuntru răsunară urale zgomotoase, iar Libby îşi dădu seama că mireasa se schimbase în ţinuta de călătorie şi că era pregătită să plece.

Ridică aparatul de fotografiat, făcu doi-trei paşi în lateral şi înclină obiectivul înspre proaspeţii căsătoriţi. Urmară câteva minute de râsete agitate şi un freamăt de petale de trandafiri galbeni, iar apoi cuplul îşi făcu ieşirea către Fordul Model T.

Libby continuă să fotografieze vehiculul care se îndepărta pe aleea lungă. Privi cum cutiile goale de conserve, acum prinse de maşină, zăngăneau pe pământ, prevestind un viitor mai bun.

Capitolul 4

LIBBY

Luni, 8 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Libby visă o fetiţă nou-născută. Nu era pentru prima oară, iar acum, ca şi în alte dăţi, o sărută pe burtică, adulmecă aroma slabă de lapte dulce şi-şi frecă nasul de hăinuţa de bumbac. Mânuţele fetiţei îi strânseră şi-i smuciră părul în pumni, până când amândouă începură să râdă, pline de o bucurie pură.

– Cine o să fii după ce creşti, micuţo? medită ea.

Copilul lovi din picioare, cu un râs gângurit, şi spuse:

– O să devin ceea ce o să vreau să fiu. Lumea e gata să fie cucerită.

– Eşti încă prea mică să cucereşti lumea. Rămâi cu mine.

– Mamele şi copiii nu pot să fie mereu împreună, spuse fetiţa fără nici o urmă de tristeţe.

– Dar nu e drept, îi răspunse Libby în şoaptă.

– Aşa e viaţa.

– Nu, există o ordine în viaţă. Încă n-a sosit timpul. Nu mă părăsi, micuţo, îi spuse Libby.

Dar fetiţa dispăru, sunetul râsului i se estompă, iar visul se termină. Libby se trezi de-a binelea şi-şi aţinti privirea la tavanul cu model în relief, asemenea unor floricele de porumb, din dormitorul tatălui ei.

Zdrăngănitul unor oale în bucătărie o făcu să se ridice şi să se întindă după telefon. Dărâmă un alt pahar gol de vin. Nu-şi mai aducea aminte ce vin fusese sau ce gust avusese, ci doar că îl înghiţise cu lăcomie noaptea trecută, dorindu-şi din suflet să adoarmă.

Îşi petrecuse cea mai pare parte a zilei trecute editând fişierele cu fotografii de la nunta lui Ginger şi a lui Cameron şi verificând, în acelaşi timp, compulsiv, pagina de Instagram a lui Jeremy şi a Monicăi. După ce termina de editat zece imagini cu Ginger şi Cameron, se premia cu o

altă ocheadă aruncată cuplului de viitori părinţi. I se confirmase faptul că Jeremy şi Monica îşi făcuseră publică relaţia la cinci zile după ce ea şi Jeremy semnaseră actele de divorţ. Prima lor postare fusese un selfie, iar din fotografie n-ai fi putut să-ţi dai seama că erau împreună. Jeremy ţinea camera foto a telefonului îndreptată în sus, rânjind, iar Monica avea mâinile ridicate, ca şi când ar fi pus o întrebare.

Acum Libby îşi lăsă picioarele să atârne pe marginea canapelei şi derulă pe ecranul telefonului cele mai recente mesaje publicate de cei doi pe reţeaua de socializare, în care apăreau zâmbete strălucitoare, capete aplecate unul spre celălalt şi zăngănit de ceşti de cafea. Inelarul Monicăi era acum împodobit cu o bijuterie pe cinste, care mai mult ca sigur că făcuse gaură în bugetul lui Jeremy.

Libby studie zâmbetul lui Jeremy, precum şi pe cel al Monicăi, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva ea părea puţin mai fericită decât era el. Nu-l dorea înapoi pe Jeremy, era al alteia acum. Dar îi dădea o stare de bine gândul că el n-ar fi fost pe deplin împlinit după ce trecuseră prin atâtea pierderi împreună. Cu toate astea, Libby nu descoperi nici un indiciu despre vreo diferenţă dintre fericirea unuia şi a celuilalt. De fapt, Jeremy arăta foarte binedispus după vizita pe care i-o făcuse.

Fericitul cuplu nu ţinea să arate lumii întregi burtica de gravidă a Monicăi, dar, după ce răsfoi mesaje mai vechi şi căută îndeajuns de mult, Libby găsi, în pozele din martie şi aprilie, semne vizibile sub hanoracul supradimensionat, împrumutat de la Jeremy. Faţa ei era mai rotundă, sânii mai plini. Avea toate semnele de care Libby nu avusese parte.

Libby îşi lăsă mâna să-i lunece peste pântecul plat, amintindu-şi că abia dacă i se rotunjise la paisprezece

săptămâni. Îi venea atât de greu să-şi amintească senzaţia dată de acele mici tresăriri pe care le simţise înăuntru.

Zdrăngănitul de vase răsună iarăşi din bucătărie, aşa că Libby îşi luă gândul de la telefon.

– Sierra, dacă nu eşti tu, chem poliţia!

– Mai ştii vreun hoţ care să-ţi facă omletă şi cafea?

– Bine punctat.

Libby, purtând un tricou care îi ajungea puţin mai sus de genunchi, luă paharul gol şi se duse în bucătărie.

O găsi pe Sierra stând în faţa plitei, care era din anii ’50. Părinţii lui Libby nu avuseseră nici un motiv s-o înlocuiască, pentru că încă funcţiona foarte bine. Astfel se explica şi prezenţa frigiderului din anii preşedinţiei lui Reagan, şi maşina de spălat vase cumpărată înainte de Y2K[1]. Deşi tatăl ei anticipase că ea avea să vândă casa, nu se gândise că bucătăriile şi băile erau factori-cheie ai unei vânzări de succes.

Pantalonii negri, strâmţi, pe care îi purta Sierra, bluza cu buline şi cu guler alb, supradimensionat – toate asortate cu nişte cercei rotunzi şi roşii, creau o vibraţie *I Love Lucy*[2] în ton cu bucătăria.

– Ai reuşit să lucrezi? o întrebă Sierra în timp ce spărgea un ou cu o singură mână şi se întindea ca să ia altul.

– Am lucrat. Urmează o săptămână foarte aglomerată, aşa că am hotărât să termin albumul pentru Ginger şi Cameron. Trebuie să recunosc că sunt nişte momente destul de frumoase cu ei doi râzând în ploaie.

– Sună de parcă ar fi un musical.

– Da.

---

[1] Problema anului 2000, problema Y2K sau „virusul mileniului“ se referă la dificultăţile legate de formatarea şi stocarea datelor calendaristice la începutul anului 2000.

[2] Sitcom american difuzat în perioada 1951–1957.

– Mai faci şi pauze? o întrebă Sierra.

– O să iau o pauză după ce trec de luna iunie şi de prima săptămână din iulie. Următoarea nuntă o să fie abia în septembrie.

– Bun. O să-ţi prindă bine să iei o pauză, se bucură Sierra, turnând cafea într-o cană pe care i-o întinse lui Libby.

Libby luă o sorbitură, după care ridică iute cana fierbinte şi şi-o apăsă pe tâmplă.

– Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

Sierra scotoci în dulap până când dădu de un tub de aspirină, pe care îl puse în faţa lui Libby.

– Nu te mai întreb ce e cu cele două sticlele goale din coşul de gunoi.

– Erau amândouă doar pe jumătate pline şi le am de la nuntă. Şeful tău mi le-a dat.

– N-ar fi trebuit să facă asta, dar tot ce îşi doreşte e să scape de sticle, pur şi simplu, spuse Sierra ridicându-şi cana de cafea.

– Norocul meu. La ce oră ai reuşit, în cele din urmă, să scapi de acolo?

– Am terminat curăţenia pe la şase. Rick m-a adus cu maşina până acasă. Am trecut pe la tine, dar nu te-am găsit.

– Am dat o tură cu maşina, spuse Libby, căreia îi păruse mai bine să rătăcească îndelung pe drumuri decât să vină acasă şi să se uite pe pereţi.

– La petrecere am fost ocupată cu servirea tortului şi n-am apucat să te întreb. Şi-a făcut, cumva, apariţia şi Jeremy?

– Da, îi răspunse Libby, luând o altă sorbitură. Pe scurt, a venit ca să mă anunţe că se căsătoreşte. De asemenea, se pare că el şi viitoarea lui soţie urmează să devină părinţi. În câteva săptămâni.

– Libby! se miră Sierra, rostindu-i numele lent şi punând tristeţe şi furie în fiecare silabă.

– Nu folosi tonul ăsta. Şi nu mă privi aşa. Sunt bine.

– Nu eşti bine. Sticlele alea erau pline mai bine de jumătate, iar ieri n-ai ieşit din casă. Am crezut că erai obosită, aşa că te-am lăsat în pace. Dar acum îmi dau seama că eşti tristă.

– Nu sunt tristă. Muncesc prea mult. Chiar tu ai spus că energia mea e total dezechilibrată şi că mă concentrez doar pe muncă.

– De ce a venit Jeremy la nuntă?

– Mă căuta pe mine. A vrut să aveam discuţia aceea faţă în faţă, dar, în acelaşi timp, să ne întâlnim în public, astfel încât să nu degenereze totul într-o ceartă.

– Nu putea să aştepte până când terminai de fotografiat nunta?

– Se pare că nu.

– Ei bine, vechiul nostru prieten, Jeremy, tocmai ţi-a trântit o grămadă de rahat în cap. Cred că ăsta e un gest de toată jena.

– Trebuie să-l respect pentru că a venit şi mi-a dat vestea chiar el.

Unghia vopsită în roşu a Sierrei ciocăni pe marginea de ceramică a cănii.

– Sunt zile când blestem soarta crudă care l-a luat pe Adam de lângă mine. Dacă mă ia valul, mă consolez cu gândul că cel puţin nu trebuie să-l văd cu o altă femeie. Ştiu că e egoist, dar gândul că amândoi suntem singuri mă face întotdeauna să mă simt mai bine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă s-ar fi căsătorit cu o altă femeie.

Libby înghiţi pe nerăsuflate două aspirine cu o gură de cafea.

– Am divorţat pentru că lucrurile nu mergeau bine. Iar dacă soţul tău şi-ar fi găsit în scurt timp o altă femeie, şi tu ai fi băut şi ai fi muncit la fel de mult ca şi mine.

– Nu trebuie să exagerezi nici cu una, nici cu cealaltă.

– După cum spuneam, cât de curând o să-mi iau o vacanţă. Nu pot să dau vina pe Jeremy. Eu sunt cea care l-a părăsit. Nu e un tip rău.

– Atunci, de ce simt dorinţa să-l pocnesc în faţă?

– Cum ai fi vrut să-mi dea vestea? Să mă anunţe printr-un SMS?

– Aşa ar fi făcut orice alt tânăr din secolul XXI, care se respectă.

– Nu e cazul lui. El nu e personajul negativ, zise Libby zâmbind.

Ouăle sfârâiră în tigaie, îndreptându-i iarăşi Sierrei atenţia către gătit.

– Am întâlnit-o pe Elaine Grant la nuntă, spuse Libby.

– Ce voia? o întrebă Sierra ridicând marginile oului prăjit, astfel încât partea nefăcută, din mijloc, să atingă tigaia.

– Zicea că vrea să facă o pagină de internet pentru Woodmont Estate. O să aibă nevoie de un fotograf.

– Şi ai putea să obţii tu slujba asta?

– Poate.

– Îţi imaginezi ce ar însemna dacă Woodmont şi-ar deschide porţile pentru evenimente mari? Ar atrage tot felul de afaceri la Bluestone.

Libby îşi puse în gând să-şi aducă laptopul ca să-i arate lui Elaine fotografiile de la nuntă. Îi trimisese lui Ginger linkul către album, dar nu era sigură dacă, ocupată cu luna de miere, mireasa îl dăduse şi altora.

– Ar fi benefic pentru toată lumea pe o rază de vreo optzeci de kilometri, spuse ea luând o sorbitură lungă de cafea şi gândindu-se că avusese noroc că Ginger îi găsise

pagina de prezentare pe internet. Ce e cu ţinuta asta de anii ’50?

– Azi am o întâlnire cu cineva de la bancă, îi răspunse Sierra, cu o bruscă sclipire în ochi.

– Aşa, deci continui procedurile pentru împrumut ca să cumperi vechiul magazin universal din oraş.

La început, în anii ’20, clădirea aceea adăpostise un magazin universal. După moartea proprietarului, fusese lăsată moştenire din tată în fiu, devenind la un moment dat magazin de bricolaj. În ultimii ani fusese transformată în magazin de antichităţi, înainte să se închidă definitiv.

Sierra scoase ouăle pe două farfurii decorate, deja, cu fructe proaspăt tăiate.

– Am trecut ieri pe la magazinul universal. Are foarte mult potenţial. Are o structură bună.

– Cât costă să-l cumperi şi să-l renovezi?

– O grămadă. De asta am nevoie de un împrumut. Suma pe care am primit-o de la asigurarea de viaţă a lui Adam îmi ajunge cât să plătesc pentru cea mai mare parte a clădirii, dar am nevoie de bani de la bancă pentru capital de lucru.

– Renovarea costă mereu mai mult decât crezi. Oricât ar cere contractantul, tu mai adaugă cincizeci la sută.

– Încerc să rămân optimistă, dacă nu te superi. Trebuie să-mi meargă treaba asta.

Libby îşi împinse omleta prin farfurie. Nu era nevoie s-o întrebe pe Sierra de ce avea nevoie de acel proiect. La fel ca Libby, prietena ei prefera mai degrabă să muncească decât să stea degeaba şi să-şi plângă de milă.

– Sună-mă după ce ieşi de la întâlnire. Cum, necum, găsim noi o soluţie.

Libby sosi la Woodmont cu cinci minute înainte să se facă ora unsprezece. Cerul era de un albastru viu, iar prognoza nu prevestea nici o posibilă aversă.

Libby părăsi drumul asfaltat şi intră pe aleea lungă, presărată cu pietriş, care ducea către casa cea mare. Încetinind pe măsură ce se apropia, îşi făcu timp să se bucure de privelişte fără să-şi facă griji pentru starea vremii, ora exactă sau problemele logistice ale unei nunţi.

Pe câmpul din stânga nu se zărea nici urmă de baloţi de fân verde, proaspăt cosit, baloţi pe care, fără îndoială, Colton îi transferase în hambar înainte să înceapă ploile. Oile tunse păşteau pe pajiştea dinspre nord, iar în spatele lor se zărea cotitura lină a râului James.

Woodmont era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase proprietăţi din ţară. Pe vremea când îşi însoţea mama la Săptămâna Grădinilor Istorice, Libby stătea împreună cu doamnele mai vârstnice, din vecini, şi mânca biscuiţi săraţi cu şuncă de Virginia la mijloc. O dată sau de două ori, maică-sa îl invitase şi pe tatăl ei să li se alăture, dar acesta se scuzase politicos de fiecare dată:

– Mai bine vă las pe voi, doamnele, să vă simţiţi bine, spusese el, cu un zâmbet larg pe faţă, în timp ce se retrăgea în birou.

Săptămâna Grădinilor Istorice fusese o aventură la care mama şi fiica luaseră parte până în anul în care Libby împlinise treisprezece ani, iar mama ei murise în urma unei supradoze de medicamente, tatăl ei insistând mereu că asta fusese un accident. Analgezicele nu fac casă bună cu vinul.

– M-a părăsit, spunea Libby.

– Nu, iubito, mama ta nu te-ar fi părăsit niciodată.

– Mama mea biologică m-a abandonat, insista Libby.

– Nu, ni te-a dat nouă ca să te adoptăm.

– După ce o să devin mamă, n-o să-mi abandonez niciodată copilul.

Libby îşi amintea de un aranjament luxuriant de flori, trimis de familia Carter la înmormântarea mamei ei. Nu fusese nici pe departe cel mai mare, dar era uimitor, iar florile păreau să fi fost culese chiar din grădinile de la Woodmont. Fusese însoţit de un mesaj simplu: CONDOLEANŢE DIN PARTEA FAMILIEI CARTER. Un aranjament asemănător sosise şi la înmormântarea tatălui ei, în ianuarie, deşi, de data asta, de la o florărie.

Bătrânul domn Edward Carter fusese medic obstetrician, aşa cum fusese şi tatăl lui. Libby bănuia că tatăl ei şi domnul Carter se cunoscuseră în împrejurări legate de meseria lor comună în anii în care Allen McKenzie practicase medicina, şi că, din motive de respect profesional, familia Carter luase legătura cu ei în acele momente dureroase. La urma urmei, trăiau într-o comunitate mică, unde toată lumea cunoştea pe toată lumea.

Praful se ridică în jurul cauciucurilor în timp ce drumul coti spre stânga, iar apoi spre dreapta. Pe un panou micuţ, care indica spre stânga, era scris: CLĂDIREA PRINCIPALĂ, aşa că Libby viră încă o dată la stânga.

Trecuse pe acolo de nenumărate ori şi ştia că drumul se continua cu o alee circulară, care se răsucea în jurul unei case înalte şi albe, construite în stil colonial.

De-a stânga şi de-a dreapta casei erau două grădini mari. Cea din stânga era o grădină de flori, mărginită de arbuşti de cimişir tunşi îngrijit. Accesul se făcea printr-o arcadă învăluită într-o ţesătură densă de fire de caprifoi. În centrul grădinii se afla un ceas solar de cupru, aşezat în vârful unui stâlp de piatră ros de intemperii. În metalul ceasului erau gravate cuvintele unei poete americane: „*O grădină e întotdeauna o succesiune de nenumărate*

înfrângeri şi de doar câteva victorii“. Grădina pornea din acel punct central, răsfirându-şi în spirală aranjamentele circulare de maci, crini şi albăstrele.

Grădina de pe cealaltă parte a drumului era cea mai practică dintre cele două, deşi asta nu-i ştirbea din frumuseţe. Etala alei cu pietriş, care mărgineau straturi pătrate pline ochi de plante aromatice, şi o pergolă pe care atârnau vrejuri de roşii aproape coapte şi mănunchiuri de castraveţi şi de fasole căţărătoare cu păstăi verzi şi mov. Din loc în loc, printre legume, se aflau tufişuri de flori care adăugau o notă de sălbăticie controlată şi dădeau aranjamentului un aspect mai lejer.

Nu se mai vedea nici o urmă a nunţii de sâmbătă, iar locul arăta la fel de imaculat ca atunci când Libby venise în vizită împreună cu mireasa.

Coborî din maşină şi-şi puse rucsacul pe umăr. De undeva din apropiere se auzi lătratul profund al unui câine, urmat de scheunatul unui alt câine. Amândoi de îndreptau în cea mai mare viteză către Libby.

„Iar ăsta e momentul în care o fotografă singură e sfâşiată de animalele sălbatice“, se gândi ea.

Lătratul profund se dovedi a fi cel al unei corcituri de labrador negru, o femelă care n-avea mai mult de un an. Scheunatul îi aparţinea unui teckel bătrân şi crăcănat, cu păr scurt, care încerca să se dădea ţanţoş şi să pară fioros. Căţeluşa ridică un băţ prinzându-l cu botul, legănându-şi coada atât de iute încât era un miracol că reuşea să avanseze. Teckelul rămase calm şi indiferent. Căţeluşa aruncă, prompt, băţul la picioarele lui Libby, în timp ce teckelul adulmeca de jur împrejur.

– Ia uite cine a venit! exclamă Libby, ducând mâna la zgarda labradorului şi pipăind-o până când dădu de tăbliţa cu numele ei. Kelce. E un nume neobişnuit.

Auzindu-şi numele, căţeluşa lătră.

Libby ridică băţul, îl aruncă şi o privi pe Kelce făcând un salt în căutarea lui. Animalul recuperă băţul şi veni iute înapoi. Libby aruncă din nou băţul. Kelce o luă la goană.

Teckelul nu făcu nici o încercare de a intra şi el în joc.

– Pe tine cum te cheamă? îl întrebă Libby, iar apoi văzu că pe ecuson scria SARGE, şi scărpină câinele între urechi. Îmi pare bine să te cunosc, Sarge.

După ce, însoţită de noii ei prieteni, se plimbă în jurul casei, Libby urcă treptele de piatră cioplite de mână care duceau către verandă. În ziua nunţii, casa fusese deschisă şi primitoare, răsunând de râsete şi de muzică. Acum, pustie şi tăcută, emana un aer sobru.

Bătu la uşa de la intrare, în timp ce Kelce depuse băţul la picioarele ei.

– Ai putea s-o ţii aşa toată ziua, nu?

Kelce împinse, cu botul, băţul mai aproape de ea.

– Libby?

Kelce, Sarge şi Libby se întoarseră la auzul timbrului cunoscut al vocii lui Elaine.

– Elaine!

Aceasta îşi făcu apariţia pe aleea circulară, iar câinii alergară către ea. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi decoloraţi şi într-un tricou cu inscripţia WOODMONT, iar în picioare purta o pereche de cizme acoperite de noroi de sus până jos. Părul îi era prins într-o coadă de cal care mai avea puţin şi ieşea din elastic, şi nu era machiată. Avea pielea mai palidă decât îşi amintea Libby, iar sub ochi i se zăreau nişte umbre fine.

Libby simţi cum pe şira spinării i se strecura o senzaţie ciudată de încordare. Totuşi, ştia că n-avea de ce să fie atât de agitată. Era o slujbă ca oricare alta. Mai avusese sute de astfel de slujbe.

Elaine se apropie de ea.

– Ai venit chiar la timp.

– E una dintre obsesiile mele.

– Iată o femeie pe sufletul meu, îi răspunse Elaine. Ţi-aş strânge mâna, dar sunt plină de ţărână. Am smuls plante agăţătoare din vechea seră, iar treaba a devenit mai murdară decât crezusem.

– Nu ştiam că pe proprietate există şi o seră.

– Doar câţiva dintre cei mai bătrâni şi-o amintesc. A fost închisă la mijlocul anilor ’80. Bunicul meu a construit-o pentru bunica, drept dar de nuntă. După ce au murit, am dezafectat-o pentru că nu era genul de loc pe care să-mi doresc să-l întreţin la vremea aceea, pe când aveam vreo douăzeci şi ceva de ani. După vreo treizeci de ani i-am înţeles frumuseţea, iar acum îmi pare rău că l-am neglijat prea multă vreme.

– Atât de mult a trecut de cât ai preluat proprietatea?

Elaine s-a îndreptat către două balansoare albe şi s-au aşezat amândouă.

– Pe când eram cam de vârsta ta, poate că puţin mai tânără, am moştenit proprietatea de la bunicii mei. Moştenitorul e mereu cel mai vârstnic din generaţia aflată la rând, deşi eu eram singura Carter în viaţă la vremea aceea. Pe atunci, moşia era administrată de tatăl lui Ginger, Jeb, care a murit între timp. Fiindcă avea probleme de sănătate din ce în ce mai mari, n-am putut să-i cer prea mult. Făcea tot mai puţine munci, iar după ce a murit, nu i-am găsit înlocuitor. Ne-am retras, aşa că natura a preluat controlul, după cum se întâmplă întotdeauna.

– Grădinile arată fantastic acum.

– Trebuie să-i mulţumesc lui Colton pentru asta. Mi-a telefonat în urmă cu doi ani şi mi-a cerut informaţii despre slujbă, iar mie mi s-a părut că sincronizarea era perfectă. Era foarte multă treabă de făcut în grădinile principale, iar Margaret îşi dorea să fie aproape de nepoţii ei. L-am rugat

pe Colton să-şi concentreze eforturile pe grădinile principale, precum şi pe renovarea bucătăriei.

– Colton m-a ajutat în timpul ceremoniei. A apărut din senin şi m-a dus cu maşina, ca să nu mă prindă ploaia. Dar nu prea apare prin pozele de familie.

– Aşa e Colton.

– Aşadar, te pregăteşti să faci din spaţiul ăsta unul în care să se organizeze evenimente? Cel de sâmbătă a fost foarte frumos.

– Nu, e vorba doar de o favoare pe care i-am făcut-o lui Ginger. Încă nu m-am hotărât să deschid proprietatea pentru aşa ceva. Dar vreau ca Woodmont să fie fotografiat şi ca fotografiile să apară într-un album, astfel încât, dacă mă decid să dau o astfel de întrebuinţare moşiei, să fiu pregătită.

– Haide să-ţi arăt nişte fotografii de la nuntă şi câteva de la vizita pe care am făcut-o aici în urmă cu câteva săptămâni. Vremea n-a fost perfectă în nici una dintre dăţi, dar, dacă avem parte de câteva zile aşa cum e cea de astăzi, nu mă îndoiesc că oricine poate să facă o fotografie bună.

– Zilele ca asta îmi amintesc de ce mă întorc la Woodmont cât de des pot.

– Nu locuieşti aici tot timpul?

– Îmi împart timpul între Woodmont şi Washington. Mi-am redus programul de la cabinetul de avocatură ca să pot să petrec mai mult timp la Woodmont.

– Te înţeleg. Ador începutul verii aici. Veneam cu mama la Săptămâna Grădinilor Istorice pe când eram mică. Mereu ne-am simţit foarte bine la acel eveniment.

Elaine zâmbi, făcând să-i apară încreţituri la colţul ochilor şi în jurul gurii.

– Ne gândeam ca anul viitor să deschidem grădinile pentru vizitatori. În săptămâna aceea ne putem lăuda cu toată munca pe care am făcut-o în timpul iernii.

– Aveţi vreo optzeci de hectare, nu-i aşa?

– Am mai rămas cu şaizeci. Am vândut vreo douăzeci de hectare acum câţiva ani, ca să plătim renovările. Noul proprietar a început acum să pregătească terenul pentru o plantaţie viticolă, spuse Elaine, iar pe faţă îi apăru un zâmbet plin de subînţeles. Mai nou, toată lumea vrea să fie producător de vin.

– Woodmont s-a aflat dintotdeauna în proprietatea familiei tale?

– Teoretic, aşa s-a întâmplat. Moşia fost transmisă de la o ramură a familiei la alta, până când a fost moştenită de bunicul meu.

– Ai vrea să vezi câteva fotografii de la nunta lui Ginger?

– Ca să-ţi spun drept, am văzut câteva în dimineaţa asta. I-ai trimis un link lui Ginger aseară, iar ea mi l-a trimis mai departe mie, ca să-i pot arăta fotografiile lui Margaret. Ai făcut ca o zi foarte ploioasă să arate remarcabil de vesel. Preferata mea e fotografia în care Ginger şi Cameron aleargă prin ploaie. Uzi leoarcă, ţinându-se de mâini, împroşcând noroi şi râzând.

Aceeaşi reacţie o avusese şi Libby atunci când văzuse fotografia aceea pentru prima oară.

– Mulţumesc.

– Aş vrea să fotografiezi proprietatea, precum şi renovarea serei. Şi fiica mea, Lofton, îmi spune că Woodmont e pregătit să apară pe reţelele de socializare.

– Fără îndoială că grădinile şi lucrările de renovare a serei o să fie un succes. Dacă te hotărăşti să deschizi proprietatea pentru evenimente, clienţii o să dea năvală. Dar eşti sigură că vrei să fac eu fotografiile? Sunt fotograf

de nunţi şi poate că ai dori pe cineva cu experienţă în natură statică.

– Presimt că o să te ridici la înălţimea aşteptărilor.

Elaine îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr, iar apoi zâmbi.

– Ai mai fost în multe locuri ca ăsta?

– Da. Şi crede-mă pe cuvânt că proprietatea asta e una cu totul deosebită.

Libby îşi vârî mâna în geantă şi scoase de acolo un dosar lucios, de culoare gri, pe care îl folosea drept portofoliu de prezentare. Pe partea exterioară era lipit un abţibild rotund, cu logoul *LM Photography*.

– Am o listă de tarife, dacă vrei să te uiţi peste ea mai întâi, zise Libby.

Elaine luă dosarul, dar nu se osteni să-l deschidă.

– Am intrat pe site-ul tău. Tarifele se încadrează în bugetul nostru.

– Am mai multe pachete de preţuri. Dacă îmi arăţi sera, aş putea să-ţi fac o ofertă.

– E o idee minunată.

Elaine îşi coborî privirea către pantofii cu toc înalt din picioarele lui Libby şi o întrebă:

– Poţi să mergi cu ăştia?

– Desigur.

Se ridicară amândouă şi coborâră treptele verandei.

– Urmează-mă, atunci, ca să-ţi fac turul de onoare. Mergem pe jos în zona mai înaltă a moşiei, iar apoi coborâm spre vale cu maşina.

Kelce culese un băţ de pe jos, i-l aduse lui Libby şi i-l împinse în mână cu botul. Fata îl primi şi îl aruncă din nou înaintea lor. Câinele se repezi după băţ şi se întoarse cu el în dinţi, gata s-o ia de la început. Sarge mergea la trap în spatele lor, lătrând din când în când.

În spatele casei celei mari se afla un şir de căsuţe albe, care arătau la fel de vechi ca şi casa cea mare.

– La începuturile sale, Woodmont a fost o fermă, spuse Elaine. Construcţiile acelea găzduiau supraveghetorii şi muncitorii care trudeau la grâul de pe câmp.

Elaine se opri în dreptul primei căsuţe albe, pe care era un semn cu inscripţia PRIVAT.

– Căsuţa asta e renovată de curând. Plănuiesc ca, dacă am oaspeţi, să-mi petrec mai mult timp aici şi să le ofer clienţilor propriul lor spaţiu.

Elaine deschise uşa şi apăsă pe întrerupător. În cameră se afla un pat cu baldachin, acoperit cu o cuvertură albă. În partea opusă era o chicinetă. În timp ce restul mobilelor erau antichităţi, chicineta părea să fi fost renovată de curând.

– E ca un fel de pensiune.

– Fiica mea mi-a spus că, dacă ne transformăm într-un spaţiu dedicat evenimentelor, trebuie să folosim fiecare colţ al proprietăţii ca să maximizăm veniturile.

– Fiica ta te ajută să administrezi proprietatea?

– E avocată şi se pricepe foarte bine la cifre. De fiecare dată când îmi vine o idee, ea face calculele, îmi spune că totul e peste posibilităţile mele financiare, iar apoi găseşte o cale prin care să facă rost de bani.

De afară se auzi huruitul unei maşini de tuns iarba, adăugat la zgomotul ţopăitului lui Kelce şi al lui Sarge. Elaine scoase capul pe uşă şi făcu un gest cu mâna. Libby o urmă.

Cu statura lui înaltă şi suplă, Colton ar fi arătat foarte bine într-un costum de culoare închisă, dar îmbrăcat cu blugi şi cu un tricou cu vagi urme de umezeală, arăta şi mai chipeş. Sub o pălărie jerpelită de camuflaj, purta ochelari de soare negri.

– Colton, cred că ai făcut cunoştinţă cu Libby McKenzie, spuse Elaine.

Libby îi întinse mâna, iar el îşi smulse mănuşile de grădinărit şi îi strânse degetele cu o mână bătătorită. Ea îi simţi intensitatea privirii prin ochelarii aceia fumurii.

– Cel mai muncitor fotograf din Virginia, spuse el. Nu multă lume se agită atât de tare ca tine.

– Mulţumesc din nou că m-ai dus cu maşina sâmbătă, la nuntă. Riscam să avem nişte nuntaşi uzi până la piele.

– Mă bucur că am putut să fiu de ajutor.

– Am rugat-o pe Libby să fotografieze proprietatea şi sera, spuse Elaine.

– Minunat, se bucură el. Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva, adăugă, iar apoi îşi coborî tonul până la şoaptă şi spuse, în glumă: Elaine e o şefă dură.

– Nu sunt aşa ceva, tăgădui Elaine, râzând. Margaret e şefa.

– N-o lăsa pe mama să te descurajeze, o sfătui Colton. E ea cam morocănoasă, dar ar face orice pentru tine.

– Mă bucur să aud asta.

– Lui Margaret nu-i place noua bucătărie, spuse Elaine zâmbind. Îi e dor de vechea plită, care avea un ochi stricat şi un cuptor care se încălzea după o veşnicie.

– O înţeleg. Nu e uşor să te obişnuieşti cu schimbările, spuse Libby.

– Pari să vorbeşti din experienţă, fu de părere Elaine.

– Am revenit de curând în oraş şi încă nu m-am acomodat. Dar să nu mă înţelegeţi greşit, schimbarea are şi părţi bune.

Libby îşi accentuă ultima frază, pentru efect. Asemenea lui Margaret, şi ea se afla încă în căutarea avantajelor acelei vieţi noi.

– Mi-l amintesc pe tatăl tău, îi spuse Colton. A fost medicul meu pediatru.

– Cred că a avut grijă de toţi copiii de pe o rază de patruzeci de kilometri.

– Cândva, pe când n-aveam mai mult de şase ani, m-am năpustit s-o prind pe Ginger fiindcă îmi luase jucăria cu Superman. Am alunecat, iar în cădere m-am ales la cap cu o tăietură de toată frumuseţea. Tata m-a luat pe sus şi am mers la cabinetul tatălui tău, care ne-a primit, deşi era într-o sâmbătă după-amiaza. Era îmbrăcat în hainele de golf. Nu părea să se fi supărat că isprăvile mele îi stricaseră planurile pentru ziua aceea.

O întreagă zi liberă fusese o raritate în familia McKenzie. Iar după ce mama lui Libby murise, tatăl ei petrecea mult timp la cabinet. De multe ori, Libby le purta pică pacienţilor tatălui ei.

– Tata nu juca golf foarte bine, aşa că probabil că a socotit venrea unui pacient drept un fel de salvare.

Lui Elaine îi vibră telefonul în buzunar. Ea se uită la ecran şi spuse:

– Colton, poţi, te rog, s-o duci pe Libby la seră cu maşina? Vin şi eu imediat. Trebuie să vorbesc la telefon.

– Cu plăcere.

Ţinându-şi deja telefonul la ureche, Elaine încuviinţă înclinând din cap, iar apoi se întoarse iute şi-şi concentră toată atenţia la persoana cu care vorbea.

– Trece imediat de la una la alta, spuse Colton. Acum e aici, iar în minutul următor e cu mintea înapoi la biroul de avocatură. Profită de ea cât mai poţi. Niciodată nu stă locului prea mult.

Capitolul 5

SADIE

Miercuri, 24 decembrie 1941
Bluestone, Virginia

Pe când camioneta fratelui ei, Johnny, intra în oraşul Bluestone, care era alcătuit doar din câteva construcţii de lemn risipite ici-colo, Sadie, care avea cincisprezece ani, alunecă spre marginea scaunului uzat. Se îndreptau cu toată viteza către magazinul universal Sullivan.

O vizită la magazinul Sullivan era un adevărat răsfăţ. Deşi nu-şi permitea să-şi cumpere nimic, lui Sadie îi plăcea să se uite la ţesături, aparatură şi reviste pline cu fotografii ale unor oameni frumoşi, care trăiau la celălalt capăt al lumii, în locuri exotice. Câteodată, atunci când domnul Sullivan era în toane bune, îi punea deoparte câteva dintre numerele mai vechi. Sadie spera ca acum, în perioada sărbătorilor, el să se simtă mai generos.

Johnny schimbă în viteza a doua şi opri în dreptul bordurii din faţa magazinului universal. Oraşul nu era nici pe departe la fel de mare ca Charlottesville. Însă avea o biserică, un magazin cu de toate, o prăvălie cu seminţe, cabinetul doctorului Carter, deschis două zile pe săptămână, o cârciumioară, singurul local – pe vreo rază de cincizeci de kilometri – de unde puteai să cumperi băutură, şi, bineînţeles, o închisoare. De nouă ani, de când se închisese fabrica de steatit, nici unul dintre acele locuri publice n-avea prea mulţi clienţi, cu excepţia cârciumii şi a închisorii.

Vitrina magazinului universal era decorată cu o coroană de Crăciun mare şi verde, ornată cu o fundă roşie, elegantă. Dedesubt se aflau mai multe cutii învelite în hârtie ornamentală de împachetat. Cu două săptămâni în urmă, Sadie fusese la magazin şi pusese mâna pe cea mai mică dintre cutii, atrasă de hârtia de un roşu strălucitor. O scuturase şi-şi dăduse seama că era uşoară ca un fulg. Cu glas ridicat, ca s-o poată auzi domnul Sullivan, care era în partea cealaltă a magazinului, fata întrebase ce era înăuntru. Domnul Sullivan se încruntase şi bombănise că erau goale, puse doar pentru prezentare. Atunci, Sadie zgâlţâise toate cutiile şi descoperise, dezamăgită, că toate sunau a gol.

– Ia aminte, nu trebuie să pui mâna pe nimic, o preveni Johnny. Domnului Sullivan nu-i place să zgâlţâi cutiile alea şi să te apuci să strigi în gura mare că sunt goale.

– Pare o pierdere de vreme să înzorzonezi o cutie cu hârtie roşie, de lux, doar aşa, de faţadă.

– Nu e o pierdere de timp, Sadie, dacă încerci să vinzi hârtia sau dacă încerci să le stârneşti clienţilor cheful pentru cumpărăturile de Crăciun.

Fata îşi aţinti privirea la cutii, hotărâtă să-şi închipuie că erau pline cu haine drăguţe.

– Nu stric nimic dacă doar mă uit.

– Uite-te cât vrei. E gratis, îi spuse el, cu un rânjet.

– Pun pariu că domnul Sullivan o lasă pe noua doamnă Carter să se uite şi să atingă tot ce doreşte.

Sadie o văzuse pe acea femeie o singură dată de când aceasta din urmă se mutase în Bluestone. Minionă şi tăcută, proaspăta mireasă o făcuse pe fată să se gândească la un şoricel.

– Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că oamenii din Woodmont trăiesc după nişte reguli diferite, îi răspunsese Johnny cu glas aproape şoptit.

– Nu e corect.

– Asta n-are treabă cu corectitudinea. Pur şi simplu, aşa stau treburile.

Johnny avea doar nouăsprezece ani, dar arăta cu zece ani mai vârstnic. După ce le murise tatăl, cu doi ani în urmă, iar fratele mai mare, Danny, se înrolase în armată, Johnny începuse să muncească la ferma familiei, trudind de la răsăritul soarelui şi până la apus. Iar în perioadele în care n-avea de făcut munci agricole, lucra în ture la fabrica de mobilă din Waynesboro. Săptămânile în care era plecat se dovedeau a fi cele mai grele pentru Sadie, fiindcă în răstimpul acela muncile fermei şi fabricarea rachiului cădeau în sarcina ei. Fata abia dacă fusese de câteva ori la şcoală în toamna aceea şi ştia că rămăsese cu mult în urmă faţă de ceilalţi elevi.

Prohibiţia se terminase în urmă cu câţiva ani, aşa că apuseseră şi vremurile de glorie ale comerţului clandestin cu spirtoase. Însă unii dintre localnici, printre care şi rafinata familie Carter, preţuiau reţeta rachiului cu aromă de caprifoi pe care îl fabricau cei din familia Thompson. Şi, sincer vorbind, orice produs făcut în casă era mai gustos decât cele cumpărate din comerţ.

De obicei, vânzările creşteau în acea perioadă a anului. Dar cu toţii avuseseră parte de un decembrie agitat, fiindcă preşedintele Roosevelt anunţase la radio că japonezii atacaseră prin surprindere Pearl Harbor. Toată lumea din oraş voia răzbunare, inclusiv Johnny. Iar mama lor, care îşi făcea mereu griji pentru Danny, nu mai avea linişte nopţile şi începuse să patruleze încoace şi-ncolo pe podeaua de lemn. Trăise Marele Război şi nu voia ca vreunul dintre cei doi fii ai ei să aibă parte de aşa ceva.

Sadie coborî din camion cu un salt, vârându-şi mâinile înmănuşate în buzunarul vechii haine de lână cenuşie a lui Danny. Se îndreptă, grăbită, spre spatele camionetei,

pregătită să scoată de acolo câteva borcane pline cu rachiu. De Crăciun, domnul Sullivan primea mereu trei borcane şi le credita contul pe care îl aveau deschis la magazin.

Pe partea cealaltă a străzii, şeriful Boyd patrula în faţa uşii de la intrarea închisorii. Un tricou de culoare închisă i se întindea peste burdihanul rotund, în încercarea de a rămâne vârât în blugii decoloraţi, dar tot ieşea pe dinafară într-un loc sau două. Pe piept i se zărea insigna în formă de stea, pe care, indiferent de cât de mult o lustruia, nu reuşea s-o facă să strălucească. Boyd recunoscu camioneta lui Johnny. Ochii lui negri se întoarseră spre maşină, plini de curiozitate.

– Crezi că şeriful Boyd o să ne dea de furcă? întrebă Sadie.

– Am făcut o înţelegere cu el, îi destăinui Johnny, scoţând două dintre borcanele cele mari din lădiţa pentru sticlele de lapte.

– Ce fel de înţelegere?

– Îi dau două borcane de băutură cu caprifoi, iar el se uită în altă parte.

Sadie făcu, iute, calculele în minte.

– Asta înseamnă doi dolari, Johnny.

Fratele ei strânse borcanele cu mai multă putere, iar ridurile din jurul gurii i se adânciră.

– M-a ameninţat că o să cheme poliţia statală şi că o să mă denunţe că am un distilator ilegal, iar eu nu pot să las să se întâmple aşa ceva.

Boyd nu era la fel de înalt ca Johnny, dar era mai în vârstă cu câteva zeci de ani şi avea cel puţin vreo douăzeci de kilograme în plus. Salariul unui şerif nu era prea mare, dar Boyd găsea metode prin care să-şi mai adauge nişte beneficii la modestul lui venit.

Boyd îşi săltă cureaua şi-şi îndesă cămaşa în pantaloni. După ce privi de la stânga la dreapta, traversă strada în direcţia camionetei.

– Ce-ar fi să mergi la magazin ca să-i livrezi marfa domnului Sullivan? o întrebă Johnny pe soră-sa. Poţi să te uiţi şi la reviste.

– Ştiu toate coperţile de acum două săptămâni. Nu cred că sunt altele. Şi, pentru că nu pot să le ating, n-am cum să mă uit la paginile dinăuntru.

Johnny îşi strânse borcanele mai aproape de el.

– Sadie, mergi înăuntru. N-o să iasă nimic bun dacă te bagi în seamă cu Boyd.

– Pot să mă port frumos, îi răspunse Sadie.

– Nu, nu poţi. Du-te odată înăuntru!

Sadie îşi netezi cutele salopetei găsite în lada de colecte de caritate a bisericii. Deşi era o vechitură, materialul ei devenise mai moale odată cu trecerea timpului şi se simţea plăcut la atingere. Anul trecut, salopeta îi căzuse lălău lui Sadie pe trupul subţire, dar, în ultima vreme, fetei îi crescuseră şoldurile şi sânii, iar acum salopeta i se mula armonios pe corp. Sadie spera ca într-o zi să găsească o rochie în lada de colecte, una cu care să se îmbrace atunci când avea să meargă să vadă un fim la Charlottesville sau la Roanoke.

– Vreau să rămân cu tine, Johnny, spuse ea.

– Fă cum ţi-am spus, Sadie, stărui Johnny pe un ton în care se amestecau oboseala şi îngrijorarea. Una e când ne ciondănim acasă, dar aici nu e momentul.

El vorbea în şoaptă, iar privirea îi rămăsese aţintită la şeriful Boyd.

Şeriful Boyd îl arestase pe fratele lor, Danny, pentru trafic de rachiu, iar apoi îl băgase la închisoare. Judecătorul îl pusese pe Danny să aleagă între trei ani de puşcărie şi înrolarea în armată. Mâncarea fiind mai bună în

armată, Danny alesese cea de-a doua cale. Sadie ştia că, în adâncul sufletului, Danny fusese bucuros să aibă un pretext ca să plece din Bluestone.

– Treci! îi ordonă Johnny. Duc eu înăuntru lada cu borcane.

Fata se încruntă şi-şi încleştă degetele în pumni.

– O să mă uit din spatele vitrinei.

Pe faţa lui Johnny apăru un rânjet.

– Îmi pare bine să te văd, şerifule Boyd.

Sadie aruncă o ocheadă în spate şi văzu privirea lui Boyd întunecându-se pe când o măsura din cap până-n picioare. Îşi ridică bărbia ca să arate că era curajoasă, după care intră în magazin. Clopoţeii răsunară deasupra capului ei, acoperind glasul lui Boyd, care vorbea cu Johnny.

Sadie văzu, uitându-se prin vitrină, cum fratele ei îi întinse mâna lui Boyd, care i-o strânse într-a lui. Johnny avea o latură pragmatică, ce îi îngăduia să zâmbească atunci când era furios.

– La ce te zgâieşti acolo? o întrebă domnul Sullivan.

Sadie se întoarse, cu mişcări lente, de la fereastra decorată cu cadouri false. Domnul Sullivan fusese un bărbat înalt, cu umeri laţi, dar statura i se împuţinase odată cu vârsta, iar acum umerii îi erau cocârjaţi şi aduşi în faţă. Îşi pieptăna pe spate părul cărunt, şi-l netezea ungându-l cu ulei, iar cărarea pe mijloc pe care şi-o făcea îi amintea lui Sadie de un personaj de desene animate.

– Nu mă zgâiesc, se apără ea.

– Mereu îţi vâri nasul în treburi care nu te privesc.

– Mă priveşte ce face fratele meu.

Nici puternicele arome de mirodenii şi de parfumuri care inundau magazinul, nici mulţimea de etichete strălucitoare de pe cutiile de conserve nu reuşiră să-i distragă atenţia lui Sadie. Ea se uită din nou pe fereastră şi îl văzu pe Boyd ridicând un borcan plin cu un lichid transparent, la care se

uită cu atenţie. Îi spuse lui Johnny ceva care îl făcu pe acesta să se încrunte şi mai tare. În cele din urmă, Johnny înclină din cap în semn de încuviinţare şi îi întinse şerifului un al treilea borcan.

– Nemernicul! bombăni fata.

Fratele ei abia dacă pusese capul pe pernă în ultimele două zile, fiindcă făcuse loturile acelea de rachiu, iar asta după ce se îngrijea de vite şi-şi termina orele suplimentare de muncă în grădinile McKenzie.

În cele din urmă, Boyd se întoarse la biroul lui ducând cu el trei borcane. Aruncă o privire înspre magazin, ca şi cum ar fi căutat-o pe Sadie. Atunci când întâlni privirea fetei, un rânjet arogant i se ivi în colţul gurii, după care se răsuci pe călcâie şi dispăru înăuntru.

– Hoţule, mormăi Sadie.

– Mi-a adus Johnny marfa? o întrebă domnul Sullivan.

– Da, domnule, îi răspunse Sadie. Rachiul are aroma aceea de caprifoi care vă place atât de mult. Johnny mi-a spus că tranşa asta e deosebit de tare, aşa că aveţi grijă.

Domnul Sullivan privi pe fereastră în timp ce Johnny se îndrepta spre magazin, cărând lădiţa.

– Bagă de seamă, doamna Sullivan şi fiica mea, Ruth, nu trebuie să afle de aranjamentul nostru.

– Da, domnule. Nu suflu nici un cuvânt. Aş putea, cumva, să arunc o privire în revista *Life* din noiembrie, cu Gene Tierney pe copertă? Asta o să-mi ţină mintea ocupată şi gura închisă.

Domnul Sullivan o privi preţ de o secundă, după care împinse revista către ea.

– Ai grijă la pagini. Nu mai pot s-o vând dacă o mototoleşti.

– O să am mare grijă, nici n-o să vă daţi seama că m-am uitat prin ea, îi promise Sadie în timp ce îşi scotea mănuşile tricotate şi le îndesa în buzunar.

Gene Tierney privea pierdută în depărtare. Părul negru îi încadra faţa calmă şi i se rostogolea peste rochia cu decolteu în formă de V. Pe cap purta un văl transparent, în două nuanţe, care îi înconjura umerii plăpânzi şi albi. În spatele ei se vedea oceanul şi părea că o briză delicată îi mângâia chipul.

Sadie nu fusese niciodată la plajă, dar auzise că aerul avea gust sărat şi că apa se izbea de ţărm toată ziua şi toată noaptea. Ea făcea economii, iar până acum strânsese un dolar şi zece cenţi. După ce va fi strâns îndeajuns de mulţi bani, avea să meargă la plajă, ca Gene Tierney. Dar asta, abia după ce mergea mai întâi la cinematograf, la Charlottesville.

Sadie trecu de pagina cu sumarul. Voia să ajungă direct la articolul despre domnişoara Gene, dar se opri, fiindcă dădu peste titlul *Imagini de pe front*. Preşedintele Roosvelt spunea că flota americană fusese avariată şi scufundată. Peste 2 300 de morţi. Preşedintele mai spunea şi că America era pe picior de război cu Japonia şi cu Germania. Sadie se gândi la Danny, care renunţase la şcoală în clasa a cincea şi nu ştia să scrie bine, iar ea credea că din pricina asta fratele ei nu trimisese nici o scrisoare în ultimul an.

Clopoţelul de deasupra uşii sună, în acelaşi timp cu clinchetul făcut de borcanele care se ciocneau unul de celălalt. Sadie se întoarse şi îl văzu pe Johnny intrând pe uşă. Băiatul aşează pe tejghea lada cu borcane.

– ’Neaţa, domnule Sullivan, îi spuse el patronului magazinului. Ce mai faceţi în dimineaţa asta?

– Nu mă plâng, Johnny.

Privirea ursuză a domnului Sullivan se lumină în clipa în care zări borcanele.

– Vă mulţumesc că aţi comandat, domnule.

– Rachiul îmi înveseleşte mereu sărbătorile atunci când vine în vizită mama soacră. Îţi creditez contul cu doi dolari.

– Vă mulţumesc.

Domnul Sullivan ridică unul dintre borcane şi privi în lumină lichidul transparent, după care puse borcanul înapoi în lădiţă.

– Arată al naibii de bine!

Sadie se grăbi să întoarcă pagina, ştiind că, dacă Johnny vedea fotografiile de pe front, avea să se îngrijoreze. Era deja pornit împotriva japonezilor, iar veştile din Europa l-ar fi tulburat şi mai tare.

Fata răsfoi revista până când ajunse la o pagină dedicată actriţei Rosalind Russell, în ziua nunţii ei. Se măritase cu un tip pe nume Frederick Brisson. Sadie n-avea nici cea mai vagă idee cine era mirele, dar îi recunoscu pe Cary Grant şi Loretta Young, care stăteau alături de cuplu. Zâmbeau cu toţii.

– V-ar mai interesa alte cinci borcane? întrebă Johnny. Am avut o producţie mai mare anul ăsta.

– Nu mai pot să-ţi dau alt credit în afară de cel pe care ţi l-am oferit deja, îi răspunse domnul Sullivan. Nevastă-mea o să bage de seamă dacă fac prea multe modificări în catastif.

– Mă gândeam că poate aţi vrea să le vindeţi. Împărţim profitul jumătate-jumătate.

Domnul Sullivan aruncă o privire înăuntrul lădiţei.

– Una e să iau câteva pentru mine, alta e să vând. Boyd e cu ochii pe noi.

– M-am ocupat de el, aşa că o să fie mai puţin vigilent câteva zile de acum încolo. Sunt sărbătorile, lumea e dornică să se înveselească puţin.

Sullivan privi din nou borcanele. Era destul de isteţ ca să-şi dea seama că oamenii căutau să mai tragă ceva la măsea zilele acelea. Îi întinse mâna.

– Batem palma, Johnny. Vino peste câteva zile ca să-ţi iei partea.

– Da, domnule, se învoi Johnny, strângându-i mâna, la rândul lui.

Domnul Sullivan aranjă borcanele mai într-o parte, ca să nu se vadă din vitrină, dar ca să fie remarcate de clienţii care ştiau unde anume să se uite.

Johnny pescui din buzunar o bucată mototolită de hârtie şi-şi miji ochii la mâzgălitura întunecată care trecea drept scris de mână.

– Mama are nevoie de trei pungi de făină, de un borcan cu untură şi de sare.

– Asta-i tot?

– Pentru moment.

Patronul îşi îndreptă privirea către Sadie.

– Mai uşor cu paginile alea, Sadie Thompson.

– Da, domnule.

– Aţi mai auzit vreo veste despre război? întrebă Johnny. Se zvoneşte că cei din Garda Naţională au început să facă mai multă instrucţie. Se aşteaptă să fie mobilizaţi din clipă în clipă.

– Nu te pripi, îl sfătui domnul Sullivan. Eu am fost în Franţa, în 1918.

– Dar am câştigat, zise Johnny.

Cu mişcări încete, domnul Sullivan aşează pungile pe tejghea.

– Nimeni n-a câştigat, Johnny.

– O spuneţi de parcă aţi fi pierdut, domnule Sullivan, fu de părere Sadie.

– A fost sângeros, Sadie. Iar războiul nu e niciodată la fel de uşor de câştigat pe cât vor politicienii să ne facă să credem, continuă domnul Sullivan cu blândeţe.

– Nu e chiar aşa mare scofală să tragi cu arma, zise Johnny. Ştiu să împuşc veveriţe de la opt ani.

– Niciodată nu e uşor să împuşti un om, Johnny.

Pe măsură ce conversaţia celor doi devie către costul culturilor de cereale, Sadie rămase cu privirea aţintită la buclele moi ale lui Gene Tierney, la ochii ei negri şi la genele bogate. Fotografia era alb-negru, dar Sadie ar fi putut să jure că unghiile actriţei erau vopsite într-o frumoasă nuanţă de roşu.

– Că tot veni vorba, spuse domnul Sullivan. Familia Carter dă o petrecere în seara asta, iar domnul Carter mi-a zis că, dacă vă văd în magazin, să vă rog să treceţi pe la Woodmont. Sărbătoresc nunta domnişorului Edward cu tânăra lui mireasă. O să fie o petrecere de pomină.

– Şi au spus că vor să le duc nişte rachiu? vru Johnny să ştie.

– A întrebat de tine în mod special. Ar putea să vrea o cantitate mai mare. Presupun că domnul Carter o să fie într-o dispoziţie generoasă, zise domnul Sullivan aşezând borcanul de untură deasupra făinii.

– Aşa o să fac, spuse Johnny.

Sadie îşi înghionti fratele.

– Mama pregăteşte o cină bogată în seara asta. A pus la maturat o şuncă încă de acum câteva săptămâni.

– Cina poate să mai aştepte. Nu ne permitem să refuzăm banii. Mai ales acum.

– De ce acum? îl întrebă Sadie.

Cutele de îngrijorare de pe chipul lui Johnny se adânciră.

– Nu se ştie ce poate să se întâmple.

Sadie puse revista deoparte.

– Războiul ni l-a luat deja pe Danny. După mintea mea, înseamnă că familia Thompson şi-a făcut datoria cu vârf şi-ndesat.

– Nu merge aşa, Sadie, spuse Johnny clătinând din cap.

Capitolul 6

LIBBY

Luni, 8 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Camioneta lui Colton hurducăia şi se legăna, iar roţile se rostogoleau pe drumeagul de pământ invadat de buruieni. Cărarea, asemenea serei, fusese dată uitării în urmă cu treizeci de ani, iar bălăriile revendicaseră o bună parte din traseu. Deşi părea să fi fost reamenajat de curând, drumul mai avea nevoie de câteva nivelări înainte să devină neted de-a binelea. Pădurea dimprejur era deasă şi ajunsă la maturitate, aşa cum fusese, probabil, şi atunci când primii membri ai familiei Carter luaseră în proprietate terenul.

– Nu-mi vine să cred că n-am ştiut de existenţa serei, spuse Libby ridicând aparatul de fotografiat ca să imortalizeze drumul din faţa lor.

– Familia a vrut mereu s-o păstreze departe de ochii lumii.

Cei din familia Carter erau recunoscuţi pentru discreţia lor. Singura dată când ajunseseră în atenţia publicului fusese la sfârşitul anilor ’90, când un reporter din Richmond publicase un articol despre Edward Carter şi legătura lui cu Şcoala de Corecţie şi cu spitalul din Lynchburg. Potrivit articolului, doctorul Edward Carter contribuise la sterilizarea pacientelor considerate inapte. Însă, în articol, doctorul susţinuse că n-avea de ce să-i fie ruşine şi că îşi dedicase viaţa îngrijirii femeilor. Articolul vorbea, în treacăt, despre acţiunile lui caritabile şi despre

miile de femei pe care le asistase, ajutându-le să nască în siguranţă.

Libby îşi aducea aminte că tatăl ei bombănise la un moment dat ceva despre doctorul Carter, dar că, atunci când îl rugase să vorbească mai clar, el îi spusese să nu-şi bată capul.

– Ai copilărit la Bluestone, dar eu nu-mi amintesc de tine, îi spuse Colton.

– Aveam treisprezece ani atunci când am plecat la internat. Tu în ce an ai terminat liceul?

– În 2003, îi răspunse el.

– Eu aş fi fost promoţia 2007, aşa că n-aveam cum să ne cunoaştem. Camioneta trecu peste nişte hârtoape, iar Libby se prinse de mâner, încercând să-şi păstreze echilibrul în timp ce botul maşinii coborî, iar apoi se zgudui. Colton avea un aer imperturbabil, ca şi cum ar fi parcurs traseul acela de mai multe ori decât era în stare să numere.

– Ai locuit aici dintotdeauna? îl întrebă Libby.

– Am fost unsprezece ani în marină. M-am retras acum doi ani, după ce mi-a murit soţia. Am doi băieţi.

Vestea că îşi pierduse soţia o făcu pe Libby să se simtă şi mai atrasă de el. Viaţa îi dăduse lui Colton o lovitură pe neaşteptate, aşa cum se întâmplase şi în cazul ei.

– Cei doi băieţei de la petrecerea de nuntă? îl întrebă ea.

– Ar fi fost şi greu să nu-i observi, îi răspunse el zâmbind.

– Unde sunt acum?

– La mama. Îi sunt mai mult decât îndatorat.

– Iar tatăl tău a fost, înaintea ta, grădinarul-şef de la Woodmont?

– Da, aşa e.

– Nu ştiam că în America există şi meserii care se transmit din generaţie în generaţie. Asta e mai mult o treabă britanică, aşa ca în *Downton Abbey.*

Colton îi răspunse, schiţând un zâmbet discret:

– Tot ce e posibil. Sunt bucuros că Elaine a hotărât să păstreze proprietatea şi să n-o fragmenteze mai mult decât a fost nevoită s-o facă.

– Multe domenii ca ăsta au cheltuieli uriaşe de întreţinere şi impozite pe măsură. Dacă n-ai fonduri îndeajuns de mari ca să susţii proprietatea, singura opţiune valabilă e s-o închiriezi pentru evenimente de corporaţie, nunţi sau petreceri. Cum ţi se pare să fii în industria evenimentelor?

– Nu cred că suntem încă acolo, îi răspunse Colton, iar pe faţă îi apăru un rânjet, semn că ideea nu părea să-i displacă, ceea ce o făcu pe Libby să bănuiască, pe drept cuvânt, că el avea o gândire foarte pragmatică şi că nu ezita să-şi asume riscuri atunci când era cazul. Nunta lui Ginger a fost ca un fel de test, continuă el. I-a venit ideea să se căsătorească acum patru săptămâni şi tocmai era în drum spre tribunal, când Elaine i-a sugerat Woodmont.

– Patru săptămâni e un timp foarte scurt pentru organizarea unei nunţi. A fost norocoasă să aibă acces la un loc ca ăsta.

– Totul ar fi mers mult mai bine dacă m-ar fi ascultat atunci când i-am spus să închirieze un cort.

– Trebuie să te obişnuieşti cu faptul că miresele, mirii şi mamele mireselor nu ţin întotdeauna cont de sfaturi. Fiecare îşi are propria părere despre cum ar trebui să fie evenimentul, iar factori concreţi, precum starea vremii, nu sunt mereu luaţi în calcul.

– E bine de ştiut, în cazul în care Elaine se hotărăşte să se ocupe cu organizarea de evenimente. De cât timp eşti fotograf?

– De cinci ani. Înainte de asta, am fost asistentă medicală la oncologie, dar a venit un moment în care a trebuit să mă retrag.

– Ai suficient de lucru de când eşti fotograf?

– Foarte mult.

– Bravo ţie!

– Munca e întotdeauna un lucru bun.

Colton schimbă viteza, iar camioneta încetini şi coborî o pantă uşoară. Pădurea se rărea în depărtare, lăsând să se zărească râul James. Domeniul Woodmont era cuibărit în dreptul unei porţiuni mai înguste a râului, unde firul apei cotea uşor. Apele, crescute în urma ploilor de primăvară şi de început de vară, se revărsau, învolburate, peste pietrele zimţate.

– Râul e mai îngust aici, spuse Libby.

– De obicei, apele sunt liniştite. În perioada asta a anului vin aici mulţi canotori.

– Astăzi râul pare să fie mai potrivit pentru canotaj pe ape repezi.

– Da. Câteodată poate să fie mortal.

Libby băgă de seamă mâna cu care Colton ţinea volanul. Îşi simţi privirea atrasă de degetele lui bronzate şi de unghiile tăiate îngrijit. Avea mâini sexy, iar ea îşi aduse aminte că ultima dată când făcuse sex era pe când încerca să rămână însărcinată cu Jeremy.

– Unde ai locuit înainte să te întorci aici? o întrebă el.

– La Richmond. Stăteam cu chirie într-un apartament din cartierul vechi. Mereu am fost pasionată de clădirile vechi şi de poveştile lor.

Capota camionetei se înclină în timp ce maşina o lua la vale. Imediat ce coti, se ivi o structură de sticlă, de formă dreptunghiulară, în mijlocul unui hăţiş de buruieni.

– Asta e sera?

– Cred că denumirea oficială e „solar“ sau „pepinieră“. Adică tot un fel de seră, dar cu un nume mai pretenţios.

Sera avea o structură octogonală şi un acoperiş în formă de cupolă deasupra pereţilor de sticlă. Ferestrele erau acoperite de praf şi de muşchi, iar perdeaua densă de

iederă nu lăsa să se vadă nimic din interior. Buruienile stufoase care cotropiseră zidurile o făceau să arate de parcă ar fi fost decorul unui film horror de categorie B.

– Elaine vrea s-o renoveze, spuse Colton în timp ce parca maşina.

– Asta nu-i o treabă uşoară.

– Toată proprietatea e o provocare pentru mine. Dar Elaine e hotărâtă să readucă Woodmont la viaţă.

– Cred că iubeşte cu adevărat moşia asta.

Colton îşi lăsă încheietura mâinii să se odihnească pe volan şi aruncă o privire lungă înaintea lui.

– Cred că da.

– O să vină şi ea aici?

– Ajunge imediat.

– N-ai mai intrat niciodată în seră?

– Uşa principală e blocată de rugină. Practic, sera asta e un fel de capsulă a timpului.

– De câtă vreme stă încuiată?

– De mai bine de treizeci de ani, îi răspunse el. Nimeni nu ştie cu siguranţă.

Coborâră din maşină, iar Libby se bucură că, preţ de câteva momente, putea să studieze sera de aproape. Razele soarelui, care pătrundeau prin ferestre, creau forme şi unghiuri uimitoare. Ridică aparatul de fotografiat şi începu să facă poze.

– A fost construită de bunicul lui Elaine?

– În 1941. A fost un cadou pentru mireasa lui englezoaică. Doctorul Carter şi-a întâlnit soţia, pe Olivia, pe când era student la Oxford.

– Drăguţ cadou!

– Potrivit poveştii, s-au căsătorit mai repede decât plănuiseră, din cauza războiului. Era în timpul Blitzului[3], iar Londra nu mai era un loc în care să fii în siguranţă.

– Îmi închipui că bunicul tău a ajutat-o pe această Olivia să planteze sera.

– Probabil că da.

– Ai idee cam cât ar costa renovarea?

– N-o să fie o treabă ieftină.

Libby fotografie cupola, surprinzând perfect felul în care se revărsau asupra ei razele soarelui de amiază.

Sunetul unui alt motor o făcu să coboare aparatul de fotografiat şi să se încordeze un pic. Elaine coborî dintr-o camionetă şi se apropie de ei cu paşi grăbiţi, care îi aminteau lui Libby de propriul mers.

– Cum ţi se pare? o întrebă Elaine.

– E impresionantă.

Colton se îndreptă spre portbagajul camionetei lui, de unde scoase un drug şi un mic fierăstrău.

– Am fost ieri până aici, spuse el. Uşa e înţepenită din cauza ruginii, aşa că o să fie nevoie de ceva muncă. O să mă străduiesc să nu sparg ceva, dar nu garantez.

– Da, m-ai avertizat mai demult.

În spatele zâmbetului lui Elaine se putea citi o undă de nerăbdare.

Colton apucă strâns drugul şi se îndreptă către uşa boltită, în dreptul căreia deja fusese curăţat un petic de teren.

– Sunteţi gata? le întrebă el.

– Am amânat marea explorare până la sosirea ta, Libby, spuse Elaine. M-am gândit că o să ţi se pară amuzant.

Libby se gândi că, poate, Elaine îşi dorea să imortalizeze toate etapele redescoperirii şi renovării acelei sere.

---

[3] Tactică militară de atac rapid şi prin surprindere, practicată de Germania nazistă la începutul celui de al Doilea Război Mondial.

– Am făcut deja câteva fotografii. Te deranjează dacă mai fac şi altele?

– Dimpotrivă, răspunse ea. Continuă, Colton.

Libby ridică aparatul de fotografiat. Mereu se simţea mai liniştită în spatele obiectivului, ştiind că acesta era asemenea unei bariere între ea şi lume. Atunci când oamenii se uitau la aparatul de fotografiat, deveneau preocupaţi de propria persoană şi-şi abăteau atenţia de la ea.

În timp ce făcea fotografii, Libby urmări cu coada ochiului o rază de lumină ce răzbătea printre frunzele copacilor. Murdăria de pe cupola de sticlă nu lăsa să pătrundă cea mai mare parte a razelor, dar câteva dintre ele reuşeau să se strecoare înăuntrul serei. Astfel, întreaga construcţie arăta puţin supranatural, ca şi cum ar fi avut un fel de aureolă.

– Am tot vrut s-o deschid de mai mulţi ani, spuse Elaine. Dar, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, totul e o chestiune de priorităţi. Casa cea mare şi grădinile principale aveau nevoie de atât de multe reparaţii, încât renovarea serei devenise, pe atunci, un ţel foarte îndepărtat.

Colton înfipse capătul drugului între toc şi uşă, mişcându-l cu grijă înainte şi înapoi. Porţiuni din metalul sudat de rugină cedară puţin, dar rămaseră în continuare înţepenite. El mută, răbdător, drugul mai sus, de-a lungul întregii linii pe care acţionase rugina. Continuă vreme de douăzeci de minute, timp în care lucră în sus şi-n jos până când, în cele din urmă, dezlipi marginea uşii.

Apoi Colton puse drugul deoparte şi trase de uşă cu mâinile acoperite de mănuşi, până când o deschise. Sunetul din ce în ce mai puternic al unor lătrături de câine răsună în josul văii şi, întorcându-şi privirea, Libby îi văzu pe Kelce şi pe Sarge venind către ei.

– Până la urmă, o să trebuiască să demontez uşa cu toc cu tot, dar deocamdată putem să intrăm. Elaine, te-aş lăsa să intri tu prima, dar ar fi mai bine să merg şi să verific dacă nu cumva înăuntru sunt şerpi sau şopârle.

– N-ai decât, îi răspunse Elaine.

– Nici mie nu-mi plac şerpii, spuse el rânjind. Acum e-acum.

Elaine râse pe înfundate.

– Woodmont ar fi ajuns o ruină fără tine.

Lui Libby i se păru că între cei doi exista un sentiment de camaraderie care se apropia de prietenie, atâta câtă putea să existe între un angajat şi patronul lui. Totuşi, prin locurile acelea, diferenţa dintre poziţiile lor în societate avea să existe întotdeauna, indiferent de respect sau de dragostea pe care ei i-o purtau pământului.

Colton scoase din buzunar o mică lanternă şi intră în seră. În timp ce făcea fotografii, Libby se gândea că i-ar fi prins bine un obiectiv cu unghi larg, care să surprindă frumuseţea nemaipomenită a acelui spaţiu.

Libby ascultă zgomotul surd şi continuu făcut de paşii lui Colton pe măsură ce el pătrundea din ce în ce mai adânc în încăpere. Lumina amiezii nu reuşea să alunge întunericul şi nici să domolească mirosul de umezeală. Lui Colton abia dacă i se putea zări silueta în timp ce trecea prin faţa ferestrei înceţoşate de muşchi şi de mucegai.

– Ai intrat vreodată aici, Elaine? o întrebă Libby.

– Da, îi răspunse Elaine. Mergeam cu bunica, în copilărie. Plantam împreună şi mi-a făcut cadou primul meu jurnal de grădinărit, ca să pot să fac însemnări aşa cum făcea ea într-al ei.

– Dacă bunica ta a ţinut jurnale de grădinărit, asta înseamnă că s-au păstrat informaţii despre plantele pe care le-a sădit aici.

– Dosarele acelea sunt foarte detaliate. Bunica a început primul jurnal în 1942 şi a inaugurat câte unul nou în fiecare an. Asta, până în anii ’80, când sera a fost închisă.

Elaine se uită din nou spre seră de parcă şi-ar fi văzut toate regretele reflectate în geamurile tulburi.

Curiozitatea o făcu pe Libby să se concentreze la discuţia pe care tocmai o purta cu Elaine.

– De ce bunica ta a renunţat să se mai ocupe de seră?

– Nu ştiu sigur din ce pricină anume ea n-a mai venit aici.

– Cred că eraţi destul de apropiate, spuse Libby, străduindu-se să descopere o explicaţie.

Elaine privi lung la seră, în timp ce gândurile păreau să-i zboare înapoi în timp.

– Bunica mea a fost, din foarte multe puncte de vedere, o femeie extraordinară. Şi nimeni nu mi-a influenţat viaţa mai mult decât ea. Ar fi făcut orice ca să mă protejeze.

– Oare nu e periculos pentru Colton să intre în seră? o întrebă Libby.

– O, nu, mai întâi s-a uitat cu atenţie la structura exterioară şi a spus că toate grinzile de susţinere par să fie solide.

– Fără supărare, dar Colton e doar un grădinar, îi răspunse Libby.

Îşi imagină întreaga structură prăbuşindu-se peste capetele lor şi-şi puse în minte ca, data viitoare, să adauge la echipamentul de fotografiat şi nişte căşti de protecţie.

– E un grădinar cu diplomă de inginer mecanic, o lămuri Elaine.

Colton îşi făcu apariţia în prag.

– Nu e nici un pericol. Numai că trebuie să aveţi grijă pe unde păşiţi. E mult noroi pe jos.

Se uită la cei doi câini şi le porunci:

– Rămâneţi pe loc!

– Vrei s-o iei înainte? o întrebă Elaine pe Libby.

– Nu, îi răspunse ea. Sera e a ta, la fel şi planurile de renovare. Tu trebuie să fii prima.

Privirea lui Elaine reflectă, dintr-odată, un val de nervozitate care o făcu să şovăie şi să rămână în prag.

– Vin şi eu imediat, îi spuse Libby.

Oare de ce se temea Elaine?

– Nu, tu prima, stărui Elaine. Nu vreau să stai după mine.

Libby era înzestrată din născare cu o mare doză de curiozitate şi de îndrăzneală. Copil fiind, îşi provoca părinţii cu şiruri nesfârşite de întrebări şi adeseori le punea la îndoială răspunsurile. Setea ei de a vedea şi de a face anumite lucruri o determinase să se mute în celălalt capăt al ţării, în California, ca să urmeze şcoala de asistente. Aceeaşi trăsătură de caracter îi dăduse curajul să încerce să rămână însărcinată pentru a treia oară.

În ultimii ani, neputinţa de a mai risca îi scăpase de sub control. Libby se gândise că alegerea ei de a se retrage fusese una strategică, aşa cum se întâmplase şi pe când era doar un copil. Cu toate astea, în prima tinereţe găsise căi de a merge mai departe. În prezent, se întreba dacă avea să se mai mute vreodată din casa tatălui ei şi dacă avea să-şi regăsească vreodată curajul.

Iar acum stătea locului, temându-se să intre într-o amărâtă de seră fiindcă îşi închipuia că nenorocitul acela de acoperiş ar fi putut să se prăbuşească, sau că s-ar fi putut s-o muşte vreun şarpe, sau că ar fi putut să i se întâmple cine ştie ce altă nenorocire. Viaţa trecea pe lângă ea, aşa cum o dovediseră fotografiile cu Jeremy şi cu Monica. Revelaţia aceea o făcu să păşească peste prag. Până la urmă, ce putea să se întâmple?

„Să se prăbuşească tavanul. Şobolani şi şerpi. Sticlă sfărâmată.“

După ce intră în seră, prima senzaţie copleşitoare fu mirosul. Duhoarea aceea puternică, telurică, fetidă, îi

aminti de nişte legume care stătuseră prea multă vreme în sertarul pentru legume al frigiderului. Aerul jilav, aproape sufocant, era îmbibat de miros de mucegai.

Privirea îi fu atrasă către mijlocul încăperii, unde se afla o fântână ce părea să vegheze, precum o santinelă, asupra locului. Ţărâna invadase cele trei niveluri ale serei, lăsând iarba şi buruienile să prindă rădăcini peste tot. În jurul piedestalului cu striaţii se aflau pavele de cărămidă montate în formă de spic, pătate de muşchi verde, care ocupau jumătate din podea.

Solul fertil din jurul marginilor fusese invadat de buruieni ce crescuseră atât de sălbatic, încât abia dacă mai semănau cu vreuna dintre plantele pe care le cunoştea Libby. O liană de caprifoi crescuse într-una dintre laturile serei, pornită în căutarea luminii.

Kelce şi Sarge dădură buzna înăuntru, fascinaţi, amândoi, de noile mirosuri. Sarge îşi ridică piciorul şi-şi marcă, plin de încredere, teritoriul. Kelce îi urmă exemplul.

Colton făcu un gest ca să-i gonească pe cei doi, dar Elaine îl opri.

– Lasă-i în pace. Şi ei fac parte din familie.

– Îmi place, spuse Libby ridicându-şi privirea către acoperişul în formă de cupolă.

– Construirea serei a fost un lux, pur şi simplu, povesti Elaine. Bunica mea adora orhideele, iar bunicul îi construise spaţiul ăsta pentru ca ea să poată să se bucure de orhidee tot anul. Bunica era din Londra şi spunea că sera asta semăna cu cea pe care părinţii ei o avuseseră acolo şi care, în timpul Blitzului, fusese distrusă împreună cu locuinţa familiei ei.

Colton se îndreptă către una dintre ferestre şi cercetă o fisură care o traversa pe diagonală, de sus până jos.

– Elaine, ai putea să faci o mică avere dacă ai dezmembra tot ce se află aici şi ai vinde componentele şi

piesele unei companii care se ocupă de recuperarea elementelor arhitectonice. Calitatea construcţiei e una foarte bună.

– Am mai vorbit despre asta, îi răspunse Elaine. Eu vreau s-o renovez. S-o fac să arate ca odinioară.

– O să fie nevoie de mai multe luni, spuse el.

– Şi de bani. Ştiu cum stă treaba, îi răspunse Elaine în timp ce îşi plimba vârfurile degetelor peste marginea fântânii. Probabil că ţevile care alimentau sera cu apă o să aibă nevoie de reparaţii.

– Da, fu el de acord. Sera are un sistem de alimentare gravitaţional care aduce apa de la un puţ din apropierea casei celei mari.

– Inginerie pe cinste, spuse Libby.

– Bunicul meu a dorit să-i ofere soţiei lui tot ce era mai bun, adeveri Elaine.

– Cum era Edward, bunicul tău? o întrebă Libby.

– Foarte dedicat muncii lui – care, uneori, stârnea controverse.

– Cred că am citit câte ceva despre asta cu mai mulţi ani în urmă, spuse Libby.

– Ar fi fost şi greu de ratat.

Atmosfera nu era încărcată doar de umiditate, ci şi de tristeţe şi de un sentiment al pierderii. Sera fusese construită ca să rodească, dar fusese dată uitării şi ajunsese o relicvă stearpă, care producea mai multe pierderi decât valora. Libby simţi un fior rece pe şira spinării şi se întrebă dacă nu cumva ipoteza blestemului, pe care i-o împărtăşise Sierra, era mai plauzibilă decât ar fi dorit ea să creadă.

Colton rămase tăcut şi se îndreptă spre un colţ îndepărtat, în care îngenunche ca să poată să cerceteze fundaţia. Ridică de pe jos o doză goală de bere, decolorată şi boţită.

– Pe când eram la liceu, câţiva puşti se furişau aici din când în când, îşi aminti el.

– O spui de parcă ai fi făcut şi tu parte din grupul ăla, Colton, zise Elaine.

– A trecut mult timp de atunci, îi răspunse el.

Colton părea să ţină totul sub control, dar Libby se întrebă dacă ar fi fost la fel de reţinut la şaisprezece ani.

– Te furişai aici, Libby? o întrebă Elaine.

– Am stat la internat, aşa că n-am prins distracţia.

O sonerie ţârâi dinspre telefonul lui Colton. El îl scoase din buzunar şi îl închise.

– Trebuie să merg să-mi iau băieţii, care se joacă la nişte prieteni în după-amiaza asta, spuse el pe un ton jos şi melodios, rostind cuvintele fără grabă. După ce îi duc acasă, mă întorc ca să mă apuc să curăţ locul ăsta. Libby, mergi cu mine spre casă, sau cu Elaine?

– Pot s-o duc eu înapoi, se oferi Elaine.

– Bine, se învoi el.

– Colton, dacă ai nevoie de ajutor sau de forţă de muncă suplimentară, te rog să faci rost, îi spuse Elaine. Vreau ca treaba să fie bine făcută, în cel mai scurt timp cu putinţă.

– Aşa o să fie.

Colton ieşi din seră şi fluieră după câini, care îl urmară bucuroşi către camionetă.

Libby îşi lăsă privirea să rătăcească pe podeaua pavată cu cărămizi aşezate în formă de spic, până ce ajunse la o măsuţă de piatră, aşezată pieziş într-un colţ.

– Mă bucur că deschizi proprietatea. Din perspectiva afacerilor, asta o să-ţi îngăduie să-i conservi frumuseţea şi istoria.

– Poate, spuse Elaine. Sau poate că o s-o ţin în continuare ca pe o proprietate privată, cu accesul permis doar celor din familie. Soţul meu spune că asta e încă una dintre misiunile mele de salvare.

Libby se întrebă dacă nu cumva şi ea ar fi putut să fie una dintre acele misiuni, deşi, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi susţinut că n-avea nevoie să fie salvată.

– Pare o cauză nobilă, după părerea mea.

– Mă bucur că gândeşti aşa, îi spuse Elaine.

Libby îşi îndreptă obiectivul către o statuetă care înfăţişa un îngeraş. Fusese sculptată în marmură albă şi, la fel ca restul obiectelor din încăpere, fusese năpădită de un strat gros de muşchi. Libby merse către latura îndepărtată, ca să capete o perspectivă mai bună, şi trase mai multe cadre. Privind cu coada ochiului în dreapta ei, zări nişte litere neregulate care fuseseră scrijelite pe unul dintre panourile de sticlă.

– *Sadie*, citi Libby.

– Ce? întrebă Elaine, pe un ton puţin cam speriat.

– *Sadie, 1942*, spuse Libby. Numele şi anul sunt scrijelite pe sticlă, adăugă ea continuând să facă fotografii.

Elaine străbătu încăperea şi, cu delicateţe, îşi trecu vârfurile degetelor peste litere.

– Uitasem cu totul de povestea asta.

– Cine era Sadie?

– O fată de pe-aici, care o vreme a lucrat pentru bunica mea.

– Mai locuieşte în oraş?

– A murit în anii ’90.

Libby se întrebă dacă, răscolind prin arhivele oraşului, ar fi putut să afle mai multe informaţii. Imediat ce gândul i se ivi în minte, se întrebă de ce şi-ar fi dorit să facă aşa ceva.

O urmă, apoi, pe Elaine până la camionetă şi se strecură pe scaunul din dreapta. Elaine porni motorul, îl puse în marşarier, merse cu spatele şi întoarse camioneta ca şi cum mai făcuse asta de un milion de ori.

– E un spaţiu frumos, fu de părere Libby în timp ce derula înapoi imaginile cu acoperişul arcuit, admirând felul în care sticla descompunea lumina într-un adevărat curcubeu.

Camioneta hurducăi şi se zdruncină în susul dealului, spre drumul care ducea la aleea circulară din faţa vilei. Elaine parcă lângă maşina lui Libby.

Aceasta din urmă se întrebă din nou de ce bunica lui Elaine abandonase locul acela incredibil.

– Îţi fac o ofertă şi ţi-o trimit diseară prin e-mail, îi spuse ea lui Elaine.

– Iar eu organizez diseară o mică cină, la care vin Margaret, Colton şi băieţii. Ar putea să-şi facă apariţia şi fiica mea, Lofton. Ia oferta cu tine şi vino să cinezi cu noi.

– Eşti sigură?

– Sunt.

– Da, bineînţeles că ar fi grozav. Mulţumesc. La ce oră?

– La cinci. Ştiu că e cam devreme, dar băieţii sunt gata de culcare înainte de ora şapte. Copiii tind să preia controlul asupra vieţilor noastre în cel mai bun mod cu putinţă.

– Aşa mi s-a spus şi mie.

Capitolul 7

LIBBY

Luni, 8 iunie 2020

Domeniul Woodmont

În timp ce Libby se pregătea să iasă cu maşina de pe proprietatea Woodmont şi să se îndrepte către Bluestone, telefonul îi sună, dându-i de ştire că avea un mesaj de la Sierra.

Ne întâlnim la magazinul universal. S.

Îi răspunse printr-un emoji cu un deget mare îndreptat în sus, după care băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre centrul oraşului.

Mini Cooperul roşu al Sierrei era parcat în faţa fostului magazin. Libby îşi opri maşina în spatele celei a Sierrei şi traversă trotuarul, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Vitrina era acoperită cu o hârtie maronie şi cu un afiş pe care scria FALIMENT. Uşa avea un mâner de alamă uzat, care îşi pierduse strălucirea. O pânză de păianjen şi un cuib de păsări tronau pe grinda de deasupra intrării.

Libby deschise uşa şi, din lumina strălucitoare de vară, păşi într-un spaţiu întunecos, plin de umbre şi de aer stătut. Podelele şi cele trei etajere care mai rămăseseră erau acoperite de praf. Tejgheaua se afla în celălalt capăt al încăperii. Pe ea se afla un borcan cu capacul pus, în care se zărea un lichid transparent.

Libby ridică borcanul şi îi şterse capacul metalic. Trăise îndeajuns de mult pe acele meleaguri ca să ştie că în borcan era rachiu şi că acesta depăşise de mult timp data expirării. În orice caz, probabil că era îngrozitor de toxic.

– Sierra, spune-mi, te rog, că n-ai cumpărat locul ăsta.

– L-am cumpărat! răsună, din camera din spate, vocea prietenei ei, cu câteva clipe înainte ca aceasta să-şi facă apariţia.

Sierra se schimbase într-un tricou negru şi o pereche de blugi cu franjuri, care îi ajungeau până la jumătatea gambelor, iar în picioare purta o pereche de sandale roşii, cu talpă groasă de plută.

– Sper că nu vorbeşti serios, îi spuse Libby.

Faţa Sierrei se lumină de un zâmbet, aşa cum i se întâmpla întotdeauna atunci când era pe punctul de a intra în panică.

– Vestea bună e că am negociat până când vânzătorul a scăzut considerabil din preţ.

– Şi ce s-a întâmplat cu împrumutul de la bancă, pentru renovarea clădirii?

– N-am obţinut creditul, îi răspunse Sierra ridicând abia perceptibil din umeri.

– De ce? Cum rămâne cu pământul pe care l-ai moştenit de la Adam? Nu trebuia să-l foloseşti drept garanţie?

– Pentru următorii zece ani, terenul se află într-un fond, în custodie. Familia lui Adam s-a temut ca nu cumva el să se însoare cu vreo fată ahtiată după avere. Surâsul strălucitor al Sierrei se estompă pentru o clipă, după care apăru din nou. Tanner credea că aş putea să obţin un credit dacă garantez cu proprietatea, dar, ce să vezi, e nevoie ca tatăl lui Adam să-şi dea acordul.

Într-un fel, Libby era de aceeaşi părere cu omul acela. Cumpărarea magazinului nu era o investiţie dintre cele mai prudente, iar plasarea banilor într-un fond însemna că Sierra avea să beneficieze de resurse financiare pe viitor.

– Nu poţi să-l convingi pe socrul tău?

– Nici nu vrea să audă.

Libby făcu, prudentă, câţiva paşi prin camera plină de praf.

– Şi zici că vrei să deschizi aici un magazin de sendvişuri? o întrebă ea pe Sierra.

– Asta-i exact ceea ce-i lipseşte acestei zone. Găseşti îndeajuns de multe restaurante cu pizza prin împrejurimi, pe o rază de vreo treizeci de kilometri, ceea ce te ajută în cazul în care vrei să le dai ceva de mâncare copiilor sau vrei să iei o masă uşoară. Dar dacă îţi trebuie ceva pentru un picnic de prânz, o gustare pe care s-o iei cu tine dacă mergi să vizitezi una dintre zecile de vinării din regiune, atunci vii la mine. O să vând tot ceea ce trebuie să umple în mod desăvârşit un coş de picnic. De fapt, aşa o să-mi şi botez localul: *Picnic.*

– *Picnic*, repetă Libby.

Parcă localul îi şi apăruse înaintea ochilor. Dar ştia deja că Sierra avea să muncească din greu doar pentru un profit la limita de jos, iar asta în cel mai bun caz.

– Simplu. Direct. Cât mai durează până la deschidere?

– Potrivit planului iniţial, ar fi trebuit să deschid pe la jumătatea toamnei. Acum, că trebuie să fac singură cea mai mare parte din treabă, deschiderea o să aibă loc la primăvară, probabil.

– Flux de numerar negativ în anul care vine.

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Sierra ridicând uşor din umeri. Problema nu e să munceşti din greu, ci să stai şi să te gândeşti. Dacă trebuie, o să fac totul singură.

– Nimic mai adevărat, spuse Libby ridicând aparatul de fotografiat şi încadrând silueta Sierrei în obiectiv. Ai dărâmat vreun perete de una singură până acum?

– Nu, dar o să caut pe YouTube, ca să văd cum se face.

– Vorbeşti serios?

– Nu aşa ai învăţat şi tu să fotografiezi?

– Ba da, dar atunci când faci fotografii nu există pericolul de a lovi vreun stâlp de rezistenţă. Şi nici cabluri electrice sau ţevi, chestie care ar putea să te ucidă.

– De pe YouTube poţi să înveţi orice, spuse Sierra, voioasă. Am încredere deplină.

– Bine.

– Bucură-te pentru mine, Libby. E un lucru pe care trebuie să-l fac.

– Mă bucur pentru tine.

Riscul era enorm, dar, cel puţin, Sierra era îndeajuns de curajoasă ca să facă o încercare.

Libby începu să apese pe declanşatorul aparatului de fotografiat.

– Să ne apucăm, aşadar, să documentăm întreaga aventură. Când cei de la HGTV, văzându-ţi blogul, o să vină într-un suflet, tu o să ai suficient de multe fotografii *de dinainte* de renovare.

– Aşa, foarte bine, îmi place cum gândeşti.

Sierra îşi puse mâinile în şolduri, se aplecă într-o parte şi afişă un zâmbet larg, declarând:

– Din unghiul ăsta arăt cel mai bine.

Libby trase mai multe cadre.

– Ar trebui să fii pe coperta unei reviste.

Sierra îşi schimbă poziţia, încrucişându-şi braţele şi privind direct în obiectiv.

– Şi, ca să ştii că nu sunt nebună de legat, am vorbit cu un constructor şi am stabilit să treacă mâine pe aici. O să se asigure că nu dărâm peretele nepotrivit şi că nu pun la pământ întreaga clădire. John Stapleton. Am fost colegi de liceu.

– E bine că e cineva cunoscut.

– De fapt, pe vremuri, am şi ieşit de câteva ori împreună.

– Serios?

– E o poveste mai lungă.

– Atunci, nu te întreb nimic.

– Bine faci, dar află că încă e drăguţ.

Libby arătă către borcanul de pe tejghea.

– Oare în borcanul ăla o fi băutură de contrabandă?

Sierra ridică borcanul plin cu lichid transparent.

– Aşa cred. Erau şase, într-o cutie ascunsă într-un dulap dosnic.

– În orice caz, să nu cumva să bei din el! Nu se ştie cât de vechi e. Ai putea să orbeşti. Asta, dacă nu cumva te omoară de-a dreptul.

Sierra râse şi ridică borcanul.

– Nu sunt chiar atât de nebună. Sunt doar curioasă. Vechiul proprietar, domnul Sullivan, pare să fi avut o slăbiciune pentru aşa ceva. Cum a mers treaba la Woodmont?

– Elaine Grant are şi ea un proiect de construcţie. Renovează o seră de pe moşie.

– Aha, sera. Asta îmi trezeşte amintiri plăcute.

– Cum de ştii de seră? Eu n-am mai auzit de ea până acum.

– Tu erai la internat. În liceu, pe când eram în clasa a douăsprezecea, sera cu pricina devenise un loc de întâlniri nocturne.

– Colton a pomenit ceva de genul ăsta. Cum reuşeaţi să vă strecuraţi înăuntru?

– Nu era uşor. Trebuia să mergem de-a lungul râului, apoi o luam în sus pe deal. De cele mai multe ori, făceam asta ca să ducem la îndeplinire o provocare primită.

Aşa s-ar fi explicat doza de bere pe care o găsise Colton.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că sera e blestemată, draga mea, îi răspunse Sierra râzând. Răposata doamnă Carter...

– Bunica lui Elaine.

– Aşa cred. În orice caz, legenda spune că sera a fost un cadou de nuntă din partea soţului ei. Şi s-a zvonit că, pe la mijlocul anilor ’40, ea ar fi fost complice la omorârea unui bărbat.

– Ce bărbat?

– Detaliile variază în funcţie de cine spune povestea. Relaţiile de familie au salvat-o de la închisoare, sau de la un scandal de proporţii. Se spune că mortul încă bântuie prin locurile acelea – în special prin seră, fiindcă el ştie că doamna Carter a ţinut atât de mult la ea.

– Ai văzut vreodată stafia?

– Cine are nevoie să vadă o stafie ca să se sperie? E o senzaţie nemaipomenită să stai tolănit sub acoperişul ăla arcuit şi să bei Fireball, încercând să-ţi imaginezi spiritele care bântuie pădurile întunecate din împrejurimi. Delicios de înfricoşător.

– Ai auzit vreodată de cineva pe nume Sadie? Numele ei era scrijelit pe unul dintre geamuri.

– Nu, n-am auzit niciodată de ea.

– Cred că era o cunoştinţă a familiei Carter. Sub numele ei era scris anul 1942.

– Foarte ciudat.

– Mă simt nedreptăţită, spuse Libby. La internat n-am avut parte de nici o poveste cu stafii.

– Of, draga de tine. Îmi pare foarte rău. Poate că atunci când o să mergi din nou la Woodmont o să ţi se îndeplinească, în sfârşit, dorinţa.

Internatul îi oferise lui Libby o instrucţie şcolară excelentă, dar crease o ruptură între ea şi prietenii de acasă, inclusiv între ea şi tatăl ei. Ar fi avut ocazia să reia legăturile pe perioada vacanţelor de vară, dar tatăl ei o trimitea deseori în Europa, ca să studieze.

– Elaine m-a invitat să vin din nou diseară, ca să iau cina cu ei, spuse Libby.

– Măi, măi, oare nu devii cam intimă cu boierimea?

– Elaine mi-a spus că o să discutăm oferta pentru serviciile de fotografie.

– Draga mea, o astfel de discuţie se poate purta şi prin e-mail sau prin mesaje pe telefon. Mai degrabă aş zice că ai reuşit s-o impresionezi pe doamna Grant.

– Posibil.

Sunetul unor picioruşe care scrijeleau şi se agitau în spatele pereţilor o trezi pe Libby la realitate.

– De îndată ce am puţin timp liber, vin să te ajut aici.

– Şi când o să ai timp liber?

– Lipsa de activitate îşi mai arată mutra hidoasă din când în când. După cum ai spus şi tu, să munceşti din greu e partea uşoară.

Sierra se prinse de braţul lui Libby.

– Păi, nu suntem noi două femei bătute de soartă, dependente una de cealaltă şi care încearcă să-şi refacă viaţa?

Libby râse.

– Dacă o spui astfel, pare că suntem disperate.

– Poate că aşa şi suntem.

– Nu vreau să gândim despre noi în felul ăsta.

Umbra din privirea Sierrei se înseninã.

– Atunci, să nu recunoaştem niciodată nimic.

Libby îşi petrecu după-amiaza lucrând la programul pentru nunta din weekendul următor şi făcând schimb de SMS-uri cu Joan, mireasa. Cina de repetiţie şi nunta aveau să se desfăşoare într-unul dintre localurile din vechea gară Main Street Station. Pentru că aceasta din urmă era în continuare o gară funcţională, Libby avea pe liste nu doar numele petrecerii de nuntă şi pe cele ale invitaţilor, ci şi orarul trenurilor (18.35 şi 20.30). Verifică de două ori rezervarea pe care o făcuse la hotelul din oraş şi de trei ori – măsurile pe care le luase astfel încât să ajungă la timp cel de-al doilea fotograf pe care îl angajase. Apoi întocmi, dintr-un foc, şi o nouă listă cu scenarii catastrofale.

„Sezonul uraganelor“. „Un aflux de pasageri de tren care bântuie prin cadru“. „Invitaţi beţi“.

De asemenea, redactă o ofertă de preţ pentru Elaine şi o scoase la imprimantă pe hârtie albă, pânzată. Apoi o vârî într-un dosar de prezentare lucios, cu buzunare, pe care era gravată sigla firmei ei. Timpul trecu repede, iar Libby ar fi fost mândră să declare, în cazul în care i-ar fi păsat cuiva, că verificase paginile de Instagram ale lui Jeremy şi ale Monicăi doar de două ori. Spre dezamăgirea sau, poate, spre liniştea ei, nu dăduse de nici o fotografie nouă cu burtica de gravidă sau cu viitoarea nuntă.

La ora patru, Libby făcu un duş, se spălă pe cap şi chiar îşi uscă părul cu föhnul, un lucru pe care îl făcea doar rareori în cursul săptămânii. Avu timp să se şi machieze puţin, iar apoi găsi o pereche curată de blugi şi o bluză neşifonată, cu broderie spartă. Luă o sticlă de Chardonnay de pe stativul pentru vinuri, singura ei amintire din casa în care locuise împreună cu Jeremy.

Deja obişnuită cu drumul de douăzeci de minute cu maşina până la Woodmont, îşi dădu seama că de fiecare dată se bucura şi mai mult la vederea peisajelor deluroase, de ţară. La început fusese frustrată de cât de risipite i se păruseră aşezările din zonă, dar acum ajunsese să-i placă asta. Intră pe aleea lungă, iar roţile maşinii împroşcară noroi în stânga şi-n dreapta. Privirea lui Libby fu atrasă către pajiştea dinspre est, pe care păşteau doi cai negri.

Ţinând într-o singură mână dosarul şi sticla de vin, parcă în faţa casei, coborî din maşină şi se îndreptă spre intrare. Pe uşă era lipită o bucată de hârtie pe care era scris de mână, cu litere ferm conturate:

Libby, ocoleşte casa până când ajungi în lateral, la intrarea destinată familiei.

Libby smulse hârtia de pe uşă şi făcu înconjurul casei, trecând de gardul viu şi de nişte straturi de panseluţe şi de irişi înfloriţi.

Intrarea, înzestrată de curând cu o uşă nouă, n-avea nici un fel de streaşină deasupra, iar Libby nu-i dăduse prea multă atenţie până atunci. Urcă treptele de lemn proaspăt construite şi ciocăni. Câteva clipe mai târziu, se auziră nişte paşi apăsaţi traversând bucătăria. Uşa se deschise cu o bufnitură.

În prag apăru o femeie corpolentă, care părea să aibă în jur de şaptezeci de ani. Avea un chip rotund, iar părul îi era alb, tuns scurt şi dat pe spate. Purta o rochie bleumarin, croită lejer, şi o pereche de sandale comode.

Femeia rămase cu privirea aţintită asupra lui Libby, ceea ce o făcu pe aceasta din urmă să strângă în mână biletul şi sticla de vin.

– Doamnă Reese, eu sunt Libby. Elaine m-a invitat la cină. Am fost fotografa de la nunta lui Ginger.

– N-am mai văzut o nuntă făcută pe o vreme atât de ploioasă. Nu cred că o să mai reuşesc să fac podelele să arate ca înainte. Şi spune-mi „Margaret“. Nimeni nu-mi spune „doamna Reese“. Elaine m-a anunţat că vii. Intră!

– Mulţumesc. Am ajuns prea devreme?

– Nu. Alţii sunt cei care întârzie.

– Cum ţi s-au părut fotografiile pe care le-am făcut la nunta lui Ginger şi Cameron?

Faţa lui Margaret se îmbună.

– Elaine mi-a arătat cum să accesez linkul şi ne-am distrat uitându-ne la ele. Au ieşit foarte drăguţe. Chiar şi aşa, în ploaie.

– Nu poţi să plănuieşti mereu momentele perfecte, fu de părere Libby.

– Ginger e un medic excelent, dar n-ar fi niciodată bună de meteorolog, spuse Margaret râzând.

– A avut noroc că a putut să facă nunta într-un loc atât de elegant.

– Da, mai mult ca sigur.

Libby ridică sticla.

– Am adus nişte vin.

– Ce drăguţ din partea ta! Şi în dosar ce e?

– O ofertă de preţ pentru Elaine.

– Dă-o încoace şi o să mă asigur că ajunge la ea.

Libby şovăi, fiindcă prefera să-şi înmâneze personal ofertele. Îi dădu dosarul lui Margaret şi o urmă într-o bucătărie complet renovată, care l-ar fi făcut invidios pe oricare maestru bucătar. Blaturile de lucru erau de marmură albă, culoarea dulapurilor de sus şi a celor de jos era un albastru intens, iar electrocasnicele de mari dimensiuni erau din inox.

La vremea la care Libby şi mama ei vizitaseră vila, văzuseră şi bucătăria. Înainte de renovare, acolo fuseseră blaturi de lemn, o chiuvetă rustică de porţelan, iar plita, socotită pe atunci o dotare de ultimă generaţie, fusese una de email alb, cu chenar cromat, patru ochiuri şi două cuptoare.

– Îmi aduc aminte de felul în care arăta vechea bucătărie. Ai gătit pe plita aceea albă? o întrebă Libby pe Margaret.

– Pe ea am învăţat să gătesc şi mi-a fost de mare folos până când doamna Carter a schimbat-o.

În bucătărie se simţea acum o aromă de pâine proaspăt scoasă din cuptor, îmbinată cu un iz de fursecuri şi cu încă unul, foarte apetisant, de pui rotisat.

– Miroase minunat!

– Mi-e dor de vechea plită, se destăinui Margaret. Puse dosarul cu oferta de preţ pe un birou de colţ, se întoarse lângă plită şi îi privi lung butoanele, iar apoi continuă: Bucătăria asta e instalată doar de o săptămână şi încă nu

prea ştiu s-o folosesc. Vechea bucătărie îşi avea metehnele ei, dar şi eu le am pe ale mele. Făceam echipă bună. Însă plita asta nouă şi frigiderul sunt nişte străini pentru mine. Colton mi-a aprins cuptorul, dar nu-mi dau seama cum funcţionează ochiurile.

În ultimii ani, Libby trecuse prin destul de multe bucătării ale unor firme de catering. Apăsă butonul negru şi răsuci. Apăru o flacără.

– Poftim.

Margaret răsuflă adânc şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Apăs şi răsucesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Vrei să pun eu vinul la rece?

– Pune-l în locul celeilalte sticle de Chardonnay din frigider. Dacă ai găsi şi tirbuşonul, ar fi grozav. Eu n-am nici cea mai vagă idee pe unde ar putea să fie.

– În ianuarie, după ce m-am mutat în casa tatei, am avut nevoie de săptămâni bune ca să-mi dau seama pe unde se aflau toate ustensilele.

Margaret desigilă o cutie de macaroane.

– Elaine mi-a povestit că tatăl tău a avut parte de o înmormântare frumoasă.

– N-am ştiut că a venit şi ea. Biserica era atât de plină de oameni, încât n-am apucat să văd pe toată lumea.

Libby schimbă sticla de vin pe care o adusese cu cea care stătuse la rece în frigider. Apoi deschise trei sau patru sertare până când găsi unul plin cu o grămadă de ustensile bizare. Nu putu să-şi dădea seama cum de sărise conversaţia de la vin la înmormântare.

Câteva minute mai târziu, sticla era deschisă şi stătea alături de două pahare luate dintr-un dulap.

– Îţi torn nişte vin? se oferi Libby.

– Eu nu beau alcool. Dar pune-ţi ţie.

Libby turnă vin într-unul dintre pahare.

– Lucrezi de mult timp la Woodmont, Margaret?

– Am început să lucrez aici cu câţiva ani înainte ca doamna Elaine să se fi născut.

– Erai doar o copilă la vremea aceea, nu?

– Aveam optsprezece ani.

– Şi, de atunci, ai rămas aici.

– Da. Am ajutat-o pe doamna Olivia s-o crească pe Elaine după ce părinţii ei au murit. Aici l-am întâlnit pe soţul meu şi aici mi-am crescut copiii, pe moşia asta.

În vocea lui Margaret se simţea mândria. Aparţinea acelor locuri poate chiar într-o măsură mai mare decât familia Carter.

Femeia asta îşi petrecuse întreaga viaţă într-un perimetru atât de restrâns. Oare aşa avea să arate şi restul vieţii lui Libby?

– E uimitor.

Margaret aruncă o privire la vasul de pe plită.

– O, Doamne, fierbe apa. Trebuie să recunosc că plita asta merge mult mai repede decât cea veche.

– Ce găteşti?

– Le fac băieţilor nişte tăieţei. Ar muri de foame dacă n-ar mânca asta. Am făcut un pui la cuptor pentru noi, cu nişte cartofi şi cu salată.

– Grozav! Pot să te ajut cu ceva?

– Da, ajută-mă să pun masa. Aş fi aşezat-o deja, dacă nu mi-ar fi dat de furcă plita asta.

– Desigur.

Luând o sorbitură de vin, Libby străbătu încăperea până la masa de mahon şi-şi lăsă paharul jos. Îşi trecu mâna, delicat, peste lemnul lăcuit, care împrăştia o aromă vagă de lămâie. Vesela era de porţelan de culoarea fildeşului, marca Wedgewood, decorată cu flori bleu, care încercuiau marginea argintie. Paharele erau de cristal.

– Ai pus la bătaie vesela cea mai bună, văd.

Margaret scoase din frigider o carafă cu ceai, gheaţă şi felii de lămâie.

– Elaine mi-a spus că doreşte să folosesc cea mai bună veselă. Totuşi, lui Sam şi lui Jeff o să le dau pahare de plastic, indiferent de ce spune Elaine.

Libby aşează cu grijă cele şapte farfurii, după care adăugă tacâmurile. Paharele veneau chiar în dreptul cuţitului şi al lingurii. Împături pe diagonală, de mai multe ori, fiecare dintre şerveţelele de in verde, până când luară naştere şapte forme care semănau cu nişte piramide.

– Ei bine, ia te uită! se minună Margaret.

– Nu poţi să lucrezi în domeniul nunţilor şi să nu ştii cum să împătureşti un şerveţel.

– Credeam că eşti fotograf.

– Mi-am petrecut destul de mult timp în bucătăriile firmelor de catering, mâncând câte ceva pe fugă sau dându-le angajaţilor câte o mână de ajutor, la nevoie. Nu doar că ştiu să împăturesc şerveţele şi să aprind plite, dar pot să tai un tort de nuntă în felii egale şi să repar rochii de mireasă rupte sau sfâşiate, spuse ea râzând.

– Rochii rupte?

– Da, nici n-ai idee de câte ori mirii şi taţii mireselor calcă pe trenele rochiilor.

Auzind lătrături şi râsete de copii, Libby se întoarse, privi pe fereastră şi îi văzu pe Colton şi pe cei doi fii ai lui îndreptându-se spre casă, însoţiţi de Sarge şi de Kelce. Băieţii le aruncară o minge câinilor, însă doar Kelce porni pe urma ei. Sarge căscă.

Colton se schimbase într-o cămaşă bleu şi o pereche curată de blugi. Îşi pieptănase părul pe spate şi avea obrazul proaspăt ras. Băieţii erau, şi ei, îmbrăcaţi cu blugi şi cu tricouri sclipind de curăţenie. Asemenea tatălui lor, amândoi aveau părul proaspăt spălat, pieptănat pe spate, lăsând să se vadă câţiva pistrui de la soare.

– Se apropie sfârşitul lumii, probabil! exclamă Margaret zâmbind, cu privirea aţintită la copii. Ce m-am mai chinuit să-i ferchezuiesc pe băieţii ăştia pentru nuntă... Iar acum sunt din nou curaţi! Cred că astă-seară motivul eşti tu, Libby.

– Nu m-am gândit că aş putea să fiu atât de importantă, spuse Libby.

– O, ba bine că nu! De dimineaţă, de când te-a invitat să vii la moşie, Elaine a fost un pachet de nervi. E destul de curat în casă? Ce i-ar plăcea să mănânce? Cu ce să mă îmbrac? Cum să ne organizăm? Elaine şi-a pus toate întrebările astea şi s-a agitat fără oprire.

– De ce atât efort pentru mine?

– Asta trebuie s-o întrebi pe ea, îi răspunse Margaret ridicând din umeri.

Uşa laterală se deschise, iar Colton, ţinându-i pe Kelce şi pe Sarge la intrare, îi împinse pe cei doi fii ai lui în bucătărie. O măsură, iute, cu privirea pe Libby, iar ea avu vaga senzaţie că lui îi plăcea ceea ce vedea.

Cândva, Libby făcuse ca ochii lui Jeremy să se aprindă de dorinţă, dar înflăcărarea lui pălise cu fiecare sarcină pe care ea o pierduse. După ce îşi stabiliseră drept ţel să facă un copil, nu mai făcuseră sex decât mecanic, iar după ce dăduseră greş, dorinţa lui Jeremy scăzuse simţitor. Era ca şi cum n-o mai vedea pe Libby ca pe o persoană, ca pe o femeie, ci, într-un fel, doar ca pe cineva demn de milă. Acel soi de compasiune fusese motivul pentru care ea se mutase din casă.

Libby nu citea în privirea lui Colton vreo urmă a unui astfel de sentiment. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că nu mai avusese relaţii intime de doi ani încheiaţi.

– Cina miroase minunat, spuse Colton îndreptându-se spre cuptor.

Îi dădu lui Margaret un sărut pe obraz şi adăugă:

– Sper că ai gătit de ajuns ca să saturi o armată întreagă.

– Tu şi cei doi soldăţei ai tăi faceţi, într-adevăr, cât o armată întreagă, îi răspunse Margaret.

Băieţii nu se dezlipiră de tatăl lor, privind amândoi în sus, la Libby. Cel mic semăna leit cu taică-său şi avea părul negru şi ochi căprui, cu o privire adâncă. Cel mare avea părul într-o nuanţă mai deschisă şi mai mulţi pistrui la rădăcina nasului.

– Libby, te rog să faci cunoştinţă cu băieţii mei, spuse Colton. Jeff e cel mai mare, dar Sam are doar cu un an mai puţin.

– Îmi aduc aminte de voi de la nuntă, le spuse ea zâmbind. Eraţi foarte eleganţi în costumele acelea ale voastre.

Asemenea tatălui lor, purtaseră costume bleumarin şi cămăşi albe, fără cravate.

Colton îl împinse uşor pe Jeff de la spate, ca să-l facă să vină mai în faţă. Băiatul îi întinse mâna lui Libby.

– Eu sunt Jeff. Am şapte ani.

– Are şase, spuse Sam.

Jeff îi aruncă fratelui său o privire tăioasă.

– O să împlinesc şapte ani peste *două* săptămâni. Mai e puţin.

– *Încă* ai şase ani.

Libby dădu mâna cu Jeff, surprinsă de forţa cu care el i-o strânse.

– Eu sunt Libby McKenzie. Încântată de cunoştinţă.

De teamă să nu rămână nebăgat în seamă, mezinul îşi croi loc, cu coatele, pe lângă fratele lui. Întinse mâna, aşteptând ca Libby să-l abandoneze pe Jeff şi să-şi îndrepte atenţia către el.

Atunci când obţinu ceea ce dorise, pe chip îi apăru un zâmbet larg.

– Eu sunt Sam. Am cinci ani împliniţi şi sunt la grădiniţă.

– Uau, eşti destul de mare, îl lăudă Libby.

Jeff îşi dădu ochii peste cap.

– Eu sunt aproape în clasa a doua. Înseamnă că sunt mai mare.

– Nu e adevărat! spuse Sam.

– Ba da, fraiere! ripostă Jeff.

– Ai grijă cum vorbeşti! îl avertiză Colton.

– Ei bine, grădiniţa nu e mai mare decât clasa a doua, spuse Jeff.

Libby încercă să destindă atmosfera.

– Cred că fiecare dintre voi e mare pentru vârsta lui. Aş fi zis că sunteţi amândoi mult mai mari. În clasa a patra sau chiar într-a cincea.

Băieţii se uitară unul la celălalt. Jeff avea o privire mulţumită. Sam schiţă o strâmbătură, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ţi-am zis eu!“

– Libby a adus o sticlă de vin, anunţă Margaret. Şi e şi bere în frigider.

– Mă duc să iau o bere, spuse Colton îndreptându-se către frigiderul cel nou. Mamă, cum te descurci cu echipamentul ăsta sofisticat?

– Încă nu ne cunoaştem foarte bine. Îmi dă de furcă.

Colton le întinse băieţilor două cutii de suc. Lăsându-l pe Jeff să şi-o desfacă singur pe a lui, tatăl lor se apucă s-o desfacă pe cea a lui Sam. Băieţelul protestă, insistând că putea să facă asta şi singur. Colton aşteptă, răbdător, în timp ce Sam se lupta cu cheiţa de pe cutie. Se oferi să-l ajute, dar Sam refuză. Colton îl lăsă pe băiat să se chinuie cu cutia şi turnă apă într-un castron, pe care îl puse deoparte pentru câini. Apoi merse la frigider ca să-şi ia o bere, iar Sam îi întinse cutia de suc.

– Tati, e stricată, se smiorcăi băieţelul.

Colton puse berea deoparte şi deschise cutia, după care reveni la băutura lui.

– Poftim, amice! zise el, iar apoi se întoarse spre Libby. Mama s-a luptat cu vechea bucătărie ani întregi. Ochiurile plitei aveau mereu nevoie de reparaţii, fostul răcitor era de-a dreptul capricios, şi e un miracol că n-a izbucnit niciodată un incendiu. A fost o relaţie de genul iubire–ură.

– Ei bine, nu mi-e ruşine să spun că-mi lipseşte ceea ce nu mai am. A fost o bucătărie bună, care a servit familia asta ani în şir, spuse Margaret în timp ce aşeza pe masă o farfurie cu biscuiţi crocanţi şi brânză.

Cei doi băieţi înşfăcară mai multe bucăţi de brânză.

Băieţii erau răutăcioşi şi brutali unul cu celălalt, iar agresivitatea lor o surprinse puţin pe Libby. Fiind singurul copil la părinţi, ea nu fusese niciodată nevoită să concureze cu vreun frate ca să obţină atenţia mamei sau a tatei.

Jeff făcu o strâmbătură către Sam, iar fratele lui se repezi şi îl împinse. Pe vremea când fusese însărcinată ultima dată, Libby căutase pe Pinterest imagini cu camere pentru copii. Iar atunci când aflase, la ecografie, că urma să aibă o fetiţă, îşi mutase atenţia de la nuanţele de albastru şi de la camioane de jucărie la roz, rochiţe şi fundiţe.

Pe când ea lua o înghiţitură din paharul cu vin, un zgomot de paşi se auzi pe scări. Combinaţia catifelată şi dulceagă de struguri avea un gust minunat şi, dacă n-ar fi fost îngrijorată la gândul că trebuia să poarte o conversaţie cu Elaine, Libby ar mai fi luat câteva înghiţituri.

Elaine îşi făcu apariţia, cu un surâs strălucitor pe chip. Le zâmbi lui Sam, Jeff, Colton, Margaret, iar apoi lui Libby.

– Ce prezentabili sunteţi cu toţii! Vă rog să mă iertaţi pentru întârziere. Am vorbit la telefon cu Lofton. Se pare că nu reuşeşte să ajungă în seara asta, aşa că o să fim doar noi.

Margaret îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Elaine, după care spuse:

– Dragilor, trebuie să ieşiţi din bucătărie pentru un sfert de oră, ca să termin de pregătit cina. Mergeţi afară şi bucuraţi-vă de vremea frumoasă!

– Am înţeles, să trăiţi, îi răspunse Elaine cu un zâmbet larg.

Băieţii dădură primii buzna pe uşă, urmaţi în scurt timp de cei doi câini, care li se alăturară într-o goană nebună de-a lungul pajiştii, către un stejar bătrân. Colton rămase în urmă, lăsându-le pe Libby şi pe Elaine să treacă înaintea lui.

– Vino să vezi literele! îi strigă Sam lui Libby.

– Literele? o întrebă ea pe Elaine.

– E o tradiţie de familie, păstrată de mai multe generaţii. Trebuie să-ţi scrijeleşti iniţialele pe scoarţa acelui copac, o lămuri Elaine. Se spune că până şi George Washington şi-a incrustat iniţialele, în timpul campaniei pe care a întreprins-o în vest, ca să inspecteze frontierele Virginiei.

– Ai şi tu iniţialele incrustate pe copac? o întrebă Libby pe Elaine.

– Da. Eu şi soţul meu ni le-am incrustat împreună, în ziua nunţii.

– V-aţi căsătorit la Woodmont?

– Exact sub copacul acela. A fost o ceremonie restrânsă. Bunicul meu murise, aşa că au participat doar bunica Olivia, părinţii lui Ted, fraţii şi surorile lui. Margaret şi soţul ei erau aici. La fel şi Colton şi Ginger. Eu şi Ted n-am vrut să facem vâlvă cu nunta noastră.

– Dar tu, Colton? E şi numele tău pe copac? îl întrebă Libby.

– Da, sunt şi eu pe acolo, pe undeva, dar am uitat unde mi-am scris iniţialele, îi răspunse el, iar apoi bău cu nesaţ din doza de bere pe care o ţinea în mână.

Libby bănui că ştia foarte bine unde anume îşi scrisese iniţialele, însă acestea se aflau alături de altele, de care nu voia să-şi amintească în acea clipă.

Libby traversă pajiştea până în dreptul copacului şi-şi trecu mâna peste coaja aspră. Pe ea se vedeau zeci de litere. Unele erau incrustate adânc în lemn, iar altele erau mai puţin lizibile. Câteva dintre ele erau însoţite de diferite date: *’19*, *’41*, *’00*, *’05*.

– Cine au fost cei care şi-au scrijelit cel mai recent iniţialele? întrebă Libby.

– Ginger şi Cameron. Şi-au scris iniţialele vineri seară, răspunse Elaine.

– Ce coincidenţă! Am auzit că n-au îngropat nici o sticlă în cimitirul alcoolului de contrabandă, spuse Libby.

– Din păcate, nu.

Tonul lui Elaine era serios, dar privirea îi scânteia de bună dispoziţie.

– Eu i-am avertizat, dar n-au vrut să ia aminte, spuse Colton cu un rânjet pe buze.

– Cum s-a născut tradiţia asta cu alcoolul de contrabandă? întrebă Libby.

– Se spune că ar fi luat naştere cu câteva sute de ani în urmă. Bărbaţii din familia Carter n-au refuzat niciodată câte un păhărel de rachiu. Cred că ăsta a fost modul lor de a-şi arăta preţuirea faţă de acea băutură. Bunicul meu era recunoscut pentru faptul că le prescria, din când în când, câte o duşcă viitorilor taţi, în timp ce aşteptau să li se nască urmaşii.

– Pot să scriu *S* pe copac? întrebă Sam. Acum sunt îndeajuns de mare ca să ţin un cuţit în mână. Nu-i aşa, tată?

– Nu e îndeajuns de mare, tata, spuse Jeff. N-are şase ani.

– Taaaata! strigă Sam. Spune-i că sunt îndeajuns de mare!

Un surâs şters se ivi în colţul buzelor lui Colton.

– Nu văd de ce n-ar începe să exerseze să scrie un *S*, zise el.

– Pot să fac litera mea mai adâncă? îl întrebă Jeff.

– Sigur că da.

Colton pescui un briceag din buzunar. Jeff se repezi să i-l smulgă, dar tatăl lui îl ridică astfel încât băiatul să nu poată ajunge la el.

– Fratele tău mai întâi.

Sam se înălţă pe vârful degetelor şi-şi umflă pieptul. Colton deschise briceagul cu o mişcare iute, din încheietură.

– O să-l ţinem amândoi, îi spuse el copilului.

– Pot s-o fac singur, zise Sam.

– Ori o facem împreună, ori deloc, îl preveni Colton. E alegerea ta, prietene.

– Bine.

Elaine chicoti, ducându-şi paharul la buze.

– Îmi aminteşte de Lofton. Mereu voia să arate că era în stare să facă totul singură.

– Ce vârstă are fiica ta? o întrebă Libby.

– Douăzeci şi şapte de ani. A absolvit anul trecut Facultatea de Drept a Universităţii Virginia, iar acum s-a angajat la o firmă de avocatură din Washington, DC. Calcă pe urmele mele şi ale tatălui ei. Adoră să pledeze. Dacă ar fi fost după bunicul meu, ar fi trebuit să fiu medic, îmi aranjase chiar şi un stagiu de practică la cabinetul tatălui tău, dar n-am suportat niciodată să văd sânge.

– L-ai cunoscut pe tata, aşadar?

– Ni s-au intersectat paşii timp de doar câteva săptămâni. Îmi amintesc cât de blând se purta cu copiii, în special cu cei cărora le era frică de seringi. Aproape că mă

convinsese să studiez medicina, dar în cele din urmă am simţit că nu mi se potrivea.

Libby sorbi din paharul cu vin.

– Îmi vine să spun „Ce mică e lumea“, dar Bluestone chiar e un oraş foarte mic. Ai cunoscut-o pe mama mea?

– N-am întâlnit-o niciodată. După facultate, m-am mutat în altă parte, dar bunica şi Margaret mă ţineau la curent cu ultimele întâmplări din oraş. Îmi aduc aminte de vremea la care mi-au spus că ai fost adoptată.

Pe Libby o încerca un sentiment ciudat să ştie că o persoană pe care abia dacă o cunoştea ştia atât de multe despre istoria familiei ei.

– Tata nu mi-a spus niciodată că te cunoştea.

– L-am revăzut pe tatăl tău abia toamna trecută. Ne-am întâlnit întâmplător şi, în cele din urmă, am luat prânzul împreună. Mi-a vorbit foarte mult despre tine. Îl făceai să se simtă nespus de mândru.

Libby se simţi gâtuită de emoţie şi speră să reuşească să-şi înăbuşe lacrimile cu un zâmbet.

Chiar în acel moment, Margaret îi chemă pe toţi la masă, iar Libby fu bucuroasă nevoie mare să-i urmeze pe băieţi înapoi în casă. Colton împrospătă apa din bolul câinilor şi le dădu câteva mâini de hrană uscată.

Pentru Libby, cina se transformă într-un talmeş-balmeş. Poate că din pricina celui de-al doilea pahar de vin. Îi ascultă pe băieţi spunând poveşti de la şcoală, Sam dovedindu-se a fi cel care simţea mereu nevoia să-şi eclipseze fratele. Colton îl ascultă pe Sam cu răbdare, dar atunci când băiatul făcu o pauză, îndreptă din nou conversaţia către Libby şi munca ei.

– De fapt, eu sunt un fotograf pentru cupluri, spuse ea. Logodne, nunţi, aniversări, tot ce vrei.

– Şi sunt multe cereri în domeniul ăsta? o întrebă el pe un ton care vădea o curiozitate sinceră.

– Da. De fapt, afacerile sunt înfloritoare. Ceea ce se poate dovedi a fi o mare problemă.

– Ai vrut de la început să faci asta? o întrebă Elaine.

– Nu. Am vrut să fac artă, răspunse ea, înclinând din cap către Elaine. Dar e greu să-ţi câştigi existenţa astfel, iar tata m-a convins să merg la şcoala de asistente, ca să pot să am un venit stabil. M-am specializat în oncologie.

– Ai copii? vru Sam să ştie.

Întrebarea era atât de sinceră şi de directă, încât Libby nu putu să ocolească răspunsul.

– Nu, n-am copii.

Tonul ei îl făcu pe Colton să-şi dreagă glasul în timp ce punea furculiţa pe masă.

– Lui Sam îi place să pună întrebări. A intrat cumva pe un teritoriu sensibil? o întrebă Colton.

– Nu e chiar un mare secret, răspunse Libby. Am fost căsătorită; eu şi Jeremy am încercat să avem copii. N-am avut noroc nici de căsnicie, nici de urmaşi.

Libby ciocăni cu inelarul în paharul de vin, care acum era gol, dându-şi seama că îi era dor de clinchetul metalic pe care altădată îl făcea verigheta. Oricât ar fi fost de tentată să se întindă după sticlă, se abţinu. Ştia din experienţă că mahmureala nu aducea nimic bun.

– Tatăl tău mi-a povestit câte ceva despre încercările prin care ai trecut, îi spuse Elaine.

Din nou, lui Libby i se păru ciudat că vorbiseră despre ea.

– Cu toţii avem astfel de momente, nu-i aşa?

– Da, cred că da.

Margaret se ridică de la masă şi luă farfuria ei şi pe cea a lui Libby.

– Am şi desert. O prăjitură *Colibri*.

Libby se ridică şi ea.

– Te ajut?

– Ferească sfântu’! îi spuse Margaret. Tu eşti musafira noastră.

Cu toate astea, Libby se întinse şi luă farfuriile băieţilor. Amândoi mâncaseră toţi tăieţeii, dar luaseră foarte puţin din bucăţile de pui şi din legumele pe care le dăduseră deoparte, pe margine. Ea duse farfuriile în bucătărie şi aruncă resturile de mâncare în coşul de gunoi de dedesubtul chiuvetei.

În timp ce Margaret felia prăjitura *Colibri* cu fructe, Elaine puse îngheţată în nişte cupe. Colton aşeză mai multe farfurii pe blatul de lângă Libby, iar ea adulmecă un iz vag de aftershave, amestecat cu mirosul pielii de bărbat.

În timp ce el curăţa farfuriile, Libby îi privi încheieturile şi simţi din nou o atracţie pe care n-o mai încercase de mult timp. Ce era atât de deosebit la mâinile acelui tip?

Colton nu-i amintea deloc de Jeremy, ceea ce o mulţumea pe deplin. Avea şi ea obsesiile ei, dar era convinsă că nu dorea să recreeze relaţia pe care o avusese cu fostul ei soţ. Poate că simţea acea atracţie puternică faţă de Colton tocmai pentru că el era extrem de diferit de Jeremy.

Sierra ar fi spus că totul se reducea la nevoia de sex pe fond de stres, adică la tendinţa de a te concentra mai degrabă asupra dorinţei decât asupra problemelor reale din viaţa ta. Oricare ar fi fost sursa stresului, probabil că totul avea să dispară de îndată ce ea pleca de la Woodmont şi revenea la viaţa reală.

– Reţeta asta de prăjitură *Colibr*i, a fost transmisă în familia lui Margaret din generaţie în generaţie, spuse Elaine. Cât de veche e, Margaret?

– Cred că e de pe vremea străbunicii, răspunse femeia. Bunica mea o pregătea pentru mine pe când eram copil, deşi pe atunci o aroma cu sirop de caprifoi. Bunica a fost

cea care m-a crescut, spuse ea apoi, întorcându-se spre Libby.

Margaret nu dădu alte detalii despre mama ei, iar Libby, căreia i se puseseră prea multe întrebări indiscrete, nu insistă.

Libby ajută ca farfuriile de desert să fie duse la masă. Apoi se aşeză din nou lângă Colton. Cafeaua susura într-un filtru cu aspect demodat, care amintea de ataşamentul lui Margaret faţă de vechea bucătărie.

Invitaţii continuară să turuie fel şi fel de banalităţi. Cele mai multe dintre dialoguri se învârteau în jurul gustului delicios al prăjiturii. Libby bău două ceşti de cafea. Cu ajutorul cofeinei şi al zahărului, reuşi să alunge efectele vinului.

În cele din urmă, Colton îi chemă pe cei doi băieţi şi le ură noapte bună tuturor. Apoi plecă, împreună cu copiii, care şi-ar fi dorit să mai rămână, înapoi la locuinţa lor aflată pe moşia Woodmont.

După plecarea celor trei, o linişte bine-venită se aşternu în casă. Libby ştia că uneori copiii puteau să-ţi dea dureri de cap, iar băieţii epuizaseră toată energia din încăpere.

– Când era mică, Lofton făcea mereu scandal, spuse Elaine zâmbind. Tu ai fost un copil activ?

Întrebarea rămase suspendată undeva între Libby şi Elaine.

– Puneam o sumedenie de întrebări. Îmi plăcea să desenez şi să joc fotbal. Dar n-aveam nici frate, nici soră, aşa că nu trebuia să concurez cu nimeni ca să primesc atenţie.

Elaine se încruntă.

– Te-a deranjat să fii singură la părinţi?

– Ăsta a fost singurul fel de viaţă pe care l-am cunoscut. Iar lângă noi locuia Sierra, care mi-a fost ca o soră. După ce am pierdut-o pe mama, am petrecut mult timp acasă la

ea. Mama Sierrei m-a luat sub aripa ei ocrotitoare şi amândouă îmi sunt la fel de apropiate şi în ziua de azi.

– Dar ele nu-ţi sunt rude, spuse Elaine.

– Sunt ca şi cum ar fi.

– Oricum, nu eşti singură, spuse Elaine pe un ton coborât. Ai o viaţă foarte plină.

– Aşa e, îi răspunse Libby, răsuflând adânc. Am prieteni buni şi o meserie minunată. Nu mă plictisesc niciodată, continuă ea, schiţând un zâmbet pe care şi-l simţi artificial şi puţin forţat. Nu mă băga în seamă! Îmi plâng şi eu puţin de milă, atâta tot.

Elaine o privi cu blândeţe.

– Cu toţii trecem prin astfel de momente. Cu siguranţă că şi eu am avut parte de aşa ceva de-a lungul anilor.

Stăteau alături fără să-şi vorbească, fiindcă gândurile fiecăreia le copleşeau pe ale celeilalte. Tăcerea deveni mai grea. Pe măsură ce se prelungi, Libby tânji după ceva care să micşoreze prăpastia tot mai adâncă dintre ele.

Elaine îşi schimbă poziţia şi-şi drese glasul. În timp ce o privea pe Libby, expresia de pe chipul ei dădea de înţeles că ar fi avut mai multe de spus. Cu toate astea, se mulţumi să zâmbească.

– Mi-a făcut plăcere să iau cina cu tine, Libby. De-abia aştept să colaborăm.

– Mulţumesc pentru invitaţie. Margaret a pus dosarul cu oferta de preţ pe biroul din colţ. Sună-mă dacă ai vreo nelămurire în legătură cu tarifele sau cu orice altceva.

– Sunt sigură că totul e în regulă. Poţi să vii aici mâine-dimineaţă? Colton o să înceapă să cureţe sera. Acum e în starea jalnică *de dinainte* şi ar merita să rămână fotografiată pentru posteritate. Toată lumea iubeşte poveştile cu transformări *înainte* şi *după*.

– Sigur. Pot să vin. Sunt în oraş până miercuri după-amiază. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Te aştept.

Capitolul 8

SADIE

Miercuri, 24 decembrie 1941
Bluestone, Virginia

Sadie schimbă vitezele camionetei, tresărind atunci când motorul începu să scrâşnească şi să bolborosească.

– Nu te uita aşa la mine; ştii că ambreiajul se mai înţepeneşte câteodată. Iar mie mi-e greu să ajung la pedale.

– Acum trebuie să apeşi ambreiajul până jos, îi spuse Johnny.

– Ştiu.

Fata se ridică înapoi pe scaun, fără să-şi dea osteneala să se uite la fratele ei. Bănui că se încrunta, aşa cum făcea întotdeauna.

– Am picioarele prea scurte, stărui ea. Bătrânu' punea nişte cărămizi pe pedale pentru mine.

– Ei bine, nu ştiu unde sunt cărămizile alea acum, aşa că ai face bine să mai creşti câţiva centimetri. Trebuie să conduci camioneta asta aşa cum se cuvine, ca să nu se oprească motorul, îi spuse Johnny.

Sadie se mută pe scaunul din dreapta, deranjată de aerul rece care sufla în sus, prin podea, dându-i un fior rece pe spinare.

– Nu-mi place că tre' să umblăm brambura în seara de Ajun, în timp ce acasă ne aşteaptă o halcă de şuncă, spuse fata. Mi-e o foame de mor.

– Mi-ai mai zis de câteva ori. Iar tatăl doctorului Carter mereu îmi plăteşte şase dolari pentru băutură în preajma sărbătorilor.

– Şase dolari. Nu cred că am mai văzut vreodată atâţia bani la un loc. Crezi că şi fiul lui plăteşte la fel de bine?

– Nu văd de ce n-ar face-o. E o tradiţie.

Cutia de viteze se opinti, iar automobilul încetini ca să ia o curbă. Văzând că Johnny se încruntă, ea adăugă:

– Nu înţeleg de ce e atât de important să conduc până la Woodmont.

– Mai bine ai învăţa să conduci.

– De ce?

Urmă o tăcere lungă.

– Eu n-o să mai fiu pe aici o vreme.

Încordându-se ca să mute schimbătorul de viteze într-a treia, ea nu pricepu adevărata semnificaţie a cuvintelor lui. Abia după ce camioneta prinse din nou să huruie de-a lungul drumului de pământ, Sadie deschise din nou gura:

– Ce vrei să spui? Pleci?

– M-am înrolat în armată, îi răspunse el.

– În armată? Când ai făcut asta?

Farurile nu băteau nici la patru metri în faţa camionetei, dar fata umblase destul de mult prin împrejurimi ca să ştie că urma o curbă strânsă.

– M-am înscris acum o săptămână, atunci când am mers la Waynesboro ca sa duc o livrare. Se caută bărbaţi care să lupte.

– Pentru numele Domnului, de ce ai face aşa ceva? L-ai auzit pe domnul Sullivan când a spus că războiul nu-i atât de uşor.

– Cred că tocmai pentru că nu e uşor, de asta o să fie nevoie de bărbaţi ca mine.

Fata se întoarse spre el, dându-şi seama că i se putea citi pe chip fiecare fărâmă de şoc pe care o simţea.

– Am nevoie de tine, spuse ea.

– Patria are mai multă nevoie de mine. Uită-te la drum!

Sadie fu din nou atentă la lumina farurilor, care abia dacă străpungea întunericul din faţa lor.

– Când pleci?

– Pe 2 ianuarie.

– Ce? se miră ea, aruncându-i o privire mânioasă.

– Fii atentă la drum! o îndemnă el, arătând înainte.

Roţile camionetei huruiră la trecerea peste o mică groapă, făcând-o pe Sadie să fie din nou atentă la fâşia îngustă de lumină a farurilor.

– Asta înseamnă mai puţin de două săptămâni.

– Ştiu, îi răspunse Johnny, pironindu-şi privirea la drum fără să se uite la ceva anume, cu atât mai puţin la ea.

Parcă în clipa aceea se simţea prost din pricina hotărârii pe care o luase. Dar felul în care îşi ţinea bărbia arăta că era hotărât. Putea să fie atât de încăpăţânat, încât Sadie glumea deseori spunându-i că era pe jumătate catâr.

– Ce o să ne facem eu şi mama?

Întrebarea ei era egoistă. Johnny se pregătea să lupte într-un război la care ea nu voia să ia parte în nici un fel, iar acum prima întrebare pe care i-o punea era tot despre ea.

– O să vă descurcaţi voi două. Tu o să faci în continuare rachiu, mama mai face rost de ceva de cusut, iar eu o să trimit bani acasă în fiecare lună, aşa cum face Danny.

– Şi ferma?

– O să trebuiască să munceşti mai mult, dar n-ai ce face.

– Danny nu trimite niciodată bani şi nici nu scrie.

– Ei bine, eu o să vă trimit. În armată se câştigă mai bine decât la fabrica de la Waynesboro şi nici n-o să mai trebuiască să plătesc naveta dus-întors.

– De asta m-ai pus să conduc astă-seară?

– Ai face bine să te obişnuieşti.

Sadie se urcase pentru prima dată la volan pe când avea doar doisprezece ani, dar prima lecţie de condus se întrerupsese brusc, după ce lovise marginea hambarului atunci când încercase să parcheze. Tatăl şi fratele ei, care fuseseră în maşină, o tachinaseră ani la rând după acea întâmplare.

– Nu cred că ar trebui să pleci, îi spuse ea lui Johnny, iar panica ce îi făcea stomacul să se agite i se prelinse şi în glas. Locul tău e aici.

– E nevoie de mine pe front. Naziştii şi japonezii omoară oameni în stânga şi-n dreapta, iar cineva trebuie să-i oprească.

– De ce să fii tocmai tu acela? Armata îl are deja pe Danny.

– Şi o să aibă nevoie şi de mine. Iar cineva trebuie s-o facă şi pe asta.

Sadie încetini în timp ce camioneta se apropia de cei doi stâlpi identici care marcau intrarea pe moşia Woodmont. Schimbă într-o viteză mai mică şi coti, după care merse pe aleea lungă, mărginită de copaci golaşi, pudraţi cu zăpadă.

Fata se afla pentru prima dată la Woodmont, dar Johnny mai fusese acolo în octombrie, atunci când dăduse o mână de ajutor unei echipe din New York, la montajul unei case făcute în întregime din sticlă. Sadie ar fi vrut şi ea s-o vadă, dar fratelui ei nu-i plăcuse niciodată s-o ia cu el.

În timp ce maşina străbătea în linişte aleea nesfârşită, crengile golaşe ale copacilor se întindeau de pe marginea

drumului, asemenea ghearelor unor mâini uriaşe care ar fi încercat să-i atingă. În timp ce camioneta trecu de ultima pantă, Woodmont se ivi la orizont. Era cea mai mare casă pe care o văzuse vreodată fata, iar toate ferestrele din faţă erau luminate. Sadie merse cu maşina pe lângă o latură a clădirii şi auzi sunetul îndepărtat al muzicii.

– Ia-o spre intrarea laterală. Acolo e bucătăria, îi spuse Johnny.

Sadie rămase tăcută în timp ce opri motorul şi trase frâna de mână.

– Ai grijă cum te porţi, o sfătui Johnny. Să nu-ţi scape vreo înjurătură. Vorbeşti doar dacă eşti întrebată. Sau mai bine îţi ţii gura tot timpul. Câteodată vorbeşti ca o moară stricată.

– Nu vorbesc ca o moară stricată. Spun doar ce am pe suflet, iar tu ştii că îmi vin în minte tot felul de gânduri.

Johnny îşi frecă ceafa cu mâna.

– După cum ţi-am zis, ţine-ţi fleanca!

Sadie încercă să iasă din camionetă, iar o pală de vânt îngheţat izbi portiera. Fata abia dacă apucă s-o prindă din nou, înainte ca viforniţa să reuşească s-o smulgă din ţâţâni.

– La dracu’!

– Fără înjurături, ţi-am spus, o dojeni Johnny.

Sadie închise portiera cu o bufnitură, hotărâtă să-i arate fratelui ei cam cât de furioasă era din cauza plecării lui.

El închise portiera cu grijă şi îi spuse soră-sii:

– N-ai să vezi nici un sticlete la Woodmont.

Se întâlniră în spatele camionetei, iar Johnny adăugă:

– Cel mai bine ar fi să nu spui nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

– La un moment dat o să trebuiască să intru în vorbă cu ei, dacă mai vor să le dau rachiu.

Prohibiţia se terminase în urmă cu zece ani, dar tatăl lui Johnny şi al lui Sadie povestea că, înainte de asta, nu reuşea să fabrice rachiul îndeajuns de repede. Cu banii pe care îi câştigase astfel, el construise casa familiei. După sfârşitul Prohibiţiei vânzările nu mai fuseseră la fel, dar bătrânul avea încă destul de multe comenzi ca să merite să ţină în continuare distilatorul. Familia Carter ar fi putut să-şi permită orice fel de băutură, dar doctorul Carter considera că acel amestec alcoolic cu caprifoi era o tradiţie de sărbători.

– De acum încolo, toate livrările cad în seama ta, îi spuse Johnny surorii lui. Şi tot tu o să faci şi amestecul.

– Fac asta de ani întregi.

– Da, păi multă lume nu ştie asta. Ei cred că mă ocup eu, împreună cu Danny şi cu bătrânu'.

– O să mă prefac, pur şi simplu, că îl faci ca prin magie de acolo de unde eşti.

Johnny închise portbagajul camionetei.

– Spune-le oamenilor că am făcut îndeajuns de mult rachiu înainte de plecare.

– Cine o să creadă povestea asta?

– Îţi place să inventezi istorii. Dacă nu merge aşa, găseşte una mai bună.

Johnny luă cea mai grea dintre cele două lădiţe pentru sticlele de lapte, în timp ce Sadie o ridică pe cea mai mică.

Borcanele zornăiră, iar vântul îngheţat, care sufla dinspre râul James, îi pătrunse fetei prin haina subţire.

– Cred că e frumos să trăieşti într-o casă ca asta, spuse ea. Te-ai întrebat vreodată cum ar fi?

– N-am timp să-mi pun întrebări.

– Pun pariu că Gene Tierney locuieşte într-o casă care arată exact aşa. Ea e asemenea familiei Carter. Oamenii ca ei nu se întreabă dacă au ce să pună pe masă sau cu ce

să-şi încălzească locuinţa pe timp de iarnă. Dacă dau de necazuri, sunt din alea pe care le au numai bogaţii.

– Ai face mai bine să-ţi ţii gândurile doar pentru tine!

Rădăcinile neamului Carter aveau o vechime de peste două sute de ani şi se spunea că primul Carter fusese un nobil scoţian, cel de-al doilea născut al familiei. Făcuse ceva avere cultivând grâu, iar fiul lui continuase să extindă ferma Carter, reuşind, în acelaşi timp, să ocolească dezastrele aduse de Războiul de Independenţă.

Cu toate astea, generaţiile mai noi ale familiei Carter se dedicaseră medicinei. Cel care deţinea acum moşia, Edward Carter, continuase tradiţia. Călcând pe urmele tatălui său, Edward avea un cabinet de medicină de familie, iar o zi pe săptămână îşi oferea serviciile spitalului Lynchburg şi nevoiaşilor.

Johnny urcă primul treptele verandei şi bătu la uşă. Îi deschise o femeie bine făcută, cu părul roşcat şi cu un ten atât de alb, încât îţi amintea de un nor într-o zi de vară. Doamna Fritz avea mereu părul prins într-un coc strâns şi purta întotdeauna rochii, ciorapi şi pantofi negri.

Sadie o vedea destul de des pe doamna Fritz la biserică, iar o dată sau de două ori fusese tentată s-o întrebe dacă şi lenjeria intimă îi era tot neagră. Îşi ţinuse însă gura de teamă că, aşa cum îi tot spusese maică-sa, întrebările ei erau *prea făţişe.*

– Seara bună, doamnă Fritz, spuse Johnny.

Sadie îşi freca degetele unele de altele, dorindu-şi să fi avut nişte mănuşi mai groase.

– Am adus comanda de Crăciun pentru conaşii Carter.

În loc de răspuns, primiră o ridicătură din sprânceană.

– Intraţi! Tu şi Sadie puteţi să vă puneţi sticlele pe masă.

În planul construcţiei originale, bucătăria era o clădire separată, aşezată la vreo treizeci de metri de vilă. Asta micşora considerabil pericolul ca vreun incendiu izbucnit la

bucătărie să se întindă, dar însemna şi o grămadă de drumuri du-te-vino pe care servitorii erau siliţi să le facă. Tatăl doctorului Edward Carter transformase aripa vestică a casei într-o bucătărie modernă, înzestrată cu o plită smălţuită, pe care puteai, în acelaşi timp, să pui la fiert patru oale cu mâncare şi să frigi un curcan la cuptor. Acelaşi proprietar mai instalase şi nişte chiuvete rustice, încăpătoare, şi un blat de bucătărie pe care aveai loc să găteşti pentru vreo două duzini de invitaţi.

Johnny îi făcu semn din cap lui Sadie s-o ia înainte, iar fata păşi, recunoscătoare, în bucătăria caldă. O învăluiră pe dată aromele delicate de biscuiţi proaspăt scoşi din cuptor şi de prăjitură cu lămâie. În gospodăria celor doi fraţi, zahărul era prea scump ca să fie irosit pe copturi, fiindcă trebuia păstrat pentru fabricarea rachiului aducător de bani. Cu toate astea, de Crăciun, mama lui Sadie punea deoparte un pic de zahăr şi făcea o prăjitură cu lapte bătut. Lui Sadie îi fremăta stomacul doar la gândul acelei prăjituri călduţe, care o aştepta.

– Unde doriţi să le punem?

– Chiar acolo, pe blat, spuse doamna Fritz.

Johnny îşi aşează lada lângă cea a lui Sadie şi-şi scoase pălăria.

– Suntem recunoscători că am bătut palma, doamnă Fritz.

– Ştiam eu că n-o să ne lăsaţi baltă. Răposatul doctor Carter avea mereu o vorbă bună despre voi şi despre tatăl vostru.

Doamna Fritz îşi vârî mâna în buzunarul fustei şi scoase de acolo mai multe bancnote împăturite cu grijă una peste cealaltă.

– Domnul Carter mi-a spus că vă datorez cinci dolari.

Atunci când ea îi întinse banii, Johnny se încruntă. Era prea politicos ca să-i aducă aminte că preţul era de şase dolari.

Sadie, care nu era nici pe departe la fel de sfioasă, îi atrase atenţia:

– Doamnă Fritz, mereu luăm şase dolari de Crăciun.

Johnny simţi cum îi luau foc obrajii.

– Sora mea are dreptate în privinţa asta.

– Mie nu mi-a spus aşa Edward Carter, spuse doamna Fritz.

Lui Johnny începu să-i tremure falca, iar Sadie îşi dădu seama că se străduia să nu se înfurie. Era îngrijorat că ar fi putut să piardă vrabia din mână dacă visa la cioara de pe gard. Clătină din cap şi întinse mâna ca să ia banii.

– Lasă aşa, Sadie.

– Dar bătrânul domn Carter ne plătea *mereu* şase dolari dacă îi aduceam comanda până în Ajunul Crăciunului.

Sadie zâmbi, sperând să-şi îndulcească, astfel, îndrăzneala tonului.

– Ştiu că Domnul l-a luat la el în primăvara asta, dar comanda a fost făcută anul trecut, de Crăciun, adăugă ea.

Una dintre uşile care dădeau în coridor se deschise, iar în bucătărie prinse să se audă muzica unui fonograf, amestecată cu râsete de bărbaţi şi de femei. Pe coridorul pardosit cu gresie se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi, iar, după câteva clipe, uşa se deschise.

În prag îşi făcu apariţia o tânără abia ieşită din adolescenţă. Părul negru i se revărsa în bucle delicate, care îi încadrau faţa în formă de inimă şi îi coborau pe umerii firavi. Buzele cărnoase, vopsite cu un ruj de un roşu strălucitor, creau un contrast vibrant cu pielea de culoarea fildeşului. Purta o rochie verde-smarald, cu un tiv care flutura puţin mai jos de genunchi şi care îi scotea în

evidenţă picioarele acoperite cu dresuri de mătase şi încălţate în pantofi de lac cu toc.

Pentru prima dată în viaţa ei, Sadie deveni pe deplin conştientă de felul în care arăta. Ştia că salopeta nu i se potrivea bine, şi că pe deasupra ei purta una dintre hainele vechi ale lui Danny. Ghetele scâlciate le luase din lada de colecte de caritate a bisericii.

Atunci când se uita la femeile acelea elegante de prin reviste, nu simţea că ea era doar o fată simplă, de la ţară. Dar acum o simţea din plin. Îşi dădu la o parte de pe faţă o buclă rătăcită, iar apoi, văzându-şi manşetele jerpelite ale hainei, îşi coborî mâinile de-a lungul trupului. Îşi încleştă pumnii ca să nu mai lase la vedere unghiile murdare şi palmele bătătorite.

În spatele femeii stăteau doi bărbaţi tineri. Sadie îl recunoscu pe unul dintre ei: era Edward Carter. Pe vremea când trăiau mama şi tatăl lui, nu lipsea de la nici unul dintre bâlciurile din oraş. Fetele de prin partea locului şuşoteau că era la fel de atrăgător ca Cary Grant, dar lui Sadie i se părea că Edward Carter arăta chiar mai bine. Atunci când îi murise tatăl, în primăvară, Edward era în Anglia, unde studia medicina. Oamenii încă îl bârfeau pentru că nu luase parte la înmormântarea lui taică-său, de parcă i-ar fi fost chiar atât de uşor să traverseze oceanul.

Bărbatul care stătea lângă doctorul Carter era puţin mai scund de statură, cu o conformaţie mai delicată şi mai rotundă. Dacă ar fi fost să-l compare cu un actor, Sadie ar fi zis că aducea cu Mickey Rooney. Nu chipeş din cale-afară, dar foarte plăcut la vedere.

Amândoi bărbaţii aveau părul scurt, ras pe ceafă, şi purtau costume elegante, de culoare neagră, cămăşi şi papioane, ca şi cum ar fi mers la premiera de gală a unui film.

Cei trei îi priviră pe Sadie şi Johnny, dar Edward fu cel care întinse primul mâna.

– Johnny, ai reuşit! Mi-era teamă că n-o să ajungi înainte de sărbători. Tatei i-a plăcut întotdeauna rachiul cu aromă de caprifoi şi speram ca astă-seară să putem închina cu toţii un pahar în memoria lui.

– Mulţumesc, domnule, îi răspunse Johnny.

Sadie zâmbi şi începu să vorbească precipitat, înainte ca Johnny s-o poată opri:

– Domnule Carter, stimate domn, se pare că vreţi să-i aduceţi un omagiu binemeritat. Trebuie să vă spun, stimate domn, că răposatul dumneavoastră tată mereu îi plătea lui Johnny şase dolari pentru livrarea de Crăciun. Sadie se gândise că dacă adăuga „stimate domn“, asta avea s-o facă să pară mai respectuoasă. Doamna Fritz nu cunoaşte preţul exact, adăugă ea.

Doamna Fritz ridică din umeri.

– Mi-aţi dat cinci dolari, domnule Carter.

– Ăsta e tariful din timpul verii, spuse domnul Carter.

– Aşa-i, domnule, adeveri Johnny. Dar tatăl dumneavoastră plătea mereu şase dolari de Crăciun.

– Un dolar în plus? îl întrebă domnul Carter.

– Da, domnule.

Johnny avea un fel de a vorbi care nu agita spiritele. Tonul lui Sadie, în schimb, reuşea să scoată pe toată lumea din sărite, indiferent de cât de multe zâmbete şi de „stimate domn“ împărţea în stânga şi-n dreapta.

– Ei bine, dacă aşa a fost învoiala cu tatăl meu, doamnă Fritz, atunci te rog să le dai încă un dolar! exclamă domnul Carter.

Doamna Fritz se întoarse spre un borcan în formă de măr în care de obicei se păstrau prăjituri şi, ridicându-i capacul, scormoni înăuntru până când dădu de o bancnotă de un dolar mototolită pe care i-o înmână lui Johnny.

Faţa acestuia deveni cu o nuanţă sau două mai roşie, iar Sadie nu putu să-şi dea seama dacă era stânjenit sau uşurat.

– Vă mulţumesc.

Domnul Carter îşi coborî mâna pe spatele tinerei femei.

– Ea e soţia mea, Olivia.

– Am auzit că v-aţi căsătorit, spuse Johnny înclinând din cap. Să fie într-un ceas bun!

– Mulţumesc, Johnny, zise domnul Carter. Deja suntem căsătoriţi de trei luni.

Doamna Olivia zâmbi graţios, dar nu le întinse mâna.

– Sunt încântată.

Avea o voce melodioasă, care suna diferit, probabil că în felul în care vorbeau oamenii în Anglia, ţara din care venise ea, se gândi Sadie.

– Iar el e vărul meu, Malcolm Carter, spuse domnul Carter. Petrecem împreună sărbătorile şi aniversarea căsătoriei.

Malcolm rânji, iar în clipa aceea semănă şi mai mult cu Mickey Rooney.

– Încântat.

– Din nou, felicitări, domnule şi doamnă Carter, spuse Johnny. Ne bucurăm pentru dumneavoastră, nu-i aşa, Sadie?

– Da, domnule, foarte mult.

Sadie băgă de seamă că femeia o privea lung. Cel mai cuviincios lucru pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să-şi coboare privirea, dar fata nu simţea că dădea pe dinafară de politeţe în acel moment. Aproape că fuseseră traşi pe sfoară. Iar asta, nu în orice zi, ci tocmai în Ajunul Crăciunului.

– Familia lui Johnny se află pe meleagurile astea de la fel de mult timp ca şi cei din neamul Carter, le spuse domnul

Carter lui Malcolm şi Oliviei. Cu ce te mai ocupi acum, Johnny, după ce s-a închis fabrica de steatit?

Sadie ar fi vrut să spună că fabrica se închisese în urmă cu nouă ani şi că Johnny nu muncise niciodată acolo. Dar fratele ei o avertizase că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura, aşa că îşi păstră gândurile doar pentru ea.

– Lucrez la atelierul din Waynesboro atunci când e nevoie de mine. Dar o să plec de aici peste vreo două săptămâni. M-am înrolat în armată.

– Armată? repetă domnul Carter. Soţia mea, Olivia, a văzut ce înseamnă războiul la faţa locului, pe când eram la Londra. Blitzul a fost ceva groaznic.

– Ce e acela Blitz? întrebă Sadie.

– Sunt bombardamente aeriene, îi explică domnul Carter. Oraşul a fost ţinta raidurilor aeriene pe timp de noapte, vreme de unsprezece săptămâni în şir. Soţia mea era cât pe-aci să moară într-una dintre explozii, vara trecută, spuse el atingându-şi un picior cu mâna. M-aş înrola şi eu dacă n-aş fi fost, la rândul meu, rănit într-unul dintre acele raiduri. Piciorul n-o să-mi mai fie niciodată la fel.

Doamna Olivia nu rosti nici un cuvânt, dar fruntea i se încruntă, ca şi cum amintirea acelor evenimente întunecate încă ar fi bântuit-o.

– Să ai grijă de tine, Johnny, îl îndemnă ea. O să ne rugăm pentru tine.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Johnny.

– Dacă ar fi după capul meu, zise Sadie, aş pleca şi eu la oaste, ca şi fraţii mei, şi poate că mi-aş găsi o slujbă de şofer de camion. La naiba, aş fi dispusă să muncesc şi la cantină, curăţând cartofi, dacă mi s-ar da voie să merg.

Johnny îi aruncă lui Sadie o privire care o făcu să înţeleagă că era momentul să tacă.

– Sora mea o să rămână aici, la Bluestone.

– Sadie, ştii cu adevărat să conduci maşini? o întrebă domnul Carter.

– Da, domnule, îi răspunse fata, cu mândrie. Conduc de la doisprezece ani.

– Câţi ani ai? o mai întrebă el.

– Aproape şaisprezece.

Mai avea încă cinci luni până să împlinească şaisprezece ani, dar era destul de aproape.

– Conduce prudent, Johnny? întrebă domnul Carter.

Fratele ei răspunse, fără s-o privească:

– Da, domnule. Ştie drumurile de pe la noi la fel de bine ca şi mine.

– Auziţi? Am o idee, spuse domnul Carter. Olivia o să rămână singură o mare parte din zi, cât timp eu am treabă la cabinet. De multe ori trebuie să stau peste program şi ştiu că o să aibă nevoie de cineva cu care să meargă dintr-o parte într-alta. Poate că sora ta, Sadie, ne-ar prinde bine ca ajutor.

Sadie îşi îndreptă spatele, încercând să dea impresia că ar fi fost mai înaltă. Zâmbetul ei părea la fel de încordat precum era şi faţa arogantă a doamnei Olivia.

– Conduce de mai bine de trei ani, spuse Johnny. În afară de mine şi de fratele meu, doar ea mai ştie drumurile astea la fel de bine.

– Încă mai conduci hârbul ăla de camionetă? îl întrebă domnul Carter.

– Da, domnule, îi răspunse Johnny. Merge destul de bine. Nu m-a lăsat niciodată în mijlocul drumului şi o să i-o las lui Sadie.

– Nu vreau ca Sadie s-o ducă pe Olivia în camioneta aceea, spuse domnul Carter. Nu te supăra, dar e prea incomod pentru ea.

– Poate că nu e vehiculul potrivit pentru o doamnă, fu de acord Johnny.

– Pot să conduc orice fel de maşină, spuse Sadie. Daţi-mi o clipă sau două ca să-mi dau seama cum merge, iar după aceea sunt gata să pornesc la drum.

Doamna Olivia îşi puse mâna pe antebraţul soţului ei.

– Nu vreau s-o deranjez pe Sadie.

– N-o să fie nici un deranj dacă o plătesc, spuse domnul Carter. Şi ştim amândoi că tu nu poţi să conduci. Fără Sadie, drumurile tale în oraş o să fie limitate la rarele mele vizite.

Sadie ştia cât costau ingredientele pentru rachiu şi cât de mult valora produsul final, dar n-avea nici cea mai mică idee despre cât ar fi putut să plătească cineva pentru condusul unei maşini.

– Cât aţi fi dispus să plătiţi?

Domnul Carter îi zâmbi fetei aşa cum le zâmbeşti copiilor mici.

– Ce părere ai de un dolar pe zi?

Johnny aprobă cu o mişcare a capului şi răspunse înainte ca fata să apuce să deschidă gura:

– Sună bine, domnule. Când aţi vrea să începă?

– Ar putea de la întâi februarie? îl întrebă domnul Carter.

– Da, domnule, n-ar fi nici o problemă, îl asigură Johnny.

– Sadie, mai ştii să ajungi singură aici? o întrebă domnul Carter.

– Bineînţeles, îi răspunse ea, străduindu-se să nu pufnească în râs.

Banii pe care Sadie i-ar fi câştigat din şofat i-ar fi dat mamei ei, fireşte, dar fata se gândi că ar fi putut să subtilizeze un bănuţ sau doi, pe care să-i adauge la economiile ascunse sub duşumeaua din camera ei.

Olivia strânse braţul soţului cu o mişcare abia perceptibilă, care nu-i scăpă însă lui Sadie. Acesteia din urmă i se păru că gestul celeilalte era un fel de insultă subtilă, iar asta o înfurie. Nu-i păsase niciodată de ceea ce

credeau bogătanii despre ea, dar, dându-şi seama că femeia aceea o privea de sus, se simţi rănită.

– Nu e nici o problemă, spuse Sadie. Dacă doamnei Olivia îi e frică, ar fi mai bine să n-o forţăm.

Încercase să vorbească pe cât de blând putea, dar atunci când Johnny îşi schimbă poziţia şi îi aruncă o privire cu coada ochiului, ea îşi dădu seama că îi citise gândurile.

Buzele lui Malcolm tresăriră într-un mic zâmbet, iar domnul Carter dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu Sadie.

– Aş zice, Olivia, că domnişoara Sadie ţi-a aruncat mănuşa.

Domnul Carter îşi îndreptă priviriea către soţia sa şi adăugă:

– Draga mea, dacă aranjamentul ăsta nu te avantajează, atunci bineînţeles că nu trebuie să accepţi.

Doamna Olivia îşi ţuguie buzele de un roşu aprins. În timp ce o fixa pe Sadie cu privirea, în ochii ei albaştri apăru o licărire provocatoare, ce sugera că nu era la fel de gingaşă pe cât părea la prima vedere. Şi era departe de a fi doar un chip drăguţ.

– Dimpotrivă, spuse doamna Olivia. Nu-mi fac nici cea mai mică grijă. Pur şi simplu, nu doream s-o deranjez pe domnişoara.

– Mă îndoiesc că pe Sadie ar deranja-o să aibă o slujbă, spuse domnul Carter. Cei din neamul Thompson sunt cunoscuţi drept oameni muncitori.

– În cazul ăsta, aş fi mai mult decât bucuroasă dacă Sadie ar deveni şoferul meu.

Doamna Olivia nu le întinse mâna nici de data asta, dar probabil că aşa era obiceiul în Anglia.

Sadie se întreba deja ce sumă putea să strângă dintr-un salariu de un dolar pe zi. La naiba, ar fi putut să câştige

îndeajuns de mult ca să-şi cumpere o revistă. Sau poate, şi mai bine, o rochie drăguţă.

Capitolul 9

MARGARET

Luni, 8 iunie 2020
În apropiere de Bluestone

Înainte să demareze, Margaret îşi flutură mâna către Elaine, care stătea pe veranda vilei Woodmont, având un şal subţire înfăşurat în jurul umerilor firavi. Afară nu era atât de răcoare încât să fi fost nevoie de un şal, iar Margaret îşi făcea din nou griji că Elaine ar fi putut să nu se simtă în apele ei.

Cina se desfăşurase aşa cum era de aşteptat, deşi lui Margaret i se păruse ciudat s-o vadă pe Libby aşezată la masă. Toată lumea se purtase ireproşabil, iar poznele băieţilor mai domoliseră tensiunea şi îngrijorarea care o împovărau pe Elaine.

Maşina străbătu aleea lungă, iar când ajunse în dreptul drumului, vină la stânga. Peste unsprezece kilometri, Margaret intră pe aleea mult mai scurtă, aceea care ducea la casa în care locuia. Era o casă placată cu şindrilă albă, cu o verandă îndeajuns de mare încât să poată să încapă pe ea mai multe balansoare. Gazonul era tuns cu grijă, iar

azaleele plantate de Colton şi de băieţi îi aduceau mereu lui Margaret zâmbetul pe buze.

Ieşind din maşină, simţi o durere în genunchi. Înainte să traverseze peluza, ea îşi răsuci, grijulie, capul dintr-o parte în cealaltă.

Bunica ei o crescuse în casa asta, iar după ce GeeMom murise, Margaret rămăsese să locuiască aici. Doamna Olivia o luase în slujba ei pe când avea optsprezece ani, iar de atunci îşi câştigase singură existenţa. Avea treizeci şi unu de ani la vremea la care se căsătorise cu noul grădinar de la Woodmont, care se mutase în casa ei, căminul în care îi crescuseră pe Ginger şi pe Colton.

Ca să-şi ştie mama mai aproape, Ginger încercase s-o convingă să se mute la Charlottesville, într-o casă cu un singur nivel, dar oraşul era prea agitat pentru gusturile lui Margaret şi prea departe pentru o navetă zilnică de patruzeci de kilometri până la Woodmont. Nici nu ştia ce s-ar fi făcut dacă nu ar mai fi putut să-i vadă pe băieţi în fiecare zi.

Casa abia dacă avea o sută de metri pătraţi şi doar trei dormitoare micuţe. De-a lungul anilor, pereţii fuseseră acoperiţi cu mai multe straturi de vopsea aproape albă, dar zugrăveala arăta, în lumina scăzută a înserării, decolorată şi puţin învechită. Margaret ar fi vrut să schimbe culoarea cu ceva mai strălucitor. Cu un galben, poate. Dar îşi spusese că avea prea multă treabă la Woodmont, iar acum, când Elaine începuse să se simtă mai bine, i s-ar fi părut ridicol să-şi irosească timpul ca să schimbe culoarea unei vopsele.

Ajunsă în casă, se îndreptă către masa din sufragerie. Aceasta era sufocată de un teanc înalt de reviste şi de bibelouri, pe care încă nu apucase să le aşeze la locul lor după cina de Paşte organizată pentru Colton, Ginger şi băieţi.

După ce stinse luminile din bucătărie, Margaret trecu prin dreptul unui puzzle de o mie de piese, neterminat încă, la care se chinuia de vreo cinci ani. Traversă camera şi ajunse la fierbătorul pe care îl primise cadou de la Elaine de Crăciunul trecut, şi îl umplu cu apă. Apăsă pe buton, iar aparatul începu să se încingă.

În timp ce aştepta, se uită la puzzle, dezamăgită că avansase atât de puţin. Terminase marginile, dar construise doar un pic din imaginea centrală, care înfăţişa nişte căţei golden retriever dormind într-un coş enorm. Ar fi trebuit, pur şi simplu, să se dea bătută şi să dezasambleze piesele, dar bunica ei mereu se plângea că nimeni nu termina nimic niciodată. Nici măcar mama lui Margaret nu rămăsese lângă ea ca s-o crească, aşa că, în urmă cu mulţi ani, se hotărâse să adopte atitudinea bunicii ei şi să nu abandoneze niciodată nimic. Aşa că puzzle-ul rămase acolo unde era.

Fierbătorul începu să şuiere, iar Margaret luă un pliculeţ de ceai din dulap şi îl aruncă în cana ei preferată, al cărei imprimeu înfăţişa nişte flori de caprifoi. Fusese a bunicii ei şi, cu toate că îi sărise smalţul de pe margine, Margaret era dispusă ca, de dragul amintirilor, să evite porţiunea zgrunţuroasă.

Turnă apă fierbinte peste pliculeţ, amestecând încetişor şi privind cum apa se întuneca la culoare.

Se auzi un ţârâit, iar Margaret traversă camera, ajunse lângă un perete şi ridică receptorul vechiului ei telefon.

– Alo!

– Sunt eu, mamă, spuse Colton. Voiam să mă asigur că ai ajuns acasă.

– Sunt bine, sănătoasă.

– Am avut parte de o cină distractivă.

– Da, totul a fost reuşit.

– Cum ţi se pare Libby? o întrebă el.

– Îmi place de ea. E o tânără independentă.

– Care e dedesubtul relaţiei dintre ea şi Elaine?

– Nu ştiu, minţi Margaret. Cel mai bine ar fi s-o întrebi pe Elaine.

– Bine. Nu-mi spune, zise Colton, chicotind. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Negreşit, fiule.

– Pe curând.

Ea puse receptorul în furcă şi luă cana în mâini, trecându-şi degetul peste marginea ciobită. Sorbi din ceai, merse la puzzle şi pipăi câteva piese, iar apoi îşi pierdu interesul şi ieşi pe veranda din spatele casei.

Se aşeză pe pernele îmbrăcate în vinil ale balansoarului de pe verandă. Se legănă încetişor în faţă şi în spate, sorbind din ceai şi privind cerul senin al nopţii şi stelele asemenea unor gămălii strălucitoare de ace.

Simţea că inerţia care o împiedica să-şi modernizeze casa sau să se desprindă din acel loc şi să-şi croiască un viitor diferit n-avea nimic de-a face cu purtarea ei de grijă faţă de Elaine sau de Woodmont. Avea de-a face cu Libby.

Margaret aşteptase întoarcerea fetei. Şi spera ca acum, după moartea tatălui ei, Libby să-şi înfigă rădăcinile adânc în acea vale. Prezenţa lui Libby acolo avea să fie benefică pentru toată lumea.

Ceaiul avea un gust prea amar. Margaret se gândi că ar mai fi putut să adauge nişte sirop de caprifoi, dar ajunse la concluzia că nu merita osteneala.

Îşi lăsă capul pe spate şi-şi trecu din nou degetul peste marginea zgrunţuroasă a cănii, în timp ce stătea cu privirea pironită la stele.

„Nu ştiu unde eşti, domnule Carter, dar, dacă există vreun strop de dreptate pe lumea asta, acum ar trebui să te perpeleşti în focurile iadului.“

Capitolul 10

LIBBY

Marţi, 9 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui, Libby deschise ochii dintr-odată şi se trezi de-a binelea. Se întorsese în casa tatălui ei şi adormise pe canapeaua din sufragerie. Aruncă o privire la ecranul telefonului, care îi confirmă că era 3.24 dimineaţa. Dornică să se bucure de orele de somn care îi mai rămăseseră, închise ochii şi răsuflă adânc de mai multe ori. Cu cât se străduia să adoarmă la loc, cu atât se simţea mai trează.

Rămase cu ochii pironiţi la steluţele luminescente de pe tavan. Ea le lipise acolo, pe vremea când era în clasa a şasea. Luminiţele îl enervaseră pe tatăl ei, dar mama, care o privise cum le lipise una câte una, le declarase încântătoare. Până atunci, tatăl ei nu se împotrivise niciodată dorinţelor soţiei lui, ştiind că asta ducea întotdeauna la ceartă. Steluţele rămăseseră, aşadar, la locul lor. Acum Libby era surprinsă – şi mulţumită, într-o oarecare măsură – că ele supravieţuiseră renovării de anul trecut.

Libby trebuia să ajungă la Woodmont abia la ora opt. Dar cu cât privea mai mult steluţele, cu atât o năpădeau mai multe griji. O altă listă de scenarii catastrofale se născu în mintea ei. *„Elaine uită că m-a angajat“. „Plouă din nou“. „Cerul e înnorat“. „Toate fotografiile mele sunt*

plictisitoare, iar oamenii îşi dau seama că nu sunt decât o amatoare“.

Gândurile lui Libby deveniră tot mai exasperante cu fiecare clipă care trecea şi în care nu reuşea să adoarmă la loc, aşa că în cele din urmă azvârli aşternuturile şi se ridică în picioare. Împături frumos cuvertura şi o aşeză pe canapea.

Luă perna, urcă la etaj şi o puse cu grijă pe patul din camera ei. Intră în baia alăturată şi dădu drumul la duş. În timp ce aburii se ridicau, îşi privi în oglindă obrajii supţi şi pielea palidă. Seara trecută întrecuse măsura în privinţa băuturii, fiindcă, după ce ajunsese acasă, mai adăugase câteva pahare de vin la cele pe care le băuse în timpul cinei de la Woodmont.

Oricât de mult s-ar fi hidratat şi oricât de multă cafea ar fi băut, n-avea cum să facă să dispară cearcănele întunecate sau să scape de obrajii supţi.

– La naiba, Libby!

Îşi dădu jos tricoul lălâu şi se băgă sub jetul fierbinte al duşului, dorindu-şi să alunge încordarea şi oboseala care îi cuprinseseră trupul. Îşi turnă pe păr şampon cu aromă de trandafir şi se spălă cu un gel de duş parfumat. Dacă tot nu se simţea în formă, cel puţin să miroasă bine. Peste douăzeci de minute era deja machiată, îmbrăcată într-o pereche de blugi negri şi într-un tricou alb, lejer, şi încălţată cu tenişi.

Porni cafetiera şi, după ce îşi umplu cana, se mută pe veranda din faţă. Apoi îşi accesă, de pe telefon, contul de e-mail, ca să-şi verifice mesajele. Strada cu trei benzi era cufundată în tăcere, iar luna aproape plină străjuia cerul, la mică distanţă de linia orizontului.

Mesajele din inbox erau cele obişnuite. O clientă dorea retuşarea unor cadre, plângându-se că fotografiile pe care i le făcuse Libby o făceau să arate prea grasă. Unei alte

mirese i se părea că nu arăta îndeajuns de bronzată, aşa că dorea ca fotografiile ei să fie prelucrate în Photoshop. Erau şi trei cereri de ofertă venite din partea unor viitoare mirese. Iar o companie imobiliară locală dorea fotografii-portret pentru cei mai noi membri ai clubului lor de multimilionari. Bravo companiei, dar asta tot nu făcea ca sarcina fotografului să fie mai puţin plictisitoare.

Gândurile lui Libby zburară înapoi la sera năpădită de muşchi şi de frunze uscate, tăinuind o fântână stricată şi o mulţime de mici animale care probabil că vieţuiseră, vreme de mai multe generaţii, învăluite în umbra şi în tăcerea de acolo.

Libby se uită la ceas. Avea de aşteptat mai bine de două ore până la întâlnire. Cu toate astea, Woodmont era o fermă în toată puterea cuvântului, aşa că toată lumea se trezea devreme acolo.

După ce turnă cafeaua de dimineaţă în termosul de călătorie, Libby îşi luă aparatele de fotografiat şi le aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Pe când ieşea din oraş, încercă să inventeze o explicaţie pentru Elaine şi Colton, prin care să-şi justifice apariţia la Woodmont cu două ore mai devreme.

Intrând pe aleea lungă care începea de la cei doi stâlpi identici, hotărî să spună că sosirea ei matinală se datora luminii de dimineaţă. Pentru un fotograf, aceasta era cea mai pură şi punea cel mai bine în valoare acoperişul în formă de cupolă al serei.

Libby parcă maşina pe aleea circulară şi coborî, luându-şi aparatele de fotografiat şi bliţurile de pe bancheta din spate. Îşi atârnă două dintre instrumente în jurul gâtului şi, după ce apăsă pe butonul care aprindea lanterna, porni pe traseul pe care îl făcuse împreună cu Colton şi cu Elaine în urmă cu o zi. Îi era greu să rămână pe potecă, fiindcă

frunzişul bogat al copacilor oprea cea mai mare parte a razelor lunii.

Merse încet pe poteca întunecată, calculând în minte cam în cât timp ar fi fost găsită dacă se întâmpla să cadă. Se gândi că dacă trupul ei s-ar fi aflat pe drum, ar fi fost descoperită în mai puţin de câteva ore. Însă în cazul în care cădea într-o râpă, operaţiunea de salvare ar fi luat mult mai mult timp. După ce termină calculele, se mută mai aproape de mijlocul drumului, fiindcă astfel echipele de intervenţie aveau şanse mai mari s-o găsească şi să trimită la faţa locului o ambulanţă care s-o transporte la spitalul de urgenţă din Charlottesville.

Însă, mânată de curiozitatea de a vedea cum arăta sera, îşi lăsă temerile deoparte şi urmă fasciculul de lumină al lanternei. Drumul întunecat se îngusta pe măsură ce cobora înspre râu. Ţărâna, transformată acum în noroi de la ploaia din noaptea trecută, i se lipea de pantofi şi îi rămânea agăţată de margini, iar urma fiecărui pas se întipărea în urma ei.

– La naiba!

Aerul dimineţii deja se încălzise, aşa că, până în momentul în care dădu cu ochii de seră, tricoul i se şi umezise. Soarele se apropia de linia orizontului, răspândind şuviţe de lumină aurie şi portocalie.

Libby se strecură prin uşa deschisă şi se îndreptă către mijlocul serei. Învăluită în aerul dens şi jilav, închise lanterna şi şi-o îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Trase câteva cadre cu acoperişul boltit, dar, dintr-o singură privire aruncată în vizor, îşi dădu seama că lumina încă nu era ideală. Fotografii talentaţi ştiau că momentul potrivit nu putea să fie zorit şi că, atunci când îl surprindeau, răbdarea şi viteza erau esenţiale.

Secundele se transformară în minute, în timp ce soarele se ivea, timid, la est, deasupra orizontului povârnit. Răsfrângerile de lumină erau uimitoare.

Libby se duse lângă fântână şi ridică aparatul de fotografiat înspre cupolă. Apăsă o dată sau de două ori pe declanşator, după care analiză imaginile. Momentul perfect era aproape. La ureche îi ajunseră clipocitul unor picături de apă, zgomotul paşilor grăbiţi ai unui animal, iar undeva un panou de sticlă zornăi uşor în bătaia vântului.

Atmosfera deveni mai densă. Libby simţi prezenţa cuiva în spatele ei. Se întoarse, aşteptându-se să dea peste Elaine sau peste Colton, pregătită să bolborosească o explicaţie despre sincronizare şi lumină.

Însă nu văzu pe nimeni. Se auzeau doar şoaptele vântului printre copaci, care stârniră o senzaţie ciudată înlăuntrul ei.

– Nu fi caraghioasă, îşi şopti ea.

Iar apoi, de parcă o cortină s-ar fi dat la o parte din faţa unei scene magnifice, soarele se revărsă peste linia orizontului şi-şi făcu intrarea în scenă. Razele galbene şi portocalii sărutară cupola de sticlă şi explodară într-un curcubeu. Libby îşi simţi mintea cuprinsă de pace în vreme ce ridica aparatul de fotografiat, ştiind că avea să obţină imaginea dorită.

Trase câteva cadre într-o succesiune rapidă, verificând încadratura în vizor înainte să declanşeze, iar apoi făcu fotografiile până când primele raze ale soarelui se irosiră. Atunci când, în cele din urmă, coborî aparatul de fotografiat, aproape că rămase fără suflare din pricina entuziasmului. Mulţumită că făcuse ceva special, se bucura că depăşise începutul dificil al acelei zile.

– Sadie, tu eşti cea care bântuie prin locurile astea?

Bineînţeles că nu se aştepta să primească vreun răspuns, dar, auzind trosnetul unei crengi căzute la

pământ, interpretă acel semn drept un răspuns afirmativ, aşa că se năpusti afară din seră.

Sub soarele dimineţii, drumul de întoarcere devenise mai uşor, aşa că o luă în susul dealului, până la locul în care îşi lăsase maşina. În faţă, zări luminile aprinse în ferestrele ultimei şi celei mai mari dintre căsuţele de pe moşie. Din câte ştia, Colton şi fiii lui locuiau pe proprietate, aşa că, dacă nu cumva acolo mai locuia o altă familie, casa aceea trebuia să fi fost a lui. Mânată de curiozitate, continuă să meargă înspre casă, fără să-i pese că, dacă o zărea Colton, prezenţa ei acolo ar fi putut să i se pară ciudată.

Pe când Libby se apropia de casă, uşa de la intrare se deschise, iar Colton păşi pe verandă. Cercetă împrejurimile cu o undă de bănuială pe chip, de parcă ar fi simţit o prezenţă străină. Dădu cu ochii de Libby.

– Bună dimineaţa, îi spuse ea, iute.

Vocea îi era încă răguşită din cauza lipsei de somn. Îşi drese glasul.

– Libby, ai venit prea devreme.

– Voiam să văd cum arată sera la răsăritul soarelui.

– De ce?

– Lumina. E mereu un pic magică în momentul ăsta al zilei.

Să te trezeşti cu noaptea în cap de dragul magiei era o idee care păru să-l amuze.

– Magică?

– Da. A fost minunat. Sera e o construcţie uimitoare. Acum înţeleg de ce Elaine vrea s-o salveze.

– Ăsta e momentul meu preferat din zi, spuse el. Îmi place solitudinea. Calmul de dinaintea furtunii.

– Sunt convinsă că cele două se întrepătrund, răspunse Libby.

Colton schiţă un zâmbet.

– Am făcut cafea proaspătă, dacă doreşti. Băieţii mai dorm încă o jumătate de oră. Nici vorbă de haos, te asigur.

Libby păşi către el, simţindu-se cuprinsă din nou de freamătul acela de emoţie.

– Băieţii nu fac atât de mult haos.

Colton îi ţinu uşa deschisă până când ea urcă treptele către terasa cea mare din faţa casei.

– Atunci, fie că eşti tare de ureche, fie că eşti o sfântă.

Se afla atât de aproape de el, încât îi observă părul încă ud, proaspăt spălat, şi îi adulmecă izul de săpun care îi rămăsese pe piele după duş. Simţi o căldură şi o furnicătură în pântec.

Casa era spaţioasă, dar decorată simplu: o canapea uzată, cu perne bombate, un şezlong şi un televizor cu ecran lat. Încălţămintea băieţilor era aliniată ordonat în faţa căminului, şepcile atârnau într-un cuier de lângă uşă, iar pe pereţi erau agăţate fotografii cu cei doi băieţi. Nu se vedea nici o poză cu Colton sau cu mama băieţilor.

– De câtă vreme locuieşti aici? îl întrebă Libby în timp ce îl urma în mica bucătărie a casei.

– Se fac deja doi ani.

Colton turnă cafea într-o cană şi i-o întinse.

– Am lapte şi zahăr, îi oferi el.

– O beau şi aşa, neagră, spuse ea luând cana de ceramică. Şi ia spune-mi, îţi place să locuieşti la ţară?

– Mi-a fost teamă că n-avea să-mi placă deloc, îi răspunse el. Dar băieţilor le-a prins bine s-o aibă pe bunica lor aproape. Acum îmi place aici la fel de mult pe cât îi place şi ei.

Libby sorbi o gură de cafea. Era fericită pentru el şi pentru băieţi. Cel mai bine e să te bucuri de apele liniştite atâta vreme cât rămân astfel, fiindcă talazurile furtunii pândesc întotdeauna la orizont. Viaţa ei fusese spulberată

de atât de multe furtuni în ultimii ani, încât ajunsese să se bucure chiar şi de cel mai mic răgaz.

Privirea îi zăbovi pe braţul lui Colton, şi pe tricoul mulat pe bicepşii lui puternici.

– Muncitorii ajung la ora opt. Debarasează resturile dinăuntrul serei şi îndepărtează toate plantele agăţătoare de la exterior.

– Îmi pare rău de caprifoi.

– S-a încolăcit pe iedera care erodează temelia de piatră. Pun pariu că o să fie nevoie de o grămadă de reparaţii cu mortar nou. După ce facem toate astea, putem să ne ocupăm de pereţii de sticlă.

– Dar văd că nu pierdeţi timpul.

– Aşa e Elaine, odată ce îşi pune ceva în minte, merge cu toată viteza înainte.

– Sunt foarte curioasă să aflu ce poveste ascunde sera.

– Exact aşa spune şi Elaine. Abia aşteaptă să afle de ce bunicii ei au închis sera atât de brusc.

– Construirea ei trebuie să fi costat o avere. Aşa că, oricare ar fi fost motivul abandonării ei, cu siguranţă că a fost unul întemeiat.

– Să sperăm că o să aflăm secretul.

– Aşa obişnuieşte Elaine să acţioneze întotdeauna? întrebă Libby, devenită foarte de curioasă în privinţa lui Elaine.

Colton o privi peste marginea cănii.

– Eu nu lucrez pentru Elaine decât de vreo doi ani. Woodmont e în proprietatea ei de cel puţin douăzeci şi cinci de ani, iar mama spune că, până nu demult, n-a prea interesat-o moşia. Mă bucur că a început să renoveze locul ăsta. Astfel de comori vechi merită să fie îngrijite.

– Petrece mult timp aici?

– Din ianuarie, a venit câteva zile în fiecare săptămână.

– Crezi că o să transforme moşia într-un spaţiu pentru evenimente?

– Eu aşa sper. O să câştige bani frumoşi, iar Woodmont merită să fie admirat.

Libby îşi răsuci cana între palme, pregătită să lanseze un nou val de întrebări.

– Sunt curioasă, spuse ea. Băgăcioasă, după cum obişnuia să spună mama.

Un zâmbet discret se ivi în colţul gurii lui Colton. Libby văzu un rest minuscul de cremă de ras dedesubtul perciunilor lui şi trebui să-şi învingă tentaţia de a se apropia şi de a-l curăţa. Ar fi fost un gest pe care cu siguranţă că l-ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de Jeremy.

În schimb, continuă să bea din cafea, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să plece acasă şi să facă un duş rece.

Dintr-odată, într-unul dintre dormitoare se auzi sunetul unor paşi uşori, urmat de un jet continuu în vasul de toaletă. Apoi se auzi zgomotul apei trase, urmat de cel făcut de apa de la robinet. După câteva clipe, Sam îşi făcu apariţia. Avea părul zburlit şi purta un tricou negru, cu Batman, care îi ajungea până la genunchi.

– Tati, spuse băiatul, căscând.

Colton îşi puse cana de cafea pe măsuţă.

– Hei, amice!

Sam căscă din nou, după care îşi frecă ochii, rămânând însă cu privirea aţintită la Libby.

– Tu ce cauţi aici?

– Beau o cafea, îi răspunse ea cu nonşalanţă.

– Aha.

Băiatul veni tiptil şi se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de lângă Libby.

– Stai pe scaunul lui Jeff.

– O să am grijă să mă mut în altă parte după ce se trezeşte, spuse ea.

– Pe mine nu mă lasă niciodată să stau pe scaunul ăla, o avertiză Sam, scărpinându-şi burtica.

Colton umplu un bol cu cereale de ovăz şi adăugă lapte, după care i-l întinse lui Sam.

– Bagă la ghiozdan, amice. Fratele tău s-a trezit?

Sam scoase din bol o lingură plină cu cereale. Picături de lapte se scurseră pe blat.

– Nu ştiu.

Colton o privi pe Libby şi îi spuse:

– Mă întorc imediat.

– Nu te grăbi.

Colton dispăru de îndată, iar Libby auzi murmurul vocii lui, amestecat cu crănţănitul lui Sam, care continua să-şi mănânce micul dejun.

– Tu şi tati aţi făcut o petrecere în pijamale? o întrebă Sam.

Libby se uită la copil, înţelegând de îndată ce anume voia el să spună.

– N-am dormit aici noaptea trecută. Am dormit la mine acasă.

Sam pufni şi-şi frecă nasul.

– Eşti iubita lui tati?

Libby luă o sorbitură de cafea, simţind cum obrajii prindeau să i se înroşească.

– Abia ne-am cunoscut.

– Aha, făcu băiatul, luând încă o înghiţitură şi privind-o cu atenţie. Pe Elaine o cunoşti bine?

– Abia am cunoscut-o şi pe ea, îi răspunse Libby. Dar îmi place de Elaine.

– Aha.

– Eşti simpatic, Sam.

– Dar abia ne-am cunoscut seara trecută, spuse el, cu o expresie uimită.

– Se poate întâmpla câteodată.

Se auzi apa trasă la toaletă. Câteva secunde mai târziu, Colton apăru împreună cu Jeff, care era îmbrăcat din cap până-n picioare. Deşi părul copilului fusese umezit şi pieptănat, tot i se mai vedea un moţ ridicat la spate.

– Stă pe scaunul tău, îşi anunţă Sam fratele.

– Nu face nimic, spuse Colton.

Jeff se uită în sus, la tatăl lui, de parcă ar fi vrut să-l contrazică. Surprinse însă o privire abia perceptibilă, de avertizare, aşa că spuse doar:

– Nu-i nimic.

Libby se ridică de pe scaun, simţind că le încălca ritualul de dimineaţă.

– E foarte drăguţ din partea ta, Jeff, dar sunt sătulă de stat jos. Îţi dau scaunul înapoi. N-am vrut să vă deranjez de la micul dejun, îi spuse ea apoi lui Colton.

– Nu ne deranjezi. Nimic palpitant nu se întâmplă pe aici la ora asta.

Colton se uită la bolul gol al lui Sam.

– Termină de mâncat, amice. Apoi du-te şi îmbracă-te cu hainele pe care ţi le-am pregătit pe pat.

Sam luă o nouă înghiţitură, mestecând încet în timp ce o privea pe Libby.

– Tati, ea e iubita ta?

– Nu, amice.

– Tocmai ce lămurisem subiectul ăsta mai devreme cu Sam, spuse Libby. Dar se pare că nu m-a crezut.

– N-are încredere în nimeni, o lămuri Colton, amuzat. Sunt convins că o să se facă avocat sau poliţist atunci când o să fie mare.

Sam îi aruncă un rânjet lui Libby.

– Aş putea să am o insignă.

– Da, ai putea, fu de acord Colton.

– Ai un iubit? o întrebă Sam pe Libby.

– Sam, îl avertiză Colton. Gata cu interogatoriul!

Jeff se căţără pe scaunul lui. Se destinse preţ de o clipă, până când Colton îi aşeză în faţă un bol cu cereale, după care scoase din frigider două pachete cu mâncare. Pe fiecare dintre ele era scris, cu litere îngrijite, de tipar, numele unuia dintre băieţi.

Pe vremea când Libby era mică, mama ei dormea deseori mai mult, iar tatăl ei era mereu la cabinet. Fiind cel mai bun pediatru din regiune, nu-i rămânea prea mult timp pentru familie. Micul lor dejun era, de obicei, o banană sau o felie dintr-un alt fruct, pe care o mâncau în timp ce se grăbeau să iasă din casă. La prânz, Libby îşi cumpăra ceva cu banii pe care maică-sa îi găsise prin portofel sau pe fundul poşetei. Copila nu rămânea niciodată nemâncată, dar nici nu-şi aducea aminte să fi avut un program de masă în adevăratul sens al cuvântului.

– Eşti foarte organizat, îi spuse ea lui Colton.

– Armata la marină e de vină.

– Asta e bine, zise Libby. Haosul poate să fie epuizant pentru un copil.

– S-ar părea că vorbeşti din experienţă.

– Mare parte a vieţii mele de până acum a fost puţin cam dezorganizată. Sper ca traiul într-un oraş de provincie să mai reducă din haos. După ce termin cu următoarele două nunţi, planul meu e să pun în funcţiune vechiul echipament de fotografiat pe care l-am depozitat în şopronul tatei.

De câte luni îşi tot făcea Libby acea promisiune?

Afară se auziră lătrături de câini. Sunetele deveniră din ce în ce mai puternice, până când pe verandă răsună zgomotul unor paşi, urmat de un ciocănit la uşă.

– Am crezut că Kelce şi Sarge sunt câinii tăi, îi spuse Libby lui Colton.

– Sunt ai mei. Dar ori de câte ori Elaine e singură în casa cea mare, îi ţine la ea în cameră pe timpul nopţii.

Lătratul de auzi şi mai tare.

– Ziua cea mare a sosit, spuse Colton.

Traversă mica sufragerie şi îi deschise uşa lui Elaine, care apăru îmbrăcată în blugi şi într-o cămaşă bleumarin. Era încălţată cu cizme de lucru, avea părul strâns într-o coadă de cal, iar o nuanţă discretă de ruj îi adăuga pe faţă o bine-venită pată de culoare.

– Bună dimineaţa, o salută Colton. Se pare că toată lumea e pregătită să se apuce de treabă la seră.

– ’Neaţa, îi spuse şi Libby, ridicându-se în picioare.

– Libby? o întrebă Elaine, fără să-şi ascundă uimirea.

– Am hotărât să vin devreme în dimineaţa asta, răspunse ea repede, punându-şi deoparte cana de cafea. M-am gândit că lumina e mai potrivită la răsărit.

– Trebuia să mă suni. Aş fi mers cu tine, îi zise Elaine.

– Era prea de dimineaţă.

– Nu dorm niciodată adânc, o asigură Elaine. Trebuie doar să baţi la uşa de la intrare. Întotdeauna sunt nouăzeci şi nouă la sută şanse să fiu trează.

– E bine de ştiut.

– Doamnelor, spuse Colton. Trebuie să-i pregătesc pe băieţi pentru şcoală.

– Iar asta înseamnă că nu trebuie să-i stăm în cale, o lămuri Elaine pe Libby, zâmbind. Vino cu mine la casa cea mare, o să ţi-o arăt pe îndelete în timp ce Colton se luptă cu băieţii.

– Sună minunat.

– Ne vedem mai încolo, zise Colton.

Libby era la doar câţiva metri de el. Simţi din nou dorinţa aceea sexuală străbătându-i tot trupul. Sam se aplecă şi îi spuse ceva lui Jeff, după care chicotiră amândoi.

– Te las cu băieţii, îi spuse Libby lui Colton.

– Bine.

Lumina dimineţii se ridica deasupra orizontului, mistuind ceaţa zorilor. Ziua abia începuse.

Kelce şi Sarge alergară în întâmpinarea lui Libby, cu cozile fluturând în vânt. Kelce îi aduse un băţ la picioare. Libby îl aruncă înaintea lor, de data asta, cu mai mult elan. Câinele porni cu toată viteza în direcţia băţului, iar Libby se aplecă spre Sarge, care era dornic să fie băgat în seamă, şi îl mângâie între urechi.

Urcară scările din spatele casei celei mari şi intrară în bucătăria care deja era scăldată în arome de scorţişoară şi de mere. Margaret nu se zărea nicăieri, dar în cuptor fuseseră puse la copt mai multe tăvi cu mâncare.

– Vrei să vezi câteva dintre fotografiile pe care le-am făcut? o întrebă Libby pe Elaine.

– Aş vrea, se învoi ea, întinzând mâna după o pereche de ochelari de protecţie împotriva luminii albastre, pe care şi-i propti pe nas.

Se aşezară la masă, iar Libby începu să deruleze fotografiile. Multe dintre ele surprinseseră soarele dintr-un unghi incredibil, care descompunea lumina într-un curcubeu.

– Sunt minunate, spuse Elaine.

– E greu să faci fotografii proaste atunci când ai un astfel de subiect.

– Faci şi fotografie de artă?

– Da, pe când eram la liceu. Pe atunci, îmi imaginam că aveam să fac fotografie prin tehnica zisă „a colodiului“[4]. Colecţionasem o sumedenie de aparate vechi. Am plănuit să mă reapuc vara asta, dar încă n-am reuşit să mă mobilizez.

– De ce nu?

---

[4] Tehnică fotografică inventată la jumătatea secolului al XIX-lea.

– N-am avut timp, cred. Iar apoi moartea tatei şi tot felul de alte probleme mi-au luat, ca să le depăşesc, mai mult timp decât am crezut.

– Da, tot felul de probleme. Pot să-ţi consume o grămadă de timp.

Elaine vorbise de parcă înţelegea că problemele puteau să ducă la apariţia unui talmeş-balmeş emoţional, care secătuia creativitatea şi capacităţile mentale.

Libby se opri la unul dintre cadrele cu fântâna. O lumină strălucitoare învăluia piatra, de parcă aparatul foto ar fi surprins ceva care trecuse iute, fâlfâind, prin cadru. Derulă la imaginea următoare, dar lumina dispăruse.

Atunci când afişă ultima imagine, în care apărea numele lui Sadie scrijelit pe sticlă, lumina îi atrase din nou atenţia.

– Ce ciudat! se miră ea.

– Zici că e ceva supranatural.

– E genul acela de loc care arată de parcă ar fi bântuit, glumi Libby.

Expresia de pe chipul lui Elaine rămase serioasă.

– Într-adevăr, spuse ea. Cred că întreaga moşie e plină de spirite care nu şi-au găsit odihna.

– De ce tocmai aici?

– Locurile vechi au deseori o istorie agitată.

– Spuneai că bunicul tău a clădit sera pentru bunica ta.

– A fost construită în vara lui 1941. Bunicul i-a scris celui care îi administra proprietatea şi i-a trimis schiţa unei sere pe care o văzuse la Londra în perioada în care practica medicina acolo. A dat ordin ca lucrările de construcţie să înceapă imediat. I-a dăruit sera tinerei lui soţii, după ce s-a întors acasă, însoţit de ea, în noiembrie 1941.

– A iubit-o mult.

– Presupun că da.

– Cât timp au fost căsătoriţi?

– Patruzeci şi şapte de ani. Bunicul meu a murit în 1989.

Ceasul cuptorului ţiui, iar Elaine se ridică, îşi puse o pereche de mănuşi de bucătărie şi scoase două tăvi aburinde. Într-una dintre ele părea să fie pâine, iar în cealaltă, rulouri cu scorţişoară.

– Margaret mi le-a pregătit de aseară şi mi-a spus să le pun în cuptor la ora şapte. M-am gândit că ţie sau constructorilor o să vi se facă foame. E şi cafeaua pregătită. Serveşte-te!

Libby se ridică şi-şi turnă o cană, sperând că nu depăşise doza matinală de cofeină. Stând lângă Elaine, îi văzu venele întunecate şi inflamate de pe dosul mâinii şi o cicatrice abia vizibilă, care părea să fi fost urma unei perfuzii recente.

Elaine puse o farfurie în faţa lui Libby, după care îşi luă din frigider o bere de ghimbir.

– De ce nu mănânci? o întrebă Libby.

– De obicei, sar peste micul dejun.

Libby tăie o bucată din ruloul cu scorţişoară plin de sirop şi lipicios, o înţepă cu furculiţa şi luă o îmbucătură. Aproape că scoase un geamăt de plăcere.

– E nemaipomenit!

– E opera lui Margaret. N-a luat niciodată lecţii de gătit, dar poate să stea oricând alături de cei mai buni bucătari.

În lumina dimineţii, Libby văzu că părul lui Elaine era rărit în unele locuri. Luă o altă îmbucătură, gândindu-se dacă se cădea sau nu să vorbească despre asta, dar rămase tăcută.

– Poţi să mă întrebi, îi spuse Elaine, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Libby îşi ascunse mirarea luând o gură de cafea.

– Poftim?

– Am văzut că te uitai la braţele mele.

Cu un gest aproape automat, Elaine îşi trase mânecile în jos, acoperindu-şi braţele.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

– N-am simţit că eşti nepoliticoasă. Eşti doar curioasă şi îngrijorată.

– Pregătirea mea de asistentă îşi spune cuvântul, o lămuri Libby. Mereu pun câte un diagnostic. E un obicei de care mi-e greu să mă las.

– Am avut cancer la sân, îi spuse Elaine. Stadiul trei, diagnosticat acum doi ani. Am fost operată şi am trecut prin două sesiuni de chimioterapie. Pare să-şi fi făcut efectul până acum.

– Când afli mai multe informaţii?

– La sfârşitul lui iunie.

– Îmi pare rău.

Elaine bătu uşor ritmul cu degetul pe doza rece de bere.

– N-ai de ce. Cancerul te face cumva să înţelegi care sunt lucrurile care contează cu adevărat. N-aş mai fi aici dacă nu exista tratamentul.

– Colton mi-a povestit că l-ai angajat şi că a început să muncească la Woodmont în urmă cu doi ani.

– Mă săturasem de nebunia din Washington, DC. Lofton era prinsă cu Facultatea de Drept şi, dintr-odată, ideea de a-mi petrece restul zilelor într-un oraş supraaglomerat nu mi s-a mai părut rezonabilă. Stau aici doar jumătate din timp şi nu sunt sigură că Ted o să fie vreodată în stare să trăiască la ţară. Dar petrec la Woodmont cât de mult timp pot.

– Nu l-am văzut sâmbătă pe aici.

– Se pregăteşte pentru un proces. Şi-a prelungit weekendul care urmează şi o să ajungă mâine.

– De cât timp sunteţi căsătoriţi?

– În august se împlinesc treizeci de ani. Pregătim o petrecere de zile mari aici, la Woodmont. Eşti invitată, bineînţeles.

– Foarte amabil din partea ta.

– Vorbesc serios. Îmi place de tine şi ar fi o onoare pentru mine să iei parte la petrecere. O să fie un eveniment pe cinste.

– Mulţumesc. O să fac fotografii şi o să vi le dăruiesc.

Elaine sorbi din berea de ghimbir.

– Ar fi trebuit să mă aştept, spuse ea. La cancer. Mama a avut cancer, dar şi-a revenit. Ar mai fi încă în viaţă dacă n-ar fi fost acel accident de maşină. Iar bunica a murit tot dintr-un cancer.

Libby se gândi un timp, iar apoi spuse:

– Mama n-a avut niciodată vreo suferinţă fizică. S-a luptat cu probleme psihice. Dar pentru mine toate astea n-au nici o relevanţă genetică, fiindcă am fost adoptată.

– Ai ştiut dintotdeauna că erai adoptată? o întrebă Elaine.

– Nu. Am aflat pe când aveam doisprezece ani. Eram la o reuniune de familie şi am aflat totul de la un văr. Dacă stau să mă gândesc, mereu m-am întrebat cum de şi-au închipuit părinţii mei că puteau să păstreze un asemenea secret într-un oraş atât de mic.

– Ştii detalii despre familia ta biologică?

– Ştiu că m-am născut la New Jersey şi că mama era necăsătorită. Certificatul meu de naştere e secretizat, aşa că nu ştiu prea multe în plus faţă de câteva informaţii vagi, pe care le-am primit de la autorităţi, spuse Libby în timp ce îşi răsucea cana de cafea între palme. Dacă o să prind destul curaj cât să scotocesc prin sertarele tatei, probabil că o să găsesc ceva despre trecutul meu.

– Încă nu te-ai uitat prin sertare?

– În anul care a trecut, s-au petrecut o grămadă de schimbări. Încă nu sunt pregătită pentru încă una.

– Într-una din zilele astea, ai putea să fii.

– Sunt sigură de asta.

– E important să-ţi descoperi rădăcinile.

– Cel mai mult îmi doresc să aflu informaţii medicale. Am pierdut trei sarcini. Mi-aş dori să ştiu dacă e vorba de o problemă moştenită din familie. Pentru liniştea mea sufletească, mă gândesc. Mi-ar fi prins bine un avertisment.

– Îmi pare rău să aud că ai pierdut sarcini.

Cuvintele lui Elaine exprimau o înţelegere profundă, mişcătoare, fiindcă întotdeauna propriile noastre suferinţe ne ajută să creăm o legătură cu un altul care suferă şi el.

– Mulţumesc, spuse Libby.

– Când s-au întâmplat toate astea? vru să ştie Elaine.

– Am avut ultima sarcină acum aproape doi ani. Ajunsese în cea de-a paisprezecea săptămână, povesti Libby, rezistând tentaţiei de a-şi trece în grabă mâna peste pântec, în căutarea acelor mici tresăriri.

– Eu n-am avut nici o problemă atunci când am fost însărcinată cu Lofton. Bunica mea, Olivia, a pierdut mai multe sarcini în anii ’40.

– Pentru ea a fost construită sera, nu-i aşa?

– Da.

– Povesteşte-mi mai multe despre ea!

– L-a întâlnit pe bunicul meu pe vremea când el era student la Oxford. Se pare că una dintre primele lor întâlniri a avut loc în sera părinţilor ei. Edward şi Olivia s-au îndrăgostit. Părinţii ei îşi doreau s-o ştie departe de bombardamentele din Londra, aşa că i-au încurajat ce cei doi tineri să se căsătorească repede, astfel încât Olivia să poată să plece în Statele Unite.

– Cred că a avut o viaţă interesantă.

– Da, aşa e. O femeie foarte independentă. Era artistă şi era pasionată de grădinărit. Făcea însemnări detaliate şi desene minunate cu florile pe care le planta.

– A fost bunica ta din partea tatălui?

– Da. Tatăl meu s-a născut în 1943.

– Şi sarcinile pierdute?

– Toate astea s-au întâmplat înainte de naşterea lui. Tatăl meu a fost singurul copil al Oliviei.

– Singurul? întrebă Libby cu o tristeţe neaşteptată în glas.

– N-am vrut să sune aşa.

– Înţeleg, spuse Libby.

– Părinţii mei au murit într-un accident de maşină. M-au crescut bunicii, care s-au purtat foarte frumos cu mine. Pentru bunica era important ca eu să primesc o instrucţie şcolară bună şi să pot să-mi câştig singură existenţa. Spunea deseori că dacă n-ar fi fost războiul, şi-ar fi continuat studiile. Am ajuns avocată datorită ei.

Un camion mare îşi făcu, huruind, apariţia pe alee, trăgând după el un container enorm pentru depozitarea gunoiului.

La volanul camionetei lui, Colton se îndreptă spre şofer şi apoi se opri. Cei doi prinseră să discute, iar şoferul camionului începu să râdă. Părea să-l cunoască pe Colton şi să se simtă în largul lui pe când stăteau de vorbă. La un moment dat, şoferul făcu un gest de aprobare înclinând din cap, iar camionul demară spre drumul de pământ care ducea la seră.

Telefonul lui Elaine sună.

– Da, Colton. Îl văd. O să merg până acolo ca să mă asigur că acel container e instalat în locul pe care l-ai stabilit.

Elaine îşi îndesă telefonul la loc în buzunar.

– Colton se întoarce în douăzeci de minute. I-a explicat şoferului unde anume să instaleze containerul. Vrea ca eu să merg până acolo şi să verific cum stă treaba. Faci o plimbare cu mine?

– Cum să nu!

Cele două femei o luară pe urmele camionului, în josul pantei. Pe măsură ce se apropiau, auziră semnalul sonor pe care îl făcea vehiculul în timp ce mergea în marşarier.

Libby văzu un loc marcat foarte clar printr-un semn scris de mână. Instrucţiunile lui Colton erau simple şi limpezi precum cristalul: PUNE CONTAINERUL AICI!

– N-am văzut semnul ăsta de dimineaţă, pe întuneric, dar acum e imposibil să nu-l vezi, spuse Libby.

– Lui Colton nu-i place să lase nimic la voia întâmplării.

În timp ce camionul continua să dea cu spatele, Elaine merse iute până în dreptul şoferului şi îl ghidă cale de câţiva metri. Şoferul făcu întocmai ce i se spusese, iar apoi coborî containerul.

Elaine se întoarse lângă Libby.

– Colton a planificat totul. Containerul ăsta trebuie pus într-un loc accesibil, dar să nu stea în drum, astfel încât muncitorii să poată să ajungă cu uşurinţă la el.

– Cine mai trebuie să vină?

– Am pierdut şirul, îi mărturisi Elaine zâmbind.

Odată containerul instalat la locul potrivit, cele două femei şi şoferul se salutară, după care acesta din urmă o luă din loc.

– Te deranjează dacă intru în seră ca să mă mai uit puţin? o întrebă Libby pe Elaine.

– Bineînţeles că nu, îi răspunse Elaine.

Libby intră şi văzu, uimită, cât de mult transformase spaţiul acea oră suplimentară de lumină. O făcea să se gândească la un urs bătrân, care se întindea şi căsca după o lungă perioadă de hibernare. Simţea potenţialul unei renaşteri, iar fantasmele care îi chinuiseră imaginaţia dispăruseră.

Merse la fântână şi-şi plimbă degetele de-a lungul marginii de piatră. Încercă să şi-o imagineze pe Olivia stând în acel loc. Amândouă îşi pierduseră copiii pe care

şi-i doriseră atât de mult. Totuşi, Olivia reuşise să-şi îndeplinească dorinţa.

– În zilele ei de glorie, sera era plină de orhidee, spuse Elaine, care intră şi ea.

Libby aruncă o privire fugară la ghivecele pline de buruieni şi de ţărână.

– De unde ştii?

– Din jurnalele de grădinărit detaliate pe care le-a ţinut Olivia. Fiecare dintre ele începea în primăvară şi continua până la Crăciun.

– Câţi ani a ţinut jurnalele astea?

– Până când a închis sera, pe la jumătatea anilor ’80.

– Ai întrebat-o vreodată de ce nu s-a mai ocupat de seră şi a renunţat la jurnale?

– De câteva ori. Nu mi-a răspuns niciodată, spuse Elaine zâmbind. Dar cred că motivul a fost, pur şi simplu, bătrâneţea.

– Aş putea să văd jurnalele? o întrebă Libby.

– Sigur că da. Oricând vrei.

Libby scoase o piatră netedă din fântână. Îşi trecu degetul mare peste suprafaţa de un cenuşiu-închis, gândindu-se, cu o curiozitate din ce în ce mai mare, la Olivia.

În depărtare, un claxon ţiui de trei ori, iar Elaine îşi întoarse capul înspre casa cea mare.

– Cineva a claxonat de trei ori. Se pare că a ajuns soţul meu.

– Am crezut că vine abia mâine, spuse Libby aşezând piatra la loc în fântână.

– Îşi face griji pentru mine, o lămuri Elaine pe un ton în care se ghicea o afecţiune puternică.

– Foarte frumos din partea lui.

– Haide. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu el.

– Desigur.

Libby o urmă pe Elaine către casa cea mare. Pe aleea circulară, un bărbat stătea rezemat de un Mercedes negru. Avea puţin peste şaizeci de ani şi era înalt, cu o statură care sugera că fusese atletic în tinereţe. Însă acum părea să se fi înmuiat întrucâtva, după toţi anii de muncă de birou. Era îmbrăcat în blugi şi într-o cămaşă albă, iar în picioare purta o pereche de pantofi maro, care păreau prea lustruiţi pentru viaţa la fermă.

– Ted, ce surpriză! exclamă Elaine îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe buze.

El cercetă din priviri chipul soţiei lui şi-şi trecu braţul în jurul mijlocului ei.

– Ce mai faci?

– Grozav. Astăzi am curăţat sera.

Elaine se întoarse către Libby.

– Ea e Libby McKenzie. O să fie fotograful întregii renovări.

Ted dădu mâna cu Libby, cuprinzându-i-o cu degetele lui prelungi. Avea o strângere de mână hotărâtă şi o privire directă.

– E o plăcere să te cunosc, Libby. Am auzit numai lucruri bune despre fotografiile tale.

– Mulţumesc.

– Elaine mi-a povestit că te-ai descurcat foarte bine la nunta de sâmbătă, în ciuda ploii.

– Dacă nu punem la socoteală potopul, ziua s-a desfăşurat fără nici o problemă, îi răspunse Libby, zâmbindu-i larg.

Ted spuse, chicotind:

– La ce-ar mai fi bună o nuntă fără o mică doză de dramatism?

Chipul lui Ted deveni sobru, iar el continuă:

– Libby, am fost foarte îndureraţi atunci când am aflat de moartea tatălui tău.

– Mulţumesc.

– L-am întâlnit o dată, la vremea la care fiica noastră avea vreo doi ani. În timp ce eram cu toţii la Woodmont, Lofton a făcut o infecţie urâtă la ureche. Tatăl tău era de gardă în seara aceea. A rezolvat problema imediat.

– Tata a avut întotdeauna afinităţi puternice cu copiii. Încă mai primesc scrisori de la foşti pacienţi care îmi povestesc tot felul de întâmplări emoţionante legate de el.

– Nici eu nu pot să spun altceva decât că am fost bucuros să primesc ajutorul lui în noaptea aceea, zise Ted.

Camioneta lui Colton se ivi în vârful dealului. Apoi Colton ajunse la ei, coborî şi îi strânse mâna lui Ted.

– Ted, ce surpriză plăcută!

– Am venit să văd ce mai face doamna mea, spuse acesta în timp ce îi strângea mâna lui Colton.

– Doamna ta se simte bine, zise Elaine. Aseară am luat cina împreună cu Libby, Colton, băieţii şi Margaret.

– Sună ca şi cum ar fi fost o petrecere în toată regula.

– O s-o facem din nou după ce vine şi Lofton aici, hotărî Elaine.

Apoi, se întoarse către Libby şi o întrebă:

– Eşti liberă vineri?

– Nu, Elaine. Vineri sunt la Richmond, fotografiez o nuntă acolo.

– Aşa e. Uitasem. Atunci, poate că ne vedem duminică, după ce te întorci?

– N-aş fi o companie foarte plăcută, îi răspunse Libby. Câteva zile după eveniment, o să am tone de fotografii de editat. Abia atunci începe treaba cea mai grea.

– O s-o facem altădată, spuse Ted.

– Îţi pun un tacâm la masă, în caz că termini mai devreme, zise Elaine.

– Dacă îţi dai atâta osteneală pentru mine, o să mă străduiesc să vin, dar s-ar putea să întârzii.

Pe faţa lui Elaine se ivi un zâmbet.

– Grozav!

– Nu ştiu ce aveţi voi de gând, dar mie mi-e o foame de lup, spuse Ted. Sper că Margaret are în cuptor ceva pregătit pentru noi.

Elaine chicoti.

– Da, să nu-ţi faci griji, eu n-am gătit nimic. Libby, sunt o bucătăreasă groaznică, să ştii. Nu sunt în stare să fierb nici măcar apă.

Libby ridică o mână, în semn de solidaritate.

– Atunci, deja putem să înfiinţăm un club de elită.

Elaine bătu palma cu Libby.

– Unul nobil, însă.

– Ar fi mai bine să plecaţi cu toţii, le spuse Colton. Echipa pe care am angajat-o soseşte în zece minute şi o să se aglomereze locul ceva de groază, să ştiţi.

– Cât o să dureze să cureţe sera? îl întrebă Ted.

– Cam două zile, dacă nu se iveşte nimic neprevăzut. După ce curăţăm buruienile şi scoatem molozul, verificăm structura de rezistenţă şi reparăm sticla. Până duminică, ar trebui să facem progrese însemnate.

– Ne bazăm pe tine, îi spuse Ted.

Libby aruncă o privire înapoi spre seră, pradă unei atracţii pe care nu putea să şi-o explice.

– Nu există secrete pe care timpul să nu le scoată la iveală în cele din urmă, spuse ea mai mult ca pentru sine.

Elaine încremeni.

– De unde e asta?

– A spus-o un dramaturg francez din secolul al XVII-lea, cred. Poate că am văzut citatul scris pe o placă memorială sau pe o pagină de Pinterest, meditä Libby cu glas tare.

– Pun pariu că sera îşi avea secretele ei, spuse Colton.

Libby se simţi cuprinsă de un entuziasm pe care nu-l mai trăise de multă vreme.

– Abia aştept să aflu!

Capitolul 11

SADIE

Luni, 2 februarie 1942
Bluestone, Virginia

Cuprinsă de agitaţie, Sadie conducea către moşia Carter fără să-l mai aibă pe fratele ei drept însoţitor. Deşi înaintea Crăciunului se lăudase faţă de cei din familia Carter cum că ar fi fost cel mai bun şofer, acum se temea de ei. Erau înstăriţi şi, chiar dacă mama ei spunea că şi bogaţii îşi pun nădragii la fel ca săracii, Sadie ştia că lucrurile erau diferite. Bogaţii trăiau după propriile legi.

Motorul hodorogit gemu atunci când Sadie încetini şi intră pe drumul plin de cotituri care ducea la casa cea mare. Zăpada aşternută în urmă cu o săptămână se topise, dar mama ei îi spusese că trebuia să fie pregătită pentru o nouă ninsoare. Iarna nu-şi încheiase nici pe departe socotelile cu ei.

Woodmont se ivi la orizont. Despuiată de ghirlandele verzi, înfăşurate în panglici roşii, faţada de cărămidă avea o înfăţişare mohorâtă şi neprimitoare. Copacii erau golaşi, iar singura pată de verde venea de la arbuştii ornamentali care decorau parcelele de gazon din faţa casei.

Sadie ura acea perioadă a anului. I se părea că întreaga lume era cufundată în somn, aşteptând primăvara.

După plecarea lui Johnny, ajunsese să urască şi mai mult orăşelul Bluestone. Ea şi maică-sa îl duseseră cu maşina pe fratele ei până la gara din Charlottesville, cale de patruzeci de kilometri. Cât timp durase drumul, nimeni nu scosese nici un cuvânt, dar atunci când îl îmbrăţişaseră pe Johnny pe peronul gării, Sadie şi mama ei plânseseră ca nişte copii.

Acum Sadie încetini şi se îndreptă spre una dintre laturile casei, iar apoi parcă în apropierea bucătăriei. Scoase cheile din contact şi aşteptă până când motorul termină de bolborosit şi de tuşit, după care trase frâna de mână.

Mama ei încercase s-o convingă să se îmbrace cu rochia de duminică.

– E important să faci o impresie bună, îi spusese ea.

Sadie stăruise în părerea ei cum că, dacă ar fi purtat rochie, i-ar fi fost prea greu să schimbe vitezele hârbului de camionetă. În plus, era foarte posibil ca motorul camionetei să se oprească la un moment dat, iar ea să fie nevoită să se caţere pe bara de protecţie din faţă şi să-l facă din nou să meargă. Vaselina de motor era cea mai bună metodă de a distruge până şi cea mai frumoasă rochie de duminică.

O lăsase totuşi pe mama ei să-i pieptene părul castaniu-roşcat şi să-i netezească buclele pe cât de mult cu putinţă, înainte să i le prindă la spate cu o fundă. Îşi pusese cea mai bună salopetă pe care o avea, împreună cu o cămaşă curată, şi-şi dăduse jos toată ţărâna de pe pantofii ei maro, scâlciaţi.

Sadie îşi strânse pe trup cât putu de mult haina de iarnă ponosită, ştiind prea bine că nasturii ei nu se potriveau şi că, de aceea, nu intrau în butoniere. Urcă scările în grabă şi ciocăni la uşa de la intrare.

Apoi se întoarse cu spatele şi privi în depărtare, la pământul care cobora în vale, către râu. Copacii fiind lipsiţi de frunze, de pe verandă se vedea ca-n palmă râul James. Apele lui şerpuiau lin în ziua aceea, ca şi cum nici lor nu le-ar fi păsat prea tare de frig.

În spatele ei, uşa se deschise cu o bufnitură, iar fata se întoarse, aşteptând să dea ochii cu bucătăreasa. În pragul uşii stătea Edward Carter, cu faţa schimonosită de o încruntătură. Purta pantaloni gri, de costum, o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate şi o vestă croită din acelaşi material ca pantalonii.

– Ai întârziat, îi spuse el lui Sadie, privindu-şi ceasul de mână.

– E ora unsprezece dimineaţa, exact aşa cum am stabilit.

Sadie mersese săptămâna trecută la magazinul universal şi folosise telefonul domnului Sullivan ca să sune la moşia Carter. O întrebase de două ori pe doamna Fritz la ce oră trebuia să vină şi-şi notase ora, ca nu cumva să uite, pe o bucată de hârtie de ambalat.

Răspunsul fetei păru să-l irite şi mai tare pe Edward Carter.

– Trebuia să vii la zece.

Ea îşi vârî mâinile în buzunare, pregătită să scoată bucata de hârtie, dar chiar atunci îi veniră în minte vorbele mamei ei: „Fără comentarii, fata mea, nici măcar atunci când ai dreptate“.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule, spuse ea. Doamna Olivia mai doreşte s-o duc la Charlottesville?

– Întâmplarea face ca abia acum să-şi termine micul dejun. Ar trebui să fie gata din moment în moment. Ai noroc că încă n-a isprăvit.

– Da, domnule.

– Intră! După ce vine şi ea, vă duc pe amândouă la garaj şi îţi arăt maşina. După care, din păcate, nu mai pot să

rămân. Trebuie să plec la Lynchburg ca să fac nişte vizite la domiciliu.

– Da, domnule.

– Iar asta înseamnă că dacă voi, fetelor, daţi cumva de bucluc, n-o să pot să vin ca să vă ajut. Avem telefon în casă şi unul la spital. Ştii să-l foloseşti?

– Sigur că ştiu. Dar n-o să dăm de nici un bucluc. O să mergem cu viteză mică, fără probleme.

– Fratele tău mi-a scris o scrisoare în care îmi spune din nou cât de sârguincioasă eşti. Ai grijă să nu-l dezamăgeşti, domnişoară.

Lui Sadie i-ar fi plăcut să vadă scrisoarea şi să-şi reamintească, astfel, de fratele ei.

– Johnny are întotdeauna dreptate.

Domnul Carter dădu din cap, mulţumit de răspunsul primit.

Sadie intră în bucătărie, bucurându-se de căldura care îi pătrundea până în oase. Ar fi vrut să poată să ia o parte din acea căldură cu ea, pentru drumul de întoarcere.

– O s-o anunţ pe Olivia că eşti aici. E o tavă cu biscuiţi pe masă, dacă ţi-e foame. Fratele tău spune că ai mereu poftă de mâncare.

Asta cu siguranţă că era adevărat.

– Mulţumesc.

Trăgându-şi în jos manşetele cămăşii, domnul Carter împinse uşile batante şi dispăru înăuntrul casei. Fata ridică un şervet în carouri, alb cu roşu, dedesubtul căruia se afla o farfurie cu biscuiţi calzi şi îmbietori. Muşcă dintr-un biscuit, după care îi înfulecă pe toţi într-o clipită. Ar fi trebuit să mănânce încet şi delicat, precum o domnişoară, dar abia dacă se săturase cu micul dejun pe care îl luase acasă în acea dimineaţă. Îi spusese maică-sii să mănânce ea ce mai rămăsese, pentru că o chinuia o răceală de câteva săptămâni.

Sadie scoase o batistă în care înveli doi biscuiţi, după care o vârî în buzunar. În timp ce îşi îndesa în gură încă un biscuit, pe coridor se auzi zgomotul făcut de nişte pantofi cu toc.

Doamna Olivia împinse uşile batante, îndepărtându-şi, grăbită, o şuviţă neagră de pe chipul ei alb ca zăpada. Purta o rochie maro, cu flori brodate de-a lungul tivului, care îi acoperea picioarele zvelte până la jumătatea gambei. Era încălţată cu o pereche de pantofi lăcuiţi, care păreau făcuţi dintr-o piele moale de viţel şi care se asortau cu poşeta ce-i atârna de braţ.

– Bună dimineaţa, domnişoară Thompson, spuse Olivia.

Sadie înghiţi biscuitul şi zâmbi.

– ’Neaţa şi dumneavoastră, doamnă, răspunse ea, scuturându-şi în grabă firimiturile de pe mâneca hainei. Puteţi să-mi spuneţi „Sadie“, aşa mă strigă toată lumea.

– Bine, Sadie, aşa o să fac.

Sosi şi Edward, iar Olivia îi zâmbi şi îl sărută pe obraz cu blândeţe.

O parte din încruntarea de pe chipul domnului Carter dispăru pentru o clipă.

– Vreau să ai grijă de tine azi.

– O să am, îi răspunse Olivia, schiţând un zâmbet.

Îşi deschise poşeta şi scoase din ea o pereche de mănuşi.

– Nu văd cum o plimbare cu maşina prin împrejurimi ar putea să fie atât de periculoasă.

– Pe drumuri încă mai e gheaţă, din loc în loc.

– Am supravieţuit în împrejurări mai grele, zise Olivia, strâmbând din nas.

Domnul Carter nu-i mai răspunse, ci îşi potrivi mai bine pe umeri paltonul de lână.

– Urmaţi-mă, doamnelor. O să vă arăt maşina.

Fără grabă, Olivia îşi puse pe mână mănuşa de piele de ied.

– E adevărat că ai învăţat să conduci pe când n-aveai decât doisprezece ani, Sadie?

– Da, doamnă.

– La Londra, de unde vin eu, multe dintre femei nu ştiu deloc să conducă.

– Prin părţile astea, doar cu maşina poţi să ajungi dintr-un loc într-altul. Asta, dacă nu vrei să mergi pe jos sau să faci autostopul.

– Cât de departe e Charlottesville?

– E la vreo treizeci de kilometri de aici.

– Aha.

Atunci când Edward deschise uşa de la bucătărie, o pală de aer îngheţat pătrunse în încăpere. El le aşteptă pe Olivia şi pe Sadie să treacă primele, după care ieşi, închizând uşa în urma lui.

– Doamnelor, să mergem la garaj şi să vedem dacă Sadie e o şoferiţă atât de pricepută pe cât spune fratele ei.

Sadie era chiar mai bună, în special dacă putea să ajungă la pedale, dar se gândi că poate nu era momentul să pomenească de asta. Odată ce maşina avea să fie pusă în mişcare, domnul Carter n-avea să mai aibă de ce să se îndoiască de talentele ei.

Un vânt rece bătea pe deal, din direcţia râului, iar cei trei merseră către o construcţie care semăna cu un şopron. Mersul rapid al domnului Carter impuse un ritm alert şi, deşi Sadie putea să ţină pasul destul de bine, se gândi că, dacă se uita în spate, avea să vadă că doamna Olivia rămăsese în urmă. Spre uimirea ei, descoperi că tânăra femeie o urma, de fapt, îndeaproape.

Edward împinse uşile şopronului. Acolo, în loc de cai, se aflau aliniate trei maşini. În dreapta era o camionetă, cea mai simplă dintre cele trei, dar mult mai arătoasă decât

rabla lui Sadie. Imediat lângă camionetă se afla un coupe Ford Deluxe albastru, cu o caroserie elegantă şi strălucitoare. Urma o berlină verde, Pontiac, cu o banchetă încăpătoare în spate şi căptuşită pe lateral cu lambriuri de lemn.

Sadie se simţi cuprinsă de un fior de entuziasm la gândul că ar fi putut să conducă una dintre maşinile costisitoare ale familiei Carter. Fratele ei îi spusese că toate maşinile erau la fel şi că, dacă putea să schimbe vitezele la una, putea s-o facă la oricare. Principala diferenţă era, cugetase el, că modelele mai luxoase executau toate comenzile, în timp ce bătrânul lor Ford trebuia uneori să fie luat cu binişorul ca să pornească.

Automobilele acelea semănau cu cele în care apăreau starletele pe coperţile revistelor. La Charlottesville se găseau câţiva oameni care aveau maşini mai frumoase decât acelea trei, dar nici una nu era la fel de nouă. Sadie îşi şterse vârfurile pantofilor de pantaloni, dorindu-şi ca de dimineaţă, după ce plecase de acasă, să fi fost mai grijulie şi să fi ocolit noroaiele. O, Doamne, dacă Johnny ar fi putut s-o vadă acum conducând o maşină atât de luxoasă, ar fi rămas cu gura căscată.

– Voi, doamnelor, o să luaţi Pontiacul, spuse Edward în timp ce scotea un set de chei din buzunar. Cel mai bine ar fi ca astăzi să rămâneţi pe moşie şi să vă obişnuiţi cu automobilul.

– Credeam că o să mergem până la Charlottesville, spuse Olivia. Speram să pot să fac nişte cumpărături.

– Siguranţa e mai importantă. Nu mi se pare că a venit încă momentul să vă las să hoinăriţi singure pe drumuri. Înainte de asta, vreau să mă asigur că o să fiţi în siguranţă. Condusul poate să fie foarte periculos.

– Depinde de viteza cu care mergi, spuse Sadie. Sau de drumuri. Dacă mergem încet, nu e deloc periculos, mai ales într-o maşină de lux, aşa cum e asta.

O umbră de dezamăgire se ivi în privirea Oliviei.

– Vezi, Edward, n-ai de ce să-ţi faci griji. Sadie o să se poarte cu mine de parcă aş fi vreun ou gata să se spargă. N-o să riscăm fără rost.

Edward deschise portiera maşinii şi se urcă la volan.

– N-am timp să stau la discuţii. Aproape că era să te pierd odată şi nu vreau să-mi asum din nou un asemenea risc.

Olivia îl strânse de mână.

– Suntem departe de Londra şi de bombardamente, suntem în Virginia.

Deşi nu voia să recunoască, el îşi dădu seama că frumoasa lui soţie avea dreptate. Un zâmbet i se ivi în colţul buzelor.

– O să-i arăt lui Sadie noţiunile de bază ale condusului, după care vă las să daţi ture pe alee. Să nu ieşiţi de pe proprietate.

– O să respectăm toate regulile de siguranţă, spuse Olivia.

Sadie îşi scoase mănuşa şi-şi plimbă mâna pe metalul rece.

– Pot să urc?

– Nu îmi dau seama cum altfel ai putea să conduci.

Edward ieşi din maşină.

Sadie se strecură în spatele volanului, uimită de cât de bine mirosea pielea lustruită. Johnny îşi ţinea camioneta curată, dar odată ce vreun dulău sau găinile pătrundeau înăuntru, nu mai scăpai niciodată de miros.

Mângâie cu buricele degetelor volanul alb, întrebându-se cât de departe ar fi putut să ajungă conducând o maşină ca aceea. Ar fi pus prinsoare că era posibil să străbată

drumul până la New York sau poate chiar până în California.

Sadie trase piedica din dreapta ei şi răsuci cheia în contact. Trezit la viaţă, motorul începu să huruie. Nu tuşea, nu bolborosea şi nici nu se văicărea, ci doar zumzăia.

Se dădu jos şi deschise portiera din spate.

– Doamnă Olivia, urcaţi, vă rog, şi mergem să dăm o tură.

Olivia privi bancheta goală.

– Aş prefera să stau în faţă. Se vede mai bine de acolo.

– Sadie, să nu conduci cu viteză prea mare, o avertiză Edward.

– Nu, domnule, îl asigură ea, închizând portiera din spate. O să fiu la fel de grijulie pe cât aş fi faţă de mama mea.

– Foarte bine. Atunci, o să mă uit o vreme la voi, după care vă las singure.

Sadie se urcă din nou în spatele volanului şi trase uşa în urma ei, iar Edward ocoli prin faţa maşinii şi ţinu portiera deschisă pentru Olivia. O închise cu grijă, după care făcu câţiva paşi în spate, până când ajunse la o distanţă sigură.

Olivia se aşează mai bine în scaunul din dreapta.

– Am mers cu zeci de maşini. Nici una nu mi s-a părut să fi mers prea repede.

Sadie lăsă frâna de mână, apăsă ambreiajul şi comută schimbătorul în viteza întâi.

– Atunci, înseamnă că n-aţi mers cu şoferul potrivit.

Olivia îi spuse, râzând:

– Încearcă să fii temperată în preajma lui Edward. Altfel, n-o să ne lase singure.

– Am înţeles, doamnă.

Sadie apăsă pedala de acceleraţie. În acelaşi timp, îşi ridică talpa de pe ambreiaj până când motorul cuplă şi

ieşiră încetişor din hambar. Conduse mai departe, schimbând vitezele atât de lin încât aproape că îi venea să chicotească.

Ocoli vila, iar atunci când trecu prin dreptul vechii ei camionete, o încercă un sentiment de tristeţe văzând-o acolo, abandonată. După ce străbătură aleea circulară, intrară pe drumul cel lung care ducea la ieşirea de pe proprietate.

După zece minute, Edward scoase coupe-ul din hambar. Ajuns în paralel cu Pontiacul, deschise fereastra din dreptul şoferului, iar Sadie făcu la fel.

– Doamnelor, se pare că aveţi situaţia sub control.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi. Suntem bine. Nu te obosi prea tare cu munca, dragul meu, îi spuse Olivia.

Edward îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Sadie.

– Să ai grijă!

– Da, domnule.

Aşteptară până când maşina lui le depăşi, împroşcând noroi cu roţile din spate.

– Mai stai câteva minute, o preveni Olivia pe Sadie. S-ar putea ca Edward să se întoarcă.

– De ce?

– Ca să vadă cu ochii lui dacă suntem în siguranţă.

– Suntem.

– Vreau să merg la Charlottesville, zise Olivia.

Sadie încetini, înconjurând aleea circulară şi îndreptându-se din nou către drumul cel lung.

– I-am spus că rămânem aici.

– Am promis să am grijă de mine. Nu i-am promis să rămân pe moşie.

– Haideţi mai întâi până la capătul drumului, spuse Sadie.

Doamna Olivia îşi ţuguie buzele, enervată.

– Am putea măcar să ieşim la şoseaua principală. Vreau să văd câmpurile şi munţii care se zăresc în depărtare. Olivia îşi aranjă pliurile fustei şi-şi împreună mâinile în poală. În ultimele două săptămâni, n-am ieşit aproape deloc, se plânse ea.

– Nu ştiu ce să zic. Domnul Carter a spus că nu mergem nicăieri.

– N-o să mergem departe.

Iar atunci când Sadie şovăi din nou, Olivia adăugă:

– Să nu-mi spui că ţi-e frică!

Sadie îşi dădu seama ce încerca Olivia să facă, dar nu intră în joc.

– Ba chiar îmi e. Nu vreau să-mi pierd slujba.

– N-o să ţi-o pierzi. Acum haide să mergem la o scurtă plimbare.

Sadie opri în capătul drumului celui lung.

– N-o să spun nimănui, îi şopti Olivia.

Mormăind ceva cu jumătate de gură, Sadie viră şi intră pe şosea. Se trase mai aproape de marginea scaunului şi strânse volanul cu mai multă putere, căutând din priviri vreun semn al prezenţei lui Edward.

– Cum de ai învăţat să conduci atât de devreme? o întrebă Olivia.

– Tata avea nevoie de cineva care să-l ajute să transporte rachiul, iar mama n-a învăţat niciodată.

– Cred că ţi-a fost foarte teamă la început.

– Prima sau a doua oară. Apoi a început să-mi placă.

În prima zi în care se urcase la volan, Sadie trăsese o spaimă îngrozitoare. Taică-său nu era un om foarte răbdător, iar ea avusese mult de furcă până să înveţe când să apese acceleraţia şi când să ridice piciorul de pe ambreiaj. Odată îl ridicase atât de repede, încât maşina se zdruncinase asemenea unui cal nărăvaş, iar taică-său se lovise cu capul de bord. Bătrânu’ turbase de furie. Mai

târziu, o rugase să-l ierte pentru că îşi pierduse cumpătul, dar Sadie înţelesese că nu era bine să-i pună răbdarea la încercare.

– Unde locuieşti, Sadie? o întrebă Olivia.

– La ferma mamei mele. Nu e foarte departe de locurile astea.

– Acolo faceţi rachiul acela al vostru? se interesă ea.

Buzele lui Sadie se strâmbară într-un rânjet.

– Nu, doamnă. Dacă faci rachiu la tine acasă, poţi să fii sigur că o să te prindă poliţia. Avem un locşor pe malul râului. Acolo sunt câteva văi care nu se văd de pe drumul principal.

– Îmi arăţi şi mie?

– E prea mult de mers până acolo, spuse Sadie. Mai mult de-atât, în perioada asta a anului drumul e cam greu de făcut.

– Cât de bine te-ai acomodat cu maşina asta?

– Destul de bine. N-a fost prea greu. Motorul merge foarte bine.

Olivia privi cum Sadie încetini şi schimbă vitezele.

– Atunci când o faci tu, pare o treabă uşoară.

– Chiar e o treabă uşoară.

– Am mers cu mai multe ambulanţe pe când eram la Londra, dar n-am condus niciodată una.

– Ce e aceea o ambulanţă?

– O maşină care transportă oameni răniţi la spital. Londra a fost luată cu asalt de ceva vreme. Bombe aruncate din avioane incendiază clădirile. Asta, dacă nu le dărâmă mai întâi. Mulţi civili sunt răniţi.

– Cum arată o bombă?

– Ai auzit vreodată o explozie?

– Nu, dar fratele meu ştia un tip care îşi pierduse un picior în explozia de gaze de la minele de lângă Virginia de Vest. Cum sunt bombele?

– Şi ele produc explozii, doar că unele cu mult mai mari şi mai zgomotoase. Diferenţa e că explozia se produce după ce bombele sunt aruncate din avioane şi că asemenea explozii pot să dărâme un cartier întreg.

– Sunt zgomotoase?

– Atât de asurzitoare, încât îţi ţiuie urechile zile întregi.

Olivia căzu pe gânduri preţ de câteva clipe, iar privirea îi rămase pierdută undeva în depărtare, deasupra câmpurilor nesfârşite.

– Cum te fereşti de ele?

– Există adăposturi subterane, în care poţi să te ascunzi. Dar nicăieri nu eşti pe deplin în siguranţă.

– Războiul e destul de departe de locul în care suntem noi, nu?

– Da. Deocamdată suntem în siguranţă.

Şoseaua se sfârşea într-o intersecţie în formă de T, iar Sadie, care aproape că se aştepta ca domnul Carter să le pândească de undeva, întoarse maşina şi o porni înapoi spre Woodmont.

– Aş vrea să învăţ să conduc o maşină, spuse Olivia, cu un zâmbet larg şi poznaş.

– De ce vreţi să învăţaţi să conduceţi? Pot să vă duc oriunde doriţi.

– Poate că n-o să fii mereu aici. Fiecare trebuie să ştie să se descurce singur.

– Sunt destul de sigură că, dacă vă învăţ să conduceţi, domnul Carter o să mă concedieze.

– Nu trebuie să ştie. Nu prea stă pe acasă, iar pe aici nu sunt multe lucruri de făcut, mai ales pe timpul iernii.

– Aveţi sera de care trebuie să vă ocupaţi, aşa că n-o să fie timp să luaţi lecţii.

– Am timp de amândouă. Învaţă-mă. O să te plătesc bine.

– Dar primesc deja bani.

– Gândeşte-te că ai primi şi un fel de bonus.

Sadie îşi dădea seama că, în ritmul în care câştiga bani la noua ei slujbă, era posibil să nu reuşească niciodată să strângă de ajuns ca să poată să se mute de partea cealaltă a muntelui. Bonusul pe care ar fi putut să-l primească de la doamna Olivia i-ar fi sporit semnificativ şansele.

– N-o să-ţi pierzi slujba, Sadie. N-o să-i dau voie domnului Carter să te concedieze.

– Nu vreau să fiu obraznică, dar nu pare genul care să accepte ordine de la nimeni, nici măcar de la dumneavoastră.

– Nu-ţi face griji pentru soţul meu. Mă descurc eu cu el.

Era uşor pentru ea să vorbească aşa. Motorul gemu, iar Sadie aruncă o privire peste umăr, de teamă ca nu cumva să fi apărut domnul Carter.

– Acum o să ne întoarcem pur şi simplu acasă, spuse Sadie. Am condus pe şoseaua mare, iar dacă azi îmi forţez norocul mai mult decât trebuie, o să dau de necazuri.

Existau momente în care Sadie reuşea să-i împingă dincolo de limita răbdării pe mama şi pe fratele ei, dar să încalce instrucţiunile unui bărbat precum domnul Carter ar fi însemnat să caute necazul cu lumânarea.

Capitolul 12

LIBBY

Duminică, 14 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Exista mereu un motiv întemeiat ca să nu oferi toate informaţiile. Libby se întoarse duminică de la nuntă, în jurul orei unu după-amiaza. Fericită şi frântă de oboseală, se prăbuşi pe canapea şi dormi până la trei. Revigorată, făcu un duş şi se schimbă într-o bluză lejeră şi în nişte pantaloni de in.

Mai avea destul timp înainte de ora la care ar fi trebuit să plece către Woodmont, aşa că se gândi că putea să meargă în şopronul în care depozitase vechiul echipament de fotografie. Dacă nu-i venea cheful să facă asta, putea să mai lucreze la editarea fotografiilor sau chiar să verifice comoara de hârtii din biroul tatălui ei.

În schimb, Libby îşi pregăti o cană de cafea, după care se instală pe canapeaua din sufragerie. Îşi luă telefonul şi derulă imaginile din contul ei de Instagram, analizând fotografiile de la nuntă pe care le publicase şi zâmbind pe măsură ce citea comentariile câtorva dintre nuntaşi.

Ar fi putut să se mulţumească doar cu atât şi să-şi vadă în continuare de treburile ei. În loc s-o facă, intră pe pagina lui Jeremy şi se trezi uitându-se la feţele zâmbitoare ale celor doi, care pozaseră în faţa biroului de stare civilă şi arătaseră la cameră certificatul de căsătorie. Zâmbetul lor extaziat strălucea pe ecranul telefonului. Certificatul de căsătorie ascundea pântecul Monicăi, dar Libby îi observă rotunjimea mai accentuată a feţei şi sânii umflaţi. Păcat că Jeremy nu era şi el mai plinuţ sau mai puţin atletic.

„Fericiţi. Graşi. Fericiţi. Şi mai graşi.“

Cuvintele i se rostogoleau iar şi iar în minte lui Libby, asemenea unei mantre, pe măsură ce derula înapoi fluxul de fotografii. În aprilie, cei doi se fotografiaseră stând în

faţa panoramei unui domeniu de la ţară, care semăna destul de mult cu Woodmont. El îşi petrecuse braţul în jurul ei şi amândoi ţineau în mâini nişte doze de suc.

Jeremy renunţase la vin şi la bere de fiecare dată când ea rămăsese însărcinată. Fusese un gest de solidaritate, prin care el voise să-i arate că înţelegea să fie părinte aşa cum era şi ea. Îi ţinuse părul la spate în timpul acceselor ei de greţuri matinale. Nu se plânsese niciodată atunci când trebuise să iasă din casă la ora unsprezece noaptea, ca să-i cumpere îngheţată de mentă cu bucăţele de ciocolată. Fusese mereu alături de ea. Fusese sprijinul ei.

Iar acum o susţinea pe Monica. Şi pe copilul care urma să li se nască.

Libby făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă ca să ducă sarcinile până la capăt cu bine. Avusese zeci de liste cu ce trebuia să facă şi urmase indicaţiile lor, conştiincioasă, în fiecare zi. Îşi reprimase impulsul de a face liste cu toate dezastrele posibile şi de a înşirui toate relele care i s-ar fi putut întâmpla copilului ei. Îşi propusese să gândească pozitiv.

Se îndreptă de spate şi azvârli telefonul. Era aproape ora cinci şi îi promisese lui Elaine să treacă pe la ea. Nu-şi dădea bine seama de ce Elaine ţinuse morţiş ca ea să fie prezentă la acea întâlnire, dar ideea de a se întâlni cu nişte necunoscuţi i se părea mult mai atrăgătoare decât să studieze obsesiv pagina lui Jeremy.

Urcă la etaj. Mereu ţinuse închise uşile de la fosta cameră a părinţilor şi de la biroul tatălui ei. Asta o ajuta să-şi imagineze mai uşor că, de fapt, se afla acolo doar pentru un weekend şi că putea în orice moment să se întoarcă la adevărata ei viaţă.

De când se mutase înapoi, la începutul lunii ianuarie, nu intrase niciodată în biroul tatălui ei. El o plătise în avans pe menajera lui, Lou Ann, ca să deretice casa la fiecare două

săptămâni, iar Libby îşi dădea seama, după aroma înţepătoare de lămâie a soluţiei pentru curăţat mobilă, că Lou Ann făcea curăţenie cu mare grijă în toate camerele, fără nici o excepţie.

Aşa stând lucrurile, ori de câte ori deschidea uşa biroului, Libby nu se mira că blatul mesei de lucru era curat şi lustruit.

Iar atunci când intra în cameră, pereţii proaspăt zugrăviţi îi atrăgeau pe loc atenţia.

– Tată, de ce zugrăveşti interiorul casei? îl întrebase ea într-una dintre zecile vizite pe care i le făcuse la spital în ultimele lui opt săptămâni de viaţă.

În afară de momentele în care fotografia sau edita, Libby îşi petrecuse restul timpului alături de tatăl ei.

– Mi-am promis mie însumi să nu-ţi las lucrurile în neorânduială. Casa o să arate excelent şi o să poţi s-o vinzi oricând o să vrei.

– Tată, n-ar trebui să vorbim despre vânzare.

Pe atunci, Libby nu credea că boala tatălui ei era atât de gravă. Acela fusese refuzul ei de a accepta realitatea, o senzaţie pe care o mai întâlnise de câteva ori înainte. Ori de câte ori cădea pradă acelui impuls, Libby trăia tristul sentiment a ceva bine cunoscut.

– Vreau să iei banii şi să faci ceva drăguţ pentru tine.

– Cum ar fi o croazieră?

Cuvântul „croazieră“ îi stârnise în minte un potop de temeri legate de valuri uriaşe, de piraţi şi de boli care puteau să te doboare în timpul călătoriei, unele dintre acelea care îi făceau pe pasageri şi pe membrii echipajului să vomite.

– Ai putea să-ţi deschizi un studio.

– N-am nevoie de un studio.

– Fă ceva cu casa aia, Libby, stăruise el, iar mâna lui palidă o strânse pe a ei cu o forţă neaşteptată. Vreau să-ţi vezi mai departe de viaţă şi să fii fericită.

– Sunt fericită.

El clătinase din cap şi nu mai rostise nici un cuvânt.

– Fii fără grijă, tată. Mereu găsesc o cale de a face ca lucrurile să iasă bine.

El o privise preţ de câteva clipe lungi, cu lacrimi care stăteau să-i cadă din ochii limpezi şi strălucitori.

– Nu mi-am făcut niciodată griji pentru tine, copila mea. Eşti cea mai puternică din tot neamul McKenzie.

Acum Libby coborî în grabă treptele, îşi luă telefonul de pe canapea şi formă numărul Sierrei.

Prietena ei îi răspunse după cel de-al treilea ţârâit.

– Da.

– Ce faci?

Pe fundal se auzea apa curgând de la robinet.

– Spăl un bol. Vreau să fac o prăjitură cu lămâie.

Libby o cunoştea prea bine pe Sierra, aşa că o întrebă:

– Şi câte ai făcut până acum?

– Cinci.

Libby se duse din nou la etaj, în biroul tatălui ei.

– Şi de ce ai nevoie de şase? Ai primit vreo comandă sau ceva de genul ăsta?

– Legea atracţiei. Îmi doresc ca între mine şi afacerea mea să existe o atracţie irezistibilă.

Libby îşi ridică privirea la pereţii zugrăviţi într-o nuanţă de gri pal şi la finisajele albe.

– Ce-ai zice să punem casa tatei drept garanţie pentru împrumutul tău?

Şuvoiul de apă nu se mai auzi.

– Ce? În nici un caz. E casa ta.

– Nu e casa mea, spuse Libby. E a tatei.

– Dacă o vinzi, scoţi bani frumoşi pe ea.

– Da, şi cred că după aceea ţi-aş împrumuta banii pentru renovarea magazinului de sendvişuri. Dar de ce să n-o folosim drept gaj? M-ar scuti să-mi mai angajez un agent imobiliar.

Între cele două se aşternu o tăcere care parcă vibra de la atâta tensiune.

– Mai eşti pe fir? întrebă Libby.

– Da.

– Şi?

– Dacă facem asta, şi subliniez: *dacă*, o să-ţi înapoiez banii până la ultimul cent.

– Teoretic, nu mie o să-mi datorezi bani, ci băncii. Atât timp cât o să-ţi plăteşti ratele, totul o să fie perfect.

Libby ar fi putut să pună pe hârtie câteva scenarii catastrofale. *„Magazinul de sendvişuri nu aduce nici un venit, iar Sierra nu poate să plătească ratele“. „Magazinul de sendvişuri ia foc“. „Sierra fuge cu banii şi se mută în Mexic, împreună cu un tip pe nume Manny“.*

Dar Libby n-avea chef să pună lista pe hârtie.

– Primeşti sau refuzi?

– Primesc, îi răspunse Sierra cu glas şoptit.

– Vreau s-o spui cu mai multă convingere, o conjură Libby.

– Eşti sigură?

– Da.

– Vorbeşti serios?

– Stabileşte o întâlnire cu banca. Din câte îl ştiu eu pe tata, pun pariu că actul de proprietate e în biroul lui. O să încerc să-l găsesc astă-seară.

– Bine. Atunci accept!

– Bun.

Libby privi de jur împrejurul camerei şi simţi pentru prima oară că se bucura pentru că tatăl ei îi lăsase moştenire casa.

– În seara asta, tu te duci la Elaine. Nu mai ţin minte, despre ce petrecere ziceai că e vorba?

– Nici eu nu-mi dau seama prea bine.

– Auzi, nu vrei să le duci o prăjitură cu lămâie?

□

Era aproape ora şase, iar Libby conducea pe aleea lungă care ducea la Woodmont. Pe scaunul din dreapta se afla o cutie mare de cofetărie în care stătea prăjitura cu lămâie numărul trei, cea care, după părerea Sierrei, ieşise cel mai bine dintre toate cele şase.

Libby zări camioneta lui Colton, parcată lângă un Mercedes şi un Land Rover, şi se bucură că avea să fie şi el acolo, alături de oamenii aceia care aparţineau unei lumi selecte. O încerca un soi de nerăbdare, un sentiment neaşteptat, dar, în acelaşi timp, plăcut. Semăna cu trăirile pe care le avusese odinioară pentru Jeremy, cu ceea ce văzuse în privirea lui Ginger, la nuntă, şi cu ceea ce auzise în vocea Sierrei atunci când aceasta strigase:

„O să fie absolut grozav!“

Luă prăjitura cu lămâie şi merse în direcţia dinspre care se auzeau râsete şi muzică, în partea de est a grădinii. În timp ce păşea pe poartă, i se păru că se teleportase în paginile unui număr din *Martha Stewart Living*. În faţa ochilor i se aşternea o privelişte desprinsă parcă dintr-o revistă de lux despre *lifestyle*. O masă lungă, în stil rustic, pe care erau aşezate farfurii de ceramică, pahare albastru-cobalt în stilul începutului anilor ’30, şerveţele de in alb, scaune desperecheate care, culmea, se potriveau cumva unele cu altele, şi o traversă ovală de masă, pe care se găseau, din loc în loc, mici vaze pline cu trandafiri albi.

Elaine stătea în capul mesei. În ziua aceea era mai rumenă la faţă şi râdea, avându-şi alături soţul şi fiica. Aceasta din urmă era leită mama ei.

Libby nu semăna cu părinţii ei adoptivi şi mereu se întrebase de la cine îşi moştenise trăsăturile fizice. Încercase de câteva ori să afle mai multe despre mama ei biologică, dar astfel de întrebări o făceau mereu pe mama ei adoptivă să se deprime atât de tare, încât Libby încetase să mai deschidă subiectul. Apropiindu-se de Elaine, îşi simţi stomacul încordat din pricina nervozităţii. Ca şi cum i-ar fi simţit apropierea, Elaine îşi întoarse privirea către ea şi îi zâmbi, zicându-i:

– Libby, ai reuşit să vii!

Libby îi întinse cutia cu prăjitura.

– Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

Elaine îi luă cutia din mână.

– E foarte drăguţ din partea ta.

– Vecina mea, Sierra Mancuso, deschide în curând un magazin de sendvişuri. Găteşte grozav şi a vrut să ne bucure cu prăjitura asta.

– Miroase minunat.

– Te asigur că gustul e pe măsura mirosului.

Ted îşi făcu apariţia lângă Elaine.

– Bine ai revenit. Eu o să iau două felii, cu siguranţă. Ştiu că pe Margaret n-o deranjează un desert neplanificat.

– Ted se ocupă de grătar, iar Margaret e în bucătărie, unde termină de pus la punct câteva garnituri. Eu m-am îndeletnicit cu aranjarea mesei, spuse Elaine râzând. Cam până aici se întind talentele mele culinare.

Se întoarse către fiica ei şi încheie:

– Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lofton.

Ted luă cutia din mâna lui Elaine şi o aşeză în mijlocul mesei rustice, iar Elaine îşi luă fiica de mână şi o trase mai în faţă.

– Ea e Lofton. Cred că ţi-am mai spus că tocmai a absolvit Facultatea de Drept de la Universitatea Virginia.

Libby îi strânse mâna.

– Îmi pare bine să te cunosc, Lofton. Şi te felicit pentru absolvire.

– Mulţumesc, îi răspunse Lofton. Mama mi-a spus că ai făcut nişte fotografii minunate la nunta lui Ginger.

– Cred că am prins şi câteva cadre grozave.

Libby nu ştia de ce, dar simţea nevoia să se laude cu munca ei.

Ted le întinse lui Libby şi lui Lofton câte un pahar de vin roşu.

– Am deschis o sticlă pe care eu şi Elaine am cumpărat-o de la Napoli anul trecut, când am călătorit în Europa. Seara asta mi se pare ocazia perfectă ca s-o bem.

Vinul, care împrăştia o aromă caldă şi fructată, era delicios, iar alcoolul avea în curând să-şi facă efectul relaxant.

– Am văzut camioneta lui Colton afară, spuse Libby, care nu voia să întrebe direct dacă el avea să vină sau nu, dar care spera că locul rămas liber la masă era pentru el. Cum avansează munca de la seră?

– Arată grozav, îi răspunse Elaine. Locul a fost curăţat de plante agăţătoare aproape în întregime, iar interiorul serei a fost curăţat şi el. După cină, trebuie să facem o plimbare până acolo.

– Mi-ar plăcea.

– Următoarea etapă e să se scoată dalele de piatră şi să se excaveze dedesubt, ca să se poată instala, apoi, noul sistem de irigaţii pe bază de gravitaţie. Lucrările încep într-o zi sau două. Am găsit câteva dintre jurnalele de grădinărit ale Oliviei. Ai spus că eşti interesată să le vezi.

– Ar fi minunat. O să ţi le înapoiez în cel mai scurt timp.

– Nu e nici o grabă, zise Elaine.

– Îi dai lui Libby jurnalele străbunicii mele? întrebă Lofton.

– Bineînţeles, îi răspunse Elaine. Am angajat-o pe Libby ca să fotografieze moşia. Dacă demarăm afacerea cu organizarea nunţilor pe domeniu, aşa cum ai propus chiar tu, atunci o să avem nevoie de fotografii cu istoria domeniului.

Cu una dintre unghiile ei lungi, Lofton începu să bată darabana pe sticla unui pahar.

– Da, dar n-are nevoie de jurnale.

– Lofton, ajută-mă cu grătarul, îi spuse Ted. Nu vreau să ard fripturile.

Simţind avertismentul din vocea tatălui ei, Lofton râse forţat.

– Desigur, tati.

Lofton şi Ted se retraseră în locul în care fusese montat grătarul, iar Libby luă o altă sorbitură de vin.

– Ştii ce? zise Libby. O să las pe altă dată citirea jurnalelor. Oricum, n-am timp acum să mă ocup de ele.

– Îmi pari a fi genul de femeie care ştie să-şi facă timp, iar Lofton a devenit exagerat de protectoare după ce m-am îmbolnăvit. Nu-ţi face griji. O să ţi le trimit.

– Am pierdut ceva?

Vocea joasă a lui Colton se auzi pe fundalul sporovăielii lui Sam şi Jeff. Margaret mergea lângă el, aducând un bol cu salată de cartofi. Colton ţinea un platou plin cu porumb fiert, aburind.

Băieţii trecură în fugă pe lângă Libby şi se duseră drept la Lofton, care îl ridică imediat de mijloc pe Jeff şi îl ţinu cu capul în jos. Jeff râdea şi dădea din mâini, în timp ce Sam ţopăia în sus şi-n jos, implorând:

– Vreau şi eu!

Margaret aşează pe masă bolul cu salată, uitându-se la Elaine. Cele două îşi făcură semn din priviri, dar Libby nu putu să descifreze acele mesaje pe care le schimbau fără să-şi vorbească.

– Vara trecută, băieţii au petrecut foarte mult timp cu Lofton, explică Elaine.

– Întreabă mereu de ea, adăugă Colton.

– Aş vrea ca, vara asta, Lofton să stea mai mult timp aici. Ea şi Ted se simt foarte bine împreună, spuse Elaine. Dar, pe de altă parte, îşi face stagiatura la Washington, DC. E un pas foarte important pentru ea.

Libby sorbi din vin, încercând să-şi amintească ultima dată când ea şi tatăl ei se distraseră împreună. Trebui să se întoarcă în urmă cu mai mulţi ani şi să caute în memorie printre zilele de dinainte să-l întâlnească pe Jeremy.

Făceau curat în podul casei. Tatăl ei descoperise o cutie cu haine de când Libby era copil mic. Hainele erau micuţe, roz, galbene şi albe, împodobite cu volane. Rochiţele mai elegante erau aproape intacte, însă dăduseră şi peste un tricou cu inscripţia *New York Jets*, de un roz şters, cu pete de lapte şi de suc, care aproape că îl făcuse pe tatăl ei să izbucnească în lacrimi.

– A fost tricoul tău preferat în anul în care ai împlinit doi ani.

– Cine mi-a cumpărat un tricou cu echipa Jets?

– Nu mai ştiu exact, îi răspunsese el. Ţi-ai petrecut cea mai mare parte a verii aceleia scormonind prin ţărână.

Mintea îi zbură din nou la tricoul minuscul şi se întrebă dacă nu cumva se afla printre puţinele lucruri pe care tatăl ei le pusese deoparte în cutiile aranjate cu grijă, una peste cealaltă, din biroul lui. Pentru prima dată de când se mutase la Bluestone, îşi dori să deschidă cutiile acelea.

Capitolul 13

SADIE

Marţi, 3 martie 1942
Bluestine, Virginia

Se fac pregătiri de război. Oraşe la fel de mici precum Bluestone au trimis mai mulţi băieţi la Fort Benning. Ascultăm rapoartele zilnice despre ceea ce se întâmplă în Europa şi în Pacific şi suntem cu toţii nerăbdători să pornim la luptă. Din câte ne spun ofiţerii, odată ajunşi în Europa n-o să avem nevoie de prea mult timp ca să-i înfrângem. Nimeni nu se pune cu soldatul american.

Sadie privi lung la scrisul uniform al lui Johnny şi împinse scrisoarea pe partea opusă a mesei de bucătărie, către maică-sa.

– Pare să fie foarte înflăcărat.

Johnny mai spunea în scrisoare că o parte dintre băieţi luaseră parte la raiduri aeriene prin diverse locuri din Marea Britanie. El le mărturisea deschis că îşi făcea griji pentru Danny. Războiul era mult diferit faţă de cum şi-l imaginase.

Însă Sadie nu-i mai citise mamei ei şi fragmentul acela. Femeia nu ştia să citească, aşa că Johnny se baza pe discreţia lui Sadie atunci când era cazul.

Mama ei luă scrisoarea şi mângâie pagina cu degetele, ca şi cum atingerea cernelii ar fi făcut-o să simtă îmbrăţişarea fiului ei.

– Eşti sigur că nu pomeneşte nimic de Danny?

– Nu, mamă, nu zice nimic.

Spre deosebire de Johnny, care scria aproape săptămânal, Danny trimisese o singură scrisoare de când se înrolase, în 1938.

– Ce dor mi-e de băieţi! Când crezi că se întorc acasă?

Mama ei împături cu grijă scrisoarea şi şi-o îndesă în buzunar. Mai târziu avea s-o pună la păstrare în cutia pentru ţigări de foi, alături de celelalte.

– Nu ştiu, dar sper să vină cât mai repede, îi răspunse Sadie.

Solul încă era îngheţat bocnă, iar dezgheţul avea să vină abia peste câteva săptămâni. Atunci ea şi mama ei aveau să înceapă să pregătească pământul pentru plantarea grădinii de zarzavaturi.

Sadie îşi frecă mâinile.

– Ai auzit ce zice în scrisoare. Aş vrea să nu se mai îngrijoreze atât din pricina felului în care fac eu amestecul pentru rachiu.

– E îngrijorat fiindcă tu adaugi mereu prea mult zahăr.

Mama ei zâmbi de parcă ea şi Johnny ar fi împărtăşit un secret doar al lor, după care ridică una dintre şosetele lui Johnny, pe care o cârpea. Şoseta avea cel puţin zece ani, iar acum îi rămăsese mică lui Johnny, dar asta n-o oprise pe maică-sa să coasă ruptura, iar apoi să scoată firele iar şi iar. Cusăturile nu păreau niciodată îndeajuns de perfecte pentru băiatul ei.

– Doamna Olivia ce spune despre Anglia? o întrebă ea pe Sadie. Iată cine ar trebui să ştie cel mai bine cum e cu războiul prin părţile alea.

– Vorbeşte aproape numai despre grădini. Părinţii ei aveau o seră lângă casa lor de la ţară.

Sera aceea nu mai era plină de flori, ci de legume. Acum două zile merseseră cu maşina până la Charlottesville, iar doamna Olivia pusese la poştă un pachet pentru părinţii ei.

Era plin ochi cu lapte, ceai, conserve de carne şi cutii cu biscuiţi.

– L-am auzit pe domnul Sullivan spunând că germanii bombardează în continuare Anglia, îi destăinui mama ei.

– Nu pare să se termine prea curând.

Mama ei încruntă din sprâncene.

– E periculos să fii acolo.

– Johnny n-o să fie în apropiere de Londra.

– De unde ştii?

– Pentru că am întrebat-o pe doamna Olivia, minţi fata. Doamna Olivia mi-a spus că el o să se afle într-un loc sigur. În plus, Johnny e puternic. A scăpat de atâtea ori de agenţii federali şi de şerif. Nu se lasă el prins de nemţi.

Privirea încruntată a mamei ei se mai însenină puţin.

– E cel mai iute băiat pe care l-am văzut vreodată. Îţi aduci aminte când domnul Brown a fost rănit la cap chiar de calul lui? Johnny a alergat vreo opt kilometri ca să aducă doctorul. I-a salvat viaţa domnului Brown.

– Mi-aduc aminte.

De când se înrolase Johnny, mama ei îi spusese povestea asta de zeci de ori.

Ceasul de pe perete ticăi, iar Sadie îşi ridică privirea la el şi spuse:

– Trebuie să plec. E nevoie s-o duc pe doamna Olivia undeva cu maşina.

– Se pare că voi, fetele, vă înţelegeţi bine. În ultimele luni ai fost la Charlottesville şi la Lynchburg de mai multe ori decât am fost eu în toată viaţa mea.

– Nu mai are astâmpăr. Îi vine greu să stea singură în casa aia imensă. Domnul Carter e mereu la spital, la lucru.

Mama ei deschise cutiuţa de lemn pentru ţigări de foi şi puse cu grijă în ea scrisoarea lui Johnny, peste celelalte zeci de epistole.

– Ce faci azi? o întrebă ea pe Sadie.

Fata nu ştia sigur care era planul zilei, dar, ca s-o liniştească pe maică-sa, spuse:

– Comandăm alte flori şi nişte portocali. Doamna Olivia vrea portocali în seră. Spune că e bine pentru copil.

– Copil? E iar însărcinată?

– Nu sunt sigură, îi răspunse Sadie. Dar nu-şi pierde speranţa niciodată.

Fata îşi îmbrăcă paltonul, care fusese al Oliviei. Mai frumos decât orice haină avusese Sadie până atunci, paltonul era de culoarea unui penny nou-nouţ. I se potrivea pe corp de parcă ar fi fost croit anume pentru ea, iar materialul era moale şi de calitate. Nu semăna deloc cu cămăşile şi şosetele grosolane şi uzate pe care Sadie le primea de la Johnny şi Danny.

Sadie îşi sărută mama pe obraz.

– Ne vedem diseară.

– Ai grijă de tine, fata mea.

– Am mereu grijă, mamă.

Sadie străbătu, în vechea ei camionetă, drumul bine cunoscut până la Woodmont. De îndată ce intră pe aleea principală a moşiei, simţi că îşi avea locul ei acolo. Nu se temea că şeriful ar fi putut s-o aresteze pentru încălcarea proprietăţii, sau că grădinarul ar fi putut s-o alunge, ameninţând-o cu furca. Trăgându-se mai în faţă pe scaun, schimbă viteza şi încetini în timp ce înconjură casa cea mare, iar apoi opri maşina în dreptul uneia dintre laturi, lângă intrarea de la bucătărie. Se îndreptă de umeri, se ridică puţin pe vârfuri şi deschise uşa. Trecuse o lună de când încetase să bată la uşă mai întâi.

Întâmpinată de aroma biscuiţilor fragezi cu unt, proaspăt scoşi din cuptor, se duse la masă şi ajunse în dreptul farfuriei colorate în albastru şi alb, pe care se afla un morman de biscuiţi pufoşi. De dimineaţă, mâncase doar jumătate din biscuiţii cu sos de friptură pe care i-i dăduse

maică-sa, ştiind că dacă nu se sătura, avea să-şi ia revanşa mai târziu.

– Doamnă Fritz! strigă fata.

– Sunt în spate, copilă. Ia şi mănâncă! Ştiu că ţi-e foame.

– Mulţumesc.

Doamna Fritz îşi făcu apariţia în prag, ştergându-şi mâinile mari pe un şervet în carouri roşu cu alb.

– Eşti aproape singura din casa asta care se bucură de mâncărurile mele. Doctorul Carter e mereu plecat, iar doamna Olivia ciuguleşte de parcă ar fi o porumbiţă. Dacă n-ai fi tu, aş putea să încep să-mi fac gânduri negre în privinţa gătitului meu.

Sadie muşcă dintr-un biscuit.

– Nu trebuie să-ţi faci griji despre felul în care găteşti, doamnă Fritz.

Femeia cea vârstnică râse.

– Am auzit că voi, fetele, mergeţi la Lynchburg astăzi?

– Nu prea ştim încotro ne îndreptăm decât după ce pornim la drum.

– Se pare că voi două vă înţelegeţi destul de bine. Îi porţi până şi hainele.

– Mi-a zis că n-o mai încap.

– Ei bine, nu-ţi vin chiar rău. Dar adu-ţi aminte să nu devii prea prietenoasă. Eşti o fată curăţică, dar eşti doar o angajată. La fel ca mine.

– Da, doamnă.

Femeia începu să împacheteze cu grijă cea mai mare parte a biscuiţilor, după care îi aşeză într-un coş de răchită.

– Doamna Olivia îi duce astăzi prânzul doctorului Carter, îi spuse ea lui Sadie.

– La spitalul la care lucrează?

– Da. E o surpriză, îi destăinui doamna Fritz, iar apoi clătină din cap. Sărmanul băiat munceşte atât de mult, încât el şi doamna Olivia abia dacă apucă să se mai vadă!

Sadie nu mai dăduse ochii cu domnul Carter din prima ei zi de muncă, atunci când el îi ceruse să fie atentă. Fata nu putea să spună că îi simţea lipsa.

Pe coridor se auzi sunet de paşi, iar Sadie îşi molfăi iute biscuitul, înainte ca doamna Olivia să-şi facă apariţia. Tenul ei palid din născare avea o strălucire roz, iar părul negru, care i se revărsa pe umeri, era plin de strălucire. Tânăra femeie purta un taior albastru regal, asortat cu o fustă strâmtă, care îi trecea puţin peste genunchi, iar mănuşile îi erau de un cenuşiu pal.

– Bună dimineaţa, Sadie.

– ’Neaţa, doamnă Olivia.

Privirea stăpânei casei strălucea de entuziasm.

– Ar fi mai bine s-o luăm din loc. Până când ajungem noi, Edward o să fie lihnit de foame. Azi a avut de făcut o operaţie, aşa că a plecat înainte de micul dejun.

Sadie luă coşul.

– Da, doamnă. Mă duc să aduc maşina.

– Perfect.

Sadie se duse în grabă la şopron, deschise uşa şi luă cheia din agăţătoarea de pe perete. Dimineaţa, atunci când urca în maşină, era plăcut impresionată de moliciunea scaunelor de piele. Până la amiază, însă, după mai multe ore de condus, începeau s-o doară şalele, fiindcă era prea scundă ca să poată să stea comod pe scaun.

Ieşi în marşarier din hambar şi trase maşina la intrarea laterală. Doamna Olivia coborî scările, grăbită, şi se aşeză pe bancheta din spate. Nu-i mai vorbise lui Sadie despre dorinţa ei de a învăţa să conducă. Câteodată mai venea să

stea pe scaunul din faţă, însă o făcea doar atunci când erau sigure că nu putea să le vadă nimeni.

– Sunteţi binedispusă. Vă bucuraţi că o să vizitaţi oraşul cel mare? o întrebă Sadie.

Doamna Olivia zâmbi.

– Lynchburg e mai mult un fel de orăşel fermecător.

– Mie mi se pare destul de mare.

Sadie schimbă vitezele, iar maşina hurui de-a lungul aleii.

– Există oraşe de sute de ori mai mari.

Sadie încercă să-şi imagineze cum arăta un oraş mare. O speria ideea unui loc înţesat până la refuz de oameni, de clădiri şi de tot felul de alte lucruri.

– Aşa cum e Londra?

– Exact.

Fata strânse volanul mai tare. O frământa gândul că o minţise pe maică-sa atunci când îi spusese că Johnny era în siguranţă. Îşi dorea să creadă că era adevărat, dar ştia că oricum fratele ei nu i-ar fi dat nici o veste proastă, fiindcă nu voia ca ea să-şi facă griji.

– Johnny e în drum spre Anglia.

Doamna Olivia îşi înălţă capul, iar privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

– Unde în Anglia?

– Nu ştie încă.

– Să-mi spui neapărat unde anume, atunci când o să afli. Aş putea să-i spun câte ceva despre nişte locuri pe care, dacă primeşte permisie, ar putea să le viziteze.

– Mai sunt bombardamente acolo?

Doamna Olivia dădu din cap încetişor, în semn că da.

– N-au încetat niciodată, iar eu n-am mai primit veşti de la familia mea.

– Era chiar atât de rău?

Sadie nu voia să fie iscoditoare, dar încerca să-şi imagineze cum arăta locul în care mergea Johnny.

– Era destul de rău atunci când am plecat de acolo, îi spuse Olivia cu glas blând.

– Cum l-aţi cunoscut pe domnul Carter?

Tânăra femeie rămase tăcută preţ de o clipă.

– Mă oferisem voluntară la spital. Era nevoie de cât mai mulţi oameni care să îngrijească răniţii. Spitalul a fost bombardat, iar eu am rămas prinsă sub dărâmături. Edward, care tocmai îşi termina specializarea la Oxford, făcea şi el de gardă în noaptea aceea. El a m-a scos de sub moloz.

– Aţi fost îngropată de vie? Sadie simţi pe dinlăuntru o greutate care o împiedica să răsufle. Trase aer adânc în piept, încercând să-şi imagineze groaza pe care o simţise Olivia. Cât timp aţi fost prinsă sub dărâmături?

– După ce mi-am revenit, mi s-a spus că am stat aproape nouă ore. Edward m-a vizitat pe când eram în convalescenţă, şi după ce mi-am revenit, m-a invitat la un ceai. Apoi lucrurile s-au petrecut foarte iute între noi.

– Aşa se întâmplă atunci când te îndrăgosteşti? Adică totul se petrece repede?

– În cazul nostru, da. A fost suficient să-l privesc o singură dată ca să ştiu. La fel a simţit şi el. Peste o lună, eram căsătoriţi.

– Încă vă mai deranjează? Izolarea, vreau să spun.

Doamna Olivia îşi ridică bărbia.

– Nu, bineînţeles că nu. Mulţi alţii sunt în situaţii infinit mai grele.

Câteodată, Sadie se simţea prinsă ca într-o capcană de limitele vieţii la ţară şi de cele ale propriei existenţe. Dar oricât de rău ar fi fost, nu se putea asemăna nici pe departe cu a fi strivit de cărămizi şi de pietre, în întuneric.

Cele două fete îşi continuară călătoria în tăcere, iar după ce intrară în Lynchburg, Sadie opri de mai multe ori ca să ceară îndrumări. Deşi localnicii le priviră cu un aer surprins, lor li se păru că erau prietenoşi şi săritori.

Spitalul nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Sadie. Era un loc cenuşiu şi sumbru, fără nici un copac sau fir de iarbă prin apropiere. Avea doar două etaje, nu existau obloane la nici una dintre zecile de ferestre, iar perdelele erau trase. Atmosfera nu era deloc prietenoasă. Sadie opri, iar apoi ocoli maşina ca s-o întâmpine pe doamna Olivia atunci când aceasta deschise portiera.

– Vreţi să rămân în maşină? o întrebă Sadie.

Doamna Olivia privi uşa masivă de la intrare.

– Ai putea să mă ajuţi să duc coşul.

Sadie făcu întocmai, deşi clădirea aceea îi dădea fiori. Emana o atmosferă care făcea ca ei să i se strângă stomacul şi să-i asude palmele. Olivia apăsă pe sonerie şi amândouă aşteptară. În cele din urmă, se auziră paşi care se apropiau. În prag apăru o femeie trecută de prima tinereţe, îmbrăcată într-o rochie neagră. Avea părul prins la spate şi o expresie acră pe faţă.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea.

– Sunt soţia doctorului Carter, spuse doamna Olivia. Am venit să-i fac o vizită.

– Acum e în operaţie. Termină abia peste vreo jumătate de oră, dar îl puteţi aştepta, dacă doriţi.

Olivia îşi ridică bărbia.

– Da, ar fi perfect. Mulţumesc.

Cele două femei se aşezară pe nişte scaune de lemn, dintr-un şir aliniat de-a lungul peretelui. Un ţipăt care aducea a bocet răsună dintr-un cotlon îndepărtat al cădirii.

Doamna Olivia se foi pe scaun şi-şi aşeză poşeta în poală.

– Edward face voluntariat aici o zi pe săptămână. Are mult simţ civic.

– Da, doamnă.

Bocetul se auzea din ce în ce mai slab, dar lui Sadie nu-i dispăru sentimentul de teamă. Rămaseră tăcute, privindu-i pe medicii care alergau încolo şi-ncoace. La etajul de deasupra răsună ţipătul unei alte femei.

Sadie nici nu mai ştia de cât timp stăteau aşa, când îşi făcu apariţia doctorul Carter. Se apropie de ele cu un aer grăbit şi destul de iritat.

– Draga mea, ce-i cu tine aici?

Olivia se ridică în picioare şi îl lăsă s-o sărute pe obraz.

– M-am gândit să-ţi aduc ceva de mâncare şi că am putea să luăm prânzul împreună. Aproape că nu ne-am văzut zilele astea.

– Ştiu. Îmi pare foarte rău. Să pui bazele unei cariere de medic e mai greu decât mi-am imaginat vreodată.

Sadie se ridică în picioare, părând să nu înţeleagă ce era cu locul acela.

– Ce se face aici? îl întrebă ea pe doctorul Carter.

– Avem grijă de sărmanele femei care nu îşi permit să plătească serviciile unui medic.

– Le ajutaţi să-şi nască aici copiii, spuse ea.

– Câteodată, îi răspunse el. Există şi situaţii în care facem altfel de operaţii ca să le ajutăm.

Sadie ar fi dorit să îl întrebe care anume erau acele situaţii, dar nu îndrăzni.

– Ce-ar fi să stăm afară? îi propuse el Oliviei.

– Da, ar fi drăguţ, se învoi ea. Sadie, vrei, te rog, să mă aştepţi în maşină?

– E cumva vreo pătură în portbagaj? o întrebă doctorul Carter.

– Da, domnule.

– Adu-o, spuse el zâmbindu-i Oliviei. O să facem un picnic cu toate bunătăţile astea.

– Da, domnule.

Apoi, Sadie aduse o pătură ecosez cu franjuri groase şi i-o înmână doamnei Olivia. Cei doi soţi o porniră de-a lungul trotuarului, iar Sadie fu bucuroasă că putea să se întoarcă la maşină.

După ce se urcă, îşi trase mai aproape marginile jachetei şi îi privi pe soţii Carter, care se plimbară ţinându-se de mână până când ajunseră la o bancă aflată aproape de capătul proprietăţii.

Doctorul Carter desfăcu pătura de picnic pe bancă, după care îi întinse mâna soţiei lui. Olivia îi primi ajutorul şi se aşeză.

Sub razele soarelui care încălzeau maşina, încordarea care o cuprinsese pe Sadie se mai risipi. Îşi simţi pleoapele din ce în ce mai grele, iar în curând închise ochii. Alunecă cu puţin sub nivelul conştienţei, crezând că era trează în continuare, fără să-şi dea seama că, de fapt, plutea din ce în ce mai departe, asemenea unui buştean purtat la vale de apele domoale ale unui râu.

O bufnitură puternică în geamul maşinii o trezi din toropeală. Privi pe fereastra de lângă scaunul şoferului şi văzu chipul unei tinere femei. Părea în floarea vârstei, dar chipul îi era tras şi ofilit, ca şi cum şi-ar fi trăit deja jumătate din viaţă. Ochii ei, de un verde strălucitor, erau plini de teamă şi de lacrimi.

Doi bărbaţi veniră de o parte şi de alta şi o cuprinseră cu braţele. Sadie îl recunoscu imediat pe unul dintre ei – şeriful Boyd –, dar n-avea nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să fie celălalt.

Cei doi bărbaţi avură nevoie de toată puterea lor ca să descleştеze degetele fetei de pe oglinda retrovizoare a maşinii. Ea ţipa şi încerca să-i muşte de degete, dar cei doi

erau cu mult mai puternici. În cele din urmă, degetele ei plăpânde se desprinseră de oglindă.

Femeia îşi înfipse tocurile în pământul îngheţat, încercând să se răsucească şi să fugă. Dar nu putu să se desprindă din strânsoarea braţelor care o împinseră şi o traseră în sus pe trepte, până în dreptul uşii spitalului. Şeriful izbi soneria cu palma, iar, câteva secunde mai târziu, uşa se deschise cu o bufnitură şi asistenta cea acră apăru din nou în prag. Cei trei o târâră pe fată înăuntrul clădirii.

Sadie avea gura uscată, iar inima îi bătea atât de tare încât simţea că avea să-i spargă pieptul.

– Domnule doctor Carter! ţipă ea, alergând către cei doi soţi. Fata aceea e în regulă?

Doctorul Carter îşi ajută soţia să se ridice de pe bancă.

– E bine.

– Dar arăta atât de înspăimântată, zise Sadie. Părea convinsă că oamenii ăia o să-i facă ceva rău.

– Fata are probleme mintale, aşa cum avea şi mama ei, răspunse el, adresându-se mai degrabă soţiei lui. E dezorientată şi se sperie foarte uşor. Îţi dau cuvântul meu că tot ceea ce dorim să facem e s-o ajutăm.

– Ţipătul acela, spuse Olivia. Îţi îngheţa sângele în vine.

– Vin la noi şi fete de la ţară, care n-au mai fost niciodată la un doctor. Nu înţeleg că noi vrem doar să le ajutăm.

– Ce a păţit? îl întrebă Sadie.

– Nimic de care să nu pot să mă ocup.

El continuă s-o privească insistent pe Olivia şi o întrebă:

– Ai încredere în mine, nu-i aşa?

– Da, bineînţeles că am, îi răspunse ea privindu-l drept în ochi.

Se sărutară pe buze, iar Sadie, simţind că nu trebuia să privească, îşi coborî privirea la pantofii lustruiţi, de culoare maro, ai doctorului Carter. În timp ce se uita la şireturile

de piele, băgă de seamă câteva pete roşii, estompate, care semănau cu sângele uscat.

Două zile mai târziu, Sadie şi doamna Olivia merseră la Charlottesville, ca să ridice nişte plante. Nici una dintre ele nu pomeni nimic despre vizita lor la spital. Domnul Carter făcuse o comandă specială şi o avertizase pe Sadie să nu lase plantele să stea prea mult pe rampa de încărcare de la gară, ci să le încarce pe dată în camioneta de la Woodmont.

Sadie nu mai fusese la gara din Charlottesville de când îl condusese pe Johnny, aşa că privea trenurile cu multă încântare. Era palpitant să vezi oameni care vin şi pleacă din şi înspre atâtea destinaţii din lumea largă. Într-o zi, avea să fie şi ea printre pasagerii unuia dintre acele trenuri.

Încărcă repede plantele în spatele camionetei. Între timp, doamna Olivia semnă pentru primirea comenzii, având pe faţă un asemenea zâmbet încât impiegatul se pierdu cu firea. Tânăra femeie purta o rochie maro-deschis, care îi trecea de gambe, şi era încinsă cu o curea maronie, cu picăţele. Pantofii maro pe care îi avea în picioare erau lucioşi şi aveau tocuri îndeajuns de înalte ca să arate minunat, dar tocmai tocurile acelea îi făceau inutili pentru treburi practice.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Sadie să mai hoinărească prin oraş, îi era teamă că plantele ar fi putut să se veştejească de la vremea rece, caz în care domnul Carter avea să se supere pe ea.

Sadie conduse înapoi la Woodmont, după care coborî cu camioneta până în dreptul serei. Avu nevoie de mai bine de o jumătate de oră ca să descarce şi să care toate plantele acelea înăuntru, unde domnea o atmosferă călduroasă şi jilavă.

Aduse ultima plantă ţepoasă şi o aşează într-un colţ, bucurându-se că nu mai trebuia să stea afară, în frig. Îşi ridică privirea la acoperişul boltit al serei, minunându-se de felul în care capta lumina după-amiezii. Totuşi, oricât de drăguţ ar fi fost locul acela, îi dădea senzaţia unei închisori.

Doamna Olivia se purta cu plantele de parcă ar fost nişte copii mult iubiţi.

– Poţi s-o muţi pe ultima puţin mai la dreapta?

Sadie trase ghiveciul vreo zece centimetri înspre ea şi se dădu în spate. Planta avea nevoie de mai mult decât câţiva centimetri.

– E cu adevărat uimitoare, spuse doamna Olivia.

– Da, doamnă, dacă spuneţi dumneavoastră.

Doamna Olivia se încruntă.

– Nu-ţi plac plantele? o întrebă ea pe fată.

– Să nu mi-o luaţi în nume de rău, doamnă Olivia, dar nu înţeleg rostul plantelor ăstora. Nu arată de parcă ar fi de mâncare.

– Nu, bineînţeles că nu. Toate sunt *Leucospermum*.

– Ce?

– Arbuşti care rămân verzi tot anul şi care înfloresc pentru scurt timp.

– Chestiile astea o să înflorească?

– Bineînţeles. Au fost create ca să fie minunate şi interesante.

Doamna Olivia se apropie şi cercetă o frunză plată, acoperită cu ţepi.

– Edward le-a comandat la Richmond. Un prieten al lui are o grădină în stil englezesc. Nu cultivă plantele pentru vânzare, iar Edward a trebuit să fie foarte convingător ca să-l înduplece să i le vândă pe astea.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, doamnă.

– Ştii, fiecare plantă are o poveste a ei, spuse doamna Olivia. Vrei să ţi-o spun?

Sadie ridică din umeri, îndoindu-se că o poveste ar fi ajutat planta aceea să arate mai bine.

– Desigur, îmi plac poveştile interesante.

Doamna Olivia merse în jurul plantei.

– Cel care i le-a dăruit lui Edward e de origine britanică. A avut un stră-stră-străbunic care, în tinereţe, a navigat pentru marina engleză. Pe la 1780, corabia lui a întâlnit un vas olandez care ridicase ancora din Cape Town, în Africa de Sud. Bineînţeles că englezii au urcat pe punte şi au confiscat mărfurile de pe corabie.

Ideea unei călătorii peste mări şi ţări îi trezi interesul lui Sadie.

– De ce au făcut una ca asta?

– Imperiul Britanic era în război cu Olanda.

– De ce?

– Pentru că olandezii îi ajutau pe coloniştii americani în micul lor război de independenţă.

Sadie îşi puse o mână în şold, simţind nevoia să apere onoarea ţării ei.

– N-a fost chiar atât de mic. Am câştigat, iar acum ne-am întors în Europa ca să vă scoatem din belea.

Doamna Olivia îşi arcui buzele într-un zâmbet vag.

– Aici ai dreptate, trebuie să recunosc.

Sadie cercetă din nou plantele, încercând să le găsească trăsături plăcute, dar îşi dădu seama că era în continuare incapabilă să vadă mai mult decât ţepi şi părţi colţuroase.

– Planta asta se afla pe corabie?

– Nu. Unul dintre marinarii olandezi culesese nişte seminţe de undeva din apropiere de Cape Town. Iar atunci când britanicii au preluat controlul corabiei, au confiscat toate posesiunile marinarilor olandezi, inclusiv acele seminţe. Ele au fost plantate de către unul dintre acei

englezi, după ce s-a întors acasă. Planta asta e o descendentă a seminţelor.

– Ei bine, se pare că un pumn de seminţe a călătorit mai departe decât mine.

– Eşti tânără, o să călătoreşti şi tu într-o zi, Sadie.

– Aşa plănuiesc. Vreau să văd California şi New Yorkul.

– Eşti o fată isteaţă. N-am nici cea mai mică îndoială că o să reuşeşti să le vezi pe amândouă.

Sadie se îndreptă de umeri pentru o clipă.

– După părerea mea, declară ea, dacă ai de gând să-ţi dai atât de multă silinţă ca să cultivi o sămânţă străveche, atunci ar trebui, cel puţin, să poţi să mănânci roadele plantei. La ce e bună o plantă de la care nu poţi să tragi nici un folos?

– Are un rol. Acela de a fi minunată.

Sadie clătină din cap, privind pe fereastră la copacii desfrunziţi.

– Bine, doamnă, dacă spuneţi dumneavoastră.

– Nu eşti de acord, îi zise doamna Olivia.

– Nu e treaba mea, doamnă. Admir foarte mult starletele din reviste, pentru că sunt frumoase. Dar n-aş merge atât de departe încât să cred că aş putea să port şi eu hainele acelea de lux. Pur şi simplu, nu sunt practice.

– Toate lucrurile trebuie să fie practice?

– În ceea ce mă priveşte, da. Tot ce există în viaţa mea, chiar şi plantele din grădina mamei mele, e bun la ceva. N-avem decât morcovi, cartofi, mazăre şi dovleci. Cu toatele ne ajută să nu rămânem flămânzi.

– Nu aveţi nici o floare?

– Avem tufele de caprifoi de pe lângă casă. Au un parfum cu adevărat plăcut. Dar, de îndată ce înfloresc, le culeg florile ca să pot să fac siropul care dă aroma rachiului. Aroma de caprifoi e la mare căutare.

– Lui Edward îi place, dar eu n-am gustat niciodată.

– Ei bine, în cazul ăsta v-aş avertiza să fiţi atentă. E destul de tare.

Doamna Olivia îşi ridică bărbia, dezaprobator.

– Nu crezi că fac faţă?

– Sunt sigură că aţi putea. Zic doar că e nevoie de timp ca să te obişnuieşti. Nu trebuie s-o dai pe gât aşa cum se face cu băuturile acelea scumpe, pentru doamne.

– Tu ai băut din el?

– Ei bine, nu. Eu gust siropul de caprifoi, iar apoi, după ce e gata amestecul, mama e cea care îl degustă. Dar numai să mai treacă ceva timp, şi o să fiu şi eu în stare să degust.

– Nu ţi-e teamă să încalci legea?

– Ba cred că da. Dar cunosc toate drumurile lăturalnice şi toate potecile indienilor, aşa că m-aş descurca. Cu o singură condiţie: să nu mă întâlnesc cu şeriful.

– De ce să rişti?

– Păi, omul trebuie să şi câştige nişte bani. E cam ca atunci când aţi fost prinsă sub dărâmături. Singura şansă de supravieţuire pe care o aveaţi era să găsiţi o cale de a ieşi de acolo. Aşa mă ajută şi pe mine rachiul. Să ies dintr-o încurcătură.

O vreme, doamna Olivia o privi ţintă.

– Eu chiar te admir, Sadie.

Fata se îmbujoră.

– De ce? Sunt doar o fată săracă de la ţară.

– Eşti curajoasă. Asta e o calitate pe care eu o respect.

– Aş zice că şi dumneavoastră aţi fost destul de curajoasă.

– N-am avut altă soluţie. Iar acum mi-am părăsit ţara în momentul în care avea cea mai mare nevoie de mine şi m-am refugiat într-o seră plină cu plante drăguţe, dar care nu folosesc la nimic. N-aş zice că e o prea mare dovadă de curaj.

– Credeam că vă place sera.

– Edward a construit-o pentru mine. El spune că mi se potriveşte. Şi e un loc în care pot să mă ascund.

Îşi drese glasul, după care se întoarse către un ghiveci în care se afla o ferigă.

– Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să fiu pe cont propriu, să conduc o camionetă ca a ta pe timp de noapte, fugind de oamenii legii. Eu sunt şi aşa destul de speriată.

Sadie se apropie şi ridică un ghiveci cu lavandă.

– De ce ar putea să vă fie frică?

– De tot, spuse ea în şoaptă. De viaţa asta nouă. De pierderea încă unei sarcini. De un nou prilej de a-l dezamăgi pe Edward.

Sadie tăcu pentru un timp, apoi vorbi din nou:

– Mama mereu spune că dacă nu te temi puţin, atunci înseamnă că nu trăieşti.

– Ţie de ce ţi-e frică? o provocă doamna Olivia.

– Că n-o să pot să plec niciodată din Bluestone. Că o să fiu nevoită să trăiesc şi să mor aici, fără să am vreodată şansa să văd lumea.

– Aşa cum ţi-am mai spus, eu cred că te aşteaptă nişte aventuri extraordinare.

Lui Sadie îi făcu plăcere să audă acele cuvinte. Îşi dori să le dea crezare, chiar dacă gândul îi zbură către fata de la spital. Pentru fata aceea nu mai exista nici o cale de a pleca din Bluestone.

Capitolul 14

OLIVIA

Joi, 5 martie 1942
Domeniul Woodmont

– Vreau să învăţ să conduc, spuse Olivia de pe bancheta din spate a maşinii.

Trecuseră două zile de când Olivia şi Sadie vizitaseră spitalul, iar cea dintâi nu putea să uite ţipetele acelei tinere târâte înăuntru cu forţa. Edward îi ceruse să aibă încredere în el. Bineînţeles că avea, dar acum, pe măsură ce se apropiau de Woodmont, îşi dădea seama că trebuia să nu mai fie atât de dependentă de el.

– Am mai discutat despre asta. Aş putea să-mi pierd slujba, îi răspunse Sadie.

– Ştiu. Şi înţeleg temerile tale, dar eu nu i-aş spune niciodată lui Edward. Ştiu că n-ar fi de acord. E destul de protector. Speram că ţi-am câştigat încrederea în ultimele săptămâni.

– Am încredere în dumneavoastră, nu asta e problema, spuse Sadie. Dar dacă ne vede cineva, o să ne pârască domnului Carter.

– Mă simt neputincioasă, spuse Olivia. Sunt la fel de prizonieră în propria casă cum eram şi sub dărâmăturile acelea.

– Ce tot spuneţi acolo? E cea mai mare casă pe care am văzut-o vreodată.

Olivia îşi netezi o cută de pe fustă.

– Câteodată mi se pare foarte mică. Şi la fel şi ţinutul ăsta.

Sadie nu putea s-o contrazică în privinţa asta.

– Nu ştiu ce să zic, spuse ea.

Olivia se trase spre mijlocul banchetei şi se aplecă în faţă.

– Mama mea spune că e bine ca într-o căsătorie să mai existe şi câteva mici secrete. Ea, spre exemplu, mergea în fiecare vineri la cinema, împreună cu o prietenă. Nu i-a mărturisit niciodată tatei fiindcă, zicea ea, îl plictiseau astfel de detalii. Mama spunea că filmele i-au îmbogăţit viaţa.

– Credeţi că o să deveniţi o soţie mai bună dacă învăţaţi să conduceţi?

– Da, îi răspunse Olivia. Nu m-aş mai simţi atât de izolată, pierdută şi inutilă. Pe vremea când lucram la spitalul din Londra, mă simţeam plină de viaţă şi de avânt în fiecare zi.

– N-o să vină în curând comanda aceea de plante şi de copaci pentru seră? Oare asta n-o să vă facă să vă simţiţi mai bine?

Sera fusese, de fapt, ideea lui Edward despre ceea ce îşi dorea soţia lui. Şi, deşi Olivia fusese emoţionată de gest, acum îşi dădea seama că plantele din seră erau mai degrabă un pretext ca s-o împiedice să plece de pe moşie.

– Sunt momente în care mă simt ca fata aceea pe care am văzut-o la spital, spuse ea.

Sadie se încruntă.

– Nu sunteţi ca ea.

– Sunt prizonieră în propria viaţă. *Te rog!* N-o să-i spun niciodată lui Edward.

Sadie încetini şi viră spre aleea care ducea la moşie. O văzu pe Olivia rămasă cu ochii pironiţi la drumul acela lung, neasfaltat, şi crezu că mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

În loc să-şi continue drumul, Sadie opri maşina. În timp ce motorul se linişti, fata se întoarse spre bancheta din spate.

– Promiteţi că ăsta o să fie secretul nostru şi că domnul Carter n-o să afle niciodată?

– Bineînţeles. N-o să suflu o vorbă.

– Dar doamna Fritz? Ar putea să ne vadă.

– Vorbesc eu cu ea.

– O să regret că am făcut asta.

Olivia bătu din palme.

– Atunci, mă ajuţi?

– Să zicem că da.

Sadie clătină încet din cap şi opri motorul.

– Nu e atât de uşor pe cât pare. Trebuie să prinzi şmecheria care face acceleraţia şi ambreiajul să funcţioneze. N-ai voie să dai greş.

– Nu sună prea complicat.

– Bine, atunci. Coborâţi din maşină şi veniţi aici!

Olivia sări de pe bancheta din spate, iar Sadie se dădu jos din spatele volanului şi o aşteptă să se urce în locul ei. Închise portiera, după care ocoli maşina, ajunse în dreapta şi se urcă din nou.

Olivia îşi trecu mâinile înmănuşate peste volan şi simţi cum inima începea să-i bată mai iute, ca atunci când se dăduse în caruselul din Piccadilly.

– O să vezi că sunt cea mai bună elevă. Aşa spuneau despre mine şi medicii de la Holy Cross din Londra. După mai puţin de două zile petrecute în salon, pansam deja răniţii.

– Foarte bine. Fiecare dintre cele trei pedale de pe podea are un rol.

Sadie îi explică felul în care funcţionau acceleraţia, frâna şi ambreiajul. Apoi îi vorbi despre cheie, piedică şi demaror. Până când fata termină de vorbit, Oliviei îi bubuia capul de la atâtea informaţii.

– Cel mai bine înveţi atunci când exersezi, spuse Sadie. Răsuciţi cheia în contact şi haideţi să facem maşina să meargă.

Olivia răsuci cheia, motorul începu să huruie, iar ea scoase un mic chiot de emoţie. Apăsă pe pedala din dreapta. Motorul hurui şi mai tare. Imediat, dădu drumul pedalei.

– Ce am făcut?

– Nimic, deocamdată. Acum urmează şmecheria de care vă pomeneam, îi spuse Sadie.

Olivia se trase mai în faţă pe scaun, apucă volanul şi împinse ambreiajul spre podea. Se strădui să mişte schimbătorul de viteze în prima poziţie. În cele din urmă, Sadie îşi puse mâna peste cea a Oliviei şi îi dirijă mişcările.

– Asta a fost partea cu şmecheria? o întrebă Olivia.

– Nu, doamnă. Acum urmează. Ridicaţi uşor ambreiajul şi apăsaţi pe acceleraţie *încetişor.*

Olivia dădu iute drumul ambreiajului şi apăsă încet pe acceleraţie. Maşina se zgâlţâi, iar motorul se opri.

– Ce am făcut? Am stricat-o?

– Nu, doamnă. Trebuie să mai exersaţi, atâta tot. Să continuăm şi să încercăm din nou.

Nici a doua, a treia sau a patra oară lucrurile nu merseră mai bine. Cu fiecare încercare ratată, faţa Oliviei se înroşea mai tare. Dacă ar fi aflat de tentativa ei de a învăţa să conducă, Edward i-ar fi spus că era caraghioasă şi nesăbuită.

– Vă descurcaţi foarte bine, doamnă Olivia.

– Aiurea! N-am avansat nici zece metri!

– Prima dată când am încercat să învăţ, pe vechitura aia de camionetă, am reuşit s-o ţin în salturi tot drumul până la Charlottesville.

– Tu aveai doisprezece ani. Eu sunt o femeie în toată firea.

– Mereu e greu prima dată. În cele din urmă, o să învăţaţi.

– Nu ştiu. Poate că nu sunt făcută să trăiesc la ţară. Mama se temea că n-o să rezist aici.

– De ce ar fi spus aşa ceva?

– Pentru că iubesc oraşul. Iubesc teatrul, mersul la cumpărături, restaurantele şi toate sunetele unei metropole.

– Atunci, de ce aţi venit aici?

– Pentru că îl iubesc pe Edward. Sunt soţia lui. În plus, la Londra nu mai eram în siguranţă.

– Aţi vrea să renunţaţi, atunci? o întrebă Sadie.

Olivia simţi din nou nuanţa aceea de provocare din vocea fetei. O mai provocase şi cu altă ocazie, chiar de faţă cu Edward.

– Nu renunţ.

– Ba mie mi se pare că da.

Supravieţuise aproape nouă ore sub dărâmături, molozul strivindu-i atât de tare trupul, încât abia mai putea răsufla. Apa şi ţărâna începuseră să i se scurgă pe faţă după ce în apropiere mai căzuseră şi alte bombe, zgâlţâind până şi molozul sub care fusese prinsă.

Olivia strânse cu mai multă putere volanul şi-şi ridică bărbia. Trase piedica şi apăsă pe butonul de demaraj.

Trăgând aer în piept, apăsă cu delicateţe pe acceleraţie şi ridică foarte lent piciorul de pe ambreiaj. Odată intrată în viteză, maşina se zdruncină puţin, după care roţile din faţă se mişcară înainte.

Olivia o privi, şocată, pe Sadie, după care un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

– Am reuşit!

– Într-adevăr.

– De ce nu merge mai repede?

– Pentru că suntem în viteza cea mai lentă. Trebuie să schimbăm din nou vitezele.

– Nu putem să rămânem tot în prima?

– Şi pe jos poţi să mergi mai repede decât în viteza întâi.

Olivia apucă schimbătorul de viteze.

– Sunt pregătită.

– Nu e ca şi cum ar trebui să te lupţi cu o pumă, râse Sadie. O să vă descurcaţi.

Olivia apăsă din nou ambreiajul în podea, maneta îşi schimbă poziţia cu un scrâşnet, iar, în scurt timp, maşina în care se aflau cele două femei luă viteză. Până să ajungă la casa cea mare, schimbaseră pe rând vitezele, ajungând la cea de-a treia.

Doamna Fritz ieşi pe verandă zâmbind şi făcând semne încurajatoare din cap, în timp ce o privea pe Olivia conducând în jurul aleii circulare şi îndreptând maşina spre şopron. Tânăra femeie opri motorul şi coborî din scaunul şoferului cu pieptul umflat de parcă ar fi răpus o fiară sălbatică.

Sadie îi aruncă o privire doamnei Fritz, care, înainte să dispară înapoi în casă, o linişti printr-un gest aprobator din cap.

– A fost cu adevărat bine, doamnă Olivia.

– Putem să mergem din nou? o întrebă Olivia. Data viitoare mi-ar plăcea să conduc pe şosele.

– Dacă ieşim de şosele, domnul Carter o să afle cu siguranţă.

– Poate, dar prefer să-l rog să mă ierte decât să-i cer permisiunea.

– E o învăţătură tot de la mama dumneavoastră?

– Da, tot de la ea.

Olivia stătea ghemuită lângă Edward, căldura trupului lui dându-i liniştea cu care se obişnuise încă din prima noapte pe care o petrecuseră împreună.

Noaptea aceea venise scandalos de repede, la doar trei săptămâni după ce el o salvase din mijlocul masacrului. Era singură acasă, în întuneric, ascultând vuietul îndepărtat al bombardierelor grele care survolau oraşul. Simţind dintr-odată că acea încăpere devenise, parcă, dureros de mică, Olivia se ridicase şi se îmbrăcase pe întuneric.

De când începuse războiul cu bombardamentele lui, locuitorii Londrei se obişnuiseră să trăiască şi să se mişte în întuneric. Olivia îşi croise drum către micul apartament al lui Edward şi ciocănise la uşă. Deschizându-i şi văzând-o stând acolo, scăldată în umbre, el nu rostise nici un cuvânt şi nu făcuse nici un gest. Ea fusese cea care păşise spre el, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. Sărutările lor nu fuseseră niciodată timide pe vremea când locuiseră la Londra. Amândoi avuseseră rezerve de pasiune reprimată din pricina încordării pe care le-o pricinuia războiul.

Olivia crezuse că îl cunoştea pe Edward. Îl urmase în America pe acel bărbat curajos, impulsionată de dragoste şi de frică. Dragostea pentru el şi pentru copilul lor nenăscut, dar şi teama de bombele care pândeau în întuneric. Iar când, în drum spre America, ea pierduse sarcina, el o îngrijise cu nespus de multă blândeţe.

– O să vină şi alţi copii, îi şoptise atunci.

Însă în urmă cu o săptămână, atunci când îl văzuse ignorând suferinţele acelei femei, ea începuse să-şi pună tot felul de întrebări.

Fără să facă nici un zgomot, se strecură afară din aşternuturi şi-şi încălţă papucii. Mişcându-se cu grijă ca să evite scândurile scârţâitoare din duşumea, ieşi din dormitor şi merse pe bâjbâite până la scări. Îşi puse

paltonul şi coborî pe aleea pavată cu piatră cubică, ce ducea la seră. Plantele începuseră să sosească, iar ea, cu ajutorul lui Sadie, avea să le aranjeze în curând în spaţiul acela luminos, umplându-l cu flori verzi, albe, mov şi roşii.

Păşi înăuntru, întâmpinată de adieri parfumate şi de un aer călduţ. Închise uşa cu grijă şi traversă încăperea către canapeaua mică din mijloc. Se ghemui pe pernele moi şi, strângându-şi pe trup marginile hainei, îşi pironi privirea, prin acoperişul de sticlă, la cerul senin al nopţii. Încă din prima tinereţe cunoscuse foarte bine constelaţiile, iar după ce începuseră bombardamentele care scufundaseră Londra în întuneric, se împrietenise din nou cu stelele.

În noaptea aceea călăuzele ei erau o lună în creştere, aflată în apropierea constelaţiei Lynx, iar, în partea de est, Casiopeea. Mâinile îi alunecară pe pântec. Rămase nemişcată în acea poziţie, încercând să-şi liniştească temerile şi spunându-şi că pruncul care creştea înăuntrul ei avea să se frământe şi să se mişte, făcând ca totul să fie bine.

– Doar o lovitură mică, băieţelul meu, şopti ea. Iar apoi poţi să te întorci la somnul tău.

Chiar în dimineaţa zilei în care ea şi Sadie merseseră cu maşina la Lynchburg ca să-l vadă pe Edward, Olivia îşi dăduse seama că era din nou însărcinată. Chiar asta fusese o parte din motivul pentru care îşi dorise să meargă. Ca să se bucure de câteva momente alături de el în lumina strălucitoare a soarelui şi ca să-i împărtăşească emoţionanta veste. De dimineaţă şi până când se aşezase împreună cu el pe banca aceea, fusese foarte calmă şi fericită.

Tocmai când era pe punctul să-i dea vestea lui Edward, fata aceea le atrăsese atenţia cu ţipetele ei pătrunzătoare şi pline de jale. Auzindu-le, Olivia retrăise nopţile de la

Londra, în care vaiete asemănătoare răsunau adeseori din mijlocul dărâmăturilor.

Răspunsul lui Edward la tragedia de sub ochii lui o luase prin surprindere pe Olivia. Avusese senzaţia că soţul ei n-o vedea pe fata aceea aşa cum era ea, ci ca pe o problemă clinică ce trebuie rezolvată.

Uşa serei se deschise. Olivia se răsuci şi se uită spre intrare, unde zări silueta soţului ei.

– Pot să-ţi aud gândurile chiar şi din casă, îi spuse el cu glas somnoros.

Olivia se dădu într-o parte, ca să-i facă loc pe canapea. Edward i se aşeză alături, iar ea se cuibări în braţele lui.

– Noaptea e de vină. Ştii că nu prea mai dorm bine.

– Stelele îţi sunt de folos?

– Da, mă liniştesc.

Edward mirosea a săpun şi a curăţenie după baia pe care o făcea mereu odată întors acasă de la spital. Îi mângâie delicat pântecul uşor rotunjit.

– Eşti însărcinată?

Ea îl privi în ochi, amintindu-şi că faţa lui fusese primul chip pe care îl văzuse după ce fusese prinsă sub dărâmături.

– Da.

Un surâs larg lumină chipul lui Edward, în timp ce o trăgea mai aproape de el.

– Când s-a întâmplat?

– De Crăciun, cred.

El îşi îngropă faţa în buclele care se revărsau pe umerii Oliviei.

– O, Doamne, cât sunt de fericit!

– Şi eu, spuse ea.

Pe cât de mult ar fi dorit să se abandoneze bucuriei momentului, pe atât de necruţător îi revenea în minte imaginea femeii pe care o văzuse la Lynchburg.

– Nu pot să-mi scot din minte chipul acelei femei.
– Ce femeie? o întrebă el, părând sincer uimit.
– În ziua în care ţi-am adus prânzul la spital...
– A, da. Ce-i cu ea?
– Era atât de tulburată!
– Multe dintre femeile pe care le tratăm sunt puţin tulburate. Multe dintre ele nu sunt în toate minţile şi au nevoie de ajutorul nostru. Nu e o imagine plăcută. Îmi pare rău că a trebuit să asişti la scena aceea.
– Teama pe care am simţit-o în cele nouă ore petrecute sub dărâmături mi s-a părut că pălea în faţa groazei de pe chipul ei.
O vreme, el nu mai rosti nici un cuvânt. Apoi spuse:
– Sunt sigur că viaţa ei n-o să fie niciodată uşoară.
– Cum anume ai ajutat-o? îl întrebă Olivia.
– Am făcut ceea ce era corect în cazul ei. M-am îngrijit ca suferinţa ei să nu fie transmisă generaţiei viitoare.
Olivia îi simţea bătăile egale ale pulsului sub degetele ei.
– Ce înseamnă asta?
– Mama fetei are acelaşi fel de probleme ca şi ea. E ereditar. Tatăl fetei n-a vrut ca fiica lui să aibă copii care să trăiască în suferinţă.
– Şi ce ai făcut?
– O procedură foarte rapidă şi uşoară, care garantează că n-o să aibă copii. O să ducă o viaţă fericită, pe cât de normală o să fie ea în stare să şi-o facă, dar fără să aibă copii.
– De unde ştii că acei copii ar suferi?
– Tatăl ei e convins că fata nu trebuie să devină mamă.
– Cum de e atât de sigur?
– Îşi cunoaşte copilul.
– Şi mai sunt şi altele ca ea?
– Prea multe, câteodată.

Edward o trase pe Olivia mai aproape de el, cuprinzându-i mai strâns talia subţire.

– Nu vreau să-ţi faci griji pentru ea sau să te gândeşti la locul acela. Concentrează-te la copil şi la cea mai bună îngrijire pe care poţi să le-o dai plantelor din seră. Am coborât aici acum câteva ore şi am rămas impresionat de frumuseţea lor.

Sunetul blând al vocii lui reuşi să-i liniştească Oliviei o parte dintre temerile care o chinuiau.

– Nu te-am întrebat până acum, dar Sadie îşi face bine treaba? o iscodi el.

– Da, îmi e de mare ajutor.

– Îmi place de fratele ei, Johnny. Îl respect, e un tânăr foarte muncitor. Despre celălalt frate, Danny, nu pot să spun acelaşi lucru. Iar Sadie are un caracter puternic şi e isteaţă.

– De aceea ai angajat-o ca să-mi fie şofer? îl întrebă ea.

– M-am gândit că o să te ajute să-ţi iei gândul de la probleme. N-am vrut să iau pe cineva care să încerce să ţi se bage pe sub piele. Mai ştiu şi că îţi place să ajuţi oamenii. Şi m-am gândit că ai putea s-o mai cizelezi.

– Ai intuit corect, îi răspunse ea trecându-şi degetul peste pieptul lui şi desenând o inimă. A fost asemenea unei guri de aer proaspăt.

– N-ar fi mai bine s-o iei mai uşor cu aventurile automobilistice, acum că e şi copilul pe drum?

– Îmi face bine să ies din casă. Călătoria pe vapor m-a ţinut mult timp izolată, iar stresul traversării Atlanticului şi-a spus cuvântul. De data asta mă simt bine. Optimistă.

Edward o sărută pe frunte.

– Vreau ca toţi trei să aveţi grijă de voi, îi spuse el zâmbindu-i larg.

– Bineînţeles.

SADIE

Şase zile mai târziu, Sadie o duse pe doamna Olivia cu maşina până la Bluestone şi opri în faţa magazinului universal. Băgă de seamă privirile pe care trecătorii le aruncau spre maşina cea elegantă. Fata coborî, ţanţoşă, din maşină, îmbrăcată în noua ei haină primită de pomană. Era obişnuită să fie remarcată, dar niciodată pentru vreun motiv bun. Era sora cea mică a lui Johnny şi a lui Danny, purta salopete murdare şi alerga desculţă cât era vara de lungă. Era fata care nu se descurca prea bine la şcoală şi care se chinuia să citească pasaje din cărţile date de profesori. Era fata care făcea rachiu şi despre care se zvonise că ar fi început şi ea să bea, de pe la vârsta de doisprezece ani. Era o puşlama şi o terchea-berchea.

Astăzi, însă, era fata care lucra pentru doamna Olivia Carter şi care purta o haină elegantă.

O privi pe doamna Olivia intrând în magazin, cu capul ridicat şi cu privirea puţin distantă în timp ce cerceta cu atenţie interiorul. Domnul Sullivan se îndreptă de şale şi îi ură bun venit, iar ea îşi scoase mănuşile şi luă în mâini o bucată de pânză cadrilată, pipăindu-i moliciunea.

– Ce pot face pentru dumneavoastră astăzi? o întrebă domnul Sullivan.

– Domnişoara Sadie are o listă pentru dumneavoastră, îi răspunse ea cu accentul acela pur britanic. Sunt proviziile de care are nevoie bucătăreasa ca să pregătească cina.

Sadie scoase din buzunar un bileţel împăturit cu grijă şi i-l întinse domnului Sullivan, care citi lista cea lungă şi zâmbi uşor. Aşa cum îl ştia toată lumea pe domnul Sullivan, el calcula deja profitul pe care avea să-l facă în acea zi.

– O să am nevoie de câteva minute ca să vă pregătesc comanda, spuse el afişând o atitudine respectoasă faţă de cele două.

– Nu vă grăbiţi, îl îndemnă doamna Olivia, îndreptându-se spre un cupon de ţesătură galbenă şi moale. Sadie, tu ai nevoie de ceva?

– Doamnă? Nu, mulţumesc.

Sadie se duse la o colecţie de săpunuri ambalate într-o hârtie albă, frumoasă. Nu atinse săpunurile decât după ce domnul Sullivan se întoarse cu spatele ca să ia o cutie cu sare. Sadie duse săpunul la nas şi trase pe nări aroma de caprifoi. Se gândi că ar fi putut să şi-l cumpere cu o parte din banii pe care avea să-i câştige săptămâna aceea, dar zări eticheta de preţ pe care scria *douăzeci şi cinci de cenţi* şi aproape că scăpă săpunul din mână.

Continuă să se uite de jur împrejur, până când privirea i se opri la o rochie verde, atârnată pe un umeraş alături de alte haine. Pipăi materialul, uimită de cât de moale era la atingere. Îşi privi salopeta şi se gândi la cum ar fi văzut-o oamenii dacă ar fi purtat o rochie ca aceea.

– Am scris deja chitanţa, spuse domnul Sullivan zâmbind. Am pus şi revista aceea de grădinărit pe care aţi comandat-o de la Richmond.

Doamna Olivia îşi deschise poşeta şi scoase o bancnotă nouă, de cinci dolari. Sadie rămase cu ochii pironiţi la imensa sumă de bani.

– Ruth! strigă domnul Sullivan către partea din spate a magazinului. Am nevoie de ajutorul tău.

Ruth era fiica domnului Sullivan, iar ea şi Sadie fuseseră colege de şcoală până în urmă cu un an, când Sadie se retrăsese. Blondă, cu o faţă îndeajuns de drăguţă, Ruth era fata cel mai bine îmbrăcată din şcoală şi care îşi putea alege orice băiat dorea.

– Da, tată!

Ruth trase deoparte perdeaua care separa partea din spate a magazinului de cea din faţă şi îi zâmbi doamnei Olivia. Atunci când o văzu pe Sadie, expresia i se încruntă de parcă ar fi muşcat dintr-un măr acru, dar n-ar fi vrut să afle nimeni.

Ruth începu să umble încoace şi-ncolo, aducând mici produse de pe listă, printre care beţişoare de scorţişoară, praf de copt şi apă de trandafiri. Puse cu grijă toate produsele într-o cutie pe care tatăl ei o umpluse deja cu făină, zahăr şi untură.

Sadie îşi dădu seama că Ruth era cu ochii pe ea, aşa că îşi coborî privirea la un anunţ scris de mână, pe care erau desenate siluetele a doi dansatori. Nu era ea prea bună la citit, dar descifră de ajuns cât să înţeleagă că în martie avea să aibă loc un bal public.

– Sadie, arăţi foarte bine astăzi, îi spuse Ruth.

– Mulţumesc, îi răspunse fata, îndepărtându-se de rochie.

– Ai de gând s-o cumperi şi s-o porţi la bal?

Ruth ştia prea bine că Sadie n-avea bani ca să poată să-şi cumpere rochia şi că erau slabe şanse ca ea să meargă la bal. Poate că, dacă mama ei ar fi reuşit să-i cârpească o rochie luată din lada de colecte de caritate a bisericii, sau poate dacă unul dintre fraţii ei ar fi însoţit-o, Sadie ar fi putut totuşi să meargă. Însă nici unul dintre fraţi nu era în oraş, iar mama ei n-avea de gând să dreagă vreo rochie şi s-o lase pe Sadie să se ducă acolo de una singură.

– Nu m-am hotărât încă, spuse Sadie.

– Eu merg cu iubitul meu, se lăudă Ruth.

– Chiar aşa?

Sadie îşi mută privirea de la anunţ la coperta celui mai recent număr al revistei *Life*, pe care se aflau patru femei ce purtau rochii strălucitoare.

– Dacă ştiam că treci pe aici, ţi-aş fi păstrat vechile mele reviste.

Glasul lui Ruth suna atât de mieros, încât era un miracol că nu atrăgea albinele. Ştiu că îţi place să le răsfoieşti, adăugă ea. Nu-ţi face griji, îi răspunse Sadie.

– Domnule Sullivan! spuse Olivia luând în mână un aparat de fotografiat în formă de cutie maro. Puteţi să-mi arătaţi cum funcţionează?

Domnul Sullivan ieşi din spatele tejghelei cu un mers plin de avânt, aşa cum făcea mereu atunci când vindea ceva scump. Dar asta se întâmpla rar, fiindcă erau vremuri grele pentru cei mai mulţi, lumea fiind foarte strâmtorată.

– Bineînţeles. Ăsta e un aparat de fotografiat Kodak. N-ar trebui să fie greu de folosit.

Pe când cei doi discutau despre funcţionarea aparatului, Ruth îi spuse lui Sadie cu glas şoptit:

– Îţi aduci aminte când ai încercat să-ţi aranjezi părul precum Carole Lombard... sau era Gene Tierney? Nu mai ştiu care dintre ele era, dar ţi-ai pus părul pe moaţe cu o noapte înainte, sperând să capeţi nişte onduleuri uşoare. Însă de dimineaţă te-ai trezit cu o claie de cârlionţi care semănau mai degrabă cu o cască de soldat neamţ.

Sadie îşi aminti cum alergase într-un suflet până acasă, vărându-şi capul sub pompa din curte şi înmuindu-şi părul până când buclele dispăruseră.

– Nu-mi aduc aminte.

– Chiar aşa? O, Doamne, încă mă mai pufneşte râsul când îmi aduc aminte! Erai atât de drăguţă!

– Cum e să conduci Pontiacul doctorului Carter? o întrebă domnul Sullivan pe Sadie după ce reveni în spatele tejghelei.

– E foarte bine, domnule.

– Nu goneşti ca atunci când transporţi rachiul, nu? făcu domnul Sullivan, cu un rânjet.

– Nu, domnule. Încet şi lin.

– Bravo. N-ai vrea ca şeriful să se ia după tine, nu?

– Nu, domnule.

– Domnule Sullivan, îi întrerupse doamna Olivia. Mai aveţi reviste noi pe stoc?

– Tocmai am primit cel mai recent număr al revistei *Life*. Nici măcar Ruthie nu l-a citit.

– Arată foarte bine, spuse Ruth.

– Puteţi, vă rog, să mi-o adăugaţi la comandă? ceru doamna Olivia. Împreună cu rochia aceea verde.

– Bineînţeles, spuse el aruncându-i o privire lui Sadie.

Domnul Sullivan se uită pe lista doamnei Olivia, verificând, apoi, conţinutul cutiei. La urmă, declară comanda onorată şi ridică cutia.

– Ruth, deschide-mi uşa.

– Sadie e chiar acolo, îi răspunse Ruth. Poate să ţi-o ţină ea.

Sadie apucă mânerul, ştiind că mai târziu Ruth avea să fie certată pentru lipsa ei de bună-cuviinţă.

După ce domnul Sullivan şi doamna Olivia ieşiră pe uşă, Sadie aşteptă până când Ruth se apropie, iar atunci dădu drumul uşii, care se trânti în faţa lui Ruth.

Indignarea fetei îi făcu plăcere lui Sadie. Ea deschise portbagajul pentru domnul Sullivan, care puse cutia în compartimentul din spate.

– Domnule Sullivan, dacă sunteţi amabil, aş vrea să vă rog să ne faceţi mie şi lui Sadie o fotografie, spuse Olivia. Ea e prima prietenă pe care mi-am făcut-o în America şi cred că amintirea asta trebuie păstrată.

Domnul Sullivan nu cârti, dar Sadie remarcă unda de încordare care îi traversă trupul. Doamna Olivia se aşeză în faţa Pontiacului şi îi făcu semn cu mâna lui Sadie să vină lângă ea.

Fata se apropie, uitându-se la aparat de parcă ar fi fost aducător de belele. Pe când era mică, fusese fotografiată alături de mama şi de fraţii ei. Taică-său refuzase să intre

în cadru. Nu înţelegea de ce trebuia să stea acolo, pur şi simplu, ca să fie fotografiat. Încă mai păstrau fotografia pe poliţa de deasupra căminului, dar Sadie nu-şi mai amintea cine îi fotografiase şi unde se întâmplase asta.

Doamna Olivia îşi îndreptă umerii şi-şi înclină corpul într-o parte. Sadie, prea agitată ca să-şi compună o atitudine studiată, se holbă la obiectiv.

– Sadie, araţi de parcă ai fi în faţa plutonului de execuţie.

– Cred că e din pricină că mă face să mă simt ciudat. Tata nu vedea cu ochi buni treaba asta cu fotografiatul.

– Zâmbeşte, încercă Ruth s-o convingă.

Cele două femei priviră în obiectiv. Doamna Olivia zâmbea cu gura până la urechi, în timp ce pe chipul lui Sadie se vedea neliniştea. Domnul Sullivan îi înmână cu grijă aparatul de fotografiat doamnei Olivia.

Pe când tânăra femeie se urca înapoi la locul ei de pe bancheta din spate, Ruth veni într-un suflet la maşină.

– Mă bucur că ne-aţi vizitat, doamnă Carter. Vă rog să-mi daţi de ştire dacă aveţi vreodată nevoie de ceva.

– Mulţumesc, Ruth, îi spuse doamna Olivia.

– Sadie, sper să ne revedem în curând, zise Ruth făcându-le cu mâna.

Sadie urcă la volan, ignorând acel rămas-bun prefăcut. Porni maşina, turând puţin motorul ca să impresioneze familia Sullivan.

Pe drum, nici ea şi nici doamna Olivia nu rostiră vreun cuvânt. Tot drumul spre Woodmont merseră în tăcere. Sadie parcă lângă bucătărie şi scoase cutia cea grea din portbagaj.

– E prea grea pentru tine? o întrebă doamna Olivia.

– Nu, doamnă. Mama mea spune că sunt pe jumătate cal de povară.

– Aşa spune?

Doamna Olivia îi deschise uşa, iar Sadie cără cutia şi o aşeză pe masă.

– Doamna Fritz o să se ocupe să pună cumpărăturile la locul lor.

– Am înţeles.

Doamna Olivia luă revista *Life* şi pachetul în care se afla rochia. I le întinse pe amândouă lui Sadie.

– Astea sunt pentru tine.

– Pentru mine? se minună fata, apucând revista lucioasă şi rochia împachetată. De ce?

– Cred că o să-ţi placă amândouă.

Paginile revistei erau netede, marginile îi erau ascuţite, iar cele patru doamne de pe copertă, îmbrăcate în rochii strălucitoare şi cu părul revărsat suav pe umeri, arătau a vedete autentice.

– Ruth părea un pic dezamăgită că a pierdut şansa să citească numărul cel nou, spuse doamna Olivia. Iar dacă te hotărăşti să mergi la balul acela, o să ai nevoie de o rochie.

– Da, doamnă, îi răspunse Sadie cu glas încordat precum struna unui arc. Mulţumesc.

Doamna Olivia zâmbi şi-i ură:

– Să te bucuri de ele!

OLIVIA

Plouase vreme de trei zile, iar acum, în cea de-a patra, potopul se oprise. Norii erau în continuare întunecaţi şi ameninţători.

Olivia îşi dădu seama că nu suporta să stea închisă în casa cea mare. Simţea nevoia să se plimbe şi să respire aerul proaspăt care pătrundea prin ferestrele deschise ale maşinii.

Atunci când roata dreaptă din spate ajunse pe o fâşie alunecoasă de şosea, Pontiacul derapă şi se smuci spre dreapta. Dacă la volan ar fi fost Sadie, ea ar fi ştiut să redreseze cu uşurinţă maşina. Astfel de incidente aveau loc timpul, mai ales pe drumuri lăturalnice.

Dar la volan era Olivia. Iar atunci când roţile se smuciră şi derapară, ea se pierdu cu firea. Sadie se întinse şi apucă volanul. Reuşi să evite o răsturnare dezastruoasă, dar maşina ieşi de pe drum cu o zguduitură puternică.

Sadie insistă imediat să schimbe locurile. După ce Olivia se mai linişti, fata o lăsă pe scaunul pasagerului şi merse trei kilometri înapoi la Woodmont, ca să aducă ajutoare. Veniră mai mulţi bărbaţi care împinseră maşina până când o scoaseră din şanţ. Nimeni nu fusese rănit. Maşina suferise doar avarii minore.

Dar în noaptea aceea Olivia pierdu sarcina.

Capitolul 15

LIBBY

Duminică, 14 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Libby se simţise bine în timpul cinei, iar acum zâmbea în timp ce îl curăţa pe Sam de firimiturile de prăjitură cu lămâie care îi rămăseseră în jurul gurii. Băiatul stătuse în

dreapta ei la masă, iar Jeff, în stânga. Se distrase în compania lor, iar felul maliţios în care se tachinau i se păruse de-a dreptul fermecător. O dată sau de două ori, ea şi Colton râseră împreună de ceva simpatic spus de unul dintre băieţi.

– Şi ia spune-mi, Libby, cum ai cunoscut-o pe mama? o întrebă Lofton.

Fiica lui Elaine, proaspăta avocată, o studiase pe Libby din capătul îndepărtat al mesei aceleia lungi. Stătea în stânga mamei ei şi vizavi de tată.

– Aşa cum ţi-a povestit şi ea, am cunoscut-o pe când fotografiam nunta lui Ginger la Woodmont.

Colton îşi aşeză şervetul lângă farfurie. Rămase tăcut, dar ceva din atitudinea lui Lofton păru să-l surprindă, deşi nu îşi dădea seama ce anume.

– Şi aţi devenit imediat prietene, nu? întrebă Lofton.

Lui Elaine îi pieri zâmbetul. O privi pe fiică-sa ca şi cum ar fi aşteptat dezlănţuirea ploii dintr-un nor de furtună.

– Lofton, mai vrei un pahar de vin?

Tânăra îi zâmbi.

– Nu, mulţumesc, mamă. Libby, află că sunt doar curioasă, pentru că mamei nu-i stă în obicei să invite străini la cinele în familie.

Colton, care stătea în dreapta lui Libby, se răsuci pe scaun. Nu spuse nimic, dar o privi ţintă pe Lofton.

– Am copilărit la Bluestone, spuse Libby. De fapt, tatăl tău te-a dus la tatăl meu pe vremea când erai copil mic şi te îmbolnăviseşi. Tatăl meu a fost doctorul McKenzie.

– Te-a făcut bine cât ai zice peşte, adăugă Ted. Făcuseşi o infecţie urâtă la ureche, care ar fi putut să te lase fără auz dacă nu era tratată.

– Ce căutam noi aici, în oraş? întrebă Lofton.

– Străbunica ta, Olivia, murise, îi răspunse Elaine. Veniserăm la înmormântare.

– Înainte de nunta lui Ginger, tu şi mama nu v-aţi mai întâlnit niciodată? continuă Lofton.

– Nu, nu ne-am mai întâlnit, îi răspunse Libby, care, învăţând la o şcoală de fete cu internat, putea să-şi dea foarte bine seama dacă cineva o lua la bani mărunţi. Întrebările tale au vreun scop anume, Lofton?

– Îmi fac griji pentru mama, răspunse ea.

– Sunt în stare să-mi port şi singură de grijă, i-o tăie Elaine.

Lofton zâmbi, răsucind între degete paharul de vin pe jumătate plin. Era la al treilea, iar vinul începea să-şi spună cuvântul.

Ted îi aruncă lui Lofton o privire plină de reproş.

– E în regulă, Ted, îl linişti Libby. Nu mă deranjează întrebările lui Lofton. Eu sunt o carte deschisă. Lofton, mai vrei să-ţi alung şi alte nedumeriri înainte să plec?

– Poate că da, îi răspunse Lofton pe un ton sarcastic.

– Dragă, o avertiză Elaine. E musafira noastră!

– Îmi pare rău dacă te-ai simţit ofensată, zise Lofton.

Scuzele acelea maliţioase o făcură pe Libby să-şi piardă cumpătul. Nu reuşea să priceapă ce anume o stârnise pe Lofton, dar n-avea de gând să-i facă jocul. Oare fata simţea ceva pentru Colton, iar ea, Libby, nu-şi dăduse seama?

– Îmi place că Libby e cu noi, spuse Sam. E amuzantă.

– Şi mie îmi place, îi ţinu Jeff isonul.

Libby dădu deoparte paharul cu vin şi-şi luă ceaşca de cafea, aşezată în dreptul farfuriei de desert presărate cu resturile prăjiturii cu lămâie. Luă mai multe înghiţituri, pentru că ştia că astfel mai domolea efectul vinului. Cu toate astea, exista şi un dezavantaj, acela că n-avea să mai reuşească să adoarmă înainte de ora unu dimineaţa.

Ştiind că privirea lui Colton era aţintită asupra ei, dădu pe gât lichidul rămas în ceaşcă, savurând dulceaţa pe care restul de cafea o avea de la zahărul rămas pe fundul ceştii.

– Seara asta a fost minunată, spuse ea, dar acum chiar trebuie să mă întorc în oraş.

– Atât de devreme? se miră Elaine.

– Da, chiar trebuie. Am o groază de editat săptămâna asta şi mai am şi câteva întâlniri de afaceri. Eşti într-o agitaţie continuă atunci când lucrezi pe cont propriu.

– Te admir pentru asta, îi spuse Elaine.

Libby se ridică, urmată de Ted şi de Colton. Ea dădu mâna cu toată lumea, inclusiv cu Lofton, care nu se clinti de pe scaun şi n-o privi defel.

– Vă mulţumesc pentru găzduire.

Elaine îi mai stăvili din elanul brusc al plecării:

– Aşteaptă puţin, ca să-ţi pun nişte mâncare la pachet. A rămas multă de la cină.

– Chiar nu e nevoie, spuse Libby.

– Insist.

Ar fi fost nepoliticos să refuze, iar Elaine se dovedise a fi cea mai bună gazdă.

– Mulţumesc.

Zece minute mai târziu, înarmată cu o pungă în care erau îndesate caserole de plastic pline cu mâncare, Libby îşi luă rămas-bun pentru ultima dată şi se îndreptă spre ieşire.

– Eu şi băieţii te conducem la maşină, se oferi Colton.

– Nu e nevoie, spuse Libby.

– Doar aşa pot să-i fac să stea cuminţi, argumentă el. E aproape un miracol că nu s-a spart şi nu s-a vărsat nimic.

Băieţii şi câinii se luară la întrecere prin grădină şi de-a lungul peluzei, până la maşină, în timp ce soarele se cufunda sub linia orizontului. Cât despre Libby, cu cât se îndepărta mai tare de Lofton şi de atitudinea ei arogantă,

cu atât se simţea mai liniştită. N-ar fi trebuit să vină la acea cină.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Colton îi spuse:

– Lofton are deja mintea unui avocat. Mereu pune întrebări şi caută motive.

– N-am nici cea mai mică îndoială că o să se descurce de minune în meseria asta.

Libby apăsă pe butonul de pe cheia de la maşină, iar încuietorile se deblocară. Jeff şi Sam se întrecură până la portieră şi se certară pentru onoarea de a i-o deschide prietenei lor.

– Jeff, lasă-l pe Sam, spuse Colton.

– Dar vreau eu s-o deschid, se bosumflă Jeff.

– Poate că tu ai vrea să mă ajuţi să deschid portbagajul, îi propuse Libby. Trebuie să pun mâncarea înăuntru.

Jeff dădu drumul mânerului, iar Libby îi arătă butonul pe care trebuia să apese ca să se deschidă. Băiatul apăsă cu o expresie nespus de serioasă şi se trase în spate atunci când portbagajul se deschise.

– Bravo! îl felicită Libby.

Colton îi aşeză proviziile înăuntru.

– Câteva zile, n-o să mai ai grija mâncării.

– Sau chiar câteva săptămâni, îi răspunse ea râzând.

Băieţii veniră într-un suflet lângă tatăl lor. Libby dădu mâna cu fiecare în parte.

– Vă mulţumesc, domnilor, pentru seara asta minunată. A fost o adevărată plăcere, le spuse ea lui Sam şi lui Jeff, iar cei doi chicotiră, încântaţi.

Apoi privirea ei o întâlni pe cea a lui Colton şi îi cam pieri zâmbetul, fiindcă simţi din nou cum acel fior de dorinţă se ridica şi creştea pe dinlăuntru. Din nou, proastă sincronizare.

– M-am simţit foarte bine în seara asta.

– Pe curând, spuse el.

După ce se asigură că nici un degeţel de băiat nu era în pericol, Libby închise uşa, porni motorul şi deschise fereastra de lângă locul şoferului.

– Când ar trebui să vin din nou ca să fotografiez sera? îl întrebă ea pe Colton. Se întâmplă ceva deosebit pe acolo săptămâna asta?

– Se pun geamuri, se scot pietre. Nimic deosebit.

– Dacă situaţia se schimbă, dă-mi de veste. Vreau să imortalizez momentele.

– Aşa o să fac.

După ce demară, Libby se uită în oglinda retrovizoare şi îi văzu pe băieţi făcându-i cu mâna şi ţopăind în sus şi-n jos. Claxonă şi le făcu, la rândul ei, cu mâna.

În drum spre oraş, îşi dădu seama că nu ştia dacă seara aceea fusese un succes sau un adevărat dezastru.

Peste un sfert de oră, se văzu ajunsă pe aleea din faţa casei. Apoi cără caserolele cu mâncare în bucătărie, punându-le cu grijă într-un frigider aproape gol. Agitată din pricina cofeinei, merse în spatele casei, fiindcă dintr-odată devenise curioasă să vadă dacă vechiul ei echipament de fotografiat încă mai era în magazie.

Traversă curtea păşind de la o dală de piatră la următoarea, până când ajunse la magazie. Deşi se afla în apropiere de centrul oraşului, curtea avea o suprafaţă de aproape patru mii de metri pătraţi. Tatăl ei construise acea mare magazie de unelte pe când ea avea cinci ani, iar planul lui fusese să facă acolo un atelier de tâmplărie. După ce Allen McKenzie instalase un televizor şi un şezlong înainte să cumpere prima fereastră, mama ei spusese că magazia era mai degrabă un bârlog de bărbat.

Tatăl ei nu se apucase niciodată de tâmplărie. Ar fi fost cu neputinţă, dat fiind că muncea la cabinetul lui între optzeci şi nouăzeci de ore pe săptămână. Dar după ce, la un târg de vechituri, Libby găsise primul aparat foto cu

burduf şi îl târâse acasă, tatăl ei îl aşezase în magazie. Libby găsise şi alte echipamente pentru fotografiat, printre care şi un developator, o masă de lucru şi tăvi pentru soluţiile chimice. După un an în care ea stocase instrumente şi trudise la fotografii în timpul vacanţei de vară şi al sărbătorilor, bârlogul de bărbat dispăruse. Devenise studioul ei.

Acum Libby aprinse lumina şi constată cu mulţumire că tatăl ei nu mişcase nici un aparat. În schimb, acoperise tot echipamentul cu huse albe, ca să-l protejeze de praf.

Cu o smucitură, ea scoase husa de pe un aparat pentru developat din 1970. În vara în care îi murise mama, acela fusese preferatul ei. Îşi petrecuse multe ore în camera obscură, lucrând la fotografii pe care acum nu le mai socotea deloc artistice. Dar nu arta fusese scopul ei în acea vară. Fusese doar o încercare de a uita de moartea mamei.

Merse la un dulap şi deschise primul sertar. Era plin cu fotografii alb-negru. În cele de deasupra, apărea câinele tatălui ei, Buddy, care fusese o corcitură de ciobănesc german. Zi de zi, el îşi însoţise în oraş stăpânul care mergea la serviciu. Câinele avea o foarte precisă noţiune a timpului şi ştia că mereu vinerea, în drum spre casă, treceau pe la *drive-through*, unde el primea un hamburger.

Libby frunzări fotografiile în care apăreau curtea din spatele casei, oraşul, copacii, norii şi multe alte nimicuri care fuseseră de un atât de mare interes pentru ea în vara aceea.

La fundul sertarului găsi o serie de fotografii cu maică-sa, pe care le făcuse cu un vechi aparat Canon One Shot, primit în dar de la tatăl ei în ziua în care împlinise doisprezece ani.

Fotografiile fuseseră făcute în timpul vacanţei de primăvară; ca s-o înveselească pe mama ei, Libby o dusese la Woodmont, la Săptămâna Grădinilor Istorice.

Aproape că uitase de acea ultimă vizită la Woodmont, făcută pe când avea treisprezece ani. În fotografii, mama ei apărea în faţa casei celei mari, purtând o pereche de pantaloni negri şi un tricou alb, cu părul cărunt prins cu grijă la spate într-un coc. Pe buze avea un ruj strălucitor, care, aşa cum şi-l amintea Libby, era de un roşu viu.

În următoarea serie de fotografii, mama ei apărea în grădina laterală, unde Libby luase cina de la care abia se întorsese acum. Mama stătea lângă o minunată tufă de trandafiri albi, iar chipul îi era luminat de un zâmbet optimist.

Două săptămâni mai târziu, ea înghiţise un pumn de pastile. Întors acasă de la serviciu, tatăl ei o descoperise zăcând în patul din dormitorul lor.

Libby îşi trecu degetele peste faţa din fotografie a mamei ei. Închise cu grijă sertarul şi păstră fotografia, pe care o duse înapoi cu ea, în casă. Cu un magnet, o prinse pe o latură a frigiderului, gândindu-se că a doua zi avea să-i găsească o ramă.

– Ce bine e acasă, mamă!

Umplu un pahar cu apă de la robinet şi se rezemă de marginea chiuvetei în timp ce îl bău. Reuşind să-şi tragă răsuflarea, puse cu grijă paharul pe masă şi-şi ţinu ochii strâns închişi.

– Mi-e dor de tine, mamă.

Pe când era la internat, rostea deseori cuvintele acelea. Şi, la fel ca atunci, rămase cufundată într-o tăcere totală, aşteptând un răspuns care nu venea niciodată.

În seara aceea nu se auzea decât huruitul aparatului de aer condiţionat. La fel ca în copilărie, Libby se simţea singură şi pierdută.

Urcă la etaj şi deschise uşa de la biroul tatălui ei. Poate că el avea răspunsurile pe care nu le mai putea primi de la mama ei.

– Ei bine, tati, ia să vedem ce moştenire mi-ai mai lăsat.

Capitolul 16

LIBBY

Duminică, 14 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Libby stătea aşezată la biroul tatălui ei, plimbându-şi palmele peste blatul de lemn lucios. Lustra din tavan n-avea putere cât să lumineze întreg spaţiul, aşa că Libby aprinse lampa de podea pe care o cumpărase pentru tatăl ei cu câţiva ani în urmă. Lumina suplimentară spori vizibilitatea şi alungă umbrele.

Libby lovi uşor cu degetul pe suprafaţa îngrijită a biroului. În cele din urmă, deschise sertarul, iar înăuntru găsi doar două dosare. Îşi dădu seama imediat că se aflau acolo pentru un motiv anume. Pe primul dosar era o etichetă pe care tatăl ei scrisese cu o cariocă Sharpie: *Documente importante*. Celălalt dosar n-avea nici o etichetă.

Le scoase pe amândouă, merse cu ele în bucătărie şi dădu drumul la cafetieră. Resemnată, deja, cu gândul că

urma să aibă insomnie, scoase capacul caserolei în care se afla prăjitura cu lămâie. Începu să mănânce din ea cu furculiţa, în timp ce stătea cu privirea aţintită la cele două dosare. Ticăitul ceasului de perete răsuna la unison cu clipocitul cafetierei.

Îşi turnă o cană de cafea şi deschise mai întâi dosarul *Documente importante*. Aşa cum anunţa eticheta, acesta conţinea o listă de lucruri care trebuiau să se întâmple după moartea tatălui ei. El îi trimisese o copie avocatului său, iar până acum avocatul bifase, conştiincios, toate instrucţiunile de pe listă. Taxe. Plata utilităţilor. Vânzarea de acţiuni. Lou Ann. Fusese pomenită chiar şi îngrijirea gazonului.

Tata planificase totul cu foarte mare grijă, dar ăsta nu era un lucru care s-o mire pe Libby.

Mai luă câteva îmbucături din prăjitură şi sorbi din cafea, răsfoind în continuare documentele. Găsi certificatul de căsătorie al părinţilor ei, paşapoarte nefolosite, actul de proprietate al casei şi, în cele din urmă, certificatul ei de naştere.

Îşi analiză cu atenţie certificatul. Nu era cel original, din New Jersey, ci unul emis de Statul Virginia, în care apăreau numele părinţilor ei adoptivi. Era un certificat de naştere rectificat, adică un CNR, în jargonul celor din domeniul adopţiilor. Nu dezvăluia întregul istoric al lui Libby, dar fusese documentul oficial care îi permisese să se înscrie la şcoală, la examenul pentru permisul auto sau să solicite un paşaport. Era identitatea ei oficială, dar nu era a ei în totalitate.

Îşi trecu degetele peste filigranul oficial şi peste ştampila statului, ştanţată pe hârtia de culoarea fildeşului şi cu chenar albastru. Puse la loc foile în dosar şi îl închise, după care îşi mută atenţia la cel de-al doilea dosar.

Îl aşează în dreptul ei, îşi ţinu răsuflarea şi îl deschise. Găsi un plic ce conţinea o scrisoare. Pe plic nu exista nici o ştampilă poştală, ci erau scrise, cu o caligrafie îngrijită, doar cuvintele: *Draga mea fată*. Libby deschise plicul cu atenţie şi scoase singura foaie de hârtie dinăuntru.

Draga mea fată,

Ai venit pe lume abia de câteva ore, dar ai făcut deja dovada unei perechi grozave de plămâni şi a unui caracter puternic. Îmi place că ai aceste calităţi. Mai bine să intri în lume ştiind ce-ţi doreşti, decât să petreci decenii întregi pretinzând că visul altcuiva e şi al tău. Te-am analizat câtă vreme am stat în salonul de nou-născuţi şi pot deja să spun că o să te ridici deasupra celor din generaţia ta şi că o să realizezi lucruri importante. Eşti o mică minune şi tot nu-mi vine să cred că eşti o parte din mine.

În anii care urmează, o să afli că mama ta n-a putut să te păstreze. Aşa cum eşti şi tu acum, nici ea nu e mai mult decât un copil. Abia dacă e în stare să aibă grijă de ea şi, deşi ştiu că te iubeşte, nu e în stare de grija pe care o mamă bună o are faţă de copilul ei.

Asemenea ţie, cred că destinul ei o s-o conducă spre lucruri măreţe. Îmi doresc mult ca amândouă să vă împliniţi visurile, iar într-o zi să vă întâlniţi din nou şi să vă povestiţi una celeilalte vieţile voastre minunate.

Aş vrea să ştii că nici mie şi nici ei nu ne-a fost uşor să luăm această hotărâre. Am inima frântă pentru că trebuie să renunţ la tine şi n-o să te uit niciodată. Niciodată.

Şi nici tu să nu uiţi vreodată, îngeraşul meu perfect, că eu şi mama ta te iubim nespus de mult.

A ta pentru totdeauna,

Olivia

Libby se trase înapoi, cuprinsă de ameţeală. Nu ştia dacă îi venea să leşine sau să vomite. Simţea cum încordarea îi cuprindea tot trupul, până când, în cele din urmă, îşi aminti că trebuia să răsufle.

Olivia. Cumva Olivia Carter?

Era bunica lui Elaine. A ei fusese sera pe care Elaine o renova.

O, Doamne!

Dacă Olivia îi adresase ei acele cuvinte...

Tot nu-mi vine să cred că eşti o parte din mine.

Din câte aflase despre Olivia, ştia că avusese un singur copil. Un băiat. Iar acel băiat avusese o fiică. Pe Elaine.

Tatăl lui Libby n-ar fi păstrat scrisoarea Oliviei decât dacă aceasta era extrem de importantă. Făcuse un dosar separat pentru scrisoare, de teamă că ar fi putut să se piardă printre alte documente.

Dusă pe gânduri, Libby îşi apropie scrisoarea de nas şi adulmecă nici mai mult, nici mai puţin decât urma de parfum a Oliviei Carter. Femeia era moartă de douăzeci de ani, dar Libby, dacă închidea ochii, putea să-i simtă prezenţa în cameră.

În timpul vieţii, tatăl ei nu avusese curajul să-i dea scrisoarea aceea. Fusese nevoie ca el să pună moartea între ei şi abia apoi să-i dezvăluie fiicei lui adevărul.

Elaine era mama ei biologică.

Capitolul 17

SADIE

Vineri, 6 martie 1942
Bluestone, Virginia

– Sadie, eşti al naibii de norocoasă, spuse şeriful, care şedea la masa din bucătăria lor.

Mama lui Sadie stătea lângă fiică-sa, iar mâinile ei împreunate păreau să alcătuiască un singur pumn alb.

– Doamna Carter a refuzat să depună plângere, să te facă responsabilă în vreun fel sau să-ţi ceară despăgubiri. Refuză să te învinuiască pentru accident.

– N-a fost vina mea, spuse Sadie.

Dar apoi se opri dintr-odată, dându-şi seama că era pe cale să spună că doamna Olivia fusese la volan şi că ea îi dăduse lecţii de condus în ultimele luni.

– Bineînţeles, domnul Carter nu vrea ca tu să te mai întorci la Woodmont sau s-o mai transporţi cu maşina pe soţia lui, spuse şeriful schiţând un rânjet. Iar dacă te mai vede pe proprietatea lui, o să obţină un mandat de arestare pe numele tău.

– N-a fost vina nimănui. Drumul era alunecos, insistă Sadie.

Mama lui Sadie îşi puse mâna peste cea a fetei.

– Am înţeles mesajul. De acum încolo, Sadie n-o să-i mai supere cu prezenţa ei pe cei din familia Carter.

Olivia îşi petrecuse ultimele zile săpând în pământul îngheţat şi zdrobind stratul fin de gheaţă. Sadie încercă să-şi imagineze legumele apetisante care aveau să răsară din pământ până la vară. Totul arăta atât de sumbru acum, dar peste o vreme vegetaţia avea să fie din nou abundentă şi bogată.

Sadie sperase ca furia domnului Carter să se mai potolească odată cu trecerea timpului. Sperase ca rănile să se vindece şi ca în locul lor să se arate roade bune, aşa cum avea să se întâmple cu pământul pe care acum iarna

îl îngheţase. Spera ca lucrurile să revină la normal odată cu venirea verii şi cu înflorirea caprifoiului.

– Şi nu vreau să te mai prind că faci rachiu, îi spuse şeriful. O să vin mai des în control pe aici, ca să te verific.

– Dar aţi făcut o învoială cu fratele meu, îi aminti fata. Johnny spunea că putem să facem rachiu şi să-l vindem, dacă vă dăm şi dumneavoastră o parte.

Şeriful îşi drese glasul şi zise:

– Nu se mai pune problema de aşa ceva. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să mă pun rău cu familia Carter.

Danny tot nu dăduse vreun semn de viaţă, dar Johnny le trimisese ceva bani din armată. Mama ei muncea cu ziua, dar tot nu aveau bani de ajuns pentru plata chiriei la sfârşitul lunii.

– Trebuie să muncesc, spuse fata. Nu găsesc altceva de lucru aici, în Bluestone. Rachiul e singura noastră şansă.

– Ar fi mai bine ca voi două să vă faceţi bagajele şi să plecaţi din Bluestone. Ceea ce i-ai făcut doamnei Carter a fost de-a dreptul nesăbuit, şi ţi l-ai pus în cap pe bărbatu-său.

– N-am vrut să se întâmple toate astea.

– Tu n-ai intenţii rele, spuse mama ei. Nu vrei să faci rău nimănui.

– Dar s-a întâmplat, spuse şeriful. Puşlamalele ca tine sfârşesc prin a încălca legea şi ajung la spitalul din Lynchburg. Nu cred că vrei asta, nu?

Privirea lui sfredelitoare încerca să-i amintească lui Sadie de incidentul cu fata care implora ajutor, în timp ce era târâtă cu forţa în clădirea cenuşie şi sumbră din care răsunau ţipete.

– Nu, domnule, şopti fata.

Şeriful clătină din cap şi o ţinu pe a lui:

– Având în vedere că Sadie se tot vâră în belele, ar fi mai bine să plecaţi din oraş.

– Unde am putea să ne ducem? îl întrebă Sadie. Casa noastră e aici. Dacă am pleca, Johnny şi Danny nici n-ar şti unde să ne găsească.

Mama ei oftă şi se ridică în picioare.

– Domnule şerif, vă mulţumesc pentru sfaturi, dar acum trebuie să vă rog să plecaţi. N-o să-mi las băieţii să se întoarcă în oraş şi să nu aibă o casă care să-i primească. O să am grijă ca Sadie să nu mai facă necazuri nimănui.

Sadie îşi încleştă pumnii strâns, înfigându-şi unghiile în palme. N-ar fi trebuit să-i dea lecţii de condus Oliviei. N-ar fi trebuit să se lase înduplecată de rugăminţile ei, ci ar fi trebuit, în schimb, să asculte de domnul Carter.

Şeriful se sculă în picioare, ridicându-şi pălăria cu boruri largi.

– Sadie, să n-o mai dai în bară de data asta. Fă-o pentru mama ta! N-ai vrea să fii trimisă în altă parte şi s-o laşi singură.

– N-o să plec niciodată de lângă mama, spuse fata.

– Doar de tine depinde.

El îşi puse pălăria pe cap şi conchise:

– Doamnă Thompson, să nu mă mai faceţi să vin iarăşi aici din cauza lui Sadie.

Sadie închise uşa de la camera ei şi propti spătarul unui scaun în mâner, după care se îmbrăcă în rochia verde pe care, în urmă cu câteva săptămâni, o primise în dar de la doamna Olivia. Era mai moale decât oricare altă îmbrăcăminte pe care o purtase ea vreodată. Îi amintea că viaţa putea să fie trăită şi altfel. Nu ştia cum avea să reuşească să răzbată, dar chiar asta avea să se întâmple.

Trecându-şi, sfioasă, mâinile bătătorite peste ţesătură, avu pentru o clipă senzaţia că era Vivien Leigh sau Carole Lombard. Desigur că astfel de femei purtau haine dintr-astea tot timpul. Pentru ele, o asemenea zi ar fi fost la fel

ca toate celelalte. Dar pentru Sadie era cel mai frumos moment pe care îl trăia în ultima vreme.

Îşi trase peste rochie haina ei cea ponosită şi-şi înfăşură un fular în jurul gâtului, iar apoi se strecură afară din dormitor. Mama ei stătea în balansoar, lângă aparatul de radio, ţinând în mâini una dintre şosetele lui Johnny, în timp ce din difuzor se auzea vocea lui Jack Benny[5]. Femeia căzuse într-un somn adânc.

– Mamă, ies un pic pe afară.

Nu vorbise prea tare, încercând să-şi dea seama dacă mama ei o auzea sau nu.

Adormita nu deschise ochii, iar din difuzor răsună vocea lui Jack Benny amestecată cu râsete.

Sadie răsuci mânerul uşii de la intrare, după care o închise cu grijă în urma ei. Se urcă în camionetă, trase frâna de mână şi lăsă maşina s-o ia la vale, înspre şosea. Apoi trase şocul şi apăsă pe demaror. Motorul se trezi la viaţă cu un bolborosit. Sadie băgă la iuţeală maşina în viteza întâi şi porni la drum.

Ironiile lui Ruth în legătură cu balul o făcuseră pe fată să se simtă mai prejos decât ceilalţi. Se necăjise toată săptămâna trecută din cauza acelor vorbe. Poate că înainte de accident nu s-ar fi gândit să se ducă la bal, temându-se de ceea de ar fi putut să spună familia Carter. Dar acum, după ce rămăsese fără slujbă, lui Sadie nu i se părea că ar fi făcut ceva rău dacă s-ar fi distrat şi ea un pic.

Ajunse în oraş şi opri lângă clubul Elks. Zeci de maşini erau parcate în faţă, iar dinăuntru răzbătea o lumină strălucitoare şi se auzeau muzică şi râsete. Coborî din camionetă, cuprinsă de entuziasm. Îşi dezbrăcă haina şi o lăsă în maşină, netezindu-şi, apoi, cutele rochiei.

---

[5] Actor de comedie, om de radio şi de televiziune american (1894–1974).

Se îndreptă spre intrare, cu nervii încordaţi de teamă şi de emoţie. Trecu pe lângă o maşină, iar pe bancheta din spate zări o pereche de tineri. Nu reuşi să-şi dea seama cine erau, dar văzu, prin geamul aburit, că se sărutau.

Gândul că un bărbat ar fi putut s-o sărute îi făcu inima să bată şi mai nebuneşte. Poate că în seara aceea avea să cunoască un băiat şi să-l sărute drept pe buze. Ca în fotografiile din reviste.

După cum îi spusese Ruth, formaţia care urcase pe scenă în seara aceea venise tocmai din Charlottesville şi cânta swing.

Sadie nu ştia ce anume era swingul, dar nici n-ar fi îndrăznit să întrebe. Ruth n-ar fi făcut altceva decât să-şi dea ochii peste cap – unul dintre gesturile ei preferate – şi i-ar fi reamintit lui Sadie că, pur şi simplu, nu se pricepea la nimic.

Fata de pe bancheta din spate se trase mai aproape de băiat şi-şi lăsă mâna să alunece pe coapsa lui, ca şi cum mai făcuse asta de multe ori. Sadie îşi privi degetele, încercând să-şi imagineze cum ar fi fost să facă şi ea acelaşi lucru. Obrajii i se îmbujorară şi-şi abătu privirea de la cei doi. Se gândi că, poate, rochia o făcea să se simtă diferit. A doua zi avea să fie tot ea, cea dintotdeauna, îmbrăcată în salopetă şi într-o cămaşă cu mânecă lungă. Iar atunci, se gândi fata, avea să uite toate gândurile acelea nebuneşti.

Dar ideea de a redeveni ea, cea obişnuită, o întristă. Rolul acela nou în care păşise după ce devenise şoferul doamnei Olivia, o făcuse să viseze la un viitor mai bun. Acum nu mai avea nimic din toată acea situaţie, nu-i mai rămăseseră decât revista şi rochia de pe ea.

Perechi de tineri pătrundeau în atmosfera festivă din club, iar ea îşi dori să nu fi fost singură. Ar fi fost plăcut să fi avut un prieten.

Ruth, însoţită de un băiat pe care Sadie nu-l recunoştea, se apropie de intrarea în sala de dans. Amândoi râdeau şi nici unul dintre ei nu păru s-o observe.

– Bună, Ruth, spuse Sadie.

Ruth se întoarse şi, pe moment, o scrută pe Sadie ca şi cum n-ar fi recunoscut-o.

– Sadie, măi, să fie! Ce dichisită arăţi în seara asta!

Chiar şi atunci când îi făcea un compliment, Ruth reuşea s-o facă pe Sadie să se simtă inferioară.

– Mulţumesc.

– Cu cine ai venit? o întrebă Ruth, vărându-şi mâna pe sub braţul însoţitorului ei.

– Sunt singură, îi răspunse Sadie, încercând s-o spună ca şi cum nici n-ar fi avut importanţă şi, mai mult decât atât, ca şi cum asta ar fi fost alegerea ei.

– Înseamnă că eşti foarte curajoasă, îi spuse Ruth. Ai grijă de tine dacă vrei să intri în mijlocul balului.

– Păi, aici nu e vorba decât de muzică şi de dans. De ce ar trebui să-mi fie frică?

Ruth ridică din umeri, zâmbind asemenea unei mâţe care tocmai încolţise un şoarece.

– De nimic, presupun.

Cei doi trecură în grabă pe lângă ea, iar, în timp ce ridica din umeri, Ruth spuse:

– O, auzi muzica asta? Mă înnebuneşte.

Lumini strălucitoare scăldau ringul de dans înţesat de perechi care se mişcau cu repeziciune, un stil căruia Sadie cu greu ar fi putut să-i facă faţă. Probabil că ăsta era swingul acela despre care vorbea toată lumea.

În colţul îndepărtat, o trupă compusă din patru muzicanţi cânta cu înflăcărare: un tip la banjo, altul la trompetă, iar ceilalţi doi la chitară. Sadie bătu uşor din picior, nerăbdătoare să înveţe paşii.

O pereche trecu pe lângă ea. Cei doi se ţineau de mână şi se grăbeau să înceapă să danseze. Sadie începu să bată tactul şi se lăsă purtată de ritmul muzicii.

– O, Doamne, nu m-am mai distrat niciodată atât de bine, şopti ea.

– Pot să te servesc cu nişte punci, domnişoară Sadie?

Sadie se răsuci pe călcâie la auzul acelei voci joase şi masculine. Îl recunoscu imediat pe posesorul ei. Era Malcolm Carter. Îşi pieptănase pe spate părul brunet, lucios, şi purta un costum negru, o cămaşă cu guler şi o cravată legată într-un nod îngrijit. Marginile gulerului de la cămaşă îi erau prinse cu un ac de aur.

– Domnule Carter, ce e cu tine aici? îl întrebă Sadie.

El îi întinse mâna, zâmbind.

– Am venit să-mi vizitez vărul şi pe soţia lui, dar nici unul nu e în apele sale zilele astea. E de înţeles, de altfel, dar eu avem nevoie să ies puţin la aer.

– De unde ai auzit de petrecerea asta?

– Fiica băcanului e foarte prietenoasă.

– Aha.

Malcolm cercetă iute, dintr-o ochire, conturul trupului lui Sadie, iar fata citi interesul în privirea lui. Ocheada aceea directă o făcu să se simtă puţin stânjenită, dar şi mândră că reuşise să facă un bărbat s-o privească astfel.

„Probabil că e din pricina rochiei“, se gândi ea.

– Ce mai face doamna Olivia? îl întrebă pe Malcolm.

– Şi-a revenit. Dar încearcă să stea departe de vărul meu. El e încă furios din cauza accidentului.

Sadie deveni tăcută şi, dintr-odată, se întrebă dacă locul ei era acolo. Îi promisese mamei ei că n-avea să mai intre în bucluc, dar nu prea ştia ce să zică de locul în care se afla acum.

– Mi se pare că îţi pot auzi gândurile chiar şi aşa, cu muzica, îi spuse Malcolm zâmbindu-i.

– Ba nu poţi să le auzi.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui Edward. O să se calmeze, iar Olivia o să-i facă un copil, în cele din urmă. Lumea o să fie din nou ca înainte.

Probabil că lucrurile aveau să revină la normal în ceea ce îi privea pe ei, dar Sadie n-avea nici cea mai vagă idee cum să ajungă *ea* să-şi netezească iarăşi calea.

– E primul bal la care mergi, nu-i aşa? o întrebă Malcolm.

El luă, apoi, un pahar de punci, îl umplu cu limonadă şi i-l întinse.

– Cum de ţi-ai dat seama? se miră Sadie.

Ea luă o sorbitură, încântată de aroma de citrice şi de răceala băuturii, care însă n-o prea ajută să-şi răcorească obrajii îmbujoraţi.

– Entuziasmul din privirea ta, îi răspunse el. Întotdeauna îmi dau seama dacă o fată care vine la un bal e acolo pentru prima oară.

– Tu mergi la multe astfel de petreceri? îl întrebă ea.

– Atunci când sunt la Richmond, aproape în fiecare săptămână.

– Nici nu pot să-mi imaginez cum e să mergi atât de des. Cred că e foarte distractiv.

Muzica îi alunga îngrijorările şi începuse să nu se mai simtă la fel de stingheră.

– Poate să devină obositor, îi răspunse el râzând. Dar merită, dacă am şansa să întâlnesc o fată drăguţă, aşa cum eşti tu, Sadie. Merită tot efortul de a ieşi din casa aceea veche şi îmbâcsită.

Malcolm îşi turnă un pahar de punci şi se uită insistent la ea peste marginea paharului, de parcă ar fi fost singura fată de pe lume.

Sadie luă o sorbitură şi se uită pe lângă el ca să-i vadă pe Ruth şi pe iubitul ei mişcându-se în ritmul muzicii.

Râdeau, iar atunci când Ruth greşi un pas, ea nu se îngrijoră deloc, ci râseră amândoi şi mai tare.

– Vrei să dansezi? o întrebă Malcolm.

– Nu ştiu cum, îi răspunse Sadie.

– Pot să te învăţ.

– Nu cred că trupul meu ştie să se mişte aşa.

– Trupul oricui poate să se mişte aşa. E uşor.

Sadie îşi simţea stomacul încleştat din pricina emoţiei.

– Nu ştiu ce să zic.

Malcolm îi luă paharul şi îl puse pe masa de lângă ea. O prinse de mână şi o trase către ringul de dans. Sadie şovăi la început, dar apoi zâmbi.

Provocarea îi licărea lui Malcolm în privire.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă.

– Nu mi-e teamă.

– Pari îngrijorată.

– Nu vreau să mă fac de râs, asta e tot.

Malcolm făcu semn cu mâna către formaţie. Unul dintre chitarişti dădu din cap în semn că înţelesese, iar apoi le spuse ceva colegilor de trupă. După ce terminară piesa pe care tocmai o cântau, începură una cu un ritm mai lent.

– Cum ţi se pare acum? o întrebă Malcolm pe Sadie. O să-ţi fie mai uşor să înveţi paşii.

Emoţiile fetei se mai domoliră, iar ea se gândi că, la un moment dat, toată lumea trebuise să înveţe.

– Bine, spuse ea zâmbind din ce în ce mai larg.

Obrajii îi ardeau şi, înainte să-şi dea seama, ajunse în mijlocul a zeci de perechi. Malcolm îi puse o mână pe şold, iar prima reacţie a lui Sadie fu să-l respingă. El rămase nemişcat, aşteptând ca trupul ei să se destindă. După ce Sadie răsuflă adânc şi îi ordonă îngrijorării să dispară, el îi puse cealaltă mână pe talie şi îi trase trupul mai aproape de al lui.

Fata încremeni, rezistând tentaţiei de a-l atinge şi mai mult decât o făcea deja.

– Pune-ţi mâinile pe umerii mei, îi spuse el chicotind, iar eu o să conduc.

Sadie îşi puse mâinile pe umerii lui laţi. Malcolm o privea cu amuzament în timp ce începu să-şi mişte trupul său şi pe al ei în ritmul muzicii. Fata îl călcă pe picioare de mai multe ori, iar privirea îi coborî de la faţa lui, la picioare.

Ca să înveţe paşii de dans, Sadie avu nevoie de toată concentrarea de care era în stare. Dar în cele din urmă, după mai multe minute, începu să danseze relaxat.

– Eşti un talent înnăscut, îi spuse el.

– Nu prea văd cum aş putea să fiu. Picioarele mele n-au nici cea mai vagă idee încotro să se îndrepte.

– Te descurci foarte bine, Sadie.

Continuară să se mişte cât timp ţinu melodia aceea lentă, după care urmă una în acelaşi ritm. La un moment dat, trupurile li se apropiaseră atât de tare, încât sânii ei apăsau pe pieptul lui.

Se gândi la mama ei. O, Doamne, cât de mânioasă ar fi fost dacă ar fi văzut-o în clipa aceea! Trebuia să se retragă, să se oprească din dansat. Unde naiba era Ruth? Dar, de fiecare dată când încerca fie să se uite în jurul ei, fie să se depărteze, Malcolm o apropia strâns de el.

Melodia se termină, mulţimea ceru o altă piesă ritmată, iar Sadie se folosi de prilej ca să ia o pauză.

– Cred că acum vreau să beau limonada aceea, spuse ea.

– Sigur că da. Merg să umplu din nou paharele.

Malcolm o luă de mână şi o ajută să coboare de pe ringul de dans. În timp ce el umplea paharele, Sadie privea, bătând ritmul cu piciorul, la podea şi la paşii iuţi ai perechilor de pe ring.

Malcolm se întoarse şi îi dădu un pahar plin ochi cu punci.

– Bea-l până la fund, Sadie.

Fata luă o sorbitură. Era mai dulceag decât îşi amintea, iar gustul de lămâie era mai înţepător.

– Ai pus ceva în asta.

– Doar un strop.

Alcoolul pe care ea îl mai băuse avea un gust înţepător şi te ardea pe gât. Cel de acum era dulceag, plăcut, şi n-avea deloc un gust puternic. Înainte să-şi dea seama, dădu pe gât paharul, iar Malcolm îi puse un al doilea în mână.

Pe când el se îndepărtă ca să-i umple lui Sadie paharul pentru a treia oară, Ruth şi iubitul ei se desprinseră din mulţime şi veniră la ea.

– Se pare că te distrezi de minune.

– Aşa e.

Muşchii i se relaxaseră şi era destul de sigură că ar fi putut să danseze la fel de repede ca oricare altă fată de acolo.

Ruth ridică dintr-o sprânceană şi-i zâmbi iubitului ei ca şi cum împărtăşeau o glumă doar de ei ştiută.

– Da, unele fete se distrează mereu, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui cu asta? o întrebă Sadie.

– Nimic. Îţi urez o seară frumoasă!

După ce cuplul dispăru pe uşă, Malcolm se întoarse.

– Vrei să ieşim puţin la aer? Eşti cam roşie la faţă.

Sadie luă o sorbitură din paharul cu punci. Ideea de a ieşi în aerul rece i se păru bine-venită. Nu doar pentru că se simţea puţin cam îmbujorată, dar îşi dădea seama că, dacă avea să se sărute cu Malcolm, atunci ar fi fost mai bine ca asta să se întâmple afară, unde erau mai puţini ochi curioşi.

– Sigur că da, haide să ieşim.

Lui Malcolm îi apăru din nou rânjetul acela pe faţă. O privi în timp ce îşi termina de băut punciul, după care luă cele două pahare şi le puse deoparte. Îi puse o mână pe spate, destul de jos, şi o conduse afară. Sadie simţi mai multe priviri aţintite asupra ei. O judecau din nou, dar, asemenea lui Ruth, mereu se găseau oameni care s-o judece. Aşa stăteau lucrurile la Bluestone. Nu conta cât de elegantă era rochia de pe ea, mereu avea să fie Sadie Thompson.

Îl urmă pe Malcolm în întunericul de afară, care era îmblânzit doar de lumina stelelor de pe cer. Luna era doar cât un ciob. Ar fi fost o noapte bună să transporte un lot de rachiu. Îndeajuns de multă lumină ca şoferul să nu aibă nevoie de faruri, dar îndeajuns de întuneric ca să poţi să te ascunzi de oamenii legii.

Malcolm o conduse de-a lungul unui petic de pământ nepavat, până ce ajunseră la un Pontiac coupe elegant, parcat separat de restul maşinilor. Vopseaua se decolorase, iar fata îşi dădu seama că maşina era una mai veche.

– Maşina asta e a ta?

– Da.

Malcolm îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o ţigară, pe care şi-o aprinse scăpărând un chibrit de tocul pantofului. Fumul se ridică, învăluindu-i faţa, iar lui Sadie i se păru că el semăna cu Clark Gable.

Simţi cum o cuprindea o uşoară ameţeală şi se rezemă de decapotabila neagră, strălucitoare, ca să-şi revină. Malcolm stătea lângă ea, privind-o de parcă n-ar mai fi fost şi altcineva pe pământ.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse el.

Sadie îşi prinse obrajii arzători între palme.

– Nimeni nu mi-a mai spus asta.

– Pentru că băieţii din oraş sunt nişte prostovani chiori, zise el.

Fata îşi îndreptă spatele un pic.

– Drăguţ din partea ta să spui asta.

– E adevărat.

Malcolm trase din ţigară, după care aruncă mucul pe jos. Dădu fumul afară şi strivi cu pantoful vârful aprins.

– Aş vrea să te sărut, Sadie.

Muzica şi luminile petrecerii se îndepărtară, parcă, iar ea se simţi de parcă s-ar fi aflat la un milion de kilometri depărtare şi n-ar mai fi existat nimeni pe lume în afară de ea şi de Malcolm.

– De ce vrei să mă săruţi?

Voia ca el să-i spună din nou că era frumoasă.

Malcolm veni în faţa ei şi îi prinse bărbia între degete. Mirosea a tutun şi, vag, a aftershave. Sadie se uită în ochii lui întunecaţi şi-şi umezi buzele. Îşi dori să-i spună că şi ea voia acelaşi lucru.

– Vrei doar un sărut? îl întrebă, în schimb.

– Atâta tot, adeveri el pe un ton calm, uitându-se insistent la buzele ei.

– Iar după asta ne întoarcem la petrecere? îl întrebă ea cu un glas parcă venit din altă lume.

– Da.

Înainte ca Sadie să apuce să-i răspundă, el se aplecă spre ea şi-şi apăsă delicat buzele pe ale ei. O cuprinse un freamăt îmbătător, care îi coborî de la buze până la degetele de la picioare. Acum înţelese de ce îi plăcea lui Ruth să se sărute cu iubitul ei.

– Ţi-a plăcut? o întrebă Malcolm.

Buzele lui erau aproape, iar Sadie îi simţi pe obraz căldura răsuflării.

– Da, îi răspunse ea cu sinceritate.

– Mai vrei o dată?

Tentaţia era mare, dar nu destul de mare încât s-o facă să treacă peste spusele mamei ei, care îi ceruse să nu mai intre în bucluc.

– Ţi-e teamă de ce-ar putea să spună mama ta? Tonul lui Malcolm era blând, de parcă ar fi tachinat un vechi prieten. Pesemne că te crede tot fetiţă.

– Nu sunt fetiţă.

Pe faţa lui apăru un zâmbet larg, care lăsă să i se vadă nişte gropiţe copilăreşti în obraji.

– Ştiu că nu eşti.

Ca să-i dovedească, Sadie îl sărută pe buze. Doar o atingere fugară, cât să n-o mai creadă un copil.

El îi puse o mână pe spate, un pic mai jos de talie, iar de data asta îşi apăsă întregul trup de al ei. Era încordat din cap până-n picioare, iar Sadie simţi că nerăbdarea care îl cuprinsese îi dădea şi ei fiori, unii de încântare şi de nelinişte.

– Aş vrea să-ţi arăt ceva, îi spuse el.

– Ce?

O luă de mână şi o smuci uşor. Sadie opuse rezistenţă la început, dar îi văzu din nou acea căutătură provocatoare, aşa că îl urmă, doar ca să-i demonstreze că era cu adevărat femeie. Malcolm deschise portiera din spatele maşinii şi-i făcu un semn din cap lui Sadie, îndemnând-o să intre. Atunci când ea şovăi, el o împinse uşor.

– Eşti atât de frumoasă, îi spuse.

Fata se aplecă în faţă şi se aşeză pe bancheta tapiţată cu piele fină. Era mai confortabilă decât cea din camioneta ei, dar nu la fel de fină ca scaunele acoperite cu piele din Pontiacul familiei Carter. Sadie se trase spre celălalt capăt, în timp ce Malcolm se urcă şi el, iar apoi închise uşa.

Înăuntrul maşinii, silueta lui de înălţime medie părea să fi fost cu mult mai mare. Îi puse lui Sadie o mână pe coapsă. Ea îl împinse.

– Vrei să te sărut din nou? o întrebă Malcolm.

– Nu.

Dar spusa ei nu era adevărată. Îi plăcuse sărutul. Doar că în maşină se simţea ca prinsă într-o capcană, ceea ce îi dădea o stare de agitaţie.

– Eu cred că vrei să te sărut, Sadie Thompson.

Fără să mai aştepte răspunsul de data asta, el se aplecă în faţă şi îi lipi spatele de banchetă. O sărută pe buze şi-şi vârî limba în gura ei.

De data asta lui Sadie începu să-i vâjâie capul, iar ea ştiu cu siguranţă că un astfel de sărut era mai mult decât se învoiseră. Încercă să se ridice, dar greutatea lui îi ţinea spatele lipit de banchetă.

Mâna lui Malcolm îi coborî pe coapsă, până la tivul rochiei. Mişcarea fusese atât de iute, încât degetele lui îi ajunseseră lui Sadie la jumătatea coapsei înainte ca ea să apuce să protesteze.

– Nu-mi place asta, reuşi să spună în cele din urmă, înfigându-şi mâinile în pieptul lui şi împingând din toate puterile.

– Bineînţeles că îţi place. Altfel n-ai fi venit aici, îi spuse el.

– Vreau să merg înapoi la dans.

– O să te duc înapoi peste câteva minute. Nu-ţi place să stai aici?

Degetele lui i se strecurară sub fustă şi începură să-i pipăie lenjeria. Sadie încercă să-i dea mâna la o parte.

– Opreşte-te! Nu-mi place!

– Asta, pentru că n-ai încercat niciodată.

Malcolm se ridică puţin, îşi duse o mână la nasturele din mijlocul prohabului, iar apoi se culcă din nou peste Sadie.

Ea simţi că i se învârtea capul. Muzica de afară i se părea atât de îndepărtată, încât se gândi că poate se oprise.

– Nu vreau să mai încerc şi altceva!

El îi acoperi gura cu a lui.

– Mi-ai cerut să te sărut şi chiar asta fac.

Ceea ce se petrecu în următoarele minute îi şocă lui Sadie atât trupul, cât şi sufletul. Malcolm îi smulse lenjeria şi îi dezveli cea mai intimă parte a trupului. Ea nu mai simţea nici un fel de dorinţă, singurul sentiment pe care îl mai avea era ruşinea.

– Nu vreau asta!

Se zbătu ca să se împotrivească, iar fusta i se răsuci deasupra taliei până când văzu cum picioarele dezgolite îi străluceau în lumina lunii.

Malcolm îi împinse piciorul stâng într-o parte, şi, pentru o fracţiune de secundă, ea îi zări părţile intime. Atunci când se împinse înăuntrul ei cu o izbitură puternică, Sadie scoase un ţipăt. Simţi o durere ascuţită în tot trupul, iar lacrimile îi inundară ochii şi-i curseră pe obraji.

El se mişcă înăuntrul ei, înainte şi înapoi, sfâşiindu-i viscerele. Ritmul crescu, iar fata, neputând să facă nimic ca să-l oprească, se retrase în ea însăşi şi încercă să se convingă că n-avea să moară. În cele din urmă, trupul lui înţepeni. Malcolm se prăbuşi deasupra lui Sadie.

Cu ochii încremeniţi, ea privea la stele pe fereastra maşinii, peste umerii lui. Nu ştia din ce motiv, dar acum arătau diferit cu toatele. Înainte i se păruseră frumoase, dar acum strălucirea lor o înfuria.

– Sunt gata pentru un alt dans, îi spuse el în timp ce se ridica şi se încheia la pantaloni.

Sadie se căzni să ajungă din nou să stea în capul oaselor şi-şi trase rochia în jos.

– Ce-ai zis? îl întrebă ea, şocată.

– E abia ora nouă. Seara abia a început. Să mergem să dansăm.

Malcolm deschise portiera maşinii şi sări afară. Îşi aprinse o ţigară.

– Ar fi bine să ne grăbim, o sfătui el. Cu cât stăm mai mult, cu atât o să ai mai multe întrebări la care să trebuiască să răspunzi mai târziu.

Sadie se trase de pe banchetă şi se ridică în picioare, împleticindu-se şi simţind cum durerea o sfâşia pe dinăuntru. Reuşi să-şi regăsească graiul, dar i se păru că suna îndepărtat şi străin.

– O să-i spun doamnei Olivia!

Malcolm rânji şi-şi îndreptă cravata.

– N-o să spui nimănui. Nimeni n-o să-ţi dea crezare. Iar dacă o să se găsească cineva care să creadă că m-am culcat cu tine, o mulţime de martori o să-i povestească şerifului despre rochia verde pe care o purtai. Toate fetele care se îmbracă aşa doresc atenţia bărbaţilor.

– Eu nu doream asta! ţipă ea.

– Şştt! Bineînţeles că asta doreai. Altfel, nu te-ai fi urcat în maşină. În locul tău, aş avea grijă să nu-mi scape o vorbă. Lumea o să creadă că eşti o curvă, iar tu ai deja probleme cu Edward. Familia Carter o să te alunge din oraş fără să se gândească de două ori.

Uitându-se la faţa lui încrezută, Sadie fierbea de indignare.

– E vina ta!

– Nu, draga mea. Lucruri de genul ăsta li se întâmplă copiilor-problemă.

Capitolul 18

LIBBY

Duminică, 14 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Aşadar, cum a primit Libby vestea că Elaine Carter Grant era mama ei biologică?

Ieşi pe uşa din spate, îndreptându-se către magazie, acolo unde îşi lăsase recent descoperitul echipament fotografic. Alungându-şi din minte gândurile care o îndemnau să dea buzna pe proprietatea Woodmont, smulse toate husele care încă mai acopereau instrumentele şi le aruncă la coşul de gunoi. Pânzele acelea nu-şi făcuseră cu adevărat treaba, aşa că Libby se înarmă cu o cârpă şi începu să şteargă aparatul negru, cu burduf, sprijinit pe un trepied. Apoi scoase aparatul de sticlă pentru developat şi îl fixă la capătul unui banc de lucru destul de neîncăpător, pe care îl construise împreună cu taică-său pe când ea avea cincisprezece ani. Însă nici unul dintre ei nu se pricepea la tâmplărie, aşa că bancul ieşise puţin asimetric, având nevoie de o proptea sub piciorul drept din spate.

Testând placa de deasupra ca să vadă dacă era îndeajuns de solidă, Libby fu mulţumită că nu se clătina. Tatăl ei făcuse eforturi incredibile ca să nu-i lase vreo problemă pe cap, însă neglijase un singur lucru... identitatea mamei ei biologice.

– Nu e mare scofală, tată, nu-i aşa? Doar un nenorocit de detaliu minor.

În lipsa substanţelor chimice pentru developat, cel mai bun lucru pe care putea să-l facă acum era să şteargă aparatul de mărit pe care îl folosise ca să developeze filme de treizeci şi cinci de milimetri. Îşi aduse din nou aminte că n-avea substanţe ca să developeze negativele şi hârtia, dar rezolvă cu uşurinţă problema după câteva comenzi online.

– O, Doamne, tată, murmură ea în timp ce aşează pe masa de lucru o cutie cu aparate de fotografiat vechi. Pe când erai bolnav, ai fi putut să-mi spui toate lucrurile astea.

Praful care o învăluia îi provocase un acces de tuse, aşa că trebui să facă eforturi ca să nu scape din mâini cutia cu vechile aparate de fotografiat.

– Mi-ar fi fost mai de folos ca, în loc să vorbim atât de mult despre valva care opreşte alimentarea cu apă în casă, să purtăm mai degrabă o discuţie despre ereditate.

Libby făcu iute socotelile şi-şi dădu seama că Elaine ar fi avut în jur de douăzeci şi doi de ani atunci când o născuse. Fusese tânără, dar nu chiar o mamă adolescentă. Iar familia ei nu era nici pe departe săracă.

– Şi ce naiba făcea Elaine la New Jersey? strigă Libby în încăperea goală.

Oare Elaine făcea sex cu tatăl ei biologic, mergea la cursuri de vară sau se ascundea în vreun centru pentru mame necăsătorite? Cea din urmă presupunere ar fi fost adevărată dacă Libby s-ar fi născut în anii ’60 sau chiar în anii ’70. Dar în 1989, o sarcină în afara căsătoriei nu mai era aşa o problemă, nu?

Era clar că străbunica ei, Olivia, ştiuse despre ea. Dar străbunicul ei? Să fi fost el vreun moralist jalnic, care îi scotea ochii pentru deciziile pe care le luase în trecut? De asta ajunsese toată acea poveste un secret atât de bine păstrat? Libby îşi trecu o mână peste ceafă. Nu îi era uşor să afle că nu fusese dorită de o familie care avea mijloacele materiale ca s-o crească.

Şi ce se întâmplase, oare, cu tatăl ei biologic? El ce rol avusese în toată acea schemă? Sau fusese doar un ins care nu contase din nici un punct de vedere?

Telefonul mobil sună la unu şi jumătate noaptea. Libby îl pescui din buzunarul de la spate.

– Sierra!

– De ce sunt aprinse luminile în magazie? o întrebă Sierra, căscând. Mama se teme că ai putea să faci ceva periculos.

Libby trase aer adânc în piept.

– Îmi aranjam echipamentul pentru fotografiat.

– Din nou? De ce la ora asta târzie din noapte?

– Nu m-ai bătut tu la cap, luni în şir, să mă apuc de treabă? o întrebă Libby.

– Nu în mijlocul nopţii, draga mea. S-a întâmplat ceva la Woodmont?

Libby îşi roti capul dintr-o parte în cealaltă.

– Nu s-a întâmplat nimic la Woodmont. Fiica lui Elaine s-a purtat cam nepoliticos, dar n-a fost mare lucru.

– Ce a spus?

După ce citise scrisoarea Oliviei, Libby înţelegea de ce se purtase astfel Lofton în timpul cinei. Libby bănuia că Lofton, sora ei mai mică, ştia despre adopţie. (O, Doamne, chiar reuşise să rostească toate cuvintele acelea unul după altul?) Apărea o nouă întrebare: Cine mai ştia? Ted? Dar Colton sau Margaret?

Libby alungă gândurile acelea sâcâitoare. Erau prea multe informaţii pe care trebuia să le cuprindă cu mintea.

– Am găsit actul de proprietate al tatei asupra casei, îi spuse ea Sierrei.

Era laşă, nu putea să se destăinuie. Pur şi simplu, nu era pregătită să vorbească despre aşa ceva. Avusese nevoie de luni bune ca să poată să se confeseze despre sarcinile ei pierdute. Iar acum, deşi faptul că-şi găsise mama biologică îi dăduse o altfel de lovitură năucitoare, durerea era atât de mare încât nu putea să-şi exprime sentimentele, încă.

– Stabileşte o întâlnire cu banca, o îndemnă ea pe Sierra. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Eşti sigură? E vorba să pui casa tatălui tău drept garanţie.

Libby luă din cutie un aparat de fotografiat Brownie. Era mic şi compact. Nu reuşise niciodată să facă rost de film cu care să-l testeze. Lăsând echipamentul deoparte, închise lumina şi trase uşa de la magazie după ea.

– Acum casa e mea, Sierra. Şi ai dreptate. Nu pot s-o las să se pună praful pe ea, pur şi simplu.

– Da, dar nu asta voiam să spun.

– Ştiu. Şi mă bucur că pot s-o folosesc într-un scop nobil. Stabileşte întâlnirea aceea. Cu cât îţi începi mai repede afacerea, cu atât mai bine.

– Vrei să vin până la tine? Ai o voce cam ciudată.

Libby începu să meargă către casă. Era căminul în care copilărise, iar acum se întreba dacă nu cumva totul fusese o minciună.

– Ce ştii despre Elaine Grant? o întrebă ea pe Sierra.

– Ce-ţi veni cu ea? Ia stai un pic. De fapt, s-a întâmplat ceva în timpul cinei, nu-i aşa?

– Nu s-a întâmplat nimic. Cina a mers strună. Sunt doar curioasă în privinţa lui Elaine.

Sierra oftă, dându-şi seama că nu era momentul potrivit să-şi hărţuiască prietena cu întrebări suplimentare.

– Ştiu că, după ce a absolvit colegiul, s-a mutat din oraş. După ce i-a murit bunicul, a moştenit proprietatea, dar n-a început să vină des în vizită decât după moartea bunicii. Mama mea a crezut mereu că, probabil, ea şi bunică-sa se certaseră.

– Din ce motiv? o întrebă Libby.

– Mama nu ştia mare lucru despre treburile familiei Carter. Iar tot ceea ce ştiu eu e că pe Elaine n-a interesat-o deloc Woodmont până în urmă cu un an sau doi.

– De ce s-a întors?

– Poate că a devenit mai înţeleaptă odată cu vârsta, iar vechile răni s-au vindecat. Ce păcat că tatăl tău nu mai e printre noi! Am impresia că el şi Elaine erau prieteni.

Libby urcă scările din spate, care duceau la bucătărie.

– Ce te face să spui asta?

– Cândva, am luat masa împreună cu mama la hotelul Roanoke. Mama adoră pâinea lor prăjită în stil franţuzesc şi cocktailul Mimosa. În orice caz, i-am văzut pe Elaine şi pe tatăl tău la o masă. După cum o ştii pe mama, a ţinut să meargă să-i salute, iar eu m-am ţinut după ea.

– Şi?

– Amândoi păreau puţin cam încordaţi.

– Încordaţi? Cum adică?

– De parcă ar fi avut o discuţie serioasă. Nici unul nu părea în largul lui şi nu s-au bucurat prea tare să dea ochii cu cineva din Bluestone, spuse Sierra.

– Nu mi-ai povestit niciodată asta.

– Cred că întâlnirea aceea mi s-a şters din minte, pur şi simplu. Nu părea foarte importantă. La urma urmei, restaurantul ăla era un loc public. Iar ei ne-au spus că se pregăteau să organizeze o strângere de fonduri pentru Secţia de oncologie pediatrică de la UVA. Asta nu s-a întâmplat niciodată şi, la scurt timp după aceea, tatăl tău a murit.

Pretextul cu strângerea de fonduri nu era deloc convingător. Probabil că, de fapt, vorbiseră despre ea, despre Libby.

– Ei bine, spre deosebire de strângerea de fonduri, întâlnirea ta de la bancă o să aibă loc, iar după aceea o să primeşti împrumutul, spuse Libby.

– Ai de gând să faci noapte albă? o întrebă Sierra.

– Aşa cred.

– Eşti sigură că nu vrei să vin la tine?

– Sierra, câteodată durerea mă copleşeşte şi nu mă lasă să dorm. Înţelegi ce spun?

– Da, înţeleg. Ai intrat iar pe pagina de Instagram a lui Jeremy?

– M-ai prins, minţi ea.

– Trebuie să-i dai *unfollow*, Libby.

– Ştiu, şi aşa o să şi fac.

– Nu trebuie să mai priveşti înapoi.

Dintr-odată, Libby izbucni într-un râs forţat.

– Crezi că eu nu ştiu asta? Dar ce să fac dacă trecutul nu vrea să mă lase în pace? Mă tot atacă pe la spate.

– Ai vrea să-ţi fac nişte fursecuri? se oferi Sierra.

– Nu, pentru că apoi aş fi tristă, nedormită şi grasă.

– Cum să poţi să fii tristă după ce mănânci fursecuri? se minună Sierra.

Libby râse.

– Îţi mulţumesc pentru ofertă. Sunt de-a dreptul recunoscătoare. Doar că e una dintre nopţile alea. Ştii şi tu cum e atunci când crezi că ai epuizat o anume emoţie, după care te trezeşti că te copleşeşte din nou.

– Aici îţi dau dreptate.

– Crede-mă că sunt bine.

– Poţi să dormi la noi, pe canapea. Mama îmi spunea de dimineaţă că deja îţi duce dorul.

– Mulţumesc. Dar e timpul să avansez către faza la care să dorm într-un pat de adult.

– Ai putea să-ţi cumperi un pat nou, unul ca lumea. Ca un fel de *feng shui* al opulenţei.

– Trebuie să te las acum, Sierra.

– Vino să iei micul dejun cu mama şi cu mine, adăugă Sierra repede. Pun pariu că ştie mai multe despre Elaine.

Libby nu reuşi să reziste tentaţiei.

– La ce oră?

– Pentru că am impresia că o să stai trează toată noaptea, cum ţi se pare ora şapte?

– O să vin negreşit.

Noaptea albă luă sfârşit pe la ora trei, atunci când Libby – care obosise, în cele din urmă, să cureţe, să lustruiască şi să-şi mai facă griji – se retrase pe canapeaua din sufragerie. Se întinse, sperând că n-avea să rămână până la răsăritul soarelui cu ochii pironiţi în tavanul cu model asemănător unor floricele de porumb, în timp ce cofeina, amintirile şi nedumeririle se dezlănţuiau în corpul ei. Din fericire, nu mai ştiu nimic de ea până când o treziră lumina soarelui care răsărea şi sunetul de apel al telefonului.

Îşi drese glasul şi-şi puse telefonul la ureche.

– Sierra, cât e ceasul?

– Şapte şi un sfert.

Libby se ridică în capul oaselor, iar apoi îşi balansă picioarele pe marginea canapelei. Capul îi bubuia şi gura îi era uscată.

– Vin acum.

– Se pare că ai reuşit să dormi.

– Nu răspund la nici o întrebare înainte să beau cafea.

– Am înţeles.

Libby se ridică în picioare, îşi dădu jos elasticul care îi prindea coada, îşi trecu degetele prin păr, iar apoi şi-l strânse din nou. Făcu o oprire scurtă în baie, după care se repezi afară pe uşa din spate. Trecu în curtea Sierrei prin mica deschizătură din gard, aşa cum făcuse de milioane de ori în copilărie.

Urcă treptele din spate şi intră în bucătărie de parcă ar fi fost tot în anul 2000, însă fără să mai aibă aparatul dentar şi pijamaua în carouri. Aroma de bacon şi de cafea îi aminti că viaţa era frumoasă şi că, până la urmă,

problemele din ultimul timp aveau să se rezolve într-un fel sau altul.

Doamna Mancuso stătea în dreptul unei mici plite, rotind o lingură de lemn prin tigaia de fontă, care era plină cu jumări de ouă. Era cu câţiva centimetri mai scundă decât Sierra, iar părul, odinioară negru, acum îi era cărunt. Dar atât ea, cât şi fiica ei aveau pometi înalţi, buze pline şi privire expresivă. Doamna Mancuso purta blugi, o bluză bleu în stil rustic şi o pereche de papuci Birkenstocks.

– ’Neaţa, doamnă M, o salută Libby, după care o sărută pe obraz şi se întinse ca să-şi ia o cană pentru cafea. Vă mulţumesc din nou că m-aţi salvat.

– Întotdeauna, draga mea. Ia o ceaşcă şi aşază-te. Vreau ca voi, fetele, să fiţi bine hrănite. Voi două n-aveţi niciodată stare.

Libby îşi turnă cafea, luă câteva înghiţituri şi, în timp ce se aşeza la masa din bucătărie, începu să se simtă din nou omeneşte.

– Unde e Sierra?

– Dacă reuşeşte să termine odată duşul ăla şi să nu se mai frământe în legătură cu ce o să îmbrace, o să-şi facă şi ea apariţia, spuse doamna Mancuso încruntându-se.

În chip ciudat, Libby fu bucuroasă că obsesia pentru modă a Sierrei rămăsese aceeaşi. Nu mai suporta să audă despre alte schimbări.

– Sierra mi-a spus că ai întrebat despre Elaine Grant, îi spuse doamna Mancuso.

– Da.

Comunicarea în exces dintre Sierra şi mama ei o uimise întotdeauna pe Libby, deşi nu era ceva surprinzător.

– Eu şi Elaine am fost colege la şcoala elementară, după care bunica ei, Olivia, a trimis-o la internat. De fapt, la acelaşi internat la care ai mers şi tu.

– E mică lumea. Elaine a fost crescută de bunicii ei? întrebă Libby.

– Da. Pe când era în clasa a treia, mama şi tatăl i-au murit într-un groaznic accident de maşină. Domnul şi doamna Carter au luat-o la ei fără să mai stea pe gânduri. Elaine părea să se fi împăcat, în cele din urmă, cu tragedia, dar ştii şi tu cum se întâmplă. Nimic nu mai e ca înainte.

– Foarte adevărat, spuse Libby, învârtind cana de cafea între palme. Aţi văzut-o des după ce s-a dus la internat?

– Bineînţeles. Verile – atunci când nu lucra la cabinetul medical al bunicului ei. Răspundea la telefoane şi îndosaria. Bunicul ei spera că avea să devină şi ea medic.

– În schimb, s-a făcut avocată.

– O avocată de mare succes. Şi aş vrea să cred că domnul Carter ar fi fost foarte mândru de o asemenea realizare. El şi soţia lui au pus-o mereu pe Elaine în centrul universului lor.

– Elaine mi-a povestit că Olivia a pierdut mai multe sarcini.

– Asta trebuie să se fi întâmplat cu mult timp înainte s-o cunosc eu. Elaine mi-a spus odată că bunica ei credea că familia lor ar fi fost blestemată. Doamna Carter era mereu îmbrăcată impecabil şi avea întotdeauna un zâmbet larg pe faţă. Dar după ce Elaine a plecat la facultate, cred că şi-a pierdut scopul în viaţă.

– La ce universitate a învăţat Elaine?

– La Princeton.

– În New Jersey.

– Da.

– După moartea doamnei Carter, chiar n-a mai rămas nimeni care să locuiască efectiv la Woodmont?

– Doar administratorul şi soţia lui, dar, în rest, nici o altă fiinţă nu mai trăia acolo.

– Iar acum Elaine s-a întors, spuse Libby.

– Ştii că e bolnavă, nu? o întrebă doamna Mancuso.

– Am aflat.

Libby lăsă cuvintele suspendate în aer, sperând ca doamna Mancuso să completeze informaţiile care lipseau.

– Cancer la sân. Chirurgii cred că au dat afară totul, dar au recomandat şi chimioterapie, pentru mai multă siguranţă.

– Şi fiica lui Elaine? Care e treaba cu ea?

– O cunosc foarte puţin pe Lofton. N-a crescut prin locurile astea.

– Am cunoscut-o ieri. Îşi iubeşte, cu siguranţă, mama.

Motivul de bază al iritării pe care Lofton o simţea faţă de Libby trebuie să fi fost teama. Libby era o entitate necunoscută şi era logic ca Lofton să fie foarte protectoare cu mama ei bolnavă şi, ca atare, vulnerabilă.

– Elaine a avut vreun iubit în vremea studenţiei? întrebă Libby.

– În primul ei an de facultate, s-a văzut cu Scott Waters. Dar după ce el s-a transferat la o şcoală din vest, relaţia lor s-a sfârşit.

– În ce an se întâmpla asta?

– Cam prin 1987, cred.

Dacă nu cumva Scott se întorsese şi luase din nou legătura cu Elaine în perioada în care fusese concepută Libby, atunci nu el era tatăl ei. Iar Elaine povestise că îl cunoscuse pe Ted abia pe când avea douăzeci şi trei de ani, adică după ce o născuse pe Libby.

– Ce e cu toate întrebările astea despre Elaine? vru să ştie doamna Mancuso.

– Sunt doar curioasă. M-a invitat aseară la cină şi nu reuşesc să-mi dau seama de ce.

– Te-ai gândit s-o întrebi? Mereu am fost de părere că abordarea directă e cea mai bună strategie.

Libby o sună pe Elaine ştiind că orice amânare ar fi făcut-o să se simtă ca şi cum şi-ar fi dezlipit foarte lent bandajul de pe o rană. Cel mai bine era s-o facă, pur şi simplu.

Formă numărul de mai multe ori, dar de fiecare dată lăsă telefonul deoparte şi găsi un pretext să amâne: se uită la buletinele de ştiri de la televizor, puse rufele la spălat, prelucră fotografiile de la nunta de sâmbătă.

Sierra o sună la ora zece ca să-i spună că peste două zile aveau programată întâlnirea cu ofiţerul de credite de la bancă, iar asta îi dădu lui Libby o altă temă de gândire vreme de vreo jumătate de oră.

În cele din urmă, la prânz, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse, Libby epuiză toate pretextele de amânare.

Formă numărul lui Elaine şi apăsă pe butonul de apel. În timp ce număra fiecare fragment al sunetului de apel, inima îi bătea cât pe ce să-i sară din piept. După patru astfel de fragmente, se auzi înregistrarea mesageriei vocale:

Sunt Elaine Grant. Nu pot să răspund în acest moment, dar, dacă îmi lăsaţi numărul de telefon, revin prompt cu un apel.

Libby îşi îndreptă spatele, simţind durerea acelei tensiuni care nu voia cu nici un preţ să înceteze. De-a lungul vieţii, ea îşi exersase de nenumărate ori răspunsul la următorul scenariu:

„Mama mea biologică mă ignoră“. „Mama mea biologică reneagă trecutul nostru comun“. „Mama mea biologică mă respinge.“

De câte ori nu îşi repetase Libby în gând astfel de scenarii? Acum, când trebuia să-i lase un mesaj adevăratei ei mame, se întreba ce ton ar fi trebuit să folosească astfel

încât acesta să fie potrivit cu vorbele exersate de atâtea ori. Un ton furios, unul vesel sau unul nepăsător?

– Sunt Libby McKenzie, spuse ea cu o voce care suna aspru şi pe care nici nu ştia unde anume s-o încadreze din punct de vedere al tonalităţii. Elaine, aştept un telefon de la tine cât mai curând cu putinţă. Îţi mulţumesc.

Închise. Îşi petrecu următoarele minute privind ţintă la ecran, sperând şi temându-se că avea să se audă sunetul de apel. Însă telefonul rămase tăcut.

Capitolul 19

ELAINE

Luni, 15 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Elaine se privi în oglinda din baie. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar mâinile îi tremurau uşor. Timp de treizeci şi unu de ani, visase să poată să petreacă o zi alături de fiica ei. Îşi repetase iarăşi şi iarăşi în gând ce ar fi putut să-i spună, dar tot nu găsise cele mai potrivite cuvinte.

Atunci când numele lui Libby îi apăruse pe ecranul telefonului, intrase în panică şi nu răspunsese. Cina din seara trecută nu fusese atât de paşnică pe cât îşi închipuise ea că avea să fie. Lofton făcuse mutre şi, oricât de mult îşi dorise ea, ca mamă, s-o certe de dimineaţă,

înainte să plece, nu fusese în stare. Lofton era o tânără deşteaptă şi se pricepea foarte bine să vadă ceea ce altora le scăpa. Elaine îşi dăduse seama că, din momentul în care Lofton o analizase cu atenţie pe Libby, recunoscuse legătura de rudenie dintre ele.

Cea mai mare parte a vieţii ei, Elaine şi-o închipuise pe Libby ca pe o fetiţă. Familia McKenzie îi trimisese fotografii de la fiecare dintre aniversările lui Libby. Ori de câte ori voia să se binedispună, Elaine se uita mereu la cea de când copila împlinise un an. Libby rânjea la aparatul de fotografiat cu feţişoara acoperită de tort, lăsând să i se vadă cei trei dinţi din faţă. La doi ani stătea pe o pajişte verde, alături de un pui de labrador. La şase ani zâmbea, dezvelindu-şi strungăreaţa.

Elaine aştepta cu nerăbdare să primească fotografiile şi petrecea ore întregi contemplând faţa lui Libby şi căutând urme ale propriilor trăsături. Oare de la cine moştenise nasul acela? Oare ochii ei şi cei ai lui Libby aveau aceeaşi nuanţă de verde? Comparaţiile erau nesfârşite.

Fotografiile fetiţei cu zâmbetul până la urechi îi confirmaseră lui Elaine că hotărârea pe care o luase în privinţa copilului fusese una bună. În acelaşi timp, îi provocau o durere care nu se vindecase niciodată, nici măcar după ce o născuse pe Lofton. Era mama a doi copii, iar faptul că prima ei născută nu se afla alături de ea, era o rană care n-avea să se închidă niciodată pe deplin.

– Acum Libby e aici, şopti ea. Asta e tot ce contează.

Îşi dorise să reuşească să construiască o punte către fiica ei. Dar specialiştii o avertizaseră că trebuia să facă lucrul ăsta treptat. Era vorba despre un proces care nu trebuia grăbit.

Iar apoi mai era şi Lofton. Fiica ei cea mică fusese neobişnuit de ostilă cu o seară în urmă, de parcă

înţelesese perfect cu cine făcuse cunoştinţă, deşi Elaine îşi păzise cu grijă secretul.

Îi sună telefonul, iar ea citi numele apărut pe ecran şi zâmbi.

– Ted, ai ajuns cu bine la Washington?

– N-am prins aglomeraţie şi sunt deja la birou. Îţi cer din nou iertare că a trebuit să plec.

– Mi-a părut bine că ai venit până aici.

– Cum te simţi? Ieri a fost o zi importantă.

Soţul ei ştiuse de Libby de la cea de-a treia lor întâlnire. Elaine ajunsese să fie sigură că îl iubea, dar avea nevoie ca el să îi accepte copilul. Fără pic de şovăială, Ted zâmbise atunci când ea îi arătase cele trei poze aniversare pe care le primise de la familia McKenzie.

– Mă simt foarte bine, îi spuse ea acum lui Ted. M-am bucurat foarte mult s-o văd din nou pe Libby.

„Are nasul tău!“ – iată care fusese replica lui Ted după ce ea îi arătase preţioasa colecţie de fotografii cu Libby. Sinceritatea cuvintelor lui o făcuse să-l iubească şi mai mult, iar în momentul acela ştiuse că avea să se mărite cu el.

– Ce păţise Lofton aseară? o întrebă Ted. Nu-i stă în fire să se poarte nepoliticos.

– De parcă ar fi ştiut adevărul.

– Cum?

– Nu e doar deşteaptă, ci are şi intuiţie bună, Ted, spuse Elaine. Te-a luat la întrebări despre Libby?

– Nu, dar bănuieşte ea ceva. Ăsta-i stilul lui Lofton: dă de înţeles că ştie mai mult decât pare, în speranţa că o să te dai singur de gol. Nu mai cad în capcana asta de când era în clasa a şaptea.

Elaine zâmbi, amintindu-şi de pistruii pe care Lofton îi căpătase la rădăcina nasului pe vremea aceea.

– Eşti îngrijorată că o să trebuiască să-i spui adevărul lui Lofton? o întrebă Ted.

– La un moment dat, o să trebuiască să-i spun. Adevăruri de genul ăsta rareori rămân ascunse pentru totdeauna.

Undeva în apropiere se auzi claxonul unei maşini.

– De ce ai vocea asta ciudată? o întrebă el.

Elaine îşi duse o mână la ceafă.

– De dimineaţă, m-a sunat Libby.

– Şi ăsta e un lucru rău?

– După cele întâmplate seara trecută şi după tonul ei din mesajul vocal, cred că e posibil să ştie.

– Cum aşa?

– Anul trecut, în noiembrie, i-am dat tatălui ei scrisoarea Oliviei. S-ar putea ca Libby s-o fi găsit.

Între cei doi se aşternu liniştea, iar Elaine ştiu că Ted se abţinea să-şi spună părerea despre doctorul McKenzie. Lui nu îi plăcuse niciodată că trebuise ca povestea aceea să rămână un secret, dar respectase întotdeauna dorinţa lui Elaine.

– Libby pare o fată de treabă, Elaine.

Fruntea ei se încruntă.

– Da, aşa e. Nu pot să-mi asum meritele, dar sunt mândră.

– De ce nu poţi să-ţi asumi meritele?

– N-am crescut-o eu.

– Dar are ADN-ul tău, iar ADN-ul determină o parte importantă din personalitatea ei.

– Familia McKenzie a crescut-o minunat.

– Cu toate astea, n-ar fi putut s-o crească dacă nu erai tu.

– Ştiu, spuse Elaine ridicându-şi bărbia. Dar nu pot să trec peste regrete.

– Trebuie s-o suni înapoi.

– Şi dacă îi mărturisesc adevărul lui Libby, iar ea o să mă urască după aceea?

– Nu contează asta, contează să faci ceea ce e corect, Elaine.

– A avut nişte ani teribil de grei, cu pierderile de sarcină şi cu divorţul. Dacă dezvăluirile mele o să fie mai mult decât poate ea să îndure?

– Libby are dreptul să ştie.

– Ted, am abandonat-o. Cum ar putea să mă ierte pentru asta?

– N-ai abandonat-o.

Indiferent de câte ori i-ar fi repetat el asta, Elaine tot nu credea.

– Mă simt de parcă aş fi trădat-o.

– Crezi că Elaine cea de douăzeci şi doi de ani ar fi putut s-o crească?

Elaine îşi duse mâna la frunte. Îşi pusese întrebarea asta de atât de multe ori, încât parcă începuse să i se pară că vorbele îşi pierdeau sensul.

– Bunica Olivia nu era de aceeaşi părere.

– Ştii părerea mea despre lipsa de sprijin din partea bunicilor tăi, spuse Ted.

– Erau de modă veche. Pe vremea lor, fetele care rămâneau însărcinate erau marginalizate de societate. Bunica se temea de ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla. În special dacă te gândeai la ce le făcea bunicul meu unor fete ca mine în vremurile acelea.

Atunci când Elaine îi mărturisise bunicii ei că rămăsese însărcinată, Olivia îi povestise totul despre spitalul din Lynchburg, unde lucrase bunicul ei. Apoi îşi trimisese nepoata într-un orăşel din New Jersey. Elaine locuise la o veche prietenă a bunicii ei, una pe care n-o cunoscuse până atunci. Femeia aceea fusese binevoitoare şi o ajutase

în ultimele luni de sarcină. Elaine se simţise nespus de izolată.

Bunica îi explicase foarte clar lui Elaine că avea în faţă un viitor strălucit, care însă nu includea un copil. În acelaşi timp, îi interzisese nepoatei să-i pomenească ceva bunicului ei despre existenţa copilului. Libby avea doar opt zile atunci când Elaine se mutase în apartamentul în care avea să locuiască pe perioada studenţiei la Facultatea de Drept.

Acum Elaine se uită în oglindă, întrebându-se cum avea să reacţioneze Libby la aflarea adevărului. Îşi aducea aminte că, la moartea părinţilor ei, tot universul îi fusese dat pe cap şi se simţise cuprinsă de furie. Avusese nevoie de ani întregi ca să-şi revină cu totul şi ca să poată să-şi vadă mai departe de viaţă. Iar Libby avea şi ea acea flacără în priviri, una pe care Elaine o cunoştea, din păcate, prea bine.

– Trebuie să-i mărturiseşti tot adevărul, îi spuse Ted.

– Aş vrea să ne cunoască puţin mai bine înainte să afle totul. Veştile astea atât de şocante pentru ea ar trebui să-i fie date treptat.

Urmă o pauză lungă.

– Nu lăsa să treacă prea mult timp, Elaine.

– N-o s-o fac.

Elaine simţea cum i se răsucea un nod în stomac şi se întreba cum să găsească vorbele potrivite în asemenea împrejurări.

– Te iubesc, îi spuse Ted.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, cu căldură.

– O să fie bine.

– Sper.

Închise telefonul. Vreme de câteva minute bune, rămase cu ochii pironiţi în oglindă. Ted era un tip optimist din fire, iar ea îl adora pentru asta. Însă uneori viaţa ia o turnură cu

totul diferită faţă de planurile pe care le facem cu atâta grijă.

Capitolul 20

SADIE

Sâmbătă, 3 octombrie 1942
Bluestone, Virginia

Sadie încerca să pretindă că noaptea aceea din urmă cu câteva luni – adică ceea ce se petrecuse în maşina lui Malcolm – nu existase niciodată. În timpul zilei, reuşea destul de uşor, fiindcă era ocupată cu tot felul de treburi, de la cusut de rochii, la cârpit de mâneci descusute. Apoi plivea buruienile din grădină sau făcea conserve. Mereu îşi găsea ceva de lucrat, şi astfel îşi liniştea mintea.

Serile, dădea drumul la radio şi asculta cu atenţie, împreună cu mama ei, ştirile de pe front. La începutul lui septembrie, Johnny plecase din Norfolk, Virginia, pe o navă care transporta soldaţi şi echipamente militare. Traversarea Oceanului Atlantic durase două săptămâni. El le scrisese că, deşi înainte nici nu auzise de răul de mare, acum devenise, cu siguranţă, expert.

Se afla în sudul Angliei şi era încartiruit într-o tabără înţesată de soldaţi. Zicea că fusese norocos să prindă loc într-un cort pe care îl împărţea cu alţi trei oameni. Se

încălzeau pe rând la o sobiţă care le era de foarte mare folos, întrucât vremea în Anglia era de obicei umedă şi răcoroasă.

Johnny lucra la bombardierele grele, reparând stricăciunile provocate de celebrele forţe aeriene de război a nemţilor, *Luftwaffe*, şi de tirurile tunurilor antiaeriene. El număra în fiecare dimineaţă avioanele care decolau cu câte un echipaj de zece oameni la bord şi zburau spre sud. Bombardau ţintele inamice, în special cele de pe teritoriul ocupat al Franţei. Johnny îşi făcuse obiceiul să le numere şi la întoarcere. În cele mai multe cazuri, jumătate dintre avioane nu se mai întorceau.

În ceea ce privea Bluestone, tot mai mulţi băieţi din împrejurimi se înrolaseră şi plecaseră din oraş. Războiul adusese mai mult de muncă, căci băieţii care plecau peste ocean aveau nevoie de uniforme tivite, de talii micşorate la pantaloni sau de grade cusute pe uniforme. De fiecare dată când primea o uniformă la cusut, lui Sadie îi zbura gândul la Johnny.

Fata îi citea mamei ei iar şi iar scrisorile lui Johnny. În timp ce mama asculta cu atenţie, acul ei se oprea din mişcarea ritmică ce străpungea ţesătura în sus şi-n jos. Femeia memora fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost făcut din aur şi nu obosea niciodată să asculte spusele lui Johnny. Tot nu primiseră nici o veste de la Danny, dar nici nu sosise vreo telegramă de la armată prin care să fi fost anunţate că murise sau că era dat dispărut.

Olivia Carter nu încercase să ia legătura cu ele şi, ceea ce era şi mai important, nu primiseră nici o veste de la şerif. Sadie se gândea foarte mult la Olivia şi ştia că aceasta suferea în urma pierderii sarcinii. Fata înţelesese că îi era cu desăvârşire interzis să mai calce vreodată pe la Woodmont, dar spera s-o întâlnească pe Olivia din întâmplare în oraş atunci când mergea acolo după provizii.

Cu gândul la o astfel de întâlnire, opri vechea camionetă în faţa magazinului universal şi se apucă să care înăuntru o lădiţă cu roşii. Erau ultimele din sezon şi cele mai gustoase din recolta acelui an. Roşiile, castraveţii şi dovlecii care se striviseră sau se copseseră prea mult aveau să se transforme curând în conserve.

Trecând prin dreptul unei furgonete, Sadie băgă de seamă că înăuntru se afla o tânără femeie. Chinuindu-se să ţină lădiţa într-o parte, ca să nu strivească o aşchie ce i se înfipsese în palmă, Sadie se uită la femeie. O pereche de ochi verzi şi strălucitori, care dominau chipul mic şi palid, o priviră, la rândul lor. Se opri şi se uită din nou la femeie, dându-şi seama, dintr-odată, că era fata de la spitalul din Lynchburg.

Sadie se apropie mai mult de furgonetă, cu inima începând să-i bată mai puternic. În ultimele luni se gândise destul de mult la fata aceea, întrebându-se dacă reuşise să supravieţuiască lucrurilor care se întâmplau la spital.

Sadie se apropie şi mai mult, iar femeia îşi încrucişă braţele pe piept. Nu schiţă nici un gest, nu coborî geamul maşinii, iar atunci când Sadie se află la doar câţiva metri de ea, femeia îşi plecă privirea. Clătina din cap şi se foia de parcă nişte furnici i s-ar fi târât pe sub piele.

Sadie se opri şi făcu un pas înapoi, sperând ca femeia să-şi dea seama că ea nu dorea să-i facă nici un rău. Dar femeia n-o mai privi.

– Eu sunt Sadie, spuse ea. Pe tine cum te cheamă?

Cu ochii aţintiţi în continuare la podea, femeia nu răspunse.

– Pot să-ţi ofer nişte roşii coapte? Am câteva în plus şi m-aş bucura să le dăruiesc.

Femeia îşi ridică spre ea privirea plină de o tristeţe ce părea la fel de adâncă precum peşterile săpate în stânca

muntelui. Clătină încetişor din cap, după care privi în altă parte.

În cele din urmă, Sadie se întoarse la magazin. Balansând lădiţa pe genunchi, deschise uşa. Păşi înăuntru, iar clopoţeii de la intrare îi sunară deasupra capului. Domnul Sullivan stătea în spatele tejghelei, împachetând o comandă pentru un bărbat înalt şi lat în umeri. Din fericire, Ruth nu se vedea prin apropiere.

Sadie aşează lădiţa pe marginea tejghelei şi se uită de-a lungul ei, în căutarea vreunei reviste mai vechi. Văzu un *Harper's Bazaar* vechi de vreo doi ani, dar asta nu-i ştirbi entuziasmul.

– Face doi dolari, domnule Black, spuse domnul Sullivan.

Clientul scoase din buzunar nişte monede şi o bancnotă boţită, numărând cu atenţie suma. Sadie îl recunoscu: era bărbatul acela de la spital care o târâse pe fată spre intrarea în clădire.

– Domnule Black, numele meu e Sadie. Aceea din maşină e cumva fiica dumneavoastră? îl întrebă Sadie.

Black nu catadicsi să se uite la ea.

– Ce-i cu ea?

– Tocmai am salutat-o. Pare drăguţă.

Nu asta ar fi vrut să spună, dar nu credea că ar fi avut ceva de câştigat dacă îi spunea unui străin că fiica lui părea tristă şi dezorientată.

– Nu te apropia de Sally a mea, spuse omul în timp ce îşi lua cumpărăturile. Ultimul lucru de care are nevoie e să se împrietenească cu cineva ca tine.

Sadie nu-şi dădea seama cum ar fi fost mai bine să se poarte: să-şi vadă de treabă sau să riposteze.

– Nici nu mă cunoaşteţi.

– Îi ştiu pe ăştia ca tine.

Domnul Black se răsuci pe călcâie, aruncându-i o privire lui Sadie. Şovăi o clipă, de parcă şi-ar fi dat seama că o

cunoştea de undeva. Apoi clătină din cap şi ieşi din magazin.

– Încercam să-mi amintesc cam pe unde este casa domnului Black, îi spuse Sadie domnului Sullivan.

– Cam la vreo şaisprezece kilometri depărtare de aici. Nu vine prea des în oraş.

– N-am mai văzut-o pe fiica lui până acum.

Sadie îşi cufundase privirea într-una dintre paginile revistei, ca şi cum ar fi făcut, pur şi simplu, conversaţie.

– Nu cred că am mai văzut-o de când era mică. Era drăguţă, dar cam neroadă.

Oare aşa se explica privirea ciudată din ochii fetei?

– Nu pare mai mare de vârstă decât mine, dar n-am văzut-o niciodată la şcoală.

– N-a mers niciodată la şcoală. N-avea rost, aşa cred.

Sadie era destul de isteaţă ca să-şi dea seama că lucrurile care se întâmplau la spitalul acela nu erau unele bune.

– Mie mi s-a părut destul de isteaţă.

Domnul Sullivan clătină din cap.

– Ai venit aici ca să bârfeşti familia Black sau ca să-mi vinzi roşii?

– Am venit ca să vând roşii.

Domnul Sullivan îşi vârî mâna sub tejghea, scoase un vraf de reviste mai vechi şi i le dădu lui Sadie.

– Astea sunt pentru tine.

– Pentru mine? De unde şi până unde îmi faceţi cadou reviste?

– Sunt de la Olivia Carter. A trecut pe aici acum câteva zile şi mi le-a lăsat ca să ţi le dau.

Sadie îşi trecu mâna peste coperţile revistelor, simţind o adiere a parfumului doamnei Olivia.

– Le-a lăsat pentru mine?

– A spus că altfel le-ar fi aruncat.

– Cum se mai simte? întrebă Sadie.

– Pare destul de bine. A venit împreună cu soţul ei. Îşi face griji pentru ea.

Camioneta veche de afară hurui, trezită la viaţă, şi se puse în mişcare, îndepărtându-se de bordură. Fata dinăuntru se întoarse şi privi pe geam în timp ce se îndepărta.

– O iubeşte, îi spuse Sadie domnului Sullivan.

– Nu prea te-am mai văzut în ultimele săptămâni. Pe unde ai umblat?

Fata îl privi în timp ce îşi aduna revistele.

– Am avut un pic de gripă, iar mama a spus că mai bine să nu vin cu maşina până în oraş. Dar acum sunt din nou pe picioare.

– Arăţi altfel, îi spuse el. Te-ai mai îngrăşat.

– Acum, de când Johnny şi Danny sunt plecaţi, mama mă îndoapă cu tot felul de mâncăruri. Face cei mai buni biscuiţi.

– Cum se descurcă fraţii tăi?

– Destul de bine.

– Alţi şase băieţi din ţinutul nostru s-au înrolat. În curând n-o să mai rămână nici un bărbat, spuse domnul Sullivan, cercetând roşiile cu atenţie.

– Când credeţi că o să se termine totul? îl întrebă ea.

– Am auzit că acum am intrat în luptă şi că nu mai durează mult până să se sfârşească războiul. Dar aşa s-a spus şi data trecută. Toată lumea a crezut că Marele Război avea să se termine înainte de Crăciun.

– Aşa mi-aş dori şi în privinţa celui de acum, dar ştiu că nu-i cu putinţă.

Domnul Sullivan îi socoti un dolar şi cincisprezece cenţi pentru marfă. Fata se uită la lista de cumpărături, ştiind că nu-şi permitea decât făină şi untură. Sperase să-i rămână

ceva mărunţiş pentru zahăr, astfel încât mama ei să-i poată face o prăjitură.

Ieşi din magazin cu provizii proaspete în lădiţă şi cu puţinii bani care îi rămăseseră, puşi deoparte în buzunar. Lăsă pachetul pe scaunul pasagerului şi se urcă la volan. Motorul nu porni de prima dată şi trebui să mai aştepte înainte să-l înduplece să revină din nou la viaţă. Pe când aştepta ca benzina nearsă să iasă din carburator, Pontiacul familiei Carter trecu prin dreptul ei.

Sadie o căută din priviri pe doamna Olivia, dar îl văzu doar pe doctorul Carter. Avea o expresie acră pe chip şi, judecând după direcţia în care se îndrepta, mergea la Charlottesville, ca să facă vizite la domiciliu. Avea să lipsească ore bune sau chiar întreaga zi.

Dacă Sadie ar fi avut un dram de minte, s-ar fi întors acasă şi şi-ar fi văzut de treabă. În schimb, gândul îi zbură la seră şi la doamna Olivia. I se părea cuviincios să-i mulţumească pentru reviste. Fără să stea prea mult pe gânduri, se îndreptă spre Woodmont.

Un sfert de oră mai târziu, se opri în dreptul celor doi stâlpi identici. Înainte să aibă timp să se răzgândească şi să renunţe să meargă mai departe, o porni pe alee. Se îndreptă spre partea laterală a casei, aşa cum făcea de fiecare dată, şi opri maşina în dreptul intrării de la bucătărie. Îşi frecă de pantaloni palmele asudate, iar apoi coborî din camionetă. Urcă treptele din spate şi ciocăni la uşă.

Doamna Fritz îşi îngustă ochii, ca şi cum ar fi crezut că nu vedea bine. Se grăbi spre uşă, uscându-şi mâinile pe şortul alb.

– Bună dimineaţa, doamnă Fritz, spuse Sadie cu toată buna dispoziţie de care putea să dea dovadă. Am venit să-i mulţumesc doamnei Olivia pentru reviste.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar dacă doctorul te găseşte aici, îl cheamă, mai mult ca sigur, pe şerif. Doamna Olivia a dus multă muncă de lămurire ca să-l împiedice să te azvârle la închisoare.

– N-am vrut să fac rău nimănui, spuse Sadie cu glas gâtuit de emoţie. A fost un accident.

Doamna Fritz scoase un oftat şi o trase înăuntru.

– Ştiu că aşa a fost. Doar că doamna Olivia e într-adevăr foarte fragilă atunci când rămâne însărcinată.

– Se simte bine?

– Slavă Domnului că nu mai ia laudanum! Îl mai lua pentru durere, dar o făcea să doarmă toată ziua. M-am bucurat atunci când a renunţat la el. În ultima vreme, îşi petrece mult timp în seră. E acolo chiar acum.

– Aşadar, au sosit toate plantele?

– Au sosit, da. Chiar ea le-a plantat pe cele mai multe dintre ele. Medicul i-a recomandat să nu muncească prea mult, dar ea spune că o ia razna dacă n-are ceva de făcut. Cu cât sera se dezvoltă mai tare, cu atât starea ei de spirit se îmbunătăţeşte.

– Puţină magie.

– Ei bine, nu mă pricep la magie, dar ei pare să-i priască să fie acolo în seră, printre plantele ei.

Doamna Fritz aruncă o privire peste umăr, ca să se încredinţeze că nu mai era nimeni altcineva în încăpere, iar apoi îi spuse lui Sadie:

– Dă cât mai iute o fugă până acolo şi mulţumeşte-i tu însăţi. Ştiu că o să se bucure să audă câteva cuvinte spuse cu căldură. Dacă se ţine de programul lui, domnul Carter n-ar trebui să se întoarcă înainte de cină.

– Vă mulţumesc, doamnă Fritz.

Expresia rece de pe faţa femeii se mai îndulci.

– Du-te odată!

Sadie ieşi repede prin spate şi alergă pe aleea care ducea în jos, către seră. Coti, văzu construcţia, iar răsuflarea i se opri pentru o clipă. Frunzele copacilor deveniseră portocalii, galbene şi maronii. Frunzişul se subţiase, iar cupola de sticlă era acum invadată de şi mai multă lumină. Strălucea asemenea diamantelor din reviste.

Sera se umpluse de ghivece din care se revărsau tot felul de plante. Doamna Olivia cunoştea denumirea fiecăreia, dar Sadie n-avea nici cea mai mică idee. Cele mai multe dintre ele aveau o înfăţişare stranie şi nu semănau nici pe departe cu un pom în care să crească mere sau cu un vrej pe care să crească roşii, iar florile delicate erau colorate în nuanţe de violet strălucitor, galben şi roşu.

Deschise uşa, iar în faţă o izbi o pală de aer umed, cu cel puţin douăzeci de grade mai cald decât cel de afară. Sadie merse printre şirurile de plante, plimbându-şi degetele peste frunzele luxuriante, însă n-o zări nicăieri pe Olivia. În cele din urmă, o văzu într-un colţ îndepărtat al serei. Privea în depărtare, către pădure. Spaţiul acela de sub cupola de sticlă era o altfel de lume, foarte diferită de viaţa obişnuită.

Sadie îşi vârî mâna în buzunar şi scoase cheia camionetei. Fără să se gândească prea mult, îşi scrijeli numele pe peretele de sticlă. Era de puţin timp pe această lume, dar îşi dorea să lase un semn în urma ei, oricare ar fi fost el.

– Sadie!

Sunetul vocii doamnei Olivia o făcu să se întoarcă. Tânăra femeie stătea în spatele ei, îmbrăcată cu o jachetă de lucru maro-deschis peste o rochie bleumarin, iar mâinile ei delicate erau protejate de o pereche de mănuşi pentru grădinărit.

Sadie vârî cheia înapoi în buzunar.

– Doamnă Olivia!

– Mi s-a părut că ţi-am auzit camioneta. Scoate un zgomot uşor de recunoscut.

– Arătaţi foarte bine, îi spuse Sadie.

– Mi-am mai revenit.

– Am venit să vă mulţumesc pentru reviste.

– Chiar mă întrebam când aveai de gând să le iei. Stăteau în magazin de două săptămâni.

– N-am mai fost atât de des în oraş, spuse Sadie, care socotea că n-avea nici un rost să se plângă că nu se simţise bine. O să am ce să citesc câteva săptămâni de acum încolo.

– Bun.

Fata trase de un nasture maroniu, care îi atârna de manşeta hainei.

– Îmi pare foarte rău pentru copil. N-ar fi trebuit să vă las să conduceţi...

Lacrimile îi sugrumară glasul şi nu mai reuşi să termine fraza.

– N-a fost vina ta.

– N-am spus nimănui că dumneavoastră aţi fost la volan.

– Ştiu şi îţi mulţumesc. Ar fi trebuit să lămuresc situaţia cu soţul meu, dar era copleşit de durere din pricina sarcinii pierdute. Am reuşit să-l conving să te lase în pace.

– Vă sunt recunoscătoare.

Doamna Olivia o privi preţ de o clipă, după care îi spuse:

– Arăţi schimbată.

– Domnul Sullivan mi-a spus că m-am îngrăşat. Şi nici nu-i de mirare, după toţi biscuiţii şi toate sosurile pe care le-am mâncat. Nu reuşesc să mă mai satur de ele.

Doamna Olivia îi aruncă o privire încruntată.

– Ai fost la bal îmbrăcată în rochia cea verde?

Sadie se îndreptă de spate. Dăduse foc rochiei într-un butoi de lângă hambar.

– Vă mulţumesc din nou pentru ea.

Doamna Olivia închise ochii pentru o secundă, oftând.

– Ai cunoscut un bărbat la dans, Sadie?

– Nici unul care să merite să fie pomenit, iar dacă am cunoscut vreunul, nu-mi mai aduc aminte.

– Dar ai cunoscut totuşi un bărbat.

– De ce îmi puneţi toate întrebările astea? se miră Sadie. Am venit doar ca să-mi cer iertare şi ca să vă mulţumesc.

În clipa următoare, doamna Olivia se apropie de Sadie şi întinse o mână către pântecul fetei. Imediat ce i-l atinse cu degetele, ea se trase în spate.

Iute ca gândul, Sadie făcu şi ea un pas înapoi, încercând să se înfăşoare mai bine în haină.

– De ce aţi făcut asta?

– Îţi dai seama de ceea ce ţi se întâmplă?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Sadie, eşti însărcinată.

Capitolul 21

LIBBY

Luni, 15 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Libby trase maşina în faţa vilei Woodmont şi opri motorul. După ce bâzâitul aerului condiţionat încetă, soarele încălzi

imediat interiorul. Pentru moment, căldura îi dădu o senzaţie plăcută, dar imediat ce dispăru orice urmă de răcoare, îşi simţi pielea încinsă de dogoarea din ce în ce mai puternică. De afară, auzi hurducăitul unei camionete şi semnalele sonore ale unui alt vehicul, unul de mari dimensiuni, care dădea cu spatele. Lucrările la seră continuau. Însă dacă într-o zi ca toate celelalte ea ar fi mers să fotografieze sera, astăzi avea alte planuri.

Apăsă pe butonul soneriei, după care făcu un pas în spate, pregătită să-i vadă în pragul uşii pe Ted sau pe Lofton şi să le audă întrebările. În afara adevărului, nu exista nici un alt motiv plauzibil care să explice de ce se afla ea la Woodmont.

„Hei, dragilor! Ştiţi ceva? Fetiţa voastră a sosit acasă! Sunt fiica lui Elaine. Surpriză!“

Dinăuntrul casei răzbătu sunetul unor paşi pe care Libby îi recunoştea acum ca fiind ai lui Elaine. Libby era cuprinsă de neastâmpăr, iar mâna ei tot pipăia scrisoarea pe care o ţinea în buzunarul de la spate, de parcă ar fi fost un executor judecătoresc care aducea un mandat.

„Poftim citaţia!“

Îşi strânse pumnii, în schimb, după care şi-i descleştă repede, de teamă ca nu cumva să pară furioasă. Chiar era furioasă, dar nu asta conta. Era supărată pe Elaine şi pe tatăl ei. De ce naiba le fusese atât de greu să-i spună adevărul?

Uşa se deschise şi Elaine se ivi în prag. Era îmbrăcată într-o pereche simplă de pantaloni strâmţi, kaki, şi într-o cămaşă albă. Îşi prinsese la spate părul şaten şi era foarte puţin machiată, dar reuşea să aibă o înfăţişare bine pusă la punct.

„De ce n-am moştenit şi eu gena asta?“ se gândi Libby.

– Libby!

– Ai primit mesajul meu? o întrebă aceasta, cu un glas în care se simţea încordarea.

– L-am primit.

Nu era nevoie ca Libby s-o întrebe pe Elaine de ce n-o sunase înapoi. Putea să pună pariu că aceasta din urmă îi simţise tensiunea din glas şi că îşi dăduse bine seama că zarurile fuseseră aruncate.

– Trebuie să vorbim.

– Sigur că da, se învoi Elaine.

Ieşi din casă şi o conduse pe Libby la două balansoare identice, aşezate dedesubtul unui ventilator de tavan ale cărui palete se învârteau lent.

– Te servesc cu ceva de băut?

Vodca, burbonul sau vinul ar fi mers de minune şi ar mai fi relaxat atmosfera.

– Nu, mulţumesc.

Elaine se lăsă să alunece într-unul dintre balansoare şi o urmări din priviri pe Libby, care scoase scrisoarea din buzunarul de la spate.

– Ai citit, în cele din urmă, documentele tatălui tău.

– Căutam actul de proprietate al casei.

– Te gândeşti s-o vinzi? o întrebă Elaine.

– O folosesc drept gaj. E o poveste lungă şi nu ăsta e motivul pentru care sunt aici. Am găsit scrisoarea pe care mi-a scris-o Olivia. Tata o pusese într-un dosar separat.

Elaine încremeni, cu privirea aţintită la musafira ei. Întreg trupul îi tremura de încordare.

– Când aveai de gând să-mi spui?

Ochii lui Elaine de umeziră de lacrimi.

– Eşti furioasă pe mine?

Inima lui Libby începu să bată mai iute, bubuindu-i zgomotos în urechi. Chiar şi cu scrisoarea în mână, o mică parte din ea sperase că, poate, nu era adevărat şi că tatăl ei n-o minţise prin omisiune.

– Nu mai sunt sigură de sentimentele mele, Elaine. Am ajuns la treizeci şi unu de ani şi nici unul dintre voi n-a fost cinstit cu mine.

– Asta a fost una dintre clauzele adopţiei. N-am avut voie să iau legătura cu tine. Dar tatăl tău mi-a trimis în fiecare an fotografii făcute în preajma zilei tale de naştere.

– Nu mai sunt copil. Nu crezi că am fi putut să avem discuţia asta în ultimii, să zicem, doisprezece ani?

– Mereu am crezut că era mai bine să aştept şi să te las pe tine să vii la mine. Am crezut că tatăl tău avea să-ţi spună. După ce am terminat a doua tranşă de chimioterapie, l-am sunat pe tatăl tău şi am luat prânzul împreună. I-am dat scrisoarea Oliviei, iar el mi-a promis să ţi-o dea ţie. A vrut să fie el cel care să-ţi spună, aşa că i-am respectat dorinţa.

– Nu mi-a suflat nici un cuvânt.

Elaine îşi împreună mâinile, iar apoi le aşează în poală.

– Tatăl tău mi-a spus că avea să-ţi dea scrisoarea. Şi mi-a mai spus că se simţea dator să-ţi mărturisească adevărul.

– Aţi vorbit despre toate astea în ziua în care aţi luat prânzul în Roanoke?

Elaine o privi uimită, aşa că ea adăugă:

– Roanoke e relativ aproape de Bluestone. Prietena mea, Sierra, v-a văzut împreună.

Privind în gol, Elaine îşi frecă o bătătură din palmă.

– Tatăl tău mi-a jurat că avea să-ţi spună adevărul. Dar apoi, atunci când ne-am întâlnit la înmormântarea lui, mi-ai strâns mâna politicos, ca unei străine.

– *Eşti* o străină.

– Ştiu. Aş vrea să schimb lucrul ăsta.

Elaine părea mult mai fragilă acum, iar Libby îşi dădu seama că discuţia o epuiza.

– Tatei nu i-a plăcut niciodată să fie mesagerul veştilor proaste. De fapt, „proaste“ nu e cel mai potrivit cuvânt, ci, mai degrabă, „dificile“. A făcut un efort uriaş ca să discute cu mine după moartea mamei. Iar când spun „mama“...

– Ştiu ce vrei să zici. Kathy a fost mama ta. Ea te-a crescut. Nu vreau să-i neg vreodată un asemenea merit. Ştiu că te-a iubit foarte mult.

– Ştia că tu erai adevărata mea mamă? Îmi amintesc că m-a adus aici de multe ori, la zilele porţilor deschise din Săptămâna Grădinilor Istorice. Poate că doar voia să vadă plantele.

– Ştia că eu eram adevărata ta mamă.

– Deci, povestea cum că fusesem abandonată la spitalul din New Jersey a fost o minciună.

Libby zări o strălfulgerare de furie în privirea lui Elaine.

– Da, a fost. Tatăl tău ştia că eram însărcinată şi că locuiam la New Jersey.

– Cum a aflat?

– Bunica mea i-a spus, cu câteva săptămâni înainte să te naşti. De îndată ce a aflat, el a luat legătura cu mine şi m-a întrebat ce aveam de gând să fac. Vorbisem cu cei de la o agenţie de adopţii, dar încă nu luasem o hotărâre definitivă.

– De ce i-a spus Olivia? o întrebă Libby.

– Tatăl tău era pediatrul comunităţii. Soţul ei fusese medic. Mai ştia şi că, dacă te adopta familia McKenzie, ea ar fi putut să te vadă din când în când.

– Iar tu ai acceptat, pur şi simplu?

Elaine îşi adună gândurile.

– N-am acceptat... pur şi simplu. M-am gândit foarte bine şi am reflectat mult timp. Atunci când, în cele din urmă, l-am chemat pe tatăl tău, intrasem în travaliu şi eram de-a dreptul îngrozită.

– Mama mi-a spus că ea şi tata au primit un telefon prin care erau înştiinţaţi despre existenţa unui copil abandonat, care putea să fie adoptat. S-au urcat imediat în maşină şi au condus până la New Jersey.

Elaine se încruntă.

– N-ai fost abandonată. L-am sunat pe tatăl tău pe când eram în travaliu. Părinţii tăi şi-au făcut apariţia la două ore după ce te-ai născut.

– Mama spunea că n-ai vrut să-i vezi.

– Nu, n-am vrut. Mi-a fost teamă să nu cumva să-mi pierd curajul.

– Te-ai gândit vreodată să mă păstrezi?

– De un milion de ori.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Şi eu mă întreb lucrul ăsta în fiecare zi, începând din cea în care te-ai născut.

– Nu cred că banii erau o problemă. Aveai o familie înstărită.

– Aminteşte-ţi că n-aveam o mamă sau un tată care să mă sprijine, şi că bunica mea făcea parte dintr-o generaţie diferită. Pe vremea tinereţii ei, o fată care rămânea însărcinată în afara căsătoriei era ostracizată. Îşi făcea griji pentru mine.

– Dar totul s-a întâmplat la sfârşitul anilor ’80!

– Pentru ea, asta n-avea importanţă. Era o femeie cu un caracter puternic. M-a pus să jur că n-aveam să-i spun nimic bunicului.

– De ce să nu-i spui?

– Bunicul era un om blând şi afectuos. Mi-a fost ca un al doilea tată. Doar că şi el avea nişte opinii foarte intransigente despre femeile care rămâneau însărcinate în afara căsătoriei.

– Cam ca în epoca de piatră.

– S-a născut în 1920. Dacă vrei să ştii mai multe, află că s-a vorbit despre el în mai multe articole despre eugenia care s-a practicat în Virginia.

– Şi ce e cu asta?

– Poate că aşa o să-l înţelegi mai bine. Bunicul meu, asemenea altor profesionişti din domeniul medical de pe vremea aceea, credea că le făcea un bine femeilor sterilizându-le.

– Să le sterilizeze?

– Pe cele cu probleme mintale sau pe cele infirme, iar câteodată şi pe cele care pur şi simplu erau sărace. Nu încerc să găsesc scuze pentru ceea ce a făcut. A fost groaznic. Dar el credea că presta un serviciu care era necesar.

– O, Doamne!

– Mulţi ani am fost furioasă pe Olivia. Dar, de-a lungul vremii, am început să văd lucrurile altfel. I-am citit jurnalele şi am aflat câteva detalii despre perioada de la începutul şederii ei în Virginia. Citeşte şi tu jurnalele, în felul ăsta o să afli multe despre ea.

– Citind despre felul în care îşi îngrijea plantele? spuse Libby, străduindu-se să păstreze un ton civilizat.

– În jurnale, vorbeşte foarte mult despre oamenii pe care îi cunoştea pe atunci. În special despre o fată pe nume Sadie Thompson. Bunica mea se împrietenise cu ea şi încercase s-o ajute.

– Numele acela scrijelit pe geamul serei? întrebă Libby.

– Da.

Se auzi o maşină care oprea lângă casă, iar Libby îşi reţinu un gest de enervare atunci când o văzu pe Lofton urcând treptele de la intrare. Purta o cămaşă bleumarin, cu mâneci lungi, pe care şi le suflecase, o pereche de blugi şi sandale cu talpă ortopedică.

Libby îşi trecu mâinile prin păr. Ce moment perfect!

– Mi-am uitat telefonul, spuse Lofton în timp ce o săruta pe Elaine pe obraz. M-am întors după el.

Libby se ridică.

– Lofton!

Buzele lui Lofton deveniră o linie strânsă.

– Bună, Libby. Cu ce ocazie pe la noi? Alte fotografii?

– Aveam ceva de discutat cu Elaine.

Buzele lui Lofton se strânseră şi mai tare.

– Într-adevăr?

Elaine oftă şi zise:

– Libby a găsit o scrisoare pe care i-a scris-o Olivia la naşterea ei.

– De ce i-ar fi scris Olivia o scrisoare lui Libby? Lofton nu apucă bine să-şi termine fraza, că şi începu să clatine din cap. Înţeleg, spuse ea.

– Ce înţelegi? o întrebă Elaine.

Lofton îşi încleştă degetele în pumni.

– Nu vreau să avem discuţia asta de faţă cu ea.

– De ce nu? întrebă Libby, care ar fi vrut s-o scutească pe Elaine de tensiuni suplimentare, dar pe care sora ei mai mică o cam călca pe nervi. E clar că ai o problemă cu mine.

– Nu te cunosc, îi spuse Lofton. Nici unul dintre noi nu te cunoaşte foarte bine.

– Ce vrei să spui cu asta? o întrebă Libby.

– Nu contează, îi răspunse Lofton. Şi nu vreau s-o supăr pe mama.

– Ţi-ai dat seama, îi spuse Libby. Ştii cine sunt.

– Nu ştiam sigur. Dar apoi am văzut cum se purta mama cu tine. Devenea agitată, iar ea nu e niciodată agitată. Tata era extraordinar de politicos cu tine. N-am mai simţit astfel de semnale din partea lor până acum. În sfârşit, semeni cu Olivia, o, Doamne!

– De ce bănuieşti asta? o întrebă Elaine, vădit uluită.

– Atunci când mi-am făcut paşaportul, m-am uitat cu atenţie la certificatul de naştere. Acolo scria că eu sunt al doilea copil al tău.

Elaine închise ochii.

– Trebuia să-ţi fi spus.

– Da, aşa ar fi trebuit, spuse Lofton.

– În afară de voi trei, cine mai ştie? întrebă Libby.

– Margaret şi Ted, îi răspunse Elaine. În afară de ei, nu mai ştie nimeni.

Libby nu era surprinsă să afle că Margaret ştia. Mai mult ca sigur că Margaret ştia tot ce se petrecea în casa aceea.

– Deci, practic, sunt în continuare un secret, spuse Libby.

– Am ţinut secretul ca să mă protejez şi ca să te protejez şi pe tine. Faptul că te-am oferit familiei McKenzie era un lucru despre care nu-mi plăcea să vorbesc, fiindcă îmi era ruşine. Nu mi se părea corect să apar dintr-odată la uşa ta şi să mă prezint. Nu voiam să-ţi transform viaţa într-un spectacol de televiziune.

– E o mamă nemaipomenită! exclamă Lofton.

– Ţie îţi e uşor să spui asta, zise Libby, surprinsă de neaşteptata amărăciune din glasul ei. Nu s-a prefăcut că tu nu existai.

– N-am făcut un astfel de lucru, se apără Elaine.

– Nu mi-ai spus niciodată adevărul, ripostă Libby.

– Am convenit cu mult timp în urmă să-i las pe ai tăi să se ocupe de tot ceea ce privea dezvăluirea adevărului. Tatăl tău a promis să-ţi spună, iar eu l-am crezut. Te-am abordat abia în momentul în care mi-am dat seama că nu-ţi spusese nimic.

– Mi s-a părut mie un pic cam ciudat ca Ginger să mă sune din senin şi să-mi ceară să-i fotografiez nunta.

– Margaret mi-a spus că Ginger voia să se căsătorească, aşa că i-am propus să folosească Woodmont, cu condiţia ca tu să fii fotograful.

– O mişcare foarte isteaţă.

– Am vrut să te cunosc în împrejurări mai normale.

Elaine se aplecă uşor către Lofton, ca şi cum ar fi avut nevoie să fie sprijinită. Lofton îşi trecu braţul pe după umărul fragil al mamei ei, iar Libby se simţi mai stingheră ca niciodată.

– Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp ca să vorbeşti cu mine astăzi.

– O să mai vii, da? o întrebă Elaine pe nerăsuflate.

– Nu ştiu, îi răspunse Libby.

Chipul lui Lofton se înăspri, plin de furie şi de suspiciune.

– Casa mea o să-ţi fie întotdeauna deschisă, îi spuse Elaine lui Libby. Vreau să ştii că nu eşti singură şi că chiar ai o familie.

– Elaine, nici nu mai ştiu ce înseamnă să ai o familie.

Capitolul 22

LIBBY

Miercuri, 17 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Soarele se furişa printre fantele draperiilor, iar dârele de lumină brăzdau pleoapele închise ale lui Libby. Se rostogoli pe cealaltă parte, trăgându-şi perna peste cap, pe care şi-l

simţea vâjâind. O chinuia neliniştea şi n-avea pic de poftă de mâncare.

După ce îşi dădu la o parte părul care îi intra în ochi, se întinse după telefon ca să vadă cât era ceasul. Nu mai dormise aşa de târziu dimineaţa de pe vremea când era cu Jeremy, iar în unele zile leneveau dinadins împreună, vreme de câteva ore. Pe vremea aceea, făceau sex doar de dragul plăcerii. Nu exista nici o ordine de zi, nici o senzaţie de nelinişte şi nici sentimentul eşecului. În unele momente, Libby ducea dorul acelor vremuri.

De îndată ce plecase de la Elaine, se gândise să-l sune pe Jeremy. Îi fusese cel mai bun prieten, iar el îi cunoştea toate temerile legate de faptul că nu-şi cunoştea moştenirea genetică. De fapt, acea ereditate imprevizibilă a ei îi făcuse să apeleze la consiliere genetică chiar înainte să încerce să aibă copii. Iar după ce începuse să piardă sarcinile, Libby se întrebase dacă nu cumva istoria aceea neştiută era cauza.

Din reflex, deschise pagina de Instagram a lui Jeremy. El postase o fotografie cu o geantă mare de voiaj, cu mesajul a mai rămas o săptămână!

Rămase mult timp cu ochii ţintă la imagine. La prima sarcină, îndrăznise să se gândească la momentul naşterii şi la ce anume avea să-şi pună în bagaj. Ajunsă la cea de-a treia sarcină, nu-şi mai dăduse voie să aibă astfel de gânduri înainte să atingă pragul de douăsprezece săptămâni. Apoi, timp de două săptămâni, îşi îngăduise să viseze.

Oare şi Elaine îşi făcuse un astfel de bagaj pe când era însărcinată în ultimele săptămâni? Oare Olivia o însoţise pe Elaine la New Jersey ca să nască, sau bunica îşi lăsase nepoata să se descurce singură? Cu cât Libby afla mai multe detalii despre Olivia, cu atât aceasta îi displăcea mai mult.

Înghiţind în sec, cu gâtlejul încordat, se ridică şi se duse la bucătărie. Puse cafeaua la făcut. Peste douăzeci de minute deja făcuse duş şi-şi pusese un costum negru, o cămaşă albă şi pantofi cu tocuri joase.

În momentul în care simţi aroma de cafea, se binedispuse. Nu era nici pe departe euforică, dar ştia că dacă lua lucrurile încetul cu încetul, avea să iasă cu bine din acea situaţie. Iată efectul magiei negre a unei căni de cafea tare. Înzdrăvenea sufletele şi vindeca toate rănile.

Puse cafeaua într-o cană de călătorie. Apoi, ieşind pe uşa din faţă, dădu de Sierra, care o aştepta. Aceasta din urmă purta o rochie mulată, neagră, fără mâneci, asortată cu un colier de aur, şi nişte pantofi roşii, cu tocuri butucănoase. Avea părul prins într-o coadă de cal bine strânsă şi se machiase discret. Ducea în mână o servietă retro de culoare maro, care arăta de parcă chiar ar fi fost din anii ’60.

– Aşadar, cum se cheamă stilul în care te-ai îmbrăcat astăzi? o întrebă Libby. Eu arăt de parcă aş fi gardian la penitenciar.

Sierra schiţă un zâmbet.

– Eu sunt genul de femeie care se împrumută de la bancă, deşi de fapt n-are nevoie, pentru că deţine rezerve secrete de bani lichizi.

– Atunci de ce mai ai nevoie de bancă?

– Pentru că băncilor le place să împrumute bani oamenilor care n-au, de fapt, nevoie.

– Bine zis, ai pus punctul pe „i“.

După ce se urcară în maşina Sierrei, Libby îşi puse centura, iar Sierra porni motorul şi intră pe drumul mărginit de copaci.

– Ai reuşit să te odihneşti azi-noapte? Eu m-am culcat cam pe la ora unu şi am văzut că tu încă nu stinseseşi luminile.

– Am dormit un pic, îi răspunse Libby.

– Am văzut postarea lui Jeremy. De asta eşti atât de supărată?

– Aş minţi dacă aş spune că nu sunt. Dar îi doresc sincer tot binele din lume. O să fie un tată bun.

– Atunci, ce ai păţit?

– Haide să ne ocupăm de treaba asta cu împrumutul, iar după aceea îţi povestesc tot ce vrei să ştii.

Sierra îi aruncă o privire şi păru să înţeleagă că era mai bine să aibă răbdare.

– Imediat ce încheiem afacerea, spui tot, îi ceru ea lui Libby.

– S-a făcut.

Ajunseră la sediul băncii din Charlottesville. După ce dădu de două ori roată clădirii ca să găsească un loc de parcare, Sierra lăsă maşina în dreptul unei alte clădiri. Un sfert de oră mai târziu, se aflau în faţa biroului lui Harold S. Mason.

Harold avea treizeci şi ceva de ani, un păr blond şi rar şi o faţă rotundă, care se lăţi şi mai tare atunci când îi zâmbi larg Sierrei. Ţinuta lui era alcătuită dintr-un costum gri-cărbune şi o cămaşă albă, scrobită, la care se adăuga o cravată de un roşu ţipător.

– Bine aţi revenit, doamnă Mancuso! spuse Harold.

– Mulţumim că v-aţi făcut timp pentru noi astăzi.

Sierra îi dedică un zâmbet electrizant lui Harold, deja cucerit de farmecele ei.

El îşi drese glasul, după care îşi îndreptă cravata.

– Cu ce pot să vă fiu de folos?

– Domnule Mason, mi-aţi spus să revin atunci când o să am o garanţie îndeajuns de valoroasă. Iar acum o am.

Sierra o prezentă de îndată pe Libby şi îi explică lui Harold situaţia.

– Aşa că am plăcerea de a v-o fi adus aici pe prietena mea, Libby McKenzie.

Expresia de pe chipul lui Harold se schimbă.

– McKenzie! Am copilărit la Bluestone, iar numele medicului meu pediatru era „McKenzie“.

– A fost tatăl meu, spuse Libby. A profesat cu succes timp de treizeci de ani.

– A fost medicul meu până când am împlinit optsprezece ani. Pe când aveam vreo zece ani, am căzut şi m-am rănit destul de tare. După ce am ajuns la spital, el a fost medicul care s-a ocupat de mine. Era tare cumsecade. Cred că mama mea făcuse o pasiune pentru el.

Libby şi-o amintea pe mama ei plângându-se cu jumătate de gură că mamele pacienţilor cochetau mereu cu soţul ei. El nu le răspundea niciodată, aşa cum se grăbea mama ei să adauge, dar ele nu se dădeau niciodată bătute, chiar şi pe vremea când el mai avea puţin şi ieşea la pensie.

– Tata îşi iubea pacienţii, spuse ea.

Harold zâmbi şi înclină uşor din cap în semn de încuviinţare. Din câteva apăsări de taste, deschise dosarul computerizat al Sierrei.

– Bunul cu care se garantează creditul e un imobil de pe First Street? întrebă el.

– Chiar acela, îi răspunse Libby.

– E o proprietate valoroasă şi bine întreţinută. Sunteţi sigură că vreţi s-o folosiţi ca să garantaţi întreaga sumă împrumutată? Restaurantele nu au o rată mare de succes.

– Am încredere în Sierra, spuse Libby.

Harold îi zâmbi Sierrei.

– Are un plan de afaceri clar şi concis.

– După cum am spus, am toată încrederea, îl asigură Libby.

O oră mai târziu, documentele erau semnate, iar împrumutul Sierrei era pe cale să se materializeze. Dacă aveai bani, se pare că băncile nu ezitau să te împrumute.

– Bun venit în club, spuse Sierra întorcându-şi faţa către soare.

– Am auzit că aerul e mai bun acolo, glumi Libby.

– Aşa e.

Se urcară din nou în maşină, iar după ce se îndepărtară la o distanţă de câteva blocuri, Sierra spuse:

– În primul rând, îţi mulţumesc pentru sprijin. Înseamnă mult pentru mine. În al doilea rând, ce naiba se întâmplă cu tine?

– Cu plăcere. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, află că Elaine Grant e mama mea biologică.

Sierra o săgetă cu privirea, dar rămase tăcută preţ de câteva clipe, cu ochii aţintiţi spre drumul care li se întindea în faţă.

– Poţi să repeţi?

– Elaine Grant e mama mea biologică.

Libby rostise cuvintele lent, ca şi cum nici ei nu-i venea încă să creadă.

– Cum naiba ai aflat? o întrebă Sierra.

– Căutam actul de proprietate al casei şi am dat de o scrisoare pe care mi-a adresat-o Olivia Carter după ce m-am născut.

– Eşti sigură că ai înţeles bine?

– Acum două zile, i-am făcut o vizită lui Elaine şi am întrebat-o fără ocolişuri. Mi-a confirmat pe loc, fără nici o ezitare.

– La naiba!

Libby privea pe geam la peisajele rurale care se succedau în goana maşinii.

– Ce mai veşti, nu-i aşa? comentă ea.

– Dar i-ai întrebat pe ai tăi despre toate astea pe vremea când erai în şcoala generală. Îmi amintesc că te-ai supărat pe ei fiindcă nu ţi-au dat nici un răspuns.

Libby îşi aminti şi ea. Se supărase atunci şi, deşi părinţii ei negaseră că ar fi ştiut ceva despre originile fiicei lor adoptive, simţise că îi ascundeau ceva. Iar după ce mama ei murise, toate gândurile legate de mama biologică se pierduseră, înghiţite de durere. Poate că, dintr-un anumit punct de vedere, Libby asociase moartea mamei cu întrebările cu care îi bombardase pe ambii părinţi. Mama îi murise la câteva săptămâni după ce ea pusese acele întrebări, iar chipul devastat al tatălui ei continua s-o bântuie. Se simţise vinovată, dar el o asigurase că nu greşise cu nimic. Cu toate astea, nu-şi mai întrebase niciodată tatăl despre originile ei.

– La naiba! spuse Sierra.

– Da, se poate spune şi aşa.

– Şi ce o să faci acum?

– N-am prea multe opţiuni. Elaine a trebuit să se întoarcă astăzi la Washington. Sunt sigură că, după ce vine înapoi, o să discutăm mai multe.

– O, da. Trebuie să-ţi dea nişte explicaţii.

– În momentul de faţă, nu vreau să mă mai gândesc. Vreau să văd din nou clădirea pe care ai cumpărat-o, spuse Libby.

– N-ar fi mare lucru de văzut fără ajutorul tău. Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc.

– Nu întârzia cu ratele şi serveşte-mă cu câte o cafea gratis. În felul ăsta, o să fim chit.

– S-a făcut.

Parcară în faţa vechiului magazin universal, iar Libby îşi scoase ochelarii de soare şi şi-i aşeză în vârful capului, peste părul dat pe spate. Coborî din maşină şi privi cu atenţie magazinul. Cu câteva zile în urmă, atunci când se

plimbase prin interior, îl privise cu un sentiment de nostalgie. I se păruse că avea farmec şi personalitate şi că oferea numeroase posibilităţi. Acum, că era şi ea implicată în afacere, băgă de seamă acoperişul uzat de trecerea timpului, vopseaua scorojită de pe faţadă şi spărturile din sticla ferestrelor.

– Şi ia spune-mi, ai chemat pe cineva care să evalueze spaţiul ca să poată să fie renovat? întrebă Libby.

– Da, un prieten din liceu e antreprenor acum. Am inspectat împreună clădirea.

– Şi ştie meserie?

– Da, mi-a dat o listă detaliată cu toate reparaţiile care trebuie făcute, ca să pot să le includ în împrumut.

Sierra săltă preşul de la intrare, scoase o cheie de dedesubt şi deschise uşa.

– Cred că ar trebui să ai mai mare grijă de cheia asta, îi spuse Libby.

– Antreprenorul a vrut să mai vină o dată aseară. I-am spus să deschidă singur.

Se auzi un lătrat de câine, iar ele văzură furgoneta lui Colton parcând în spatele maşinii Sierrei. Kelce şi Sarge stăteau pe scaunul din faţă. Kelce ţinea o minge în bot şi amândoi dădeau din coadă. După ce coborî din maşină, Colton se opri în dreptul geamului coborât, ca să le aducă aminte câinilor să stea frumos, după care porni în direcţia lui Libby.

În timp ce Colton, cu picioarele lui lungi, străbătu pe dată distanţa care îi despărţea, Libby se gândi că îi plăcea mersul lui. Nu era grăbit, ci sigur pe sine.

– Sierra, ai cumpărat cumva spaţiul ăsta? întrebă el.

– Cu tot ce se vede înăuntru, îi răspunse ea zâmbindu-i larg.

Colton înclină uşor din cap.

– Reparaţiile o să coste o avere.

– Cu siguranţă, chicoti Sierra. Şi, apropo, Libby e noua mea parteneră de afaceri.

– Chiar aşa?

– Absolut, spuse Libby. Oraşul ăsta are nevoie de un magazin de sendvişiuri mai de doamne-ajută.

– Şi de mese cu puţine calorii, de sendvişiuri, de fursecuri, de toate bunătăţile pentru care viaţa merită trăită, adăugă Sierra.

– De-abia aştept, spuse el. Cine o să facă reparaţiile?

– John Stapleton, spuse ea.

– E un om bun, zise Colton.

– Ştiu, aprobă Sierra.

– Libby, spuse Colton întorcându-se către ea. Mă gândeam că poate ai vrea să afli că mâine etanşeizăm geamurile serei. Peste o săptămână, ar trebui să se poată planta în ea.

– Văd că renovarea avansează foarte repede.

– Elaine are o misiune de dus la bun sfârşit.

– Am impresia că atunci când ia o hotărâre, nu mai dă niciodată înapoi, spuse Libby, dându-şi seama că rostise cuvintele acelea cu o amărăciune acră, aşa că zâmbi repede, ca şi cum astfel ar mai fi îmblânzit efectul. A plecat la Washington?

– Pleacă astăzi după prânz.

Vestea că Elaine era pe picior de plecare o făcu să se simtă mai puţin încordată. Distanţa dintre ele îi dădea şansa să mediteze la toate cele întâmplate şi să-şi mai tragă puţin sufletul.

– Bine, spuse ea.

– Eşti oricând bine-venită dacă vrei să mai faci fotografii, adăugă el.

– Vin negreşit.

Colton se întoarse la camionetă şi îi găsi pe Kelce şi pe Sarge dormind pe locul din faţă. În scurt timp maşina se puse în mişcare, iar cei trei se îndepărtară.

Libby se uită lung în urma lor.

– Am auzit că soţia lui a murit. Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Sierra.

– Eşti curioasă, carevasăzică, spuse Sierra zâmbind cu gura până la urechi.

– Poate că da.

– A murit acum doi ani. De fapt, eu m-am mai întâlnit cu el de vreo două ori la grupul de sprijin pentru cei aflaţi în doliu.

– Uau!

– Da.

O vreme, Sierra rămase tăcută, ca şi cum ar fi retrăit un moment din trecut. Iar apoi, revenind iute în prezent, spuse:

– Colton şi-a dat seama că n-avea cum să rămână în marină şi, în acelaşi timp, să-şi crească şi băieţii, aşa că a demisionat şi s-a mutat acasă, ca se angajeze la Woodmont.

– I-am întâlnit pe copii. Sunt simpatici.

– Da, într-adevăr.

– Deci, răposata soţie a fost dragostea vieţii lui.

– Mai mult ca sigur, adeveri Sierra.

– Cum a murit?

Sierra deveni din nou tăcută pentru câtva timp.

– Un anevrism cerebral. Totul s-a petrecut foarte brusc. Nimeni nu s-a gândit că s-ar fi putut întâmpla. Ea nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa.

– Nenorocirile pe care nu le anticipezi sunt cele care te doboară.

– Mai nou, dai citate din spusele mele? o întrebă Sierra.

– Eşti o femeie înţeleaptă.

– Colton a stat destul de izolat de când s-a întors. E fie cu băieţii, fie ocupat cu munca. E prima dată când îl văd uitându-se la o femeie aşa cum te-a privit pe tine.

– Ce tot spui tu acolo?

Sierra îşi dădu ochii peste cap.

– Hai, *lasă-mă*! „Etanşeizăm ferestrele“, zise ea pe un ton gutural. La fel de bine putea să te invite la el ca să-i vezi gravurile.

Libby se întreba dacă universul ar fi reuşit să sincronizeze lucrurile mai prost decât acum.

– A încercat doar să fie amabil.

– Da... cu mine. Cu tine, a flirtat.

– M-a rugat să fotografiez lucrările de renovare a serei.

Sierra îi făcu cu ochiul într-un fel exagerat şi aproape comic.

– Poţi să-ţi repeţi asta în continuare.

Hormonii lui Libby o luau razna atunci când se afla în preajma lui Colton şi, sincer vorbind, ideea că el suferise o pierdere i se părea atrăgătoare. Ea n-ar fi avut ce face cu un bărbat care nu trecuse prin bătălii în viaţa lui.

Sierra râse.

– Îţi aduci aminte de replica din filmul ăla? Fetelor le plac cicatricile...

– Durerea vindecă.

– Gloria durează o veşnicie.

Libby izbucni într-un hohot de râs. Şi, preţ de o clipă, îşi dădu voie să savureze bucuria şi optimismul.

Sierra intră în magazin şi aprinse luminile.

– E ultimul loc de pe planetă unde credeam că o să ajung.

Situaţia lor prezentă nu era deloc ceea ce îşi doriseră. Dacă ele ar fi putut să aleagă în urmă cu cinci ani, ar fi refuzat viaţa pe care le era dat s-o trăiască acum. Dar, oricum, o trăiau în clipa de faţă.

– Dau o petrecere duminică seara, spuse Sierra. Nimic pretenţios. Un grătar şi nişte bere. Te întorci de la nuntă până atunci?

– Da, ar trebui să fiu înapoi până la prânz.

– Bun, atunci înseamnă că ai putea să vii.

– Ce sărbătorim? o întrebă Libby.

– O nouă afacere. Albastrul cerului. Un prieten al unui alt prieten îşi sărbătoreşte ziua de naştere. N-am nevoie de prea multe motive ca să dau o petrecere.

Prima reacţie a lui Libby fu să se agaţe de scuza că avea mult de muncă. În schimb, spuse:

– Bine, o să vin.

– Bun, spuse Sierra zâmbind. Iar, pe termen lung, treaba asta cu Elaine poate să fie un lucru bun.

– Acum e foarte dureros.

– Amândouă avem un prag ridicat de rezistenţă la durere.

– Ce bine de noi!

Sierra o strânse pe Libby în braţe. Nu credea în îmbrăţişări fugare sau în „Mai treci pe la noi!“, după cum le spunea ea. Atunci când îmbrăţişa pe cineva, îl ţinea pe acela strâns la piept, de parcă ar fi dorit să-i transfere toată bunăvoinţa şi toate urările ei de bine.

– Mă bucur că te-ai întors la Bluestone.

– Teoretic, dorm în continuare pe canapea, aşa că nu m-am întors cu adevărat.

– Te-ai întors, doar că încă n-o ştii.

Capitolul 23

COLTON

Miercuri, 17 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Luni, Colton o zărise pe Libby la Woodmont şi băgase de seamă crisparea zugrăvită pe faţa ei în timp ce ieşea din casă. Voise s-o strige pe nume, dar ea se grăbea şi părea că abia aştepta să plece de acolo. Apoi o văzuse şi pe Lofton plecând. Nici ea nu părea mai fericită.

Deşi isteaţă brici, Lofton era răsfăţată, iar Elaine era prea îngăduitoare cu fiica ei, deşi nu prea îi stătea în fire. Colton ştia că ceva se întâmplase între Lofton şi Libby şi putea să parieze că Lofton fusese scânteia care declanşase conflictul. Astfel de poveşti care să-i umple mintea se găseau din belşug, dar pentru el cel mai important lucru era să meargă drept înainte şi să se concentreze pe muncă. Şi, mai ales, pe băieţi.

Cu toate astea, gândurile lui se tot întorceau la Libby şi la dimineaţa în care o văzuse venind spre casa lui. Îşi amintea cum primele raze ale soarelui străluceau în spatele ei, învăluind-o într-o aureolă a cărei frumuseţe îi tăiase răsuflarea. Cât timp Libby îşi băuse cafeaua, Colton îi zărise dorinţa din privire şi-şi dăduse seama că era atrasă de el. Dacă ar fi avut parte de puţină intimitate, ar fi putut să se întâmple şi altceva decât să-şi bea împreună cafeaua.

– La naiba, mormăi el.

Se apucă să smulgă nişte vrejuri groase de plante agăţătoare din desişul care înconjura sera. Descâlcirea vrejurilor de caprifoi fusese foarte anevoioasă. Nu doar că erau invazive, dar şerpii şi şoarecii năpădiseră frunzişul

bogat, iar acum nu erau încântaţi să-şi vadă cuiburile distruse. Mai era şi iedera otrăvitoare, care îi provocase inevitabila mâncărime. Natura lupta cu toate forţele ca să-şi menţină stăpânirea asupra serei.

– Ai progresat, spuse Elaine.

Colton se întoarse în direcţia din care venea glasul ei. Elaine arăta mai slabă, mai obosită. Acea întâmplare care o afectase pe Libby o marcase şi pe ea.

– Cu paşi mici şi siguri.

– A fost o renovare dificilă, fu de părere Elaine. Oare ce m-a apucat? N-ar fi fost mai bine s-o dărâm, pur şi simplu?

Acum era cam târziu pentru astfel de întrebări.

– Ce te face să spui asta? se miră Colton, gândindu-se la containerul de gunoi pe care îl umpluse cu vrejuri şi cu plante putrezite.

– Dacă închiriem vreodată proprietatea asta pentru evenimente, o seră n-o să ne aducă mai mulţi bani. Pe moşie mai sunt şi alte lucrări care trebuie făcute.

– Asta se întâmplă mereu cu proprietăţi care datează din vremuri mai vechi, Elaine. Mereu o să fie nevoie de reparaţii.

– Aş vrea să-mi spui părerea ta.

– De ce te interesează atât de mult sera? o întrebă el.

– E o moştenire.

– Pentru Lofton?

– Pe Lofton n-o interesează deloc Woodmont. Nici n-a interesat-o şi nici n-o s-o intereseze.

– Atunci, de ce să investeşti atât de multă energie în locul ăsta? o întrebă Colton, care n-o ştia pe Elaine atât de nehotărâtă.

– E complicat.

– Doar dacă aşa vrei tu să fie.

Ea îl fixă cu privirea, încruntând din sprâncene.

– Vorbele mele ţi se par prosteşti, nu-i aşa? Ar trebui să ştiu ce vreau.

– Cred că ştii.

– Să *vrei* şi să *obţii* sunt două lucruri diferite.

Colton ar fi vrut să-şi scoată mănuşile, să se apropie de ea şi s-o întrebe ce naiba se petrecuse luni în bucătăria vilei. Dar ar fi însemnat să întreacă măsura. Oricât de mult o admira pe Elaine, nu putea să uite că îi era şefă. Iar el avea nevoie de slujba asta.

– Am rugat-o pe Libby să vină din nou săptămâna viitoare şi să facă mai multe fotografii în timp ce izolăm panourile de sticlă. Sera începe să arate aşa cum trebuie.

Colton spusese asta de parcă ar fi aruncat un cârlig cu momeală într-un iaz cu păstrăvi. Dacă nu-şi pierdea răbdarea, avea să primească răspunsurile pe care le dorea.

– Când te-ai întâlnit cu Libby? îl întrebă Elaine.

– Astăzi, în oraş, pe când mă uitam la clădirea pe care au cumpărat-o ea şi partenera ei de afaceri.

– În mod normal, aş zice că un nou restaurant ar avea slabe şanse de succes. Dar prin părţile astea ar putea să fie o afacere destul de bună.

Colton apucă un lujer gros de iederă şi trase cu putere, ascultând satisfăcut zgomotul pe care îl făceau frunzele şi tulpina în timp ce se rupeau.

– Simt că ar trebui să-mi cer iertare pentru purtarea lui Lofton la cina de duminică, spuse Elaine.

– Nu-mi datorezi nici un fel de scuză.

Lofton se purta grozav cu băieţii lui şi era mereu pusă pe şotii. Dar, pe de altă parte, era obişnuită să nu fie refuzată niciodată.

– Lofton are nişte zile mai proaste şi s-a descărcat pe Libby, îl lămuri Elaine.

– Nu cred că Libby e vreo plângăcioasă. A avut multe necazuri în ultimii doi ani şi le-a depăşit. Se descurcă şi singură, spuse el, care nu simţea deloc nevoia să se amestece în treburile familiei Grant, dar care o simţea pe aceea de a-i lua apărarea lui Libby. În lumea ei, cuvintele lui Lofton nu sunt mai mult decât o joacă de copii, încheie el.

O licărire slabă îi lumină privirea lui Elaine.

– Sper că ai dreptate.

– Mă pricep la oameni.

– Mulţumesc pentru sfat.

– Îţi stau mereu la dispoziţie, spuse el zâmbind.

LIBBY

Cântecul „Don’t Stop Believing“ explodă în căştile lui Libby în timp ce încărca pe internet albumele de nuntă. Era un fan înfocat al celor de la Journey, deşi idolul ei, Steve Perry, părăsise trupa pe când ea avea doar şapte ani.

Pe fundalul ultimelor acorduri ale melodiei lui Perry, îi trimise miresei prin e-mail linkul albumului şi închise computerul.

Zgomotul făcut de un camion pentru livrări care se oprise în faţa casei o făcu să iasă pe verandă. O cutie ambalată cu grijă stătea în soarele după-amiezii. Libby o ridică, înălţându-şi faţa către cer ca să se bucure de lumina soarelui după ore întregi de lucru la birou.

Îşi dădu jos ochelarii de soare şi se frecă pe nas. Scăpată de preocupările legate de muncă, se gândi la Elaine.

Mai aveau încă multe discuţii neplăcute de purtat, dar mai întâi trebuia să termine lucrul la ultimul calup de poze, iar până atunci n-avea nevoie de alte distrageri.

Libby îşi îndreptă umerii şi spatele, încercând să revină la postura firească. Nu-i era uşor să-şi revină după ce stătea atâta vreme încovoiată atunci când se apleca să facă fotografii sau în faţa ecranului computerului. Se aşeză pe balansoar şi despachetă cu grijă coletul. Înăuntru găsi un bileţel scris de mână cu o caligrafie foarte asemănătoare cu a ei. Bileţelul era de la Elaine.

Istoria familiei noastre e bogată şi sunt multe lucruri pe care vreau să ţi le împărtăşesc, dar m-am gândit că o să vrei să începi cu primul jurnal de grădinărit al Oliviei. Era doar cu zece ani mai tânără decât eşti tu acum şi jurnalul ar putea să te ajute să înţelegi deciziile pe care le-a luat mai târziu în viaţă. După ce vom fi reflectat amândouă la întâlnirea pe care tocmai am avut-o, mi-ar plăcea să vorbim. Cu cele mai bune gânduri, Elaine.

Libby îşi trecu palmele peste coperta de piele uzată şi decolorată, veche de o jumătate de secol. Era legată cu o panglică de un albastru şters, care ţinea marginile împreună. Desfăcu cu grijă panglica. În timp ce deschidea caietul, cotorul trosni şi scârţâi. Pe prima pagină era scris de mână, cu o caligrafie clară, *Jurnal de grădinărit 1942. Olivia Wellington Carter*.

Caligrafia Oliviei era ordonată şi fermă. Pe Libby o bucură descoperirea că atât scrisul lui Elaine, cât şi cel al Oliviei semănau cu al ei.

Întorcând prima pagină, găsi câteva fotografii alb-negru. Prima imagine, o fotografie pătrată, înfăţişa două femei stând în faţa unui Pontiac gigantic, parcat în faţa magazinului universal.

Cea mai vârstnică dintre ele părea să aibă puţin peste douăzeci de ani şi era îmbrăcată într-un costum elegant, care îi venea ca turnat, iar pe buze avea un ruj strălucitor, pe care nici măcar fotografia alb-negru nu îl putea

estompa. Cea de-a doua femeie era o fată care părea să fi avut în jur de cincisprezece ani. Era îmbrăcată într-o salopetă şi nu zâmbea defel. De fapt, părea puţin nerăbdătoare în timp ce privea în obiectiv. Automobilul era parcat chiar în faţa magazinului universal pe care Libby, alături de partenera ei, Sierra, aveau să-l renoveze.

Libby întoarse fotografia pe verso şi citi: *Olivia Carter (alături de Sadie Thompson)*.

Sadie. Ea era cea care îşi scrijelise numele pe geamul serei. Libby studie cu atenţie chipul fetei şi se gândi că, dacă ar mai fi trăit, acum ar fi trebuit să aibă peste nouăzeci de ani.

Celelalte fotografii o arătau pe Olivia în faţa serei, dar nu mai erau alte imagini cu Sadie.

Olivia purta mereu haine elegante, ţinutele ei cuprinzând pălării, mănuşi şi ciorapi care nu erau uşor de găsit în timpul războiului.

Într-o ultimă imagine din acea serie de fotografii, Olivia apărea ţinând în braţe un copil. Zâmbetul ei era puţin încordat, iar în privire i se citea tristeţea. Imaginea aceea i se păru bizară lui Libby. O femeie care suferise mai multe pierderi de sarcină reuşise în sfârşit să devină mamă. Cu toate astea, nu părea fericită. Libby întoarse imaginea pe verso. Nu era scris decât atât: *Primăvară, 1943.*

Aşeză cu grijă imaginile înapoi între pagini şi se întoarse la prima însemnare. Era un buchet de bujori desenat de mână. Petalele roz şi delicate erau redate atât de detaliat, încât păreau aproape vii. Nişte tulpini groase şi verzi coborau răsucindu-se pe lateral până în josul paginii, unde erau prinse laolaltă cu o panglică lată, albastră, legată într-o fundă. Lângă desen era scris un citat din Elizabeth Barrett Browning: *Iubitule, tu mi-ai adus atâtea flori.*

– Hei, ce e asta? zise Sierra în timp ce urca treptele până la verandă.

– Elaine mi-a trimis primul jurnal de grădinărit al Oliviei.

– De ce?

– E o parte din istoria familiei. Olivia a fost bunica lui Elaine. A pierdut mai multe sarcini şi a fost un element-cheie în adopţia mea.

– Aha.

– Cred că într-un fel suntem suflete înrudite, spuse Libby. Deşi dacă nepoata mea ar avea un copil, vreau să cred că aş face tot ce mi-ar sta în putinţă ca s-o ajut să-l păstreze.

Sierra se aplecă peste umărul lui Libby şi analiză pagina de jurnal.

– A fost o artistă minunată.

– Aşa e.

Libby scoase din nou fotografiile alb-negru.

– Ia uită-te la prima. Erau în faţa magazinului tău universal.

Sierra studie imaginea îndeaproape.

– Uau, timpul trece atât de repede, spuse ea întorcând fotografia şi citind explicaţia. Uau! Olivia o cunoştea pe Sadie Thompson!

– Cine a fost Sadie Thompson?

– Se spune că a fost o fată cu adevărat rebelă, o lămuri Sierra. Făcea rachiu de contrabandă împreună cu tatăl şi cu fraţii ei, iar la un moment dat a doborât un bărbat cu camioneta pe care o conducea. Asta s-a întâmplat chiar în faţa magazinului universal. Cred că s-au compus despre ea chiar şi cântece care au intrat în folclorul local.

– Pe cine a lovit?

– Nu-mi mai aduc aminte, dar pot s-o întreb pe mama.

Libby se uită la expresia solemnă de pe faţa lui Sadie, atrasă de privirea ei supărată, care i se păru întrucâtva cunoscută.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A dispărut, zise Sierra. Şeriful a venit s-o aresteze, dar nu i-a dat de urmă. A avut loc o operaţiune imensă de căutare, dar n-a fost găsită niciodată. Legenda spune că spiritul ei bântuie în continuare pădurile din apropierea moşiei doamnei Carter.

– Spiritul ei? Serios? De ce nu mi-ai spus asta înainte?

– Pentru că nu e adevărat, e doar o poveste.

– Şi care e povestea?

Sierra ridică din umeri.

– Se spune că dacă bei rachiu de porumb pe moşia Woodmont într-o noapte fără lună, o s-o vezi.

Existenţa unei fantome ar fi putut să explice senzaţiile ciudate pe care le avusese dimineaţa trecută, în seră. Dar la fel de bine se putea ca imaginaţia să-i fi jucat feste sau ca ea să fi fost doar agitată.

– O, da, pun pariu că mintea ta poate să invoce tot felul de spirite dacă bei rachiu de porumb în pădure. Târziu în noapte.

Sierra râse.

– Nu mai zic nimic.

Libby contemplă faţa rotundă a lui Sadie.

– Sper că mama ta ştie mai multe detalii despre fata asta.

– Să vedem. Ai mai vorbit cu Elaine după ziua de luni?

– Nu. Cred că s-a gândit că biletele sunt cea mai bună cale de comunicare, una care n-o enervează pe Lofton.

– Ticăloasa de Lofton! O răsfăţată care conduce peste viteza legală în oraş. Lasă-mă să ghicesc! Nu e prea bucuroasă că are o soră mai mare.

– Nu. Îmi aruncă nişte priviri de parcă ar crede că am de gând să-i iau toţi banii maică-sii sau toată dragostea, ori pe amândouă.

– O fraieră.

– Nu pot să spun că o învinovăţesc, zise Libby zâmbind. Am apărut din senin şi probabil că asta a fost un şoc pentru ea.

– Nu tu ai vrut să se întâmple astfel.

– De acord. Dar nici ea.

– Jurnalul mi se pare un semn bun. Elaine doreşte să ţineţi legătura, în ciuda rezervelor lui Lofton.

– Aşa cred şi eu, zise Libby.

– Elaine ţi-a spus tot ce voiai să ştii? Îmi aduc aminte că mereu ai avut o listă de întrebări pentru mama ta biologică.

– N-am avut când s-o întreb prea multe lucruri. Evenimentele m-au copleşit un pic.

Sierra îşi trecu degetul peste conturul unui iris violet, desenat într-un colţ de pagină.

– Există un motiv pentru care ţi-a trimis jurnalul, Libby.

– De ce nu-mi spune pur şi simplu ceea ce trebuie să ştiu? De ce se ascunde în spatele scrisorilor şi al jurnalelor?

– Despre cine vorbim acum? Despre Elaine sau despre tatăl tău? o întrebă Sierra cu glas scăzut.

– În momentul ăsta tata e pe locul întâi pe lista celor care m-au dezamăgit. De ce n-a putut să-mi spună pur şi simplu?

– S-a temut că ar fi putut să te piardă. Îşi pierduse deja soţia.

Libby scoase un oftat plin de iritare.

– De ce să creadă că adevărul m-ar fi îndepărtat?

Sierra îşi împleti degetele, apoi şi le desfăcu.

– Logica şi emoţiile rareori vorbesc aceeaşi limbă.

– Ştia că îl iubesc.

Aşezată în balansoar, Sierra îşi dădu capul pe spate şi rămase cu ochii pironiţi la cer.

– După o suferinţă intensă nu e uşor să-ţi pui din nou sufletul pe tavă. Deşi era bolnavă, mama ta l-a părăsit, de fapt.

– Cum de te-ai făcut atât de deşteaptă în ultimul timp?

Sierra îşi trecu degetul de-a lungul maxilarului.

– Necazurile m-au făcut aşa, din păcate.

– Dar ai reuşit să ieşi cu bine din momentele grele.

– Pai, uite cum stă treaba, de fapt. Îmi fac mereu de lucru, dar n-am reuşit să-mi continui viaţa. Sunt prinsă de treburi ca de un vârtej şi dau din mâini cât de repede pot, astfel ca apa să nu mă tragă la fund. Cred că şi tatăl tău s-a simţit la fel după moartea mamei tale.

– Eu credeam că îţi merge bine.

– Supravieţuiesc. Sierra trase aer adânc în piept şi-şi roti umerii ca şi cum ar fi încercat să se despovăreze de o greutate de care ştia că trebuia să tragă din nou peste câteva secunde. Dar tu nu lăsa durerea sau furia să te tragă în jos sau să te ţină în loc, o sfătui ea pe Libby. Poţi să te descurci mai bine decât mine.

Capitolul 24

LIBBY

Miercuri, 17 iunie 2020
Bluestone, Virginia

Jurnalul Oliviei rămase nedeschis câtă vreme Libby le dădu mai multor viitoare mirese răspunsuri la cererile de ofertă, sfaturi şi preţuri estimative. Ea se gândi că, din trei potenţiale cliente, era posibil ca una să-i telefoneze, dar nimeni nu putea să spună dacă avea să se ajungă sau nu la semnarea unui contract. Dacă doreai să reuşeşti în domeniul ăsta – cel puţin, în acel punct al carierei în care se găsea ea – trebuia să arăţi că erai mereu disponibil.

După ce îşi verifică e-mailul şi citi pliantele cu reduceri de cincizeci la sută la articolele de vară şi cu invitaţii la evenimente, privi din nou jurnalul. Ceasul bătu de cinci ori, iar stomacul începu să-i chiorăie ca la comandă.

– Nu sunt în stare să mă ocup de tine, Olivia. Nu acum, spuse ea cu glas tare.

Se ridică şi se duse la bucătărie. Încă nu apucase să deschidă caserolele cu mâncare pe care i le pusese Elaine la pachet. Încă de când era copil, nu-i plăcuse să mănânce nimic rămas de pe o zi pe alta. Însă mamei ei îi plăcea asta foarte mult şi se jura că mâncărurile deveneau mai gustoase peste noapte. Libby nu-i împărtăşea părerea. Dacă mâncarea nu era proaspătă, ea, personal, n-o mânca.

Alternativa era o pizzerie din oraş, la care mersese de câteva ori toamna trecută, pe când îşi vizita tatăl la spital. Carbohidraţii depăşeau cu mult limitele sănătoase, şi doar gândul la cantitatea de grăsime o făcea să-i vină să plângă. O, Doamne, ce gustoase erau toate astea! Şi la fel avea să fie şi în seara aceea. Şi poate pentru scurtă vreme reuşea să uite de Elaine. Mereu exista şi o parte bună a lucrurilor.

Nerăbdătoare să plece din casa aceea cufundată în tăcere, îşi luă geanta şi se hotărî să meargă pe jos. Centrul oraşului era la vreun kilometru şi jumătate, vremea era frumoasă, iar umiditatea aproape că nu se simţea deloc în

aer. Însă asta n-avea să mai dureze mult, fiindcă urma să vină vara.

Trecu prin dreptul magazinului universal şi o zări înăuntru pe Sierra, însoţită de un tip îmbrăcat în blugi şi într-un tricou albastru pe care scria LANE CONSTRUCTION[6] şi încălţat cu cizme de lucru. Îşi dădu seama de îndată că acela era antreprenorul.

Bătu în geam, iar Sierra îi făcu semn să intre. Ea zâmbea, însă el părea serios. Expresia de pe chipul lui dădea de înţeles că „Timpul înseamnă bani“, o atitudine pe care ea o preţuia.

– Nu stau foarte mult. Mă duc să mănânc o pizza. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

– Nu, mulţumesc, mama găteşte diseară. Libby, lasă-mă să-ţi fac cunoştinţă cu John Stapleton, antreprenorul meu.

Libby ştia că tonul entuziast al Sierrei se datora mai degrabă proiectului decât prezenţei lui John.

Libby traversă încăperea şi dădu mâna cu John.

– Îmi pare bine să te cunosc. Cred că o să vă scoată peri albi clădirea asta, nu-i aşa?

– Nu e chiar atât de rău pe cât am crezut la început. E nevoie de câteva lucrări la fundaţie, dar, în general, e într-o formă bună.

– Ne face plăcere să auzim asta. Se poate respecta planul de şaizeci de zile pentru renovare?

– O să fie gata până la sfârşitul verii sau începutul toamnei, spuse el.

– Sună bine, se bucură Sierra.

– Bun, vă las acum să vă întoarceţi la muncă, le spuse Libby. Mor de foame. Sierra, sună-mă dacă vrei ceva.

– Aşa o să fac.

---

[6] Una dintre cele mai mari companii de construcţii din Statele Unite ale Americii.

După ce Libby ieşi din magazin, îşi dădu seama că avea un talent deosebit la a începe lucrurile. Până acum, nimic din ceea ce întreprinsese nu durase mai mult de cinci ani, inclusiv căsnicia, cariera de asistentă medicală şi încercările de a deveni mamă. Oare cât avea să dureze interesul ei pentru magazin şi pentru Bluestone?

Ajunse la pizzerie, pregătită să lase toate grijile deoparte şi să înfulece o pizza cu peperoni. Deschise uşa, adulmecând aromele de roşii, oregano şi brânză care veneau dinspre cuptor. La Bluestone Pizza îşi petreceau vremea puştii de la liceul local, care voiau să-şi impresioneze iubitele încercând să facă rost de bere. Ca în orice orăşel de provincie, toată lumea cunoştea pe toată lumea până în cele mai mici amănunte.

În spatele tejghelei stătea o fată care să fi avut vreo nouăsprezece ani. Îşi purta părul de un blond-cenuşiu, cu şuviţe mov, prins într-o coadă la spate. Fata îi zâmbi larg lui Libby, luă două meniuri şi aruncă o privire în spatele ei ca să vadă dacă mai era însoţită de cineva.

– Sunt singură, îi spuse Libby. O masă pentru o singură persoană.

Se simţi mândră că putuse rosti acele cuvinte, care de obicei îi rămâneau împotmolite în gât. Da, avea câteva hopuri în viaţă, dar reuşea să treacă destul de bine peste ele.

Fata ieşi din spatele tejghelei, iar Libby îi văzu pântecul rotunjit de o sarcină care părea să fi fost în ultimul trimestru.

– Te cunosc, îi spuse ea. Eşti fiica doctorului McKenzie.

– Aşa e.

– A fost pediatrul meu. Mă gândeam... când am aflat că sunt însărcinată... că doctorul McKenzie avea să se ocupe şi de copilul meu. N-am ştiut că a fost bolnav.

– N-a spus aproape nimănui.

– Am auzit că încă mai dădea consultaţii toamna trecută, după care s-a pensionat.

– Îşi iubea meseria.

– Asta se vedea foarte bine. Nu cred că l-am văzut vreodată supărat sau nervos.

– Da, aşa era tata.

Libby se gândi la Elaine, care trebuie să fi fost cam de vârsta fetei aceleia la vremea la care rămăsese însărcinată. Oare familia refuzase s-o mai ajute după ce aflase că rămăsese însărcinată? Oare fusese şi ea nevoită să lucreze într-un loc precum acel restaurant până când sosise momentul naşterii? Atunci când fusese gravidă, Libby nu ridicase nici măcar o cană cu ceai de plante. Şi iată, fata asta stătea în picioare, fâţâindu-se de colo-colo, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Ea o conduse pe Libby la o masă în partea cea mai îndepărtată a restaurantului, la distanţă de sala principală de mese. Nu venise încă ora la care clienţii dădeau buzna la cină, ceea ce era un lucru bun. Libby putea să mănânce în linişte, netulburată de nimeni. Fără să deschidă meniul, comandă o pizza supradimensionată, cu brânză şi peperoni, şi o cola dietetică medie. Era raportul perfect între pizza şi o băutură răcoritoare.

Îi fu adusă băutura răcoritoare; abia lăsase să cadă paiul în lichidul efervescent, de culoarea caramelului, când o mânuţă dădu o palmă pe masă.

– Libby!

Se uită în sus şi întâlni privirea curioasă şi directă a lui Jeff Reese.

– Jeff!

– Te-am speriat? o întrebă băiatul, cu speranţă în priviri.

– Bineînţeles! Când ai învăţat să conduci maşina? îl tachină ea.

Jeff râse.

– N-am condus. Tata m-a adus.

Libby se uită în spatele băiatului şi îl văzu pe Colton, care mergea alături de Sam.

– Ce bine că nu umbli încoace şi-ncolo de capul tău! făcu ea.

Atunci când Colton se apropie de masa ei, Libby se ridică.

– Gând la gând, îi spuse ea lui Colton.

– Bună, Libby! spuse Sam chicotind.

– Salutare, flăcăule!

– Îmi pare rău pentru atacul-surpriză, spuse Colton. Chiar dacă e greu de crezut, asta înseamnă că te place. Jeff, la un moment dat ai putea să provoci un infarct cuiva.

Jeff se încruntă, studiind-o pe Libby de aproape.

– Nu i-am provocat nici un infarct.

– Nu poţi să ştii niciodată, Jeff, zise Libby.

Băiatul ridică din umeri.

– Dacă te scuturi, o să-ţi treacă.

Suna mai degrabă ca o reinterpretare a unuia dintre sfaturile lui Colton.

– Ai dreptate, spuse Libby, mimând că îşi scutura trupul. Gata, toate grijile mele au dispărut.

Colton îi aruncă un zâmbet larg.

– Dacă vrei să ai parte în continuare de haos în timp ce mănânci, poţi să ni te alături. Şi află că „nu“ e un răspuns perfect acceptabil.

Un „da“ ar fi dus la o cină haotică. Un „nu“ ar fi dus-o, în cele din urmă, să se întrebe care dintre mame o iubise cel mai puţin, în timp ce derula pagina de Instagram a lui Jeremy.

– Haos şi pizza sună destul de bine, hotărî ea ridicându-se şi luându-şi geanta şi băutura. Îi spun chelneriţei să-mi aducă pizza la masa voastră.

– Pizza! spuse Jeff.

– Pizza! repetă şi Sam.

– Băieţi, o să comandăm şi noi una.

– Nu e nevoie, zise Libby. Am comandat îndeajuns de multă încât să pot să hrănesc o mică armată.

– Suntem ca o mică armată atunci când vine vorba de pizza, spuse Colton.

– Atunci, pe a mea o puteţi socoti ca pe un fel de aperitiv.

– Mulţumesc. Timpul de aşteptare de douăzeci de minute până la venirea pizzei poate să fie foarte lung dacă ţi-l petreci alături de băieţii ăştia.

Libby îi arătă fetei masa la care se mutase. Chiar în timp ce se apropia de noul separeu, sosiră o pizza uriaşă şi patru farfurii. Jeff se aşează cel mai aproape de perete, iar atunci când Libby luă loc pe scaunul de lângă el, Jeff rânji înspre Sam ca şi cum ar fi vrut să-i spună că el era câştigătorul.

Sam îşi ridică privirea la taică-său, cu speranţa evidentă că avea să i se facă dreptate, dar Colton îi spuse să se aşeze pe scaun. Îi promise că putea să facă schimb de locuri cu Jeff mai târziu, dacă era atât de important pentru el.

În timp ce Colton îşi desfăcu şervetul care ţinea laolaltă cuţitul şi furculiţa, ridică dintr-o sprânceană.

– N-ai glumit când ai spus că ai comandat îndeajuns pentru o mică armată.

– Ori la bal, ori la spital, ştii cum se spune.

În timp ce Jeff se lupta cu tacâmurile, Libby luă o farfurie şi, după ce puse o felie de pizza pe ea, o strecură în faţa lui Jeff.

– Nu mânca încă! îl sfătui pe băieţel. E prea fierbinte.

Colton făcu acelaşi lucru pentru Sam chiar în momentul în care acesta din urmă îşi înfipse degetele în brânza

fierbinte. Sam se curăţă, tacticos, după care îşi vârî degetele în paharul cu apă şi gheaţă din faţa lui.

– Nu te plictiseşti niciodată, îi spuse ea lui Colton, zâmbind cu subînţeles.

– Niciodată.

Chelneriţa le aduse băieţilor pahare cu lapte, împreună cu o bere rece pentru Colton.

– Veneai aici când era copil? o întrebă Jeff pe Libby.

– Da, îi spuse ea în timp ce tăia pizza din farfuria lui. Cred că acum s-a răcit de ajuns.

După asta, Libby îşi înfipse furculiţa în pizza şi şi-o vârî în gură. Dacă n-ar fi pierdut sarcina cu fetiţa ei, aceasta ar fi avut acum în jur de doi ani. Libby se întreba cum ar fi fost dacă în clipa aceea fetiţa ar fi stat într-un scaun pentru copii mici, cu câteva bucăţele de pizza în faţă, pe care să le molfăie. Ar fi fost mai delicată decât băieţii sau ar fi semănat cu mama ei şi s-ar fi repezit la mâncare pe nerăsuflate?

Libby apucă o felie mare şi muşcă. Pizza era fierbinte, lipicioasă, usturoiată, cu gust de roşii şi îndeajuns de gustoasă ca să-i ia gândul de la probleme. Timp de câteva minute, toţi patru mâncară în tăcere, iar Colton, care nu apucase să ia prima gură de bere, prinse un pahar cu lapte înainte să se verse şi tăie mai multe felii de pizza pentru Sam.

– Locuieşti chiar în josul străzii, nu? o întrebă el pe Libby.

– La vreo şapte străzi de aici.

– Ai venit pe jos?

– Da.

– Ar trebui să vii cu mine şi cu băieţii la Woodmont. Îţi oferim privilegiul de a fi prima care admiră sera după ce a fost curăţată.

– Ai terminat de izolat?

– Nu chiar. Dar înăuntru e curat lună acum. Elaine are ochiul format pentru astfel de treburi.

Atunci când auzi numele lui Elaine, Libby tocmai răsucea o fâşie de brânză pe deget.

– Ce crezi că o să se întâmple cu sera după ce se termină renovarea?

– Lui Elaine îi surâde din ce în ce mai mult ideea de a organiza evenimente la Woodmont. Am vorbit despre cum ar fi să ţinem nunţi mai mici în interiorul serei.

– Am crezut că familia Carter e înstărită.

– Poate că aşa a fost odinioară. Doctorul Edward Carter nu se pricepea să facă avere. Acum Elaine o să fie nevoită fie să vândă din teren unor dezvoltatori, fie să facă astfel încât moşia să aducă venituri din care să poată fi întreţinută aşa cum se cuvine şi cu care să fie acoperite taxele.

– Te vezi în rolul de organizator de nunţi?

– Nu. Dar iubesc moşia. Merită ca oamenii să se bucure de ea. După cum spuneam, vino s-o vezi!

Libby sorbi îndelung din suc.

– Bineînţeles că o să vin.

– Grozav, spuse el cu un zâmbet larg şi sincer.

Copiii terminară de mâncat, iar Colton insistă să plătească el nota. Insistă, de asemenea, ca băieţii să meargă la baie, explicându-le că drumul spre casă devenea mai lung în cazul în care vreunul dintre ei avea nevoie să meargă la o toaletă. Toţi patru se îmbarcară în camionetă. Băieţii se aşezară pe scaunele lor speciale, iar Libby, pe scaunul din dreapta şoferului.

Drumul până la Woodmont dură mai puţin de douăzeci de minute, dar înainte ca maşina să intre pe aleea cea lungă, băieţii adormiseră amândoi. Colton parcă în faţa casei lui.

– Excesul de carbohidraţi îşi face efectul de fiecare dată, spuse Libby, deşi ea nu se simţea deloc obosită, ci revigorată şi bucuroasă că nu stătea singură acasă.

Îl scoase pe Sam din curelele scaunului de maşină şi îl ridică în braţe. Băieţelul continuă să doarmă, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Libby şi lipindu-şi nasul de pieptul ei. Era un copil voinic, mai greu decât îşi imaginase ea, aşa că nu reuşi să ţină pasul cu Colton, care urca deja treptele, cărându-l pe Jeff. În camera băieţilor erau două paturi identice, deja pregătite pentru culcare.

– Trebuie doar să-i dai jos pantofii şi pantalonii, spuse Colton.

– Nu e prima dată când fac asta, spuse ea, trăgând de un pantof minuscul, împodobit cu imaginea lui Spider Man, precum şi de o şosetă albastră.

– Nu e prima dată când iei taurul de coarne, să înţeleg, spuse el zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Libby scoase şi al doilea pantof, urmat de a doua şosetă, iar apoi puse pantoful lângă celălalt, la piciorul patului. După ce îl dezbrăcă pe Sam de blugi, îi puse pantalonii lălâi de pijama şi îl acoperi cu pătura. Băiatul se rostogoli pe o parte şi-şi vârî degetul mare în gură.

– Nu e prea bine să facă asta, nu? îl întrebă ea pe Colton.

– E unul dintre obiceiurile de care trebuie să-l dezvăţ, dar nu în seara asta.

Colton reduse intensitatea luminii, porni ventilatorul din tavan şi aprinse o lampă de veghe, cu lumină verde.

Ieşiră în hol, iar Libby admiră fotografiile cu cei doi băieţi pe vremea când erau bebeluşi.

– Ce drăguţi sunt!

– Îi ador pe amândoi, spuse Colton, privind şi el fotografiile. O sun pe mama să văd dacă poate să stea cu băieţii, ca noi să mergem la seră.

– Nu vreau s-o deranjăm.

– E încă la Woodmont. Mereu stă peste program atunci când familia nu e la moşie. Spune că ăsta e momentul în care reuşeşte să pună din nou lucrurile sub control.

– Doar să nu se supere.

Colton avea deja telefonul mobil la ureche. O întrebă lapidar pe Margaret dacă putea să vină puţin, iar ea încuviinţă. Scoase din frigider două sticle de bere cu gât lung, le deschise şi îi oferi una lui Libby.

– Putem să stăm afară, spuse el.

– E o seară prea frumoasă ca s-o irosim, zise şi Libby.

Colton îi deschise uşa de la intrare, iar ea ieşi şi se aşeză într-unul dintre balansoare. Trecând pe lângă el, îi simţi mirosul. Nu era propriu-zis un parfum, ci mai degrabă o aromă bărbătească. Îi amintea vag de Jeremy. Mirosul lui Colton era mai aspru, însă – într-un sens bun, asemenea hârtiei făcute manual sau asemenea unei perechi uzate de blugi.

– Stai deseori aici, afară? îl întrebă ea.

– În unele seri, după ce adorm băieţii. În ultima vreme m-am folosit de răgazul ăsta ca să iau legătura cu furnizorii şi cu muncitorii.

Libby savură prelung o gură de bere.

– Nu te plictiseşti niciodată.

Se auzi zgomot de paşi, iar un bec de securitate se aprinse, luminând aleea.

Margaret apăru de după colţ, cu capul plecat de parcă ar fi analizat cu atenţie terenul de dedesubt. Atunci când îşi ridică privirea şi o zări pe Libby, nu putu să-şi ascundă mirarea.

– Libby, ce te aduce înapoi aici? o întrebă ea.

– Colton îmi arată sera.

Privirea lui Margaret se mută la Colton şi, fără să zăbovească mai mult de o fracţiune de secundă, îi

transmise un avertisment ca de la mamă la fiu, chiar dacă el era adult, văduv şi cu doi copii.

– Bine, atunci, mergeţi liniştiţi la seră. Rămân eu cu băieţii.

– Nu stăm mult, spuse Colton.

– Nu vă grăbiţi. O să mă uit la *Roata norocului.*

Libby îl urmă pe Colton în jos, pe cărare. După ce trecură de ultima cotitură, ea privi în sus, către seră. Cupola era scăldată în lumina serii, pe care o reflecta asemenea unui diamant. Plantele agăţătoare care o acoperiseră fuseseră îndepărtate, iar fiecare panou din sticlă fusese curăţat şi lustruit. În jurul construcţiei apăruse un spaţiu lat de un metru. Colton deschise uşa, care acum nu mai scârţâia din toate balamalele, şi îi întinse mâna lui Libby.

– După tine. Vreau să ai şansa de a vedea tu prima.

Libby trecu pe lângă el şi păşi înăuntru. În absenţa dezordinii şi a îngrămădelii aceleia de ghivece puse unul pe altul, pline cu pământ şi cu plante moarte, spaţiul părea mai mare. Dispăruse şi aerul îmbâcsit pe care ea îl simţise atunci când intrase acolo pentru prima dată.

– Ai făcut o treabă grozavă, Colton.

– A ieşit mai bine decât sperasem.

– Sera asta o să ajute Woodmont să iasă în evidenţă. Nu mai ştiu nici o proprietate care să aibă ceva asemănător.

Colton mai luă o gură de bere în timp ce ea traversă încăperea. Se întoarse ca s-o privească şi rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. Libby simţi cum o năpădea un val de căldură în tot trupul, îmbujorându-i obrajii. Cunoştea privirea aceea. O, Doamne, cât îi lipsise fiorul provocat de privirea unui bărbat care să se uite la ea plin de dorinţă!

– Probabil că Margaret crede că punem ceva la cale, spuse ea cu un glas mai răguşit decât de obicei.

– Am venit ca să-ţi arăt sera.

Tonul lui tern şi neutru o făcu să vină mai aproape de el, ca să se asigure că nu interpretase greşit semnalele.

– Şi văd că e un spaţiu minunat, spuse ea. Presupun că acum, după ce l-am văzut, putem să ne întoarcem la tine, să-i ţinem companie lui Margaret la *Roata norocului*.

Colton se uită la ea de parcă chiar se gândea să-i primească propunerea. Iar pentru un moment, Libby se întrebă dacă nu cumva interpretase teribil de greşit vibraţia aceea. Poate că el doar voia să se laude cu munca pe care o făcuse în seră. *La naiba!* Chiar atât de tare îşi ieşise din mână încât să se înşele în halul ăsta?

Colton o privi cu un zâmbet vag conturat în colţul gurii. Lăsă berea jos, după care o luă şi pe a ei şi o puse lângă a lui. Îi luă mâna şi i-o trase spre el. Sânii ei îi atinseră pieptul. Libby ar fi putut să jure că inima stătea să-i sară de sub coaste.

El îşi frecă degetul mare, asprit de muncă, de palma ei, cu mişcări lente şi seducătoare, care îi făcură pielea să se înfioare. Coapsele i se frecau de ale lui şi ea simţea energia intensă ce radia din el asemenea unui tonic.

– Am vrut să te sărut din momentul în care te-ai urcat în camioneta mea.

– Şi eu am vrut să te sărut.

Libby se aplecă mai mult spre el. Voia ca el s-o sărute primul. Voia să se simtă dorită.

Colton îi cuprinse faţa în palme şi i-o răsturnă uşor pe spate, apăsându-şi, apoi, buzele pe ale ei. Gura lui era moale şi avea gust de bere şi de energie ţinută în frâu, gata să izbucnească. În ciuda planurilor ei de a-l lăsa pe el s-o cucerească, Libby îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl trase aproape. Dorinţa creştea în ea şi nu-i păsa că ar fi putut să-i zărească cineva stând aşa, în globul acela de sticlă, în văzul tuturor.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Colton se desprinse din sărut, se duse la întrerupător şi închise luminile. Becul strălucitor dispăru, iar încăperea era acum luminată de soarele ce apunea şi de stelele care se aprindeau pe cer.

Libby se întoarse spre el şi îl sărută cu pasiune. Fără să stea prea mult pe gânduri, întinse mâna către şliţul pantalonilor lui.

– N-am nici un prezervativ la mine, îi şopti el.

– După ultima sarcină pe care am pierdut-o, medicul mi-a spus că e posibil să nu mai rămân niciodată însărcinată, îi spuse ea.

El se trase un pas în spate şi o privi cu atenţie.

– E o poveste lungă. Şi nu m-am mai culcat cu nimeni după fostul meu soţ, acum doi ani. Eşti mai mult decât în siguranţă.

– Nu sunt nici pe departe în siguranţă în prezenţa ta, îi şopti el, cuprinzându-i din nou faţa în palme.

Ea îi desfăcu un nasture de la pantaloni.

– Bănuiesc că pui capăt unei perioade de abstinenţă, nu?

– Aşa e.

– Atunci înseamnă că, dacă avem încredere unul în celălalt, am putea să ne bucurăm de clipa asta.

Cuvintele ei părură să convingă. O privi în lumina lunii, dându-i la o parte părul de pe faţă, ca şi cum astfel putea să-i privească drept în suflet.

– Trebuie să te arunci în gol, să plonjezi. Nu pentru totdeauna, doar în momentul ăsta, îi şopti ea. Trebuie să ne facem curaj la un moment dat.

Privirea lui se întunecă. În cele din urmă, încuviinţă printr-o înclinare din cap, iar apoi o sărută din nou. Odată luată hotărârea, restul veni de la sine. Se dezbrăcară frenetic unul pe celălalt. Mâinile ei tremurau; trebui să-şi reamintească de mai multe ori că aşa se manifesta dorinţa fizică. Amândoi erau înfometaţi după o îndelungată

perioadă de abstinenţă, iar acum se pregăteau să-i pună capăt şi să-şi dea unul celuilalt ceea ce le lipsise atât de mult.

El o culcă pe grămada de haine aruncate pe podea, iar ei îi dispăru orice simţ al timpului şi al spaţiului. Asta. Asta îşi dorea.

Îşi uniră trupurile repede, plini de emoţii reprimate, iar atunci când dorinţele lor deveniră de nestăpânit şi se prăbuşiră împreună în abis, Libby ar fi putut să jure că inima îi explodase, pur şi simplu.

Apoi se ghemui lângă el, absorbindu-i căldura trupului. Nu mai avusese niciodată o aventură de o noapte şi se întrebă dacă urma să aibă vreun sentiment de ruşine mergând (de fapt, fiind condusă cu maşina) înapoi spre casă. Încercă să-şi descopere un dram de remuşcare, dar nu reuşi. Pentru prima dată în ultimii doi ani, simţea că trăia.

Capitolul 25

OLIVIA

Sâmbătă, 3 octombrie 1942
Domeniul Woodmont

Olivia atinse pântecul lui Sadie, simţi o zvâcnitură şi se trase imediat în spate, ca arsă.

– Sadie, mama ta ştie? o întrebă Olivia pe fată.

Sadie îşi trase marginile hainei una peste cealaltă şi se îndepărtă de Olivia, ca şi cum gestul acesteia din urmă i-ar fi răscolit în suflet un val de teamă subconştientă.

– Nu e nimic de spus mamei. Orice se întâmplă cu mine acum o să-mi treacă. Ceea ce aţi simţit sub palmă e de la indigestie.

Olivia se uită cu atenţie la fată şi văzu că faţa i se rotunjise, iar sânii îi erau mai plini.

– A fost un zvâcnet. Al unui copil. Ai un copil care creşte înăuntrul tău.

Sadie lovi piatra de pe podea cu tocul ghetei.

– M-am îngrăşat, atâta tot. Nimic mai mult.

– Nu, Sadie, eşti gravidă. Cine e tatăl? Nu mi-ai povestit niciodată nimic despre vreun băiat.

– N-am nici un iubit.

– Dar ai fost cu un bărbat. Cândva în primăvară, poate.

Sadie îşi îngropă faţa în mâini.

– Am fost doar la un bal.

– Ai făcut mai mult decât să dansezi.

– N-am vrut să-l las să facă ce mi-a făcut el. Am crezut că doar voia să stăm pe bancheta din spate. Dar el a început să-mi mototolească rochia şi s-a urcat peste mine, povesti Sadie, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu se poate să fie un copil înăuntrul meu. Asta i-ar frânge inima mamei, iar apoi ea l-ar chema pe şerif, care m-ar lua de aici şi m-ar duce cine ştie unde.

Olivia luă mâinile lui Sadie într-ale ei.

– N-o să facă nimeni asta.

– Ba da! ţipă fata, smulgându-şi mâinile dintr-ale Oliviei. Nu sunt măritată, iar, după accidentul de maşină, şeriful m-a ameninţat că, dacă îi mai dau de furcă, o să ajung la închisoare.

– Când s-a întâmplat asta?

– După accident, şeriful a venit la noi acasă şi mi-a spus că am dat de necaz.

– Tu n-ai făcut nimic. Eu eram cea care conducea maşina, dar nu ăsta a fost motivul pentru care am pierdut sarcina. Doctorul a spus că mai degrabă e ceva legat de sănătatea mea, ceva care n-are legătură cu accidentul.

– Nu e corect. Copiii dumneavoastră mor, iar eu am unul pe care nu-l doresc. Aş vrea să pot să vă dau copilul ăsta chiar acum, să-l purtaţi în pântec şi să-l iubiţi ca şi cum ar fi al dumneavoastră, spuse Sadie cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii îmbujoraţi. Apoi aş putea să plec din oraşul ăsta, iar dumneavoastră aţi avea copilul pe care vi-l doriţi atât de mult.

Olivia ar fi vrut acelaşi lucru. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât ca pruncul acela să devină al ei. Însă Edward n-avea să fie de acord. Îl iubea, dar ştia că n-ar fi acceptat să crească un copil care să nu fie din sângele lui.

– Când s-a întâmplat treaba asta de pe bancheta din spate? o întrebă Olivia pe Sadie.

– În martie.

– Asta înseamnă că eşti însărcinată în aproape şapte luni şi că o să naşti în decembrie.

Pe chipul lui Sadie se vedeau încordarea şi grija, ca şi cum simpla pomenire a copilului avea darul s-o înspăimânte.

– Mai e atât de puţin până în decembrie! Nu pot să nasc un copil peste doar două luni. Ce mă fac?

– Ştii numele tatălui, Sadie?

– Mi-a spus să nu zic nimănui, mărturisi Sadie cu glasul înăbuşit de disperare. Mi-a zis că n-o să mă creadă nimeni.

– Cine a fost?

Sadie îşi coborî privirea în palma ei plină de bătături.

– Malcolm. Vărul soţului dumneavoastră.

– Malcolm Carter?

Avea o reputaţie de afemeiat, ce-i drept, şi îi vizitase în martie, ca să-l înveselească pe Edward după pierderea copilului. Le propusese să-l însoţească în seara aceea la bal, ca să asculte formaţia cântând, dar ea nu se simţise prea bine. Nici Edward nu dorise să meargă. Olivia se întrebă dacă, în cazul în care ar fi mers, prezenţa ei acolo ar fi ferit-o pe Sadie de ceea ce i se întâmplase.

– Vă rog să nu-i spuneţi nimic soţului dumneavoastră, spuse Sadie cu un glas în care se simţea disperarea.

– De ce nu? Ar trebui să ştie şi el ce fel de om e Malcolm.

– Malcolm mi-a spus că dacă zic cuiva, o să am parte de şi mai multe necazuri. Nu vreau să fiu silită să plec de aici.

Olivia nu era naivă. Ştia că, în cazul unei eventuale confruntări între versiunea lui Sadie şi cea a lui Malcolm, toată lumea avea să-l creadă pe Malcolm. Pentru fete ca Sadie, în astfel de situaţii, realitatea era nedreaptă şi tristă.

– Mergi acasă, Sadie, şi povesteşte-i mamei tale ceea ce s-a întâmplat. Ai nevoie de sprijinul ei.

– O să mă alunge.

– Mama ta e o femeie blândă?

– Bineînţeles, doar e mama mea.

– Atunci, contează pe ajutorul ei. Ai nevoie să te sprijine cu tot ce poate.

– Nu vreau copilul ăsta!

– Nu te gândi la asta acum. Oricât de nedrept ţi se pare, trebuie să pleci din oraş până după naşterea copilului. Dacă nu erai atât de mică de statură, sunt sigură că până acum cineva ar fi băgat de seamă că eşti însărcinată.

– Am purtat pantalonii fratelui meu, fiindcă nu mai încăpeam în ai mei.

– Şi mai e şi avantajul că e iarnă, mai spuse Olivia. Oamenii stau mai mult prin case, ies în oraş şi se vizitează mai puţin.

– Dar cum să mă descurc în privinţa cumpărăturilor? Trebuie să merg în oraş ca să le fac.
– O să-ţi aduc eu cumpărăturile.
– Cum o să faceţi asta?
– Acum ştiu să conduc.
– Credeam că nu vreţi ca soţul dumneavoastră să ştie.
– Nu-ţi face griji din cauza lui. Mă ocup eu de el.
– Şi Malcolm?
Faţa lui Sadie deveni palidă şi schimonosită de frică.
– Lasă-l pe seama mea.
– Ce aveţi de gând cu el?
– Nu m-am gândit încă, zise tânăra femeie clătinând din cap.

Olivia conducea automobilul către Lynchburg, gândindu-se la Sadie şi la copilul ei. Era singură în maşină şi ezita la fiecare cotitură. De mai multe ori o luase pe unde nu trebuia şi fusese nevoită să se întoarcă din drum. Odată trebuise să urce o pantă şi asta i se păruse al naibii de greu. Dar continuă să conducă până când – cam pe la ora două după-amiaza – opri în faţa spitalului din Lynchburg.

Pe când stătea în maşină şi contempla clădirea, simţi un fel de întunecime care emana dinspre zidurile acelea. Soţul ei era un om bun. Citise bunătatea în ochii lui.

După vizita pe care i-o făcuse Sadie, Olivia încercase să afle de la Edward mai multe despre spital şi despre motivele lui, ca medic, de a face o asemenea muncă. El îi ignorase întrebările, iar în cele din urmă îi spusese doar atât:
– Dacă nu eu, atunci cine?
Atunci, ca şi acum, Olivia simţise fără greş că în spatele acelor ziduri de cărămidă se întâmplau nişte lucruri groaznice.

Trase frâna de mână şi opri motorul. Îşi luă poşeta şi-şi analiză coafura şi machiajul. Îşi dădu pe buze cu un strat proaspăt de ruj roşu, trasând cu grijă conturul. După ce îşi aranjă gulerul rochiei, deschise portiera şi se ridică. Îşi netezi cu grijă pliurile fustei, iar apoi luă, de pe bancheta din spate, coşul cu mâncarea pentru picnic.

Trase aer adânc în piept şi rămase cu ochii pironiţi la clădirea sumbră. Îi reamintea de un pod plin de obiecte nedorite, care nu puteau fi aruncate.

Merse până la intrarea principală şi sună. Dinăuntru răsună ecoul unor paşi, după care uşa se deschise, iar în prag se ivi un bărbat tras la faţă şi cu o privire severă. Olivia strânse mai tare mânerul coşului şi, forţându-se să zâmbească, înaintă până la ghişeul din faţa ei, în spatele căruia şedea un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum negru, ponosit.

– Sunt Olivia Carter şi am venit să-l văd pe soţul meu, doctorul Edward Carter.

– Da, doamnă, îi răspunse omul, părând curios şi şovăitor în acelaşi timp. Domnul doctor Carter ştie că trebuia să veniţi?

La fel ca prima dată când intrase în locul acela, o izbi duhoarea de lenjerie murdară şi de mucegai, care îi amintea de spitalul din Londra, în timpul bombardamentelor. Pe atunci, oricât de mult se freca şi se spăla după turele pe care le făcea în saloane, nu reuşea să scape de mirosul acela deprimant.

– Nu ştie, zise ea. Vreau să-i fac o surpriză. Şi înainte să-mi spuneţi că e ocupat, aflaţi că ştiu că în fiecare zi iese din operaţie până la ora două.

Bărbatul în vârstă duse la ureche receptorul negru şi-şi vârî un deget îndoit în dreptul cifrei 0 de pe discul telefonului. Apoi formă cifra 9. Iar apoi, 2.

Răbufnirea de curaj care o cuprinsese mai devreme pe Olivia începu să dispară atunci când ea auzi soneria de la celălalt capăt al firului. Edward avea să se bucure s-o vadă, bineînţeles. După aceea, el avea să se întrebe cum de reuşise Olivia să ajungă până acolo. Iar ea urma să-i mărturisească, apoi, că ştia să conducă, urma să-i spună că mai condusese maşina şi că ea era vinovată pentru accidentul cu Sadie.

Bătrânelul puse receptorul în furcă şi înclină din cap.

– O să coboare imediat. Vă rog să luaţi loc!

Olivia se aşează pe un scăunel de lemn, ţinând coşul de picnic în poală. În hol era linişte. Nici pomeneală de forfota oamenilor care veneau şi plecau, aşa cum te-ai fi aşteptat într-un spital obişnuit. Locul era cufundat într-o încremenire sinistră, precum cea care se înstăpânise în adăpostul antiaerian de la Londra după ce uşile se închiseseră şi toată lumea stătea în tăcere, aşteptând ploaia de proiectile.

Momentele acelea de linişte dintre bombardamente le detestase ea cel mai tare. În astfel de răstimpuri trecutul, prezentul şi viitorul se schimbau ireversibil pentru atât de mulţi oameni.

– Olivia, draga mea, spuse Edward, în timp ce îşi dădea pe spate o şuviţă de păr negru. Ce e cu tine aici?

În timp ce se ridica de pe scaun, ea îi zări expresia nedumerită. Îl lăsă s-o sărute pe obraz.

– Ţi-am adus prânzul.

– Minunat. Mi-e o foame de lup, îi mărturisi el luând-o pe după mijloc şi conducând-o spre uşă. Dar cum ai ajuns aici?

– Am condus.

Un licăr apăru în privirea lui Edward, de parcă ea i-ar fi spus o glumă. Dar îşi dădu repede seama că Olivia nu glumise şi deveni serios.

– Draga mea, cum ai fi putut să conduci maşina până aici? Tu nu ştii să şofezi.

– De fapt, ştiu. Şi mă pricep destul de bine. Deşi încă am de furcă atunci când merg pe o pantă în viteza întâi.

Edward o prinse de cot şi o conduse afară, pe verandă.

– Cine te-a învăţat să conduci?

Aerul răcoros al toamnei nu reuşi să-i domolească Oliviei focul din obraji.

– Sadie m-a învăţat.

Blândeţea lui se transformă în dezaprobare.

– Când?

– În primăvară, îi răspunse ea, şi, cu toată tentaţia de a da înapoi, rămase pe poziţii. Eu eram la volan atunci s-a întâmplat accidentul, nu ea.

Edward îi ţinu mâinile într-ale lui, sporind un pic strânsoarea.

– Nu face asta!

– Ce anume?

– Nu mai inventa scuze pentru fata aceea. Ştiu că te-ai ataşat de ea. Mereu ţi-ai făcut griji pentru cei care au avut mai puţine şanse în viaţă. E unul dintre lucrurile pe care le îndrăgesc cel mai mult la tine, dar Sadie nu e genul de om care să merite să-ţi pierzi vremea cu el.

– E adevărat că ţin la ea, dar nu inventez nici o scuză. Eu eram la volan atunci când s-a întâmplat accidentul. Una dintre roţile din faţă a prins o porţiune alunecoasă, iar apoi n-a mai răspuns la comenzi. După ce am ajuns în şanţ, ca o laşă, am rugat-o să facem schimb de locuri. Ea a fost de acord.

Edward îşi apăsă fruntea cu degetele lui prelungi.

– De ce îmi spui tocmai acum?

– Nu vreau s-o învinovăţeşti pe ea de nimic. E o fată bună.

Edward răsuflă adânc, de parcă încerca să-şi ţină nervii în frâu.

– Dacă te gândeşti să-mi ceri asta, află că n-o s-o reangajez.

– Înţeleg că aşa ceva nu se poate, dar mi-ar plăcea s-o vizitez din când în când, spuse Olivia făcând semn din cap către Pontiac.

– Nu îmi place ideea şi nu-mi place nici efectul pe care fata îl are asupra ta.

– Singura urmare a faptului că o cunosc pe Sadie a fost că mi-am făcut o prietenă şi că am învăţat să conduc. Aş fi putut s-o vizitez fără să mă consult cu tine. În orice caz, aş prefera să am aprobarea ta.

– De ce vrei s-o vizitezi pe fata asta? o întrebă el.

– Mama ei e bolnavă, iar fraţii îi sunt pe front, luptând pentru ţara mea. Nu văd de ce ar fi atât de îngrozitor din partea mea să încerc să-i ajut familia.

– Fata asta face numai probleme. Malcolm m-a avertizat de mai multe ori în legătură cu ea, dar nu i-am dat atenţie.

– Malcolm!

Valul de furie care o cuprinse îi alungă orice urmă de îndoială.

– Nu ştiam că v-aţi văzut în ultima vreme.

– E vărul meu şi, din când în când, îmi mai face câte o vizită.

Olivia începu să-şi răsucească nasturele de perlă de la manşetă.

– Şi ce spune despre Sadie?

– Că e o fată sălbatică. A văzut-o neînsoţită la balul de astă-primăvară, adică exact felul de comportament la care mă aştept din partea uneia ca ea. Johnny ar fi îngrozit. Asta s-a întâmplat după ce am concediat-o, deci nu mi-aş bate prea mult capul. Nu mai stătea în preajma noastră, aşa că totul s-a rezolvat cum nu se poate mai bine.

– Se pare că Malcolm ştie destul de multe despre Sadie.

– Tot ce contează e că el are discernământ, iar eu mă încred în cuvântul lui.

– Şi el a fost singur la bal în seara aceea şi presupun că a băut şi alcool.

Olivia începu să tragă de vârfurile mănuşii albe, îndoindu-şi degetele înăuntrul ţesăturii de bumbac moale.

– Amândoi ştim că treaba stă într-un fel în privinţa bărbaţilor, şi în cu totul alt fel în privinţa femeilor.

Bineînţeles că Olivia o ştia foarte bine.

– Pe unde mai umblă Malcolm zilele astea? Nu l-am mai văzut din weekendul acela din martie.

– E la Richmond, se pregăteşte să-şi încheie studiile de drept. E al naibii de deştept şi a primit deja mai multe oferte de angajare.

– E un om realizat, fu de acord Olivia, care nu confunda inteligenţa cu onoarea.

– Aşadar, înţelegi de ce mă încred în judecata lui atunci când vine vorba de o fată ca Sadie?

Mama ei o învăţase ca, dacă vorbele care îi stăteau pe vârful limbii erau prea aspre ca să fie rostite, să numere mereu până la zece şi apoi să zâmbească.

– De ce ai mai multă încredere în el decât în mine? îl întrebă ea pe Edward după ce termină de numărat.

El clătină din cap ca şi cum ar fi încercat să dezlege o enigmă.

– Nu asta am spus.

– Bineînţeles că asta ai spus, se răsti ea.

– Nu mă provoca, Olivia, o avertiză el. Sunt dispus să iert, chiar să te las să conduci, dar părerile mele au prioritate în casa noastră.

– Îmi pare rău că părerile mele diferite de ale tale şi condusul maşinii te-au supărat atât de tare, dar n-o să renunţ la nimic din toate astea.

El se încruntă şi mai tare, iar maxilarul i se încordă.

– Edward, vorbeşti cu o femeie care a lucrat într-un spital din Londra în timpul bombardamentelor. Am supravieţuit sub dărâmături timp de nouă ore. Sunt sigură că, dacă am rezistat sub stratul de moloz, pot şi să conduc un automobil sau să am o părere diferită de a ta. În plus, dacă o să conduc, scapi de drumurile acelea plictisitoare până la Charlottesville, pe care eşti silit să le faci ca să mă duci la cumpărături.

– Nu mă deranjează să te duc cu maşina, se oferi el, iute.

– E foarte drăguţ din partea ta, dar condusul îmi ridică moralul. Ajută-mă să ies din perioada asta deprimantă prin care trec.

Îl luă de mână şi îl trase spre maşină. Aruncând o privire către spital, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni, se aplecă şi îl sărută pe buze. Voia să-l facă să simtă promisiunea că în curând avea să aibă parte de o soţie schimbată în bine, mai puternică, una care să-i fie în acelaşi timp şi o bună prietenă.

Edward o prinse de talie şi o trase, blând, mai aproape de el. Îşi încleştă degetele în pumn, ca şi cum se lupta cu dorinţa de a lua pe loc ceea ce îşi dorea de la ea.

Olivia se trase mai în spate, mulţumită de tactica ei.

– Haide să luăm prânzul. Iar diseară, după ce vii acasă, îţi pregătesc un desert special.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet larg, care se înfiripa încetul cu încetul.

– Mă bucur că ţi-ai revenit.

De când fusese salvată de sub dărâmături, era pentru prima dată când se simţea cu adevărat ea însăşi. Parcă tocmai scăpase de ultimul bolovan care o trăgea în jos.

– Mă bucur că mă simt mai bine.

Îi dădu lui Edward o pătură pentru picnic, iar el o întinse pe banca pe care stătuseră şi data trecută. Olivia se aşeză

şi-şi încrucişă picioarele lângă ale lui, după care începu să scoate mâncarea din coş.

– Am sentimentul că m-ai păcălit, îi spuse el.

– Într-adevăr, dragul meu. Şi sper că nu te-ai supărat prea tare.

Îl servi cu o porţie de pui fript şi cu pâine de porumb, pe care le puse pe un şervet cu carouri roşii şi albe.

El luă o muşcătură, aruncându-i Oliviei o privire uşor încruntată.

– Nu mă împac cu ideea să conduci de una singură pe drumuri.

– Şi dacă îţi promit că o să conduc doar ziua? Fără şofat pe timp de noapte.

– O, Doamne, nici nu luasem în calcul ideea că ai putea să conduci noaptea!

– Şi nici n-o să conduc mai mult de, să zicem, treizeci de kilometri.

– La lumina zilei. Când nu e vremea prea urâtă afară?

– Da, dacă asta te face să te simţi mai bine. Zilele în care o să conduc o să fie senine, precum e cea de azi.

– Tot am un sentiment de nelinişte.

Olivia zâmbi cu subînţeles şi se aplecă spre el, lăsând să i se vadă o porţiune generoasă din decolteu.

– O iau ca pe un „da“.

– E un „da“ nehotărât.

– Mai bine o aprobare nehotărâtă decât un refuz categoric.

Ea luă o bucată de pui din coşul de picnic, o duse la buze şi zise:

– Să nu uiţi să-l inviţi pe Malcolm.

– De ce? o întrebă el pe un ton bănuitor.

– Ştiu cât de mult ai vrea să-l revezi, iar mie mi-ar plăcea să ne mai povestească ce a făcut în ultimul timp.

– Ce pui la cale?

– Nimic.

– Malcolm face parte din familie, Olivia. Să nu mă pui în vreo situaţie jenantă în faţa lui... sau de faţă cu alţi oameni.

Privirea lui deveni mai aspră. Se uită la clădirea de cărămidă, iar apoi din nou la ea.

Olivia simţi cum îi încetinea ritmul răsuflării.

– Ce încerci să spui? Că m-ai interna într-un loc ca ăsta?

– Am mereu de-a face cu femei cu probleme şi nu vreau să mă confrunt cu o astfel de situaţie în propria casă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei. În cele din urmă, el zâmbi şi o sărută delicat pe obraz.

– Să nu mă faci să fiu nevoit vreodată să iau o astfel de hotărâre.

Olivia îi întâlni privirea, pricepând pe deplin înţelesul acelei ameninţări.

Capitolul 26

LIBBY

Miercuri, 17 iunie 2020
Domeniul Woodmont

Nu îşi permiteau luxul să stea îmbrăţişaţi sau să-şi petreacă noaptea împreună. După ce făcură dragoste, se

îmbrăcară, îşi aruncară unul altuia priviri sfioase, iar el o duse acasă cu maşina.

– A fost drăguţ, spuse ea.

– Doar atât? o tachină el.

– A fost nemaipomenit. Doctoria perfectă. Dar nu vreau ca lucrurile să devină ciudate între noi.

– Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu mi se pare ciudat. Aş vrea să se întâmple din nou. Poate ca data viitoare să avem parte de o cină adevărată, fără discuţii cu băieţii mei, şi care să includă un pat adevărat.

Era aproape ca o promisiune. Poate că nu ca un angajament pe viaţă, dar era un început. Şi, deşi ea nu era în stare să se gândească la ce avea să facă peste o săptămână, speranţa unei noi partide de sex cu Colton era mai mult decât promiţătoare.

– Am un pat, spuse Libby în timp ce se întindea ca să ajungă la mânerul portierei. Şi pot să şi gătesc. Doar dacă nu ţi se pare că, venind aici, eşti puţin prea aproape de casă. Ştiu cât de mică e lumea într-un orăşel de provincie.

– E bine aici, se învoi el, iar apoi se aplecă spre ea şi o sărută pe buze.

– Nu pot în weekend, sunt ocupată următoarele săptămâni, dar pot în serile din timpul săptămânii.

– Miercurea viitoare? propuse el.

– S-a făcut.

Îl sărută pentru ultima oară şi coborî din maşină, urcând treptele de la intrare de parcă i se luase o greutate de pe umeri. Bineînţeles că greutatea avea s-o împovăreze din nou, dar, pentru seara asta, era destul de bine. Deschise uşa de la intrare şi aruncă o privire peste umăr, doar ca să descopere că el era încă acolo. Aprinse lumina din vestibul, iar atunci când închise uşa în urma ei, Colton demară.

Se aşează pe canapea, luă o pernă şi o strânse la piept. Auzi soneria telefonului. Era Sierra.

– Ce-ai mai făcut? o întrebă prietena ei.

– Am avut un fel de... întâlnire.

– Cu Colton?

– Da, răspunse ea, aproape fredonând răspunsul.

– Sper că a cuprins şi o partidă de sex pasional, zise Sierra pe un ton în care părea că i se simţea şi rânjetul de pe faţă.

– Poate că doar puţin.

Sierra râse.

– Bravo ţie! Foarte încurajator. N-o să te forţez să-mi dai toate detaliile, dar vreau să ştii că sunt fericită pentru tine.

– A fost o singură întâlnire. E posibil să nu fie ceva pe termen lung.

– Nu există „termen lung“, ci doar „acum“. Vise plăcute! spuse Sierra, după care închise.

Libby se tolănise pe pernele de pe canapea şi se simţea cuprinsă de o pace deplină. În timp ce privea tavanul cu tencuiala care imita floricelele de porumb, îşi dădu seama că acum nu i se mai părea nici pe departe enervant. Cel puţin nu chiar atât de tare ca înainte.

Îi sună telefonul. Era un număr necunoscut, dar gândindu-se că era, probabil, vreo mireasă stresată, răspunse.

– Libby McKenzie.

– Sunt Lofton Grant.

Libby se ridică şi-şi lăsă picioarele să se legene pe marginea canapelei, de parcă ar fi fost gata să se arunce în focul bătăliei.

– Lofton! Elaine se simte bine?

– Vreau să nu te mai apropii de mama mea.

Vocea lui Lofton se auzea ca şi când ar fi exagerat cu băutura.

– Poftim?

– Ştii la fel de bine ca şi mine că a avut probleme de sănătate. Vreau s-o laşi în pace. N-are nevoie de agitaţie în viaţa ei.

– Sunt fiica ei, Lofton, răspunse Libby pe un ton precaut.

– O naştere accidentală nu te face fiica ei legitimă.

– Sunt destul de sigură că ea nu e de aceeaşi părere. Ea a fost cea care a demarat lucrurile, nu eu.

Tonul lui Lofton urcă o octavă.

– După cum spuneam, e bolnavă şi n-aş vrea să profite cineva de pe urma ei.

Libby se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin cameră.

– A fost în formă şi lucidă de fiecare dată când am vorbit cu ea.

– Te avertizez!

– Stai puţin! Mă avertizezi că n-ar trebui s-o văd pe Elaine? N-ai nici un drept să faci asta, al naibii de copil răsfăţ...

Se stăpâni şi răsuflă adânc.

– N-ai nici un drept, încheie ea.

– Nu tu ai îndemnat-o să-şi schimbe testamentul?

Vocea lui Lofton devenea din ce în ce mai înăbuşită, de parcă şi-ar fi plecat capul, înghesuindu-şi-l prea aproape de telefon.

– Un testament? Stai puţin! Eşti îngrijorată pentru sănătatea mamei tale sau pentru averea ei?

– Pentru sănătatea ei, bineînţeles.

– Ei, pe naiba! E vorba de bani. Şi, ca să ştii, n-am nici o pretenţie de la Elaine, în afară de aflarea unor poveşti despre istoria familiei şi, poate, de obţinerea prieteniei mamei mele într-o bună zi. Iar dacă mai îndrăzneşti să mă suni vreodată, tu şi cu mine o să avem următoarea discuţie în faţa mamei *noastre.*

– Nu e mama ta! ţipă Lofton. E mama *mea*!

– Ai băut, nu-i aşa, Lofton?

– Doar câteva pahare.

– Se pare că au fost mai multe. Termină cu prostiile astea şi închide telefonul!

– Vrea să-ţi lase *ţie* Woodmont moştenire! ţipă Lofton.

La început, Libby nu spuse nimic. Poate că nu auzise bine.

– Woodmont? Nu mi-a zis nimic despre asta.

– Nu te cred. Am auzit cum vorbeaţi despre grădini şi despre casă în timpul cinei.

– Ţi-a spus ea asta? o întrebă Libby.

– Am auzit-o pe când vorbea cu tata.

Libby simţi un muşchi pulsându-i în partea laterală a gâtului. Începu să-şi rotească încetişor capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să se elibereze de tensiune.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea.

– Nu te cred.

– La revedere, Lofton.

Puse capăt convorbirii şi azvârli telefonul pe canapea. Înjură cu voce tare în timp ce se plimba prin încăpere. Mereu se întrebase cum ar fi fost să aibă o soră mai mică. Ce răsfăţată imposibilă!

Libby luă telefonul şi căută în agendă numărul lui Elaine. Formă, se pregăti să apese pe butonul de apel, dar se răzgândi.

Avea treizeci şi unu de ani şi trebuia să se poarte ca atare.

Dacă Lofton credea că putea să se vâre între Libby şi Elaine, se înşela.

Capitolul 27

LIBBY

Joi, 18 iunie 2020
Virginia de Nord

Ia taurul de coarne! Iată sloganul zilei, pe care Libby şi-l propusese pe când se afla în maşină, conducând către Virginia de Nord.

Ghidându-se după indicaţiile de pe telefon, intră pe breteaua spre I-66, iar apoi, prin şoseaua de centură, în Old Town Alexandria, via George Washington Memorial Parkway, care se întindea de-a lungul râului Potomac. Libby mai venise acolo în clasa a treia, într-o excursie la Mount Vernon, fără să ştie pe atunci că se aflase la mai puţin de opt kilometri de mama ei biologică. În ziua aceea fusese atât de încântată de brioşele pe care mama ei i le pusese în cutia cu mâncare, încât le înfulecase pe toate înainte să ajungă la Fredericksburg.

Gândul la excursia aceea şi la pacheţelul cu mâncare pe care i-l pusese mama ei îi stârni un acces de vinovăţie. Maică-sa se străduise, în ciuda stării ei precare de sănătate. Îi fusese mereu alături, la nevoie.

Ajunse într-un cartier în care copacii aliniaţi impecabil mărgineau o mulţime de case vechi, de cărămidă, cu peluze întinse şi verzi, tunse îngrijit, cu magnolii grandioase şi cu azalee cărora le dăduseră de curând muguri de primăvară roz cu alb şi care erau aşezate în straturi acoperite cu bucăţele decorative de scoarţă de copac colorată.

Libby opri maşina, îşi puse geanta pe umăr şi o porni pe aleea asfaltată de curând. Stomacul îi fierbea de nelinişte, subminându-i hotărârea de a purta o discuţie cât se poate de sinceră cu Elaine. Fusese foarte bine că ea îi dăduse lui jurnalul care descria detaliat primul an petrecut de Olivia la Woodmont. Lui Libby îi fusese de folos să afle că, aşa cum păţise şi ea, nici străbunica ei, Olivia, nu reuşise să ducă sarcinile la termen. Naşterea tatălui lui Elaine era dovada că şi ea, Libby, putea să aibă o şansă de a deveni mamă.

Urcă treptele placate cu cărămidă şi apăsă pe butonul soneriei. Aşteptă câteva secunde, dar nu auzi paşi în interiorul casei, aşa că apucă ciocanul de la uşă.

Cât de nesăbuită să fi fost ca să se urce în maşină şi să conducă trei ore, fără să fi dat mai întâi un telefon prin care să-şi anunţe vizita? Libby izbi, hotărâtă, cu ciocănelul în uşă.

Pe măsură ce tăcerea se prelungea, îşi dădu seama că se putea ca vizita să nu fi fost chiar o idee bună. Enervată că ratase şansa să-şi facă o intrare grandioasă şi să-şi rostească marele discurs, coborî scările. În timp ce mergea de-a lungul aleii ca să se înapoieze la maşină, se auzi strigată pe nume.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Elaine apropiindu-se dintr-o latură a casei. Purta pantaloni scurţi şi tricou, iar în mâini avea mănuşi de grădinărit.

– Ce e cu tine aici?

– Am venit să vorbim. Ştiu că ai spus că o să te întorci în curând, dar n-am mai avut răbdare. M-am gândit că îmi pierd curajul dacă mai aştept.

Elaine îşi încruntă sprâncenele şi-şi scoase cu grijă mănuşile.

– De ce nu intri? Ce să-ţi dau de băut? Limonadă sau burbon?

– Poate că un pic din amândouă.

Elaine descuie uşa de la intrare şi păşiră împreună pe podeaua placată cu gresie albă şi neagră, iar apoi intrară într-o bucătărie spaţioasă care îi amintea lui Libby de bucătăria renovată de la Woodmont.

Elaine deschise frigiderul şi scoase două sticle de apă cu aromă de limonadă.

– Iartă-mă, n-am limonadă proaspătă.

Libby luă sticla şi îi scoase capacul.

Elaine se aşeză pe un scaun înalt din dreptul insulei de marmură albă. Ea întinse mâna spre Libby şi o întrebă:

– Cu ce pot să te ajut?

Libby luă o gură de apă, întrebându-se de ce îşi simţea dintr-odată gura ca şi cum ar fi mestecat un pumn de vată.

– Cine e tatăl meu biologic?

Elaine nu răspunse imediat, ci îşi făcu de lucru cu capacul sticlei.

– Relaţia dintre noi e într-o fază asemănătoare lunii de miere, spuse Libby. Ne purtăm cât de frumos putem şi încercăm să facem cum e mai bine.

– Şi crezi că n-avem sorţi de izbândă? o întrebă Elaine.

– Mereu mi s-a întâmplat asta în relaţiile pe care le-am avut. Undeva pe parcurs, totul răsuflă şi sunt lăsată pe dinafară. Am crezut că tatăl meu a fost singurul tip care nu m-a dezamăgit niciodată. Dar el s-a eschivat şi nu mi-a spus nimic despre tine.

– Te-a iubit foarte mult, Libby.

– Preţuiesc iubirea, dar am nevoie şi de onestitate. Crede-mă, dacă tata ar mai fi fost în viaţă, noi doi am fi avut o discuţie foarte francă în momentul ăsta.

– Nu vreau să-ţi schimbi părerea despre tatăl tău. S-a dedicat cu totul ţie şi mamei tale.

– Ştiu, dar asta nu înseamnă că nu i-aş fi făcut reproşuri dure. Trebuia să-mi fi spus despre scrisoarea Oliviei.

– I-am dat-o în ziua în care ne-am întâlnit la Roanoke ca să luăm prânzul.

– De ce tocmai atunci?

– Ştiam că era bolnav şi voiam să mă folosesc de ceea ce ar fi putut să fie ultima noastră şansă de a vorbi despre adevăr. Am crezut, de-a lungul anilor, că puteam să avem o discuţie sinceră. Am înţeles că nu voia să vorbim cât timp mama ta era în viaţă. O proteja nu doar pe ea, ci te proteja şi pe tine. Dar după ce ea a murit, am crezut că avea să spună ceva. Am aşteptat, ştiind că făcusem o alegere şi că nu era corect să încalc promisiunea pe care le-o făcusem părinţilor tăi.

– Ce promisiune?

– Să nu iau legătura cu tine sub nici un pretext. Iar ei au promis, la rândul lor, să nu-i spună bunicului meu despre tine. După cum ţi-am mai zis, el avea păreri foarte rigide despre femeile care rămân însărcinate în afara căsătoriei.

– Sună foarte radical.

– Aşa stăteau lucrurile acum mai bine de treizeci de ani în regiunile rurale din Sud.

– Ştiu deja că nu-mi place Edward Carter.

– Nu-l judeca prea aspru. A fost un om al vremurilor sale. N-a fost perfect, dar şi-a dat silinţa.

– Şi-a dat *silinţa* ca tu să nu te simţi liberă să mă creşti.

– Nu eram pregătită să te cresc nici pe tine, nici alt copil. Intrasem la Facultatea de Drept şi ştiam că următorii zece ani ar fi însemnat multe ore de muncă. Şi Olivia ştia asta. Iar atunci când îmi amintesc de anii aceia agitaţi de după naşterea ta, ştiu că n-aş fi avut timp să fiu o mamă bună.

Libby se simţi prinsă într-un vârtej de emoţii care, dacă nu era atentă, ar fi putut s-o copleşească la un moment dat.

– Cine a fost tatăl meu biologic? A ştiut de existenţa mea?

– Da, ştia de tine şi, chiar dacă pare greu de crezut, a fost foarte înţelegător cu mine atunci când a aflat că eram însărcinată. Mi-a trimis bani şi mi-a dat tot ajutorul de care a fost în stare.

– Dar n-a vrut să mă crească. Era la fel de tânăr ca tine? o întrebă Libby pe un ton iritat şi furios.

Elaine îşi împreună mâinile în poală şi-şi îndreptă umerii.

– Era mult mai în vârstă. Şi căsătorit.

– Căsătorit?

– Nu sunt mândră de alegerile pe care le-am făcut. Aş putea să încerc să analizez motivele, dar nici unul dintre ele nu mai contează acum. A trebuit să-mi iert greşelile acum multă vreme.

Pentru Elaine toate astea erau lucruri bine cunoscute, care se întâmplaseră cu mult timp în urmă, dar pentru Libby erau adevăruri noi, printre care naviga cu greutate.

– Cine a fost?

Elaine trase aer adânc în piept şi spuse:

– Tatăl tău biologic a fost doctorul Allen McKenzie.

La auzul numelui tatălui ei, Libby se simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn în moalele capului.

– Poţi să repeţi?

– Tatăl tău biologic e unul şi acelaşi cu tatăl tău adoptiv.

Libby se trase în spate, apăsându-şi spinarea de spătarul scaunului.

– Nu înţeleg.

– Eram în ultimul an de facultate şi venisem acasă de sărbători. În timpul vacanţei lucram în cabinetul medical al bunicului meu, iar tatăl tău îşi instalase de curând cabinetul pe acelaşi culoar. Bunicul meu îşi dorea să mă fac medic, aşa că aranjase ca eu să stau pe lângă tatăl tău, la cabinetul lui. Tatăl tău avea simţul umorului şi se înţelegea de minune cu copiii.

– Toată lumea vorbeşte despre cât de cumsecade era tatăl meu.

– Chiar aşa şi era. Să nu uiţi asta niciodată!

– A înşelat-o pe mama?

– O singură dată, îi răspunse Elaine. Mama ta făcea o nouă serie de tratamente şi era distantă cu tatăl tău, iar el era supărat şi frustrat. Eu mă despărţisem recent de iubitul meu din facultate. A venit un moment în care amândoi am lăsat garda jos.

Libby simţea că era cât pe ce s-o podidească lacrimile.

– Unde s-a întâmplat?

– La Woodmont. Mi-am uitat portofelul, iar el a venit să mi-l înapoieze. Bunicii mei erau plecaţi, aşa că eram singură acasă. I-am oferit o bere. Dintr-una într-alta, totul s-a întâmplat destul de repede. În dimineaţa următoare am demisionat de la cabinetul lui şi nu ne-am mai văzut timp de şase luni.

– Ai rămas însărcinată de prima dată.

– Da. N-am avut niciodată probleme să rămân însărcinată.

Libby răsuflă adânc.

– Păcat că n-am moştenit şi eu asta de la tine.

– Îmi pare rău. Atunci când am luat prânzul cu el, toamna trecută, tatăl tău mi-a povestit că ai pierdut mai multe sarcini. Ca să ştii, Ted era la curent cu întâlnirea dintre mine şi tatăl tău.

Libby îşi apăsă degetele pe frunte.

– Când i-ai spus tatei că ai rămas însărcinată?

– Eram deja în luna a şasea. Olivia a insistat să-l înştiinţez pe tatăl copilului. Aşa că l-am sunat.

– Şi ce s-a întâmplat după ce i-ai spus de existenţa mea?

– A venit imediat la New Jersey. Nu mi-a pus nici o secundă spusele sub semnul întrebării. M-a întrebat ce aveam de gând să fac. I-am spus că mă gândeam la

adopţie, iar tatăl tău a zis că voia să fie el cel care să te adopte. N-am fost de acord imediat, dar, pe măsură ce se apropia naşterea, mi s-a părut o alegere rezonabilă. Aş fi ştiut mereu de tine şi eram sigură că tatăl tău avea să te crească cu dragoste.

– Mama mea ştia?

– Tatăl tău zicea că nu i-a spus niciodată. Nu voia s-o rănească. Şi s-a gândit că urma să-şi răscumpere greşeala dându-i şi ei şansa de a creşte un copil.

– Uau!

– Nu trebuie să ai resentimente faţă de el. A făcut tot ce i-a stat în puteri.

Libby aproape că nu-şi mai simţea trupul, de parcă ar fi înghiţit o tonă de novocainã.

– Cred că te înşeli în privinţa mamei. Ştia.

Elaine ridică din sprâncene.

– Tatăl tău mi-a jurat că ea nu ştia.

– Era o femeie isteaţă, spuse Libby clătinând din cap. Toate vizitele acelea pe care le-am făcut la Woodmont. Spunea deseori că proprietatea avea o mare însemnătate istorică.

– Poate că vorbea aşa, în general.

– Nu, nu cred. Nu m-ar fi îmbrăcat frumos de fiecare dată şi nu s-ar fi agitat atât să vizităm moşia dacă n-ar fi bănuit ceva. Cred că spera ca bunica ta să ne vadă. Cred că voia să se ştie că o persoană aşa cum era ea se putea achita cu brio de sarcina creşterii unui copil.

Elaine rămase tăcută pentru o clipă, iar apoi spuse:

– Nu cred că tatăl tău a bănuit vreodată că ea ar fi putut să ştie adevărul.

– Era inteligentă. A dovedit-o în cele din urmă.

– Poate.

Libby sorbi din apa cu aromă de lămâie, bucurându-se că despărţire o scăpa de uscăciunea din gură.

– Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine, Elaine.

– Trebuia să se întâmple cu mult timp în urmă.

– Cred că mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Libby pe un ton plin de amărăciune, care o făcu să simtă un gust acru în gură.

Îşi puse geanta pe umăr şi se răsuci pe călcâie, gata de plecare. Găsesc singură drumul spre ieşire.

– Cred că ar trebui să mai stăm de vorbă.

– Poate cu altă ocazie. Nu acum.

– Te simţi bine?

– Nu prea am de ales.

– Unde te duci? o întrebă, repede, Elaine.

Îngrijorarea ei maternă era pe cât de ciudat de emoţionantă, pe atât de enervantă.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Libby, o să-ţi las ţie Woodmont.

– Ce bizar că-mi zici asta! Lofton m-a sunat aseară, cu câteva pahare la bord, şi mi-a spus care sunt intenţiile tale. Am sfătuit-o să nu mai spună prostii la beţie.

– O să am o discuţie cu Lofton despre telefonul ăsta. Dar, una peste alta, vreau ca Woodmont să-ţi rămână ţie. Îţi aparţine.

– Cealaltă fiică a ta n-o să fie încântată.

– N-a părut niciodată interesată de Woodmont. În plus, Lofton ori o să împartă proprietatea în loturi pentru construcţia de locuinţe, ori o s-o vândă pe de-a-ntregul în câţiva ani.

– S-ar putea să nu fie chiar aşa.

– O iubesc pe Lofton şi îi cunosc toate însuşirile, dar şi toate slăbiciunile.

– Şi dacă eu nu vreau moşia? o provocă Libby.

– O vrei?

– N-am nici cea mai vagă idee. Poate că da, spuse Libby ridicând din umeri.

– Gândeşte-te! Proprietatea ţi s-ar potrivi. Ai deja idei despre ce s-ar putea face cu terenul şi ştii cum s-o faci să fie profitabilă financiar. Vreau să rămână în familie.

– O să vedem, se învoi Libby, care iubise dintotdeauna moşia. Ca să ştii, dacă accept propunerea, n-o s-o dezmembrez niciodată.

– Bun.

– Nu plănuieşti să ne faci vreo surprinză, nu? o întrebă Libby.

Amuzată, Elaine ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă ar fi după mine, aş prefera să mă mai bucur de viaţă o vreme. Medicul mi-a spus că boala e în remisie.

– Mă bucur sincer să aud asta.

N-ar fi fost întru totul adevărat dacă Libby ar fi spus că ea şi Elaine depăşiseră toate problemele. Iar ea nu era nici pe departe pregătită să cuprindă cu mintea informaţiile pe care le aflase în ziua aceea.

– Apropo, eu cu cine semăn?

– Cu străbunica ta, Olivia. Eşti bucăţică ruptă din ea.

Libby n-avea nici un chef să pornească înapoi spre Bluestone, mai ales ştiind că trebuia să înfrunte ora cea mai aglomerată în trafic. Nunta pe care o fotografia începea abia a doua zi, aşa că, practic, era liberă ca pasărea cerului.

Merse cu maşina până la Springfield Town Center, lângă Washington, şi se plimbă încoace şi-ncolo. Îşi cumpără o cafea şi un rulou cu scorţişoară care nu era însă nici pe departe la fel de bun precum cel făcut de Sierra. Ajunse într-un magazin de haine şi se trezi la raionul pentru nou-născuţi. Cumpără o pătură albastră, moale, şi ceru să-i fie împachetată ca pentru un cadou.

Ar fi fost culmea ciudăţeniei să-şi facă apariţia la uşa lui Jeremy cu un cadou pentru un nou-născut. Cu toate astea,

conduse până la Dale City şi opri maşina vizavi de duplexul în care locuiseră împreună până în urmă cu doi ani.

Jeremy schimbase culoarea faţadei din alb în albastru intens, iar cineva vopsise uşa de la intrare într-un galben strălucitor. Cel mai probabil, Monica fusese cea care alesese o culoare atât de îndrăzneaţă. Paleta de culori preferate de Jeremy se limita la alb murdar.

Libby nu-şi pierduse raţiunea până într-atât încât să meargă la uşă şi să sune la sonerie. Ăsta era un lucru pe care îl făceau doar fostele neveste care o luaseră razna. Voia totuşi să vorbească cu Jeremy. În ciuda tuturor problemelor pe care le avuseseră, îl considera în continuare prieten. Aşa că făcu ceea ce ar fi făcut orice fostă soţie care se respecta. Îi scrise un mesaj.

Bună. Sunt în oraş. Pot să trec pe la tine ca să-ţi dau un cadou pentru bebeluş?

Punctele de suspensie care arătau că el răspundea la mesaj apărură, dispărură şi, în cele din urmă, apărură din nou. Libby făcu tot felul de presupuneri despre răspunsul lui. În cele din urmă, pe ecran apăru:

Sigur. Când?
Acum. Am parcat în faţa casei.

Libby adăugă un emoticon cu o expresie supărată, iar apoi văzu că se mişcau draperiile de la ferestrele din faţă. Flutură din mână în semn de salut, în speranţa că nu arăta ca o hărţuitoare.

Uşa de la intrare se deschise şi Jeremy îşi făcu apariţia. Purta o pereche de blugi şi un tricou pătat, iar părul îi era ciufulit.

El închise uşa, traversă curtea şi se opri la marginea trotuarului. Pe măsură ce se apropia, Libby îi zări cearcănele întunecate din jurul ochilor. Nu dormise, iar asta, dacă era sinceră cu ea însăşi, o cam făcea fericită.

Coborî din maşină, luând cu ea cutia învelită în hârtie albastră. Privirea lui Jeremy era îngrijorată, aşa cum fusese în timpul sarcinilor ei, când furtuna hormonală o făcea să aibă reacţii imprevizibile. Părea că el se întreba dacă nu cumva Libby venise să-i facă o scenă.

– N-am luat-o razna, să ştii, îi spuse ea. Eram în zonă şi am vrut să-ţi aduc asta.

El primi cadoul şi contemplă funda impresionantă pentru care Libby trebuise să plătească încă cinci dolari.

– Nu trebuia să te deranjezi, Libby.

– Ştiu. Deschide-o!

Funda cedă după o singură smucitură, ceea ce îi permise lui Jeremy să ridice capacul şi să vadă pătura dinăuntru.

– N-am avut timp s-o personalizez. Dar m-am gândit că cel mic încă nu ştie să citească, aşa că inscripţiile n-au nici o importanţă pentru el.

– S-a născut acum două zile. Abia l-am adus acasă.

Libby simţi cum stomacul i se strângea sub impulsul unui amestec de tristeţe şi de bucurie.

– Uau! Felicitări! zise ea.

– Mulţumesc.

Jeremy îşi trecu palma peste materialul pufos.

– Ce moale e! se miră el.

– Vânzătorul de la raionul de articole pentru nou-născuţi mi-a spus că o pătură mare le e mereu de folos unor proaspeţi părinţi.

– E bine de ştiut, spuse el aşezând capacul la loc.

– Sinceră să fiu, cadoul a fost un pretext.

– Pentru ce? o întrebă Jeremy încruntându-se.

– Ca să văd o faţă cunoscută. Ca să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut pe tatăl meu.

Jeremy ridică din sprâncene.

– Ce ai păţit?

Libby ar fi vrut să zâmbească, dar nu reuşi, fiindcă lacrimile îi puseseră un nod în gât. Nu era în stare să-l privească, aşa că se aşeză pe bordură.

Se aşeză şi el lângă ea, ţinând cadoul în poală.

– Ce s-a întâmplat?

– Am aflat că Elaine Grant e mama mea biologică.

– Cine e Elaine Grant?

– Îţi aduci aminte de Woodmont, moşia la care, acum vreo două săptămâni, a avut loc o nuntă?

– Da.

– Ea e proprietara. Woodmont a fost în proprietatea familiei ei încă din secolul al XVIII-lea.

– Eşti sigură că ea e? Mereu am crezut că mama ta biologică e o super spioană sau un manechin de talie internaţională, o tachină el.

Vorbele mucalite a lui Jeremy îi smulseră un zâmbet lui Libby.

De fiecare dată când băuseră mai mult vin şi se ameţiseră, ea făcuse tot felul de teorii despre mama ei biologică. Numitorul comun îl reprezenta întotdeauna existenţa unor împrejurări care o împiedicaseră pe mama ei să poată s-o crească.

– A avut bani şi mijloace cu care ar fi putut să mă crească, spuse Libby. Dar era tânără şi voia să meargă la Facultatea de Drept.

– O învinovăţeşti pentru asta? o întrebă Jeremy.

– Aş vrea, dar nu sunt în stare. Sunt cam supărată fiindcă a fost nevoie să treacă treizeci şi unu de ani ca să aflu adevărul.

– De ce a trebuit ca asta să fie un secret atât de mare? Familia ei nu era de acord?

– E doar unul dintre motive, îi răspunse Libby, trăgând de tivul ros al blugilor. Însă cea mai şocantă veste e identitatea tatălui meu biologic.

Jeremy răsuflă adânc.

– Cine a fost?

– Tata.

– Tatăl tău? Adică Allen McKenzie?

– Chiar el.

Jeremy fluieră, trecându-şi o mână prin păr.

– La naiba!

Privirea lui şocată o linişti. Ar fi putut să-i spună întreaga poveste şi lui Colton, dar nu era sigură că el ar fi înţeles gravitatea veştilor aşa cum o înţelegea Jeremy. Iar Sierra ar fi fost foarte dezamăgită de felul în care se purtase tatăl ei, şi Libby n-ar fi fost în stare să îndure aşa ceva în momentul de faţă.

– Uau! Şi el a ştiut? o întrebă Jeremy.

– O, da.

– Şi mama ta? Vreau să spun, mama ta adoptivă... adică doamna McKenzie.

– Înţeleg ce vrei să spui. Nu ştiu dacă ea a avut habar. Poate. Probabil.

Stătură în linişte o vreme, uitându-se amândoi la crăpăturile din trotuarul aflat în faţa casei şi la buruienile ce crescuseră din ele şi care acum se înălţau către soare.

– Ce ai de gând să faci? o întrebă Jeremy.

– Să-mi văd de treaba mea. Să fotografiez o nuntă weekendul ăsta. Să merg acasă. Să lucrez în continuare. S-o iau încetul cu încetul. Ce alternativă am?

Jeremy se încruntă, dar nu se aplecă spre ea ca s-o ia de mână sau ca s-o îmbrăţişeze.

– Nu ştiu ce să spun.

Cuvintele lui erau pline de sinceritate, iar Libby îi fu recunoscătoare pentru susţinere. Dacă adevărul ar fi ieşit la iveală mai devreme, iar ei ar fi fost încă împreună, poate că vestea i-ar fi unit mai mult. Şi poate că Libby ar fi reuşit, în cele din urmă, să facă faţă pierderilor pe care le suferise.

– Cum pot să te ajut? o întrebă el.

– Nu poţi. Trebuie să mă descurc singură, îi răspunse ea, ciocănind cu degetul în cutia albastră. Acum tu ai început o viaţă nouă.

Jeremy îşi plimbă un deget peste funda suavă, albastră.

– Atunci când mi s-a născut fiul, primul meu gând a fost că îmi părea rău fiindcă nu era al tău. Jeremy se opri şi-şi drese glasul. Am încercat atât de mult şi ştiu cât de tare îţi doreai un copil.

Libby oftă, încercând să alunge durerea care mereu avea să facă parte din ea, într-o formă sau alta.

– Aşa e. Încă îmi mai doresc. Şi ştii ceva, încă nu e totul pierdut. Relaţia noastră s-a terminat, dar eu sunt încă vie. După cât se pare, străbunica mea a avut aceeaşi problemă medicală, dar în cele din urmă a adus pe lume un fiu.

– Asta e grozav.

– Da. E una dintre părţile pozitive ale poveştii ăsteia. Simt că încă mai am o şansă.

– Auzi, ai vrea să vii înăuntru şi să vezi bebeluşul? Doarme acum, ceea ce înseamnă că îl poţi admira în toată splendoarea lui. Însă nu ştiu cât de mult o să dureze. Are un somn ceva de groază.

– Ca tine?

– Exact. Mama îmi spunea că spera să am un copil care să nu doarmă. Era vorba de un fel de răzbunare, cred.

– Mulţumesc pentru invitaţie, dar poate că o să vin cu altă ocazie. Acum chiar trebuie să pornesc la drum. Am vrut doar să mă opresc şi să am parte de puţină susţinere

morală din partea unui prieten care mă cunoaşte foarte bine.

De data asta, Jeremy o luă în braţe, iar ea îşi odihni capul pe umărul lui.

– Poţi să te bazezi mereu pe sprijinul meu.

Libby se ridică şi-şi scutură pietricelele şi praful de pe turul pantalonilor.

– Mulţumesc.

– Ai grijă de tine, Libby.

– Şi tu. O să fii un tată foarte bun. E unul dintre motivele pentru care te-am ales.

Fruntea lui Jeremy se încruntă, iar mărul lui Adam îi săltă, fiindcă tocmai înghiţise.

– Chiar crezi asta? Eu nu cred că mă descurc prea bine. Poate că ar trebui să am mai multă răbdare atunci când nu vrea să adoarmă sau atunci când are nevoie să-i schimb scutecul.

– După ce începe să doarmă noaptea, o să fie mai bine. O să-ţi dai seama destul de repede care e treaba unui tată.

– Chiar crezi asta?

– Sunt sigură.

Libby se urcă în maşină, îi făcu un semn de rămas-bun cu mâna şi demară. La primul semafor, şterse profilul lui Jeremy din toate conturile pe care le avea pe reţelele de socializare.

Capitolul 28

LIBBY

Sâmbătă, 1 august 2020
Virginia

Libby îşi petrecu cea mai mare parte din vară muncind în afara oraşului. Acceptase mai multe oferte de a fi asistenta altor fotografi, pentru că voia să se ţină ocupată şi să stea departe de Bluestone. Faţă de Colton se tot eschiva, spunându-i că muncea foarte mult şi că îi era imposibil să se întâlnească deocamdată cu el, sau să se întoarcă acasă. După o vreme, începu să epuizeze toate scuzele cu putinţă, iar el n-o mai căută la fel de des. Colton încerca să ţină pasul, dar ea era cea care fugea de el.

După câteva săptămâni, el încetă să-i mai scrie mesaje. Sierra o suna în fiecare zi, spunându-i că fiecare telefon era o metodă de a verifica dacă mai era încă în viaţă, iar Libby promitea de fiecare dată să revină curând în oraş. Însă după ce termină toată munca, îşi luă liber o săptămână şi plecă la Paris, unde se răsfaţă cu mâncăruri rafinate şi cu tururi istorice.

Dar toate astea cereau energie şi rezistenţă la efort şi, pe măsură ce trecea vara, pe Libby începeau s-o lase puterile. Atunci când ateriză pe aeroportul internaţional din Dulles, nu se simţi bine. Făcuse eforturi prea mari, iar asta o epuizase cu desăvârşire.

Abia atunci când stătu la coada de la vamă, aşteptându-şi rândul, îşi dădu seama ce anume ar fi putut să însemne acea stare a ei.

O oră mai târziu, era în maşină, îndreptându-se spre sud, înapoi la Bluestone. Făcu o scurtă oprire la magazinul alimentar, cumpărând biscuiţi, sucuri şi ciocolate... şi trei teste de sarcină.

După ce intră în casă, îşi aruncă geanta pe canapea şi-şi scoase pantofii. Puse cumpărăturile bine şi duse testele de

sarcină în baie. Cel mai bine era să le facă dimineaţa, fiindcă, dacă ar fi încercat pe loc, era foarte posibil să se aleagă cu un rezultat fals.

Păşi sub duş, lăsând apa călduţă să-i bată pe faţă şi dorindu-şi s-o ajute să alunge încordarea.

„E gripă. Vreun virus pe care l-am luat de la Paris.“

Apa fierbinte din rezervor se termină, iar ea păşi, cu regret, afară din cabina duş. Îşi dădu prosopul jos şi se îmbrăcă într-un tricou lejer, după care deschise, pe rând, fiecare set. Le aranjă pe toate cu grijă pe marginea chiuvetei, se duse înapoi la parter şi se întinse pe canapea. Ascultă ticăitul ceasului din perete, îşi închise telefonul şi-şi lăsă trupul să se relaxeze.

După ce se lăsă noaptea, ea adormi de-a binelea, iar atunci când se trezi, cu o tresărire puternică, soarele strălucea în cameră. Sări brusc de pe canapea, cuprinsă de un val de greaţă care o luă pe nepregătite. Şovăi o clipă, după care o luă la fugă în sus pe scări.

Cel mai bine ar fi fost să păstreze unul dintre testele de sarcină şi să-l folosească a doua zi, dar acum era prea târziu. Dacă avea nevoie de mai multe, putea să dea o fugă până la farmacie. Aşa că le desigilă pe toate trei, iar apoi urmă cu sfinţenie instrucţiunile. După ce termină, alinie testele înapoi pe marginea chiuvetei şi coborî la bucătărie. Scoase un pachet de sărăţele şi o bere de ghimbir din frigider. Îşi dădea seama că aventura ei de o noapte cu Colton putea, teoretic, să ducă la o sarcină.

În cele trei dăţi în care fusese însărcinată, se simţise grozav. Nu avusese greţuri matinale. Fusese plină de energie şi avusese poftă de mâncare.

„E o gripă. Nimic mai mult.“

Deşi nu mai vorbise cu Elaine în ultimele cinci săptămâni, Elaine începuse să-i trimită prin e-mail fotografii cu Olivia şi cu moşia Woodmont. Libby

presupusese că Elaine încerca astfel să facă un fel de reclamă proprietăţii.

După ce luă o înghiţitură din berea de ghimbir, urcă treptele către baie şi rămase în prag uitându-se la cele trei teste albe, aliniate pe marginea chiuvetei.

– E gripă, spuse ea cu glas tare.

Dar după ce aruncă o privire în cele trei ferestre micuţe, află altceva. Văzu trei plusuri de un roz intens, care parcă se uitau şi ele la ea. Îl luă pe fiecare şi îl ţinu în lumină.

– Nu se poate, şopti Libby. Sunt fals pozitive. E cu neputinţă să fiu însărcinată, spuse ea către fiecare dintre teste. Medicii mi-au zis că şansele sunt atât de mici, încât ar fi aproape imposibil.

În secunda următoare, Libby enumeră în minte o listă de boli care puteau să aibă simptome asemănătoare cu o sarcină. Tumori gigantice. Sau poate un cancer, aşa cum avea Elaine. Lista de scenarii catastrofale era cu mult mai liniştitoare decât ideea de a pierde din nou o sarcină.

O bătaie puternică în uşa de la intrare o forţă pe Libby să revină în prezent. Ciocănitul deveni mai zgomotos.

Azvârli testele în coşul de gunoi şi coborî la parter. Luă o altă înghiţitură din berea de ghimbir, aruncă o privire spre uşa de la intrare şi zări silueta unui bărbat. Merse la uşă şi deschise. În prag stătea Colton. Ce mai sincronizare!

– Colton! exclamă ea, întrebându-se dacă era cazul să-i ceară iertare, dar totul ar fi sunat neconvingător, aşa că o lăsă baltă. Ce e cu tine aici?

Colton se uită la ea preţ de câteva clipe lungi, însă lui Libby îi fu cu neputinţă să-şi dea seama dacă arăta furios, supărat sau uşurat.

– Elaine a încercat să ia legătura cu tine, dar n-ai răspuns la telefon.

– Elaine? repetă ea, privind ecranul telefonului şi văzând că avea două apeluri pierdute de la Elaine. De ce? A păţit ceva?

– Lofton a fost arestată.

– Lofton? Şi ce legătură are treaba asta cu mine?

– Asta am încercat şi eu să aflu de la Elaine şi mi-a spus că tu ştii.

– Cum de ai aflat că m-am întors în oraş?

– De dimineaţă, am întâlnit-o pe Sierra. Era pe şantier. Mi-a spus că ţi-a văzut maşina.

Era cu neputinţă să ajungi la Bluestone fără să fii văzut de vreun cunoscut.

– Elaine vrea să-i plătesc cauţiunea lui Lofton?

– Nu, Lofton e la spital, dar o să meargă la închisoare după ce o să fie externată. A intrat cu maşina într-un copac. Are noroc că a scăpat cu viaţă.

– Şi Elaine unde e?

– La New York. Încearcă să prindă un zbor înapoi.

Libby îşi luă geanta, cheile, berea de ghimbir şi un pumn de sărăţele din bucătărie.

– Minunat. Nu poţi să-ţi alegi familia, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– E o poveste lungă. O să plec acum.

– Te duc eu cu maşina.

– Nu e nevoie, crede-mă. Am fost dispărută în misiune toată vara şi sunt de-a dreptul uimită că acum eşti aici.

– Şi eu la fel. În timp ce conduc, o să-mi povesteşti despre schema asta cu dispariţia din ultimele cinci săptămâni.

Lui Libby i-ar fi plăcut să discute în contradictoriu dacă nu s-ar fi simţit rău şi nu i-ar fi venit să vomite pe pantofii lui.

– Bine. Mergem cu maşina ta.

Colton coborî în urma ei scările de la intrare şi se îndreptară împreună spre camionetă. Libby se aşeză pe scaunul din dreapta şi-şi puse centura de siguranţă.

După ce demară şi porni de-a lungul străzii liniştite, Colton nu pierdu nici o secundă şi dezvălui pe loc motivul supărării lui.

– Pe unde ai umblat?

– Am lucrat şi am fost în vacanţă.

– Ai spus că o să-mi explici totul după ce te întorci. Acum te-ai întors.

– Cred că e destul de clar că am avut nişte probleme de rezolvat, spuse ea. Iar dacă m-ai cunoaşte, ai şti că nu mă prea descurc atunci când sufăr câte o pierdere.

– Ce anume ai pierdut?

– Propria identitate, viaţa aşa cum o ştiam, spuse ea.

Colton nu mai spuse nimic pentru o vreme, dar maxilarul îi era încordat şi-i pulsa în dreptul încheieturii.

– Toate astea au de-a face cu Elaine?

– O, da.

– Ai vrea să-mi povesteşti?

Libby îşi lăsă capul pe tetieră.

– Se pare că e mama mea biologică.

Colton îi aruncă o privire în care şocul se îmbina cu o oarecare uşurare.

– Ce?

– Da, e şocant, nu-i aşa? Vestea m-a lăsat mască şi pe mine.

În clipa următoare, Libby simţi cum stomacul începea să-i bolborosească, aşa că începu să ronţăie o sărăţea.

– Eşti sigură?

– O, da. Nu degeaba am dispărut subit din oraş. Am găsit o scrisoare din partea străbunicii mele, Olivia Carter, în biroul tatei.

– Doctorul McKenzie ştia despre Elaine?

– Oho, ba bine că nu, îi răspunse Libby râzând pe muteşte.

– Nu prea înţeleg.

Libby se simţea în continuare de parcă ar fi vorbit despre altcineva.

– Allen McKenzie nu e doar tatăl meu adoptiv, ci şi tatăl meu biologic.

Colton nu mai spuse nimic o vreme, fiindcă încerca să priceapă ceea ce tocmai auzise.

– Tata a avut o aventură de o noapte cu Elaine. Şi aşa am apărut eu.

– Acum înţeleg de ce Elaine mi-a spus că tu ştii ce trebuie făcut pentru Lofton, îi spuse Colton.

– Şi, ca să ştii, Lofton n-a reacţionat prea bine la toată povestea asta cu sora mai mare. Bănuiesc că unei latifundiare cum e ea nu i-a căzut bine să fie retrogradată în ordinea de succesiune la tron.

– Am surprins-o aruncând cu pietre în seră. Nu mi-am dat seama că era ea decât atunci când am zărit-o urcându-se în maşină şi demarând. Eram chiar în spatele ei şi am văzut-o intrând cu maşina în copac. Am scos-o dintre fiarele contorsionate şi am sunat la poliţie.

– O, Doamne, ce noapte ai avut! Noi, ăştia din familia Carter, suntem chiar culmea!

– Dar sera ce vină avea?

Libby privi pe fereastră cum străduţele din Bluestone convergeau spre rampa care dădea în autostrada interstatală.

– Cred că Lofton urăşte sera fiindcă renovarea ei a fost pretextul pe care l-a creat Elaine ca să poată să mă cunoască mai bine.

– Aşa ţi-a spus Elaine?

– Da, răspunse Libby în timp ce îşi apăsa pe tâmplă cutia rece de bere de ghimbir. Vrea să-mi dea Woodmont drept moştenire.

– De ce?

Libby îşi lăsă şi mai mult capul pe tetieră.

– Elaine ştie că Lofton n-o să şovăie nici o clipă să vândă moşia, sau cel puţin s-o ciopârţească în loturi pentru proiecte imobiliare.

– Asta explică mult din purtarea lui Lofton, spuse Colton răsuflând uşurat şi eliberându-se astfel de tensiunea ultimelor săptămâni. Am sunat-o pe Ginger şi i-am spus că Lofton e la spital.

– Bun.

– Nu arăţi prea bine.

Libby luă o gură de bere de ghimbir.

– Sunt absolut epuizată. M-am molipsit de gripă.

– Cum ai descoperit scrisoarea de la Olivia? o întrebă el.

– Tata îşi făcuse curat în birou şi păstrase doar documentele cele mai importante, îi explică Libby, scufundându-se şi mai tare în scaun. Am găsit scrisoarea într-un dosar care n-avea nici o etichetă. N-a trebuit decât să deschid sertarul. Dar, după cum îţi spuneam, nu fac faţă prea bine pierderilor, aşa că am evitat să intru în biroul tatei toată primăvara.

– Am înţeles.

Libby îşi întoarse capul către el.

– N-am plecat din cauza ta, ci din cauza mea şi a familiei mele nebune.

– Mă pricep la familii nebune, spuse Colton cu o jumătate de zâmbet răsărindu-i în colţul buzelor.

– Ai grijă ce spui. Cine ştie cine o să mai iasă la iveală din arborele meu genealogic!

Colton ieşi de pe autostradă şi intră pe şoseaua care ducea la Charlottesville. Ajuns în oraş, el urmă

indicatoarele şi ajunse, în cele din urmă, în faţa spitalului. Opri camioneta şi coborâră amândoi din maşină.

Libby dădu pe gât ultima gură de bere de ghimbir, privind, concentrată, intrarea spitalului. Ar fi fost un bun prilej să-şi facă o analiză de sânge care să-i confirme faptul că testul de sarcină cumpărat de la farmacie, care se lăuda cu o precizie de nouăzeci şi opt la sută, era eronat.

– E posibil să mai am o veste şocantă, îi spuse ea lui Colton.

El se încordă din nou, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru runda a doua a confruntării.

Libby se opri pe trotuarul de lângă intrarea secţiei de urgenţă. Lăsând la o parte scenariul absurd cu bolile incurabile care aveau simptome asemănătoare sarcinii, trebuia să fie sinceră atât cu ea, cât şi cu el.

– Îţi mai aduci aminte că ţi-am spus că şansele mele de a rămâne însărcinată sunt foarte mici? Ei bine, se pare că totuşi se poate întâmpla. Tocmai am obţinut câte un semn roz, în formă de plus, nu pe unul, nici pe două, ci pe trei teste de sarcină.

El o prinse de braţ.

– Poţi să repeţi?

– Sunt gravidă în cinci săptămâni. Înainte s-o iei razna, vreau să-ţi amintesc că am pierdut trei sarcini până acum.

Încordarea pe care o simţea în trupul lui Colton o făcu să pălăvrăgească în continuare:

– În timpul celor trei sarcini din trecut m-am simţit extraordinar, dar de data asta mă simt ca un animal călcat de maşină.

– Noaptea aceea în seră a fost acum cinci săptămâni.

– După cum ziceam, nu trebuie s-o iei razna.

Libby închise ochii, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Dându-şi seama că destinul se opunea la venirea

pe lume a acelui copil, avu o senzaţie de parcă inima i-ar fi fost prinsă şi răsucită cu sârmă ghimpată.

– Cu istoricul sarcinilor mele, nu pot să-mi fac planuri de viitor, încheie ea.

– Asta nu înseamnă neapărat că o să pierzi şi sarcina de acum.

– Vorbesc foarte serios, nu te ataşa de copilul ăsta. N-o face! îl conjură Libby, căreia începură să-i curgă lacrimile. Ea o să plece şi o să-ţi frângă inima.

– Ea?

– Sau el.

Colton îi luă mâinile într-ale lui şi-i descleştă pumnii.

– După ce terminăm cu Lofton, mergem s-o căutăm pe Ginger. O să-ţi facă un test.

– E încă prea devreme, Colton. Aş mai aştepta câteva săptămâni şi abia apoi aş merge s-o caut.

– O să trecem pe la ea diseară. Ai simptome care te îngrijorează?

– Nu.

– Atunci, o să facem rost de tot ajutorul de care ai nevoie ca să păstrezi sarcina.

Libby îi scrută faţa, căutând semne care să trădeze supărarea sau furia. Nu găsi nici un indiciu. La naiba, i se păru chiar că zărea o sclipire de entuziasm în ochii lui.

– Nu-ţi face speranţe, Colton.

– Prea târziu, îi spuse el ridicând din umeri. Ţin la tine şi mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni întrebându-mă cu ce am greşit.

– N-ai făcut nimic greşit.

Colton răsuflă uşurat.

– Nu vreau să încep să greşesc acum. Sunt alături de tine şi de copil.

Libby şi Colton o găsiră pe Lofton la etajul al patrulea. O asistentă medicală îi îndrumă către salon. Libby dădu perdeaua la o parte şi o văzu pe Lofton întinsă pe patul de spital. Ţinea strâns în mâini un recipient de plastic. Era palidă şi stoarsă de puteri.

– Lofton, o chemă Libby cu glas şoptit.

Colton rămase la uşă, iar Libby se îndreptă spre pat. Lofton îşi ridică privirea şi o cercetă pe Libby ceva vreme, după care închise ochii. Pe o parte a feţei avea o vânătaie, iar de-a lungul maxilarului se vedeau nişte julituri, probabil că de la airbagul care se deschisese.

– Semeni la voce cu mama, îi spuse ea lui Libby.

– Chiar aşa?

– Da.

– Elaine m-a rugat să vin aici şi să văd cum te simţi. O să ajungă şi ea în câteva ore. Se pare că e la New York.

Lofton îşi apăsă fruntea cu degetele.

– Grozav!

Libby îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Fie că îţi place, fie că nu, suntem legate una de cealaltă. Nu poţi să-ţi alegi rudele, nu-i aşa?

Lofton îşi duse la buze recipientul de plastic. Vomită de câteva ori, făcând-o pe Libby să se ridice şi să se întoarcă pentru moment cu spatele la ea.

– Sunt destul de sigură că Elaine vrea să fim prietene şi că aşa crede ea că ar arăta un moment care să ne apropie mai mult pe una de cealaltă, spuse Libby.

– Până să apari *tu*, eu îi eram de ajuns. Mă iubea doar pe mine şi eram cele mai bune prietene. Atunci când mă alinta, obişnuia să spună că eram două *amigos.*

– Iar acum eşti unul dintre cei trei muschetari.

– Exact. Asta nu-mi convine.

Libby veni mai aproape de pat, dar rămase în picioare.

– N-am nici cea mai mică dorinţă să mă vâr între voi două. Am avut o mamă minunată. Libby trase aer adânc în piept. Şi un tată grozav, adăugă ea.

Lofton se aplecă în faţă şi vomită din nou. Libby îşi apăsă mâinile pe stomac şi se îndepărtă, grăbită, de pat.

– O să chem o infirmieră, spuse Colton.

Libby se aşeză pe un scaun în cealaltă parte a încăperii şi-şi luă capul în mâini. Şi stomacul ei fremătă de câteva ori.

– Ce naiba ai băut? o întrebă ea pe Lofton.

Lofton se şterse la gură cu dosul palmei.

– Whisky. Tata o să fie supărat după ce o să-şi dea seama că am umblat la sticla lui de Johnnie Walker Blue.

– Cel puţin, ai gusturi bune.

Libby începu să numere lent, trăgând aer în piept până când stomacul i se linişti.

– Te simţi bine? o întrebă Lofton.

– Sunt puţin însărcinată.

– Ce?

În salon îşi făcu apariţia o infirmieră, care verifică semnele vitale ale lui Lofton şi îi aduse un recipient curat. După ce plecă infirmiera, Libby văzu că Lofton mai avea julituri şi pe braţe.

– Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.

– N-ai nici un drept să-mi ţii predici, îi răspunse Lofton. Doar tata şi mama au dreptul ăsta.

Libby se întrebă cum de era cu putinţă ca, de la o persoană fără familie, să ajungă dintr-odată să aibă o soră mai mică plină de toane şi să fie însărcinată în cinci săptămâni?

– Aşa e. Dar Elaine are dreptul ăsta. Ai speriat-o de moarte, spuse Libby. Aveam pretenţii de la tine. Şi mi-ai spus chiar tu că e fragilă.

– Am prins ideea. Crede-mă. O să fiu arestată în curând şi pun pariu că asta o să-i pună capac.

Libby nu ştia ce altceva ar mai fi putut să-i spună ca s-o consoleze.

– Ce căutai la Woodmont, de fapt?

– Mă pregăteam pentru ceremonia în care mama şi tata o să-şi reînnoiască jurămintele. E peste două săptămâni.

– De ce ai aruncat cu pietre în seră?

– Mă gândeam la petrecere şi la faptul că, într-o bună zi, n-o să mai pot să vin la Woodmont pentru că o să fie al tău. N-aveam de gând să dau foc moşiei, să ştii.

– O decizie înţeleaptă.

Lofton închise ochii.

– Mereu am crezut că Woodmont o să fie al meu.

– Atunci, ia-l. Eu nu îl vreau.

– Mama spune că o să ţi-l dea ţie. Cred că încearcă să-şi uşureze sentimentul de vinovăţie.

În graba ei de a îndrepta lucrurile, Elaine o rănise profund pe Lofton.

– Atunci, eu o să ţi-l dau ţie.

– Nu vreau să mi-l dai *tu*, spuse Lofton ridicându-se în capul oaselor şi privind-o pe Libby cu nişte ochi injectaţi, mânjiţi de rimel. Vreau să mi-l dea mama.

– Pe lumea asta nu primim întotdeauna tot ce ne dorim, nu? Vrei moşia sau nu?

– Mama n-o să fie de acord. Ea vrea ca tu să fii proprietar.

– O să vorbesc cu ea.

Lofton gemu şi-şi dădu pe spate un smoc încâlcit de păr blond.

– Nu vorbi cu ea. N-am nevoie să-mi iei tu apărarea.

– Şi dacă o împărţim pe jumătate? Amândouă fiicele lui Elaine o să fie proprietare la Woodmont.

– Nici măcar nu te cunosc. Iar acum o să-i dai mamei primul ei nepot.

Libby se ridică şi trase aer adânc în piept, în speranţa că asta avea să-i calmeze agitaţia din stomac.

– Nu te mai plânge, Lofton. Parcă ai cinci ani.

– Nu mă plâng.

„Ba bine că nu“ îi venea lui Libby să-i spună, dar gândurile îi fură reduse la tăcere de zgomotul unor paşi care se apropiau de uşă. Perdeaua se dădu în lături, iar Elaine şi Ted îşi făcură apariţia, epuizaţi şi îngroziţi.

Elaine îşi ridică telefonul şi i-l arătă lui Libby.

– Te-am sunat, dar n-ai răspuns.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Trebuie să răspunzi mereu la apeluri. Nici n-ai idee câte scenarii catastrofale mi-au trecut prin minte.

Elaine părea o mamă nervoasă, care se străduia să nu-şi certe prea tare copilul devenit adult.

– Înţeleg perfect. N-o să se mai întâmple.

Libby se trase înapoi către uşă, bucuroasă să i-o poată preda pe sora cea mică mamei lor îngrijorate.

Elaine mângâie părul lui Lofton şi o sărută pe frunte.

– O, Doamne, sunt atât de fericită că eşti în viaţă!

– Îmi pare rău, mamă, îi spuse Lofton pe un ton de copil, puţin spăsit.

Elaine se întoarse spre Libby.

– Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

– Vorbim curând.

– Bineînţeles.

Libby şi Colton ieşiră pe culoar, închizând uşa în urma lor.

– Nu poţi să-ţi urăşti familia, nu-i aşa?

– Elaine o să mai stea cu ea o vreme. I-am trimis un mesaj lui Ginger şi mi-a răspuns că te aşteaptă la un consult.

Libby simţi cum i se strângea pieptul de încordare.

– Eu zic să mai aşteptăm cinci sau şase săptămâni. Nu vreau să-mi fac speranţe inutile.

Colton o conduse în lift şi apăsă pe butonul de coborâre. Ieşiră la primul etaj, unde îi aştepta Ginger, care îi conduse într-un cabinet de consultaţie.

– Libby, spuse ea. Cum te simţi?

– E posibil să fiu puţin însărcinată, dar, cel mai probabil, n-o să fie de durată.

Cu un aer întrebător, Ginger se uită pe lângă ea, la Colton.

– Colton mi-a spus altceva.

– Am pierdut deja trei sarcini.

Indiferent de cât de mult îşi dorea copilul, Libby nu îndrăznea să spere.

– Haide mai bine să facem câteva teste rapide să vedem despre ce e vorba, îi spuse Ginger. Fiecare sarcină evoluează diferit şi nu putem să prezicem ceea ce o să se întâmple. O luăm pas cu pas.

– Aş vrea să aud părerea lui Ginger, spuse Colton.

Aceasta îşi privi îndelung fratele, cu faţa luminată de un zâmbet amuzat.

– Te deranjează dacă rămâne şi Colton?

– Nu, de ce m-ar deranja?

Consultul dură doar câteva minute, Libby stând întinsă pe un pat mobil, iar Colton şezând pe un scaun, alături de ea. După aceea, Ginger făcu câteva însemnări pe tabletă şi-şi îndreptă din nou atenţia către pacienta ei.

– Libby, eşti într-adevăr însărcinată.

Lacrimile îi izvorâră din ochi lui Libby şi i se rostogoliră pe obraji. Privi lung la modelul de pe tavan, încercând să-şi înăbuşe sentimentele de fericire şi de speranţă.

– Avem în spital un medic foarte bun, care se ocupă de sarcini cu risc, spuse Ginger.

Colton se ridică şi veni lângă Libby. Expresia hotărâtă de pe faţa lui părea să spună „O să trecem noi şi pe asta“, iar lui Libby acea expresie i se păru atrăgătoare, dar şi naivă.

– Nu face asta, te rog, spuse ea.

– Ce anume?

– Să-ţi faci speranţe false.

– Nu îmi fac.

– Ba da.

– Libby, ai un drum lung în faţă! exclamă Ginger. N-o să mergi singură pe el.

Libby îşi luă faţă de ea însăşi angajamentul să facă tot ce avea să-i stea în puteri ca să păstreze acea sarcină, dar să nu-şi mai facă speranţe. N-avea să mai facă liste cu lucruri de care are nevoie un nou-născut şi nici n-avea să mai analizeze mostre de vopsele bleu, roz sau galbene.

Telefonul lui Colton scoase semnalul sonor care anunţa venirea unui mesaj.

– Elaine e chiar în faţa uşii şi vrea să te vadă.

– Bineînţeles. Spune-i să intre.

Perdelele să dădură într-o parte, iar Elaine veni lângă pat. N-o mângâie pe păr şi nici n-o sărută pe frunte, aşa cum făcuse cu Lofton. Dar era acolo. Şi părea îngrijorată.

– Ce se întâmplă cu tine, Libby? o întrebă Elaine.

– Gravidă, zise Libby.

– Adevărat? se minună Elaine, cu chipul luminat de entuziasm.

– Încă nu e un motiv de bucurie, spuse Libby. E mult prea devreme, crede-mă.

Elaine îi luă cu blândeţe mâinile într-ale ei.

– Pot să mă bucur măcar aşa, puţintel, dacă promit să nu fac mare tam-tam?

– Bine, dar e valabil şi pentru Colton şi Ginger. Vă interzic să faceţi dansul victoriei.

Îşi drese glasul şi se ridică în capul oaselor, străduindu-se să ignore expresiile caraghioase pe care cei din încăpere încercau să şi le ascundă fără să reuşească.

– Cum mai e Lofton? întrebă ea.

– O să aibă o mahmureală teribilă, îi răspunse Elaine. Şi aşa îi şi trebuie.

– Se teme că n-o iubeşti, îi spuse Libby. Crede că eu încerc să-i iau locul.

– Nu înlocuieşti un copil cu altul, zise Elaine. E un lucru pe care tu îl ştii deja.

Elaine avea dreptate. Chiar dacă acel copil supravieţuia, ea n-avea să-i uite niciodată pe ceilalţi trei pe care îi purtase înăuntrul ei, îi iubise şi-i pierduse.

– Nu poţi să-mi dai mie Woodmont. Lofton şi l-a dorit mereu.

– Lofton nu ştie ce vrea, îi răspunse Elaine. Dacă îi dau moşia, o să-şi piardă interesul faţă de ea, pentru că n-are pasiunea asta în sânge. Pentru ea, Woodmont n-are aceeaşi semnificaţie ca pentru noi. O iubesc pe Lofton, dar trebuie să se mai maturizeze puţin ca să fie pregătită pentru o astfel de responsabilitate.

– Nu mai fi atât de aspră cu ea. E greu să crezi că ai o viziune asupra lumii, iar apoi să afli, la un moment dat, că nu e aşa cum credeai tu. O să se maturizeze şi o să-şi dea seama, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie, că Woodmont înseamnă *acasă*. Dă-i jumătate din proprietate.

Elaine o cercetă cu privirea.

– Îţi dau cincizeci şi unu la sută. Iar dacă tu o să vrei să-i dai lui Lofton acel procent atunci când, să zicem, o să împlinească cincizeci de ani, asta o să fie alegerea ta. Fie

că vă place, fie că nu, sunteţi surori şi o să trebuiască să rezolvaţi problema într-un fel sau altul.

Capitolul 29

SADIE

Luni, 15 martie 1943
Bluestone, Virginia

Sadie născuse o fetiţă în Ajunul Crăciunului. Travaliul durase ore întregi, iar fata trăise momente în care crezuse că pruncul avea s-o sfâşie în două. Mama ei voise să trimită un vecin după medic, dar Sadie o implorase să nu plece de lângă ea. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să primească ajutor de la doctorul Carter.

Copilul de aproape trei kilograme se desprinsese, în cele din urmă, de trupul ei, iar Sadie se rostogolise pe saltea, într-o baltă de sânge. Fetiţa era costelivă şi avea pielea încreţită, iar buzele îi băteau în vineţiu. Mama lui Sadie curăţase trupul şi faţa copilei şi o înfăşurase într-o păturică. Ar fi vrut să pună bebeluşul în braţele fiicei ei, dar Sadie nu era în stare nici măcar să-l privească.

Trecuseră deja douăsprezece săptămâni de la naştere, iar lui Sadie nu-i era uşor să se ocupe de fiica ei. Doamna Olivia venise în fiecare săptămână, aducându-le cutii de lapte şi conserve de fasole, dar în ultimele două săptămâni

n-o mai văzuseră. Mama lui Sadie era cea care hrănea bebeluşul şi, în ciuda suferinţei prin care trecea Sadie, fetiţa creştea văzând cu ochii.

Acum Sadie stătea în camionetă, în faţa magazinului universal, având la ea trei borcane de rachiu rămase din ultima producţie. Spera că domnul Sullivan avea să fie dispus să le primească în schimbul unor cutii de lapte şi de sirop Karo. La vară, fie că îi plăcea, fie că nu, Sadie trebuia să iasă din hibernare şi să înceapă să facă din nou livrări. Şeriful avea să fie cu ochii pe ea, dar asta n-avea importanţă. Lui Sadie îi trebuiau bani.

Fata se strecură afară din camionetă, înfăşurându-şi strâns haina zdrenţăroasă în jurul trupului care se împlinise destul de bine după ce născuse. În timp ce traversa strada, o adiere îngheţată o izbi înainte să intre în magazin. Nu mai venise acolo de şase luni şi spera ca vizita din ziua aceea s-o ajută să se binedispună.

Înaintă spre tejghea, dar se opri şi aşteptă ca domnul Sullivan să termine de pregătit o comandă pentru soţia preotului. Sadie puse ochii în pământ şi se prefăcu că studia o conservă de fasole, în timp ce femeia pălăvrăgea despre slujba de duminică şi despre cântecele pe care avea să le interpreteze corul.

Femeia ajunse în dreptul ei, se opri şi zise:

– Sadie Thompson, tu te fofilezi pe acolo?

Sadie puse deoparte conserva de fasole.

– Da, doamnă Morgan.

– N-ai mai dat pe la biserică de la Ziua Recunoştinţei. Mama ta spune că ai fost bolnavă.

– M-am mai zdrăvenit acum.

Femeia se uită la ea şi băgă de seamă că era mai plină şi mai rotundă decât până atunci.

– Bine. Sper să ne vedem la biserică săptămâna asta.

– Da, doamnă.

Sadie îşi dădu seama că nu mai putea să se ascundă în casă şi că în curând oamenii aveau să afle că în casa mamei ei se găsea un bebeluş.

După ce femeia plecă, Sadie se apropie de tejghea.

– Bună dimineaţa, domnule Sullivan.

– Sadie, pe unde ai umblat atâta vreme?

– După cum i-am zis şi doamnei Morgan, am fost bolnavă.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Mulţumesc.

Fata vârî mâna în buzunar şi scoase un borcan cu rachiu.

Speram să vă pot da asta la schimb. Lapte la cutie şi sirop pentru două borcane dintr-astea.

– La ce-ţi trebuie ţie laptele?

– Pare să fie singurul lucru care îi prieşte stomacului meu în ultima vreme.

Domnul Sullivan se încruntă şi mai tare.

– Ai fost să te vadă doctorul Carter?

– Nu mai e nevoie. Ce-a fost cel mai rău a trecut, zise Sadie, ştiind că rostise o minciună cusută cu aţă albă.

– Cred că aş putea să vând câteva borcane, spuse el.

– Şeriful Boyd nu ştie nimic despre asta, aşa că trebuie să aveţi mare grijă.

– Ştiu eu cum să-l iau pe şeriful Boyd.

Zâmbind, Sadie puse borcanele pe tejghea.

– Cred că îmi ajunge pentru şapte sau opt cutii de lapte şi de sirop.

Domnul Sullivan puse borcanele în spatele tejghelei, dar n-o privi pe fată cu încruntarea lui obişnuită. Dimpotrivă, chipul i se îmblânzi puţin.

– Mai ai veşti de la fraţii tăi?

– Johnny ne scrie des. Danny a trimis o scrisoare în care ne anunţă că se află în Italia. Fără să ne mai povestească şi altceva.

– Războiul e rău, spuse domnul Sullivan mai mult ca pentru sine.

– Da, domnule.

Nu dură mult ca să împacheteze comanda lui Sadie. Fata îi mulţumi şi ieşi din magazin. Pe când traversa strada, îi atrase atenţia un automobil negru, decapotabil, strălucind metalic în lumina soarelui. Sadie simţi un nod în stomac şi rămase încremenită, cu ochii pironiţi la maşină. Amintiri din primăvara trecută îi năpădiră mintea şi, pentru un moment, crezu că era pe punctul să leşine.

Portiera se deschise şi Malcolm păşi în stradă. Arăta la fel de inocent şi de imberb ca Mickey Rooney. Îşi puse mai bine pălăria pe cap şi porni în direcţia ei. Privirile li se întâlniră, iar el se opri. Îşi încruntă sprâncenele, după care rânji.

– Nu te-am recunoscut imediat, spuse Malcolm.

Sadie strânse mai tare cutia cu conserve.

–Ţi-am recunoscut maşina, spuse ea.

Malcolm privi în spate, schiţând o grimasă în colţul gurii.

– Păstrează amintiri frumoase, nu-i aşa?

– Ce e cu tine în oraş? îl întrebă Sadie, prefăcându-se că nu-i auzise comentariul.

– M-au invitat vărul meu şi soţia lui. Olivia mă bate la cap de luni întregi să vin în vizită, dar sincer vorbind, mereu am avut altceva mai interesant de făcut.

– Chiar aşa?

El se aplecă spre ea.

– Acum, că te-am întâlnit pe tine, weekendul ar putea să fie mai interesant decât crezusem. Dacă mai ai rochia aceea verde, am putea să ne gândim la ceva distractiv de făcut.

– I-am dat foc.

Malcolm încremeni.

– De ce ai face ceva atât de nebunesc?

– Având în vedere ce mi-ai făcut atunci când eram îmbrăcată cu ea, n-a fost deloc nebunesc.

Zâmbetul din privirile lui Malcolm începu să dispară.

– Nu ţi-am făcut nimic, spuse el.

Fata scuipă chiar la picioarele lui.

– Asta e o minciună nenorocită. Mi-ai făcut foarte mult rău.

– Vorbeşte mai încet!

– Şi dacă nu vreau, ce-o să-mi faci?

– O să-l trimit pe şerif să-ţi facă o vizită acasă. Nu-ţi permit să mă vorbeşti de rău.

Dacă şeriful venea la ea acasă, ar fi descoperit fetiţa, iar gândul ăsta a fu de ajuns ca să-i domolească lui Sadie furia dezlănţuită. N-avea cum să ascundă copilul pentru totdeauna, dar se gândea că, dacă avea mai mult timp la dispoziţie, reuşea ea, în cele din urmă, să găsească o soluţie.

– Da, ştiam eu că doar aşa pot să-ţi închid gura. Fetele ca tine n-au nevoie de probleme dintr-astea, spuse Malcolm, iar apoi îşi duse mâna la borul pălăriei şi spuse: O zi frumoasă!

Trecu pe lângă ea ca şi cum Sadie nici n-ar fi existat şi dispăru în magazin.

Fata se întoarse la camionetă, deschise portiera şi se urcă la volan. Cel mai înţelept ar fi fost să se întoarcă acasă şi să uite că se întâlnise vreodată cu Malcolm Carter. Ea n-avea cum să-şi mai schimbe viaţa acum şi ar fi avut mai multă pace sufletească dacă îşi vedea de treabă şi încerca să se descurce cum putea. Trânti uşa camionetei.

Privi prin fereastra magazinului şi îl văzu pe domnul Sullivan scoţând unul dintre borcanele de rachiu, iar pe Malcolm îl văzu cum îi întindea mai multe bancnote.

Se ridică în scaun, se aplecă peste volan şi îl privi pe Malcolm cum ieşea din magazin.

– Dă-i drumul, porneşte maşina, Sadie, bolborosi ea ca pentru sine. Cel mai bine ar fi să te întorci înapoi la fermă şi să uiţi că te-ai întâlnit vreodată cu el.

Malcolm aruncă o privire de-a lungul şi de-a latul străzii, iar atunci când privirile li se întâlniră din nou, el îşi duse mâna la pălărie şi îi făcu un semn şmecheresc cu ochiul.

Ea se simţi cuprinsă de o furie atât de intensă, încât avu senzaţia că obrajii îi luaseră foc. De parcă i-ar fi simţit privirea pironită asupra lui, Malcolm miji ochii şi se uită la ea cu atenţie. Îşi înclină capul într-un gest care îi aminti fetei de reacţia unui câine care auzea un fluierat. După ce se uită în stânga şi în dreapta, el traversă strada şi ridică borcanul de rachiu în mâini, de parcă i-ar fi făcut o ofertă de pace.

Chiar păşi cu nonşalanţă, de parcă ar fi fost sigur că puţin rachiu ar fi adus-o pe Sadie exact în punctul în care şi-ar fi dorit. Cu siguranţă că data trecută chiar aşa se şi întâmplase.

În momentul acela se întâmplă ceva în mintea lui Sadie. Toată raţiunea cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om îi aruncă fetei o privire, după care o luă la sănătoasa, lăsând-o singură cu diavolul care îi şedea pe umăr.

Sadie n-a fost în stare niciodată să spună de ce şi-a pierdut minţile în momentul acela şi cum a ajuns să uite de mama şi de copilul ei, de fraţii ei şi de bunătatea doamnei Olivia, şi chiar de amintirea tatălui ei. Nu-i mai rămăsese decât ură în suflet.

Malcolm stătea în mijlocul străzii atunci când Sadie porni motorul şi potrivi maneta în prima viteză. Înainte ca ea să-şi dea prea bine seama ce se întâmpla, roţile se puseră în mişcare, iar ea apăsă cu putere pe acceleraţie. Motorul era turat. Următorul lucru pe care şi-l aduse aminte fu că ea

ţipa, în timp ce maşina se apropia din ce în ce mai tare de Malcolm. Botul automobilului îl izbi în abdomen şi îl azvârli pe capotă. Trupul lui se rostogoli într-o parte şi se prăbuşi, cu o izbitură puternică, de caldarâm.

Lui Sadie îi bătea inima nebuneşte, iar explozia aceea de satisfacţie pieri iute sub lumina necruţătoare a realităţii. Într-o fracţiune de secundă, distrusese nu numai viaţa ei, ci şi pe cea a copilului ei.

Pântecul i se încordă, iar răsuflarea i se iuţi. Opri camioneta şi privi înapoi. Malcolm zăcea în stradă. Pălăria îi zburase pe trotuar, iar în picioare mai avea doar un singur pantof. Trupul îi era nemişcat. Domnul Sullivan îngenunche lângă el, privind-o apoi pe Sadie de parcă nici n-ar mai fi recunoscut-o. Şi poate că nici n-o recunoştea, crezu Sadie, fiindcă nici ea nu mai ştia cine era.

– Sadie, ce ai făcut? ţipă domnul Sullivan.

Fata se întoarse şi apăsă uşor pedala de acceleraţie. Camioneta porni, hurducăind, în josul străzii, de parcă nu se întâmplase nimic.

Capitolul 30

LIBBY

Marţi, 4 august 2020
Bluestone, Virginia

Libby deschise jurnalul Oliviei la prima pagină şi studie chipul femeii care îi era străbunică. Îi văzu zâmbetul strălucitor şi încercă să-şi imagineze cum arătase la maturitate, atunci când îi scrisese acea epistolă. Îşi dădu acum seama că scrisul din jurnal şi cel din scrisoare era acelaşi. Clar, cu linii precise, era ca un fel de caligrafie din alte vremuri, un meşteşug căzut în dizgraţie odată cu trecerea timpului şi care nu-şi mai găsea rostul în lumea modernă.

După ce mai luă un pumn de covrigei, îşi îndesă câţiva în gură, întrebându-se dacă aşa avea să se simtă tot restul sarcinii.

– Dacă ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru ca tu, scumpetea mea, să poţi să vii pe lume, atunci mă sacrific.

Libby se uită cu atenţie la tânăra care stătea lângă Olivia. Sadie Thompson. Elaine îi spusese că avea s-o înţeleagă mai bine pe Olivia după ce îi va fi citit jurnalul.

„Femeia era în mod clar pasionată de plante, dar avea şi un talent incredibil la desen. Jurnalul pomenea de angajarea unei fete din sat care s-o ajute“.

Libby continuă să se uite la chipul tânăr al lui Sadie. Dacă ar mai fi fost în viaţă, acum ar fi avut vreo nouăzeci de ani. Închise jurnalul şi, după ce luă cheile de la maşină şi un alt pumn de covrigei, conduse până la Woodmont. Margaret era trecută bine de şaptezeci de ani şi, dacă exista cineva care să fi ştiut mai multe despre familia Thompson, atunci ea era acea persoană.

Ronţăi covrigei tot drumul până la Woodmont. Deschise fereastra şi trase în piept aerul călduţ şi umed, sperând că avea să-i mai potolească greaţa. Oricât ar fi fost de tentată să-i ceară lui Ginger un medicament care să-i mai uşureze senzaţia, nu voia să-şi asume nici cel mai mic risc de a înghiţi ceva care i-ar fi putut dăuna fătului.

Intrând pe aleea lungă de la Woodmont, se bucură că maşina lui Colton nu era acolo. Nu era un moment bun ca să aibă cu el o discuţie despre sarcină sau despre cum se simţea. Orice lucru legat cât de cât de emoţii sau de asumarea vreunui angajament trebuia să mai aştepte.

Opri în spatele casei celei mari şi se bucură să vadă maşina lui Margaret. Luă jurnalul cu ea, urcă treptele de la intrare şi ciocăni la uşa din spate.

– Intră! strigă Margaret.

Libby deschise uşa de la bucătărie şi o găsi pe Margaret servindu-i pe Jeff şi Sam cu sendvişiuri unse cu unt de arahide. Nu voia să-i deranjeze, aşa că se opri în prag.

– Salutare, băieţi, le zise ea zâmbind.

– Libby! strigă Jeff.

– Mâncăm de prânz, îi spuse Sam, etalându-şi cu mândrie mustaţa de lapte.

– Am văzut.

Îşi puse geanta şi jurnalul pe masă şi cercetă sendvişiurile cu privirea. Nu ştia nici ea de ce, dar nişte unt de arahide cu gem părea o idee foarte bună în momentul acela.

– Am făcut o grămadă, îi spuse Margaret. Ia unul sau două.

– Eşti o salvatoare! îi mulţumi Libby, întrebându-se dacă fiul ei îi suflase vreun cuvânt despre sarcină.

Margaret îi aşeză un sendvişi în faţă.

– Ce te aduce pe la noi? Elaine a dus-o pe Lofton înapoi la Washington, iar Colton nu e aici.

– De fapt, pe tine am venit să te văd.

Libby muşcă din pâinea albă care, în combinaţie cu untul fin de arahide şi cu gemul de struguri, forma o pastă lipicioasă şi moale atât de delicioasă, încât te făcea să crezi că ajunseseşi în rai. Spre surprinderea ei, stomacul

nu scoase nici un sunet de protest, iar ea luă din nou o muşcătură şi apoi încă una.

– Cu ce pot să te ajut? o întrebă Margaret.

Libby puse deoparte cele câteva coji de pâine care îi mai rămăseseră şi se şterse pe mâini, după care deschise jurnalul.

– Elaine mi-a împrumutat jurnalul Oliviei.

Margaret îşi puse mâinile în şold.

– Aşa...

Nu păru mirată, dar bătrâna nu era genul care să-şi arate sentimentele atât de uşor. Lucrase la Woodmont încă de pe vremea când Elaine fusese însărcinată şi reuşise să păstreze secretul cu sfinţenie.

Libby se uită la băieţi, care erau ocupaţi în continuare cu sendvişurile.

– Ştii deja despre Elaine şi despre mine?

Margaret ridică dintr-o sprânceană, după care înclină încet din cap în semn că da.

– Ştiu de mult timp de legătura care există între voi.

– De câtă vreme? o întrebă Libby.

– Cam de pe la începuturile ei, îi răspunse ea, prudentă.

– Şi tatăl meu...

Libby îşi dădu seama că băieţii deveniseră tăcuţi şi că se uitau insistent la ele.

– Ştiu şi asta, zise Margaret.

– Îmi place de Elaine, interveni Sam.

– Şi mie. E e doamnă drăguţă, zise Libby.

Jeff rânji, întinzând mâna după paharul de lapte.

– Ne-a cumpărat costume de Power Rangers pentru Halloween. Eu sunt Black Ranger.

– Iar eu, Red Ranger, spuse Sam, îndreptându-se de spate şi rânjind.

– Amândoi o să fiţi nişte Power Rangers grozavi, îi asigură Libby.

– Băieţi, dacă aţi terminat amândoi de mâncat, ce-ar fi să mergeţi afară şi să mâncaţi o îngheţată pe băţ?

– Îmi dai una portocalie? o întrebă Sam.

Margaret se duse la frigider, scoase două îngheţate pe băţ gigantice şi arătă înspre uşă.

– Afară cu voi.

Băieţii se repeziră să se dea jos de pe scaune şi, după ce îşi luară desertul, ieşiră în fugă pe uşa laterală, care dădea înspre bătrânul stejar. Margaret stătu în dreptul plasei de la uşă şi, după ce se asigură că aveau asigurată liniştea pentru cel puţin câteva minute, se întoarse către Libby.

Aceasta din urmă desprinse din jurnal fotografia cu Olivia şi Sadie.

– Ai auzit vreodată de această Sadie Thompson?

Margaret luă poza din mâna lui Libby şi o privi timp îndelungat.

– N-am văzut prea multe poze cu ea de prin vremurile acelea. Am auzit că era cam rebelă şi, uitându-mă la fotografia asta, cred că îmi pot imagina de ce oamenii o socoteau aşa.

– Ai cunoscut-o?

– Tatăl şi fraţii ei erau fermieri. Tatăl ei a murit pe la sfârşitul anilor ’30. Băieţii munceau în acelaşi atelier, dar nici unul n-a rezistat prea mult. Cel mai mare, Danny, s-a înrolat în armată prin ’38 şi a fost trimis cu vaporul în nordul Africii şi în Italia. Johnny a fost şi el pe front şi l-au trimis în Europa.

– Au supravieţuit războiului?

– Da. Bineînţeles, nici unul n-a mai fost la fel ca atunci când se înrolase.

Margaret rămase tăcută o clipă, după care continuă:

– Sadie a rămas acasă, cu mama lor. Visa să poată să plece din Bluestone şi a lucrat o vreme pentru familia Carter. Doamna Olivia îmi povestea că Sadie o ducea

dintr-o parte într-alta cu maşina, a învăţat-o să conducă şi o ajuta să se ocupe de plantele din seră.

– Ce s-a întâmplat cu Sadie?

– De ce te interesează atât de mult ce s-a întâmplat cu ea?

– Cred că, oricare ar fi fost destinul ei, a avut influenţă asupra Oliviei. Iar asta înseamnă că a influenţat ceea ce s-a întâmplat cu Elaine şi, în ultimă instanţă, cu mine.

Margaret continuă să privească fotografia cu Sadie.

– Fata asta sărmană a avut un foarte mare ghinion.

Capitolul 31

SADIE

Luni, 15 martie 1943
Bluestone, Virginia

Radiatorul camionetei scotea aburi atunci când Sadie parcă în faţa casei mamei ei. Îşi simţea bătăile inimii în coaste, izbind asemenea unui ciocan, de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Înşfăcă proviziile din maşină şi dădu fuga în casă.

– Mamă! strigă ea, azvârlind cutia cu lapte şi sirop pe masă. Mamă!

Maică-sa ieşi, zorită, din dormitor, ridicându-şi mâinile deasupra capului.

– Şştt! Abia ce am adormit copilul. Dacă se trezeşte acum, nu mai avem linişte toată ziua.

– Mamă, am dat de necaz.

Sadie îşi puse o mână pe abdomen, încercând să-şi domolească durerea care îi strângea stomacul.

Mama ei se apropie, iar fata se îngălbeni la faţă.

– Ce ai făcut, copilă?

– L-am văzut pe când eram în oraş. L-am văzut. Şi s-a purtat cu mine de parcă aş fi fost doar un scuipat în ţărână.

– Pe *cine* zici că ai văzut?

Sadie arătă către dormitorul în care dormea copilul.

– Pe bărbatul care mi-a făcut asta.

– E vorba despre un copil, îi spuse femeia cu asprime.

Sadie se întoarse către maică-sa, incapabilă să scoată la iveală vreun sentiment matern.

– Ei bine, e copilul lui.

– Of, Doamne, sper că nu i-ai zis nimic despre copil!

– Nu. Nu i-am spus. Ar fi fost în zadar. N-ar fi recunoscut nimic şi ar fi spus că eu sunt o curvă care a rămas gravidă.

– Ce ai făcut?

Vocea mamei se transformă într-o şoaptă abia audibilă, de parcă şeriful ar fi aşteptat chiar în faţa uşii.

Când se gândi din nou la întâmplarea aceea, Sadie avu senzaţia că totul fusese doar un vis înspăimântător. Diavolul însuşi îi pătrunsese în creier şi preluase controlul pentru o fracţiune de secundă.

– Am dat cu camioneta peste el.

– Cum adică ai dat peste el? stărui maică-sa.

Sadie îşi trecu mâinile prin păr, gândindu-se că aveau s-o bage ani mulţi la puşcărie, indiferent dacă Malcolm supravieţuia sau murea.

– L-am lovit cu camioneta. Am dat peste el.

– A murit?

Imaginile trupului contorsionat al lui Malcolm zăcând în mijlocul străzii i se ciocneau în minte, însă Sadie nu simţea nici un regret pentru ceea ce făcuse. Îi era frică, într-adevăr, de urmări, dar nu-i părea rău, chiar dacă ar fi însemnat ca sufletul să-i ardă în flăcările iadului.

– Era într-o stare cel puţin jalnică.

– Cine e? Ştii cum îl cheamă?

Sadie rosti cuvintele cu glas sugrumat:

– Malcolm Carter.

Chipul mamei ei se schimonosi de groază.

– Un Carter! O, Doamne, te-ai încurcat cu un Carter!

– Nu trebuia să fi avut încredere în el, se grăbi Sadie să spună. Dar atunci când l-am cunoscut la Woodmont, a fost politicos şi s-a purtat ca un adevărat gentleman. Şi am dat întâmplător de el la balul din martie, iar el a fost foarte amabil la început. Dar după ce am rămas singuri, şi-a schimbat purtarea, mamă. Nu m-a ascultat atunci când i-am spus să înceteze.

– În noaptea aceea te-am auzit strecurându-te afară din casă şi ar fi trebuit să te opresc. Dar m-am gândit că poate nu era chiar atât de rău dacă te distrai şi tu puţin.

Buzele mamei se strânseră într-o expresie gravă.

– L-ai omorât?

Ochii fetei se umplură de lacrimi, care apoi îi curseră pe obraji.

– N-am coborât din maşină ca să văd cum e. Am condus în continuare.

– Şi te-a văzut cineva?

– Mai mult ca sigur domnul Sullivan.

Mama fetei îşi încleştă pumnii. O privi pe Sadie cu nişte ochi mari, de parcă nici nu mai ştia cine era.

– Fă-ţi bagajul!

– Ce mă fac? Dacă Johnny şi Danny ar fi fost aici, ei ar fi ştiut ce să facă.

– N-ar fi putut să te ajute cu nimic acum. Ai rănit sau poate că ai ucis un Carter, iar în locurile astea nici că există crimă mai mare. O să facă tot ce le stă în putinţă ca să te trimită la închisoare pentru tot restul vieţii.

Maică-sa se repezi în bucătărie, deschise un dulap şi răscoli la fundul lui până când dădu de o cutie de tutun vopsită în roşu, alb şi albastru. Îi săltă capacul şi scose din ea mai multe hârtii de un dolar.

– Ţine. Te urci în camionetă şi nu te opreşti până la Charlottesville.

– Nu vreau să-ţi iau ultimii bani.

Mama îndesă bancnotele în mâna fetei şi îi strânse degetele pe hârtii.

– Ba da, aşa ai să faci.

– Şi cum rămâne cu copilul?

– O să stea cu mine. Poate că la un moment dat o să reuşeşti să trimiţi pe cineva care să ţi-o aducă. Dar acum nu poţi să fugi luând după tine un bebeluş care plânge.

De afară se auzi huruitul îndepărtat al unei maşini, iar mama fetei fugi la fereastră.

– E cineva care urcă muntele. Du-te acum! Nu mai sta să-ţi faci griji pentru haine.

– Mamă, mi-e teamă.

Maică-sa o strânse puternic la piept.

– Fugi!

Sadie visase toată viaţa că avea să plece din Bluestone. Dar nu-şi imaginase vreodată să ajungă să fie vânată asemenea unui câine turbat.

– Şeriful o să mă găsească.

Maică-sa o trase după ea afară din casă, înspre camionetă.

– Dacă pleci acum, te urci într-un tren şi te duci până unde îţi ajung banii, n-o să te găsească.

– Nu pot să-ţi iau banii. Sunt cei pe care i-ai economisit din munca ta.

– Ba poţi şi chiar aşa o să şi faci. Mama o îmbrăţişă strâns şi-i spuse: Te iubesc, fetiţa mea.

Sadie conduse cât de repede putea s-o ducă vechea camionetă, iar câteodată i se păru că lua unele viraje pe două roţi. Radiatorul se fisurase după ce îl izbise pe Malcolm, iar acum hârbul părea să fi avut o voinţă proprie. Însă Sadie nu-şi permitea să încetinească, mai ales cu poliţia pe urmele ei.

Camioneta o duse până la hotarul ţinutului, după care motorul se supraîncălzi şi cedă. Sadie aşteptă câteva momente.

– *Te implor*, nu te strica acum! Du-mă puţin mai departe!

Coborî din camionetă, se repezi la motor şi, după ce îşi înveli mâna cu marginea hainei, deschise capota fierbinte. Un val de abur se ridică în aer şi o izbi un miros puternic de ars.

Dacă ar fi putut să facă rost de nişte apă pe care s-o pună în radiator, ar fi reuşit, poate, să facă maşina să revină la viaţă, dar n-avea timp de aşa ceva. Singura soluţie pe care o avea acum, era s-o ia pe jos. Îşi simţea picioarele ca de plumb şi mintea invadată de mii de gânduri, dar îşi trase mai bine haina pe ea şi începu să meargă. Auzi huruitul unui motor şi recunoscu Dodge-ul şerifului Boyd.

OLIVIA

Olivia îşi trase mănuşile de pe mâini şi le azvârli, alături de pălărie, pe masa din hol. Îşi imaginase că ziua aceea avea să fie diferită, mai ales după ce aflase că Malcolm era

în oraş. Trebuia să i se servească o lecţie despre responsabilitate.

Olivia era nespus de neliniştită gândindu-se la veştile pe care trebuia să i le împărtăşească. Dădu buzna în biroul lui Edward, pe care îl găsi aşezat la masa de scris. El puse receptorul în furcă şi întinse mâna spre paharul pe jumătate plin cu burbon, de lângă telefon.

Deşi primul ei instinct era să-i spună despre copil, copilul lor, fruntea lui încruntată o făcu să acţioneze cu prudenţă. Oare aflase cumva ce îi făcuse Malcolm lui Sadie? Cu siguranţă că Malcolm nu şi-ar fi mărturisit păcatele de bunăvoie, iar dacă totuşi ar fi făcut-o, ar fi avut grijă să răstălmăcească totul în favoarea lui.

– Draga mea, spuse Edward privind-o şi schiţând un zâmbet încordat. Începusem să mă îngrijorez.

– De ce să-ţi faci griji? Afară încă e lumină.

– Se înserează.

Olivia îl sărută.

– Sunt bine. Malcolm a ajuns?

– N-ai aflat, aşadar, ce s-a întâmplat în oraş? o întrebă el.

Tonul lui prevestea ceva rău, aşa că Olivia amână să-i dea veştile cele bune.

– Nu.

– Sadie Thompson l-a călcat dinadins cu maşina pe Malcolm, exact în centrul oraşului, de parcă ar fi fost un câine. Am vorbit acum cu spitalul. Rănitul nu e într-o stare prea bună.

Oliviei îi era milă de fata aceea impulsivă, care, fără doar şi poate, acţionase fără să se gândească prea mult.

– O să moară?

– Medicii nu pot să dea un verdict sigur. În cazul în care supravieţuieşte, nu se ştie dacă o să-şi piardă sau nu piciorul drept. Edward traversă încăperea până la bar şi-şi umplu din nou paharul cu burbon. Am vorbit adineauri cu

şeriful, care tocmai pleca din casa familiei Thompson. Mama fetei se jură că n-a văzut-o pe Sadie.

– Şi el a crezut-o?

– Bineînţeles că nu. Ăştia din familia Thompson au minţit şi au făcut ilegalităţi ani la rând. Mă şi mir că n-au ajuns la închisoare cu toţii. Sunt foarte uşurat la gândul că fata aceea nu ţi-a făcut şi ţie mult mai mult rău.

– N-a făcut niciodată ceva care să mă vatăme în vreun fel.

– Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, te-ar fi vătămat. A încercat să-l ucidă pe Malcolm.

– Malcolm a violat-o.

Vocea Oliviei avea o fermitate cu care doctorul Carter nu era obişnuit.

– Ce spui acolo?

– Ultima dată când a venit în oraş, atunci când a plecat de la noi ca să meargă la bal. Era şi Sadie acolo, a îndopat-o cu alcool şi a violat-o pe bancheta din spatele maşinii lui.

Edward clătină din cap şi ridică o mână în aer.

– Violul e o acuzaţie serioasă.

– Într-adevăr, şi descrie foarte bine situaţia.

– Ce dovadă ai? Sper că nu te bazezi pe ce ţi-a spus fata aia. Nici n-am mai văzut-o în oraş în ultimele luni.

– N-a mai venit în oraş, spuse Olivia pe un ton ferm.

Edward ezită, după care în minte îi încolţi o idee care îl făcu să se încrunte.

– Fata aceea a fost însărcinată?

– A născut o fetiţă în Ajunul Crăciunului. Malcolm ar trebui cel puţin să-i dea o compensaţie financiară.

– Nu-i datorează nimic de genul ăsta.

– Cum poţi să spui aşa ceva? E fiica lui!

– Nu există nici o dovadă. Toată povestea asta se poate să fi fost inventată de fată pentru că ştie că o să aibă nevoie de bani.

Olivia s-ar fi putut contrazice mai departe despre paternitatea copilului, dar ştia că nici un judecător din ţinut n-avea s-o creadă pe Sadie Thompson împotriva cuvântului unui Carter.

– Fata asta e sălbatică. Cu siguranţă că a înşirat mai mulţi bărbaţi înainte, iar acum a devenit violentă, spuse Edward. Locul ei e la închisoare, unde nu mai poate să vatăme pe nimeni. Cel puţin, ar trebui să nu mai poată să facă niciodată copii.

– Sadie nu merită să meargă la închisoare. Dimpotrivă, ar trebui s-o ajutăm.

– Ai înnebunit? A încercat să-l ucidă pe Malcolm! strigă Edward, dând peste cap paharul de burbon. Şi să nu îndrăzneşti să spui că a făcut-o din cauza micii lor aventuri. El îşi încleştă pumnii. Te-am avertizat să nu mă umileşti în public. Stai departe de Sadie Thompson sau o să fiu nevoit să te pedepsesc.

– Nu mă ameninţa, Edward.

– Ce-o să faci?

– O să te părăsesc, îi spuse ea, ridicându-şi bărbia.

– Şi unde o să te duci? o provocă el.

Furia pusese stăpânire pe Olivia, dar acum nu era momentul să se lase copleşită de emoţii. Scopul ei era s-o ajute pe Sadie. Avea să se ocupe de Edward mai târziu.

Olivia luă paharul din mâna lui Edward.

– Eşti supărat.

– La naiba, bineînţeles că sunt supărat! Nu înţeleg cum de tu nu eşti.

Olivia traversă camera şi, ajungând în vestibul, scoase sticluţa cu laudanum pe care încă o avea la ea. Ţinând flaconul strâns în pumn, se întoarse în cameră şi, întorcându-se cu spatele la Edward, îi umplu paharul cu o doză serioasă de burbon şi de laudanum. Amestecând lichidul din pahar, se întoarse, zâmbind, spre soţul ei.

– Mi-a plăcut de fata aceea, m-am gândit că o puteam ajuta.

– Unii oameni refuză să vadă oportunităţile care li se deschid în faţă. Sadie e un astfel de om, spuse doctorul Carter pe un ton dispreţuitor.

– Poate că ai dreptate, dragul meu.

– Nu vreau să mai aud nimic despre Sadie Thompson.

Olivia îi întinse paharul.

– Văd că eşti supărat.

– Încerc doar să te protejez.

– Înţeleg. Vino şi stai cu mine lângă foc.

Se dădu mai într-o parte şi îi făcu semn să vină lângă ea. El se aşeză şi o cuprinse cu un braţ în timp ce cu cealaltă mână ţinea paharul.

– L-am preţuit foarte mult pe fratele ei, pe Johnny, dar acum că el e în străinătate, nu mai e nimeni care s-o strunească.

– Se luptă în război pentru noi.

Olivia se ghemui mai aproape de el, simţindu-l cum începea să se relaxeze.

– Aşa e.

Răsuflarea îi încetini şi începu să vorbească cu greutate:

– Nu ştiu de ce mă simt deodată atât de obosit, spuse el.

– Ai muncit mult, dragul meu.

Ceea ce era, bineînţeles, adevărat. Lui Edward i-ar fi prins bine un somn lung şi profund.

După ce el închise ochii şi-şi lăsă bărbia în piept, Olivia îi luă paharul din mână şi mai aşteptă câteva minute. Încredinţată că Edward avea să doarmă pentru tot restul serii, îl întinse cu grijă pe canapea.

Îl acoperi cu o pătură, după care îl sărută pe obraz.

– Te iubesc, dar n-ai dreptate în privinţa lui Sadie.

Imediat, se repezi în vestibul, îşi luă pălăria, mănuşile şi cheile de la maşină.

SADIE

Lui Sadie începură să-i tremure mâinile la gândul că şeriful Boyd era pe urmele ei. El obişnuia să facă astfel de lucruri. Era bun la urmăriri, dar asta era cam tot ceea ce ştia să facă.

După ce maşina refuză să mai înainteze, fata intră în pădure, retrăgându-se în locurile cele mai întunecoase. Cu cât petrecea mai mult timp în pădure, cu atât avea să se facă mai multă lumină, iar şeriful Boyd, să aibă timp să cheme ajutoare din împrejurimi.

Sadie se afundă şi mai tare în întunecimea pădurii, încercând să se gândească la un loc unde să poată să se ascundă şi unde să nu moară îngheţată.

– Sadie!

Vocea bine cunoscută a Oliviei o făcu să se oprească. Şovăi câteva clipe, căci se gândea că s-ar fi putut să fie o capcană. Rămase încremenită, fără să-şi mişte vreun muşchi din corp.

– Te caut de ore întregi. Edward mi-a spus că şeriful e pe urmele tale.

Sadie se ţinu strâns de o ramură de copac, încercând să vadă dacă nu dădea de vreun semn care să vestească apariţia lui Edward sau a şerifului.

– Trebuie să vii imediat cu mine, spuse Olivia. Te duc la gară.

Sadie ieşi dintre copaci, împingând ramurile deoparte în timp ce înainta încet spre drum. Olivia coborî din maşină, iar farurile îi luminau faţa pe care i se putea citi încordarea.

– De unde aţi ştiut unde să mă găsiţi?

– Ştiu că ţi s-a stricat camioneta pe drumul către Charlottesville. N-aveai cum să ajungi prea departe pe jos.

Am văzut şi maşina şerifului venind din cealaltă direcţie, iar tu nu erai înăuntru.

Sadie înconjură degrabă automobilul şi se urcă pe scaunul din dreapta.

– Ce face mama? E bine? Copilul a rămas cu ea.

– N-am avut când să mă interesez de ele. Prioritatea mea e să te duc la Charlottesville şi să te urc într-un tren.

– N-au arestat-o pe mama?

– Din câte ştiu eu, nu.

Olivia apăsă ambreiajul şi demară împingând maneta în viteza întâi.

– Cred că l-am ucis pe Malcolm.

– E încă în viaţă, dar l-ai rănit grav.

Sadie îşi încrucişă braţele pe piept.

– Şi el m-a rănit pe mine destul de grav.

– E posibil să nu mai poată să meargă niciodată.

Sadie rămase cu privirea pironită pe fereastră, la copacii întunecaţi care se derulau rapid în goana maşinii.

– Mi-a zis că sunt o curvă şi că am meritat ce mi s-a întâmplat.

– O să aibă la dispoziţie tot restul vieţii ca să regrete cuvintele acelea şi să-şi plângă de milă că a rămas infirm.

Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii lui Sadie.

– Nu sunt o curvă.

– Nu, nu eşti.

Olivia se aplecă în faţă, către cutia de viteze.

– N-ar trebui să conduceţi la ora asta atât de târzie, îi spuse Sadie.

– E cea mai mică dintre grijile mele în momentul ăsta, răspunse Olivia, cu un zâmbet în colţul gurii.

Sadie îşi frecă palmele umede de ţesătura aspră a salopetei.

– Unde e domnul Carter?

– Doarme.

– Doarme? Într-un moment ca ăsta?

– Cred că i-am dat, fără să ştie, puţin din medicamentul meu de somn. N-o să-i facă rău. Săracul, era oricum epuizat. O să fiu înapoi acasă atunci când se trezeşte.

– O să fie negru de supărare.

– Atunci, o să-i spun că sunt însărcinată şi totul o să fie dat uitării.

– Aveţi un copil în pântec? N-ar trebui să conduceţi atât de repede.

Automobilul scârţâi din toate încheieturile pe când trecea peste o groapă din şosea.

– Micuţul o să trebuiască, pur şi simplu, să se ţină bine.

– Nu trebuie să mă ajutaţi.

– N-aş mai fi avut linişte toată viaţa dacă n-o făceam.

Sadie îşi trase mai aproape de corp marginile hainei, prea încordată ca să poată să stea relaxată pe scaun. N-ar fi vrut să-şi părăsească astfel căminul.

– Cum o să facem cu Johnny şi Danny? După ce se întorc acasă, n-o să ştie unde să mă găsească dacă o să fiu fugară.

– După ce ajungi în locul spre care te îndrepţi, le scrii şi îi anunţi unde eşti.

– Ce o să se întâmple cu mama mea şi cu fetiţa?

– O să am eu grijă de ei.

– Nu merit atâta bunătate!

– Ba meriţi mult mai multă.

Lacrimile se prelingeau pe obrajii lui Sadie, dar fata nu mai avea energie să suspine sau să plângă. După aproape o oră de mers, Olivia ajunse la gara din Charlottesville. Opri maşina în faţă şi trase frâna de mână.

– Trenul ajunge în scurt timp. Tot ce ai de făcut e să aştepţi.

– Unde o să merg?

– La Washington.

Olivia scoase un teanc de bancnote din buzunar.

– Cu banii ăştia o să-ţi cumperi biletul. Acolo există multe slujbe în fabrici. La cât de bine te pricepi tu la maşinării, sigur găseşti de lucru.

– Niciodată nu mi-am închipuit că o să se întâmple asta.

– Viaţa nu e întotdeauna aşa cum ne-o închipuim, spuse Olivia îndesând banii în mâna fetei.

Sadie îşi vârî mâna în buzunar şi scoase banii pe care îi primise de la mama ei.

– Daţi-i banii ăştia înapoi mamei mele. O să aibă nevoie de bani. Nu pot să-i iau economiile.

– Dacă ţi i-a dat, înseamnă că a vrut să-i foloseşti tu.

– Nu. Nu vreau să-i iau banii. I-am făcut deja prea multe necazuri.

Octavia luă banii din mâna lui Sadie.

– Bine. O să mă asigur că ajung la ea.

– O să vă dau banii înapoi.

Sadie îşi dorise mereu să plece din Bluestone, dar niciodată nu-şi închipuise că avea să fie nevoită să fugă ca să-şi salveze viaţa.

Sadie se aplecă şi o îmbrăţişă pe Olivia.

– Să aveţi grijă de copilaşul dumneavoastră. Iar dacă veţi avea nevoie de ajutor, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

În depărtare, se auzi şuieratul unei locomotive.

– O să te caut, să fii sigură de asta.

Capitolul 32

LIBBY

Marţi, 4 august 2020
Domeniul Woodmont

– Cum de ştii atât de multe lucruri despre Sadie Thompson? întrebă Libby.

– A fost mama mea, îi răspunse Margaret.

– Iar asta înseamnă că Malcolm Carter a fost tatăl tău.

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Libby făcu în minte mai multe combinaţii cu recentele informaţii despre arborele genealogic al familiei, încercând să-şi dea seama care era punctul de intersecţie dintre ramura ei şi cea a lui Colton. Din fericire, întâlnirea aceea avusese loc în urmă cu trei generaţii.

– Malcolm a rămas şchiop în urma a ceea ce i-a făcut Sadie. Dar, după ce a fost externat din spital, n-a încercat niciodată să se răzbune pe mine sau pe bunica mea. Am aflat abia peste câţiva ani că doamna Olivia a fost cea care l-a ţinut la distanţă. L-a ameninţat pe Edward că avea să-l părăsească dacă eu sau bunica mea aveam de suferit.

– Mai e în viaţă?

– Nu, Malcolm Carter a murit în anul 2000. A fost căsătorit de mai multe ori şi a avut copii cu toate nevestele lui, dar a murit singur şi falit, într-un cămin de bătrâni.

– Ai revăzut-o pe Sadie? întrebă Libby.

– Da, pe când aveam treisprezece ani. Şeriful murise, iar Sadie Thompson devenise un fel de legendă locală, aşa că doamna Olivia hotărâse, probabil, că nu exista nici un pericol ca eu să merg la New York. Vezi tu, doamna Olivia o angajase pe bunica mea drept bonă la copil şi mi-am petrecut o parte din primii ani alături de fiul lor, Stuart. Apoi, după ce am ajuns de vârsta şcolii, Stuart a plecat la

internat, iar eu am mers la şcoala publică. Mai târziu, am început să muncesc în bucătăria familiei Carter.

– Ai fost aici încă de pe vremea când erai copil?

– Doamna Olivia ne-a salvat pe mama, pe bunica şi pe mine. Iar atunci când a sosit vremea ca Ginger a mea să meargă la şcoală, doamna Olivia s-a îngrijit să-i ofere o bursă care a ajutat-o să termine Facultatea de Medicină. A făcut un gest asemănător şi pentru Colton.

– Şi totuşi, de ce n-a ajutat-o şi pe Elaine?

Margaret oftă.

– Doamna Olivia a vrut ca Malcolm să fie arestat pentru ceea ce-i făcuse lui Sadie, dar doctorul Carter i-a luat apărarea vărului său, aşa că n-a fost niciodată acuzat de nimic. După povestea asta, nu mai avea încredere în soţul ei, care începuse să-i facă viaţa din ce în ce mai grea, în special după ce o ajutase pe Sadie. În văzul lumii se purta mereu grijuliu cu ea, dar atunci când erau singuri, era distant şi rece.

– Au rămas căsătoriţi.

– Pentru Stuart. Era liberă să plece, după cum spunea soţul ei deseori, dar Stuart ar fi rămas la el. Olivia nu putea să-şi părăsească fiul, aşa că a rămas. Din câte mi-am dat seama, au dus mereu vieţi separate. Doamna Olivia se ocupa de fiul ei şi de grădină, iar doctorul Carter a lucrat în continuare la spitalul din Lynchburg până în anii ’70, când spitalul s-a desfiinţat. Până în clipa în care a închis ochii, a fost convins că le-a făcut un bine acelor femei.

– Doamna Olivia a protejat-o pe Sadie, dar nu şi pe Elaine.

– Ştia că doctorul Carter v-ar fi respins pe Elaine şi pe tine. Oliviei îi era frică să nu cumva să vă facă viaţa la fel de grea pe cât i-o făcuse ei.

– Atunci, unde a plecat Elaine după ce a rămas însărcinată? Ştiu că era la New Jersey când m-am născut eu.

– Elaine a mers să locuiască la Jersey Shore, împreună cu Sadie.

– Sadie?

– După ce a plecat din Virginia, Sadie a mers cu trenul până la New Jersey şi a găsit de lucru într-o fabrică deschisă pe vreme de război. În vremurile acelea angajau femei pentru că rămăseseră puţini bărbaţi disponibili. După război, s-a apucat din nou de şcoală şi, deşi a avut nevoie de aproape zece ani, şi-a luat diploma de licenţă. A devenit profesoară.

– Profesoară! Uau, e minunat! Deci Olivia a ţinut legătura cu Sadie?

– Doamna Olivia mergea cu trenul la New Jersey în fiecare vară şi stătea acolo timp de o săptămână. Abia mai târziu am aflat că doamna Olivia o vizita mereu pe Sadie în călătoriile acelea. Aşa cum ţi-am spus, m-a dus în prima mea călătorie la New York pe când aveam treisprezece ani şi ne-a făcut cunoştinţă.

Libby era curioasă să afle cum se petrecuse întâlnirea dintre mamă şi fiică, dar Margaret nu se oferi să-i dea detalii, aşa că nici ea nu insistă.

– Sadie s-a recăsătorit?

– Da. Cu un tip cumsecade, pe nume Arthur. N-au avut niciodată copii, dar şi-au fost credincioşi unul altuia până când el a murit din cauza unui infarct. Ea i-a mai supravieţuit câţiva ani.

– A avut regrete că te-a părăsit?

Margaret rămase cu ochii aţintiţi în lungul aleii.

– A fost mai bine pentru amândouă. Am înţeles lucrul ăsta de îndată ce am văzut-o. Ştiam că atunci când mă

privea, îl vedea pe Malcolm. Iar bunica mea a fost cea mai bună mamă pe care aş fi putut s-o am.

Libby scoase un oftat.

– Când a murit Sadie?

– Cam pe când tu aveai vreo cinci ani. Eu şi doamna Olivia am stat la căpătâiul ei şi am vegheat-o până când s-a stins. Margaret o prinse pe Libby de braţ. Câteodată nu ai posibilitatea să alegi între bine şi rău. Câteodată trebuie să alegi răul cel mai mic şi să speri că totul o să se termine cu bine. Doamna Olivia aşa a făcut, iar ea e motivul pentru care noi, cu toţii, existăm în ziua de astăzi.

Auzind în depărtare huruitul unui motor, se uită pe fereastră şi văzu camioneta lui Colton. Băieţii începură să ţopăie în sus şi-n jos, fluturând din mâini atunci când îşi văzură tatăl apropiindu-se. Pentru prima dată după multă vreme, Libby era fericită.

Capitolul 33

SADIE

Marţi, 5 aprilie 1994
Trenton, New Jersey

Expresia îngrijorată de pe chipul doamnei Olivia dovedea că şi ea ştia că un secret ţinut prea mult timp devenea toxic şi putea să otrăvească orice viaţă. Dacă Sadie ar fi

fost mai tânără, ar fi stăruit ca prietena ei să-i urmeze sfatul, dar acum, că era pe moarte, nu voia ca ultimele cuvinte pe care i le adresa Oliviei să fie aspre.

– Faceţi dumneavoastră cum credeţi că e mai bine, doamnă Olivia.

– După toţi anii ăştia, de ce nu îmi spui, pur şi simplu, Olivia?

Sadie îşi umezi buzele şi schiţă un zâmbet.

– Nu mi s-a părut că sună aşa cum trebuie.

Doamna Olivia îi strânse cu putere mâna.

– Sadie, mă bucur să te revăd. Aş vrea să ştii cât de mult am ţinut la tine. Aş vrea să putem să mergem să luăm prânzul împreună, aşa cum făceam mai demult.

– Îmi pare rău că nu mă simt prea bine.

Încercă să se ridice, dar era conectată la prea multe tuburi, iar trupul ei era obosit.

– Să nu-ţi faci griji, stai acolo liniştită, spuse doamna Olivia. Trebuie doar să te relaxezi.

– Am avut un vis, zise Sadie. Îmi adusesem aminte de vremurile acelea când plantaserăm nişte arbuşti în seră.

– A fost o după-amiază amuzantă. Ai venit cu o idee bună despre cum să aranjăm cel mai bine plantele acelea din ronduri.

– Ce s-a mai întâmplat cu sera?

– Am închis-o. Era prea mult de lucru pentru mine.

– N-am crezut să trăiesc şi să vă aud spunând aşa ceva, doamnă Olivia.

– Nici eu. Dar numele tău a rămas scrijelit pe geam. Pentru mine e important ca lumea să ştie că mi-ai fost alături atunci când am avut cea mai mare nevoie de un prieten. Veneam de la Londra, văzusem ce însemna războiul, abia mă căsătorisem cu Edward şi pierdusem două sarcini. Trecusem prin multe.

Doamna Olivia se întinse după o cană şi după un pai, pe care le ţinu în dreptul buzelor lui Sadie. Femeia luă o înghiţitură mică şi, deşi ar fi poftit mai mult, ştia că stomacul nu îi permitea.

– N-ar fi trebuit să bateţi atât drum ca să mă vedeţi.

– După cum ţi-am spus mai devreme, n-aş fi vrut să lipsesc pentru nimic în lume.

– Aş putea s-o văd pe Margaret?

– Desigur.

Doamna Olivia trase perdeaua şi vorbi cu cineva. Câteva secunde mai târziu, apăru o femeie. Avea puţin peste cincizeci de ani şi câteva şuviţe albe în păr, dar Olivia încă o vedea în ea pe fetiţa care copilărise alături de Stuart.

– Margaret a fost aici tot timpul. Abia ce s-a trezit.

– Nu m-ar fi deranjat s-o văd dormind. Îmi aduce aminte de vremurile când era bebeluş.

În momentele ei de linişte, Sadie se gândea că poate ar fi fost cazul să uite cum devenise mamă şi să dea curs dragostei de care copilul avea nevoie. Mereu crezuse că timpul avea s-o ajute să devină o mamă bună pentru fetiţa ei. Dar tocmai timpul le lipsise întotdeauna.

Margaret se apropie de pat. Îi zâmbi mamei şi-i luă mâna într-a ei.

– Margaret, spuse Sadie. Mă bucur să te văd.

– Şi eu, mamă.

– Ce ai mai făcut?

Sadie cercetă chipul femeii, pe care nu găsi asemănări nici cu ea, dar nici cu el. Era, pur şi simplu, Margaret.

Margaret mângâie pielea fragilă de pe mâna lui Sadie.

– Toate bune.

– Şi Ginger, şi Colton?

– Ginger a fost admisă la o clasă intensivă de liceu. Zice că vrea să devină medic.

– Într-adevăr?

Sadie se simţi cuprinsă de un sentiment de mândrie atunci când se gândi la pozele cu nepoţii ei, atârnate pe pereţii din micul ei apartament.

– Doamna Olivia s-a îngrijit ca ea să primească bursa Fundaţiei Carter.

– O, Doamne!

Lumea o lua în direcţii pe care nu şi le închipuise niciodată.

– Şi Colton?

– Tot aşa de neastâmpărat a rămas.

– Seamănă leit cu fratele tău, Johnny, îi spuse doamna Olivia. Neliniştit şi aflat mereu în căutarea aventurii.

După ce se întorsese de pe front, Johnny o vizitase la un moment dat. Îi făcuse plăcere să-l revadă şi îi păruse rău atunci când el murise, în urmă cu cincisprezece ani, din cauza unui infarct. Dispăruse de atât de mult timp, încât nici nu mai reuşea să-şi amintească sunetul vocii lui.

– Ce mai fac Elaine şi fetiţa ei? întrebă ea întorcându-se spre doamna Olivia.

– Amândouă sunt bine. O mai văd pe fată prin oraş din când în când. Îmi aduce aminte de mine la vârsta ei. Iar Elaine a mai avut o fată. A vrut şi ea să fie aici, dar fetiţa ei a răcit destul de rău.

– Mai bine să nu fie în preajma mea în momentele astea. Să aibă grijă de viitorul ei.

Sadie închise ochii de parcă ar fi simţit întreaga povară a vieţii apăsându-i pe umeri.

– Bănuiesc că lucrurile s-au aranjat perfect în cele din urmă.

– Nu perfect, spuse doamna Olivia. Ci pe cât de bine s-a putut.

Epilog

Miercuri, 24 februarie 2021
Charlottesville, Virginia

Libby născu în cea de-a treizeci şi şasea săptămână de sarcină, după zece ore de travaliu. La scurt timp după ce ajunse la spital, fu consultată de o asistentă care declară fătul în prezentaţie pelviană, chemă un medic şi îi spuse să se pregătească pentru operaţie.

În toate scenariile pe care le luase în considerare pentru naştere, Libby nu se gândise niciodată că pruncul ar fi putut să stea în poziţie inversă. Ca să fie sinceră, nu ăsta era adevărul. Îşi imaginase zeci de probleme pe care ar fi putut să le aibă în sarcină, dar – nu-şi dădea seama din care motiv – „copil care nu poate să iasă din mine“ nu fusese pe lista ei.

Colton stătu lângă ea atunci când medicul scoase fetiţa din uter şi i-o dădu asistentei medicale.

Sadie McKenzie Reese, supranumită „Scumpete“, cântărea trei kilograme şi două sute de grame, iar când deschidea gura ca să plângă, scotea cel mai răsunător, şocant şi strident ţipăt pe care Libby s-ar fi aşteptat să-l audă ieşind dintr-o făptură atât de mică. Era, în acelaşi timp, şi cel mai simpatic.

Colton preluă copila înfăşată şi i-o dădu lui Libby, care îşi întoarse faţa către ea, dorindu-şi s-o poată ţine în braţe.

– Are toate degetele de la mâini şi de la picioare?

– Le are.

Fetiţa părea atât de mică în braţele lui Colton!

– Şi a făcut praf scorul Apgar, continuă el.

Ochii lui Libby se umplură de lacrimi. Trebuia ca micuţa să fie dură, ca să poată să ţină pasul cu fraţii ei mai mari.

– Nu peste mult timp, o să alerge în jurul neastâmpăraţilor ălora doi.

Libby şi Colton se căsătoriseră la Woodmont cu un an în urmă, în a doua zi de Crăciun, şi ţinuseră petrecerea în seră, înconjuraţi de familie. Îi avuseseră drept invitaţi pe Jeff, Sam, Ginger, Cameron şi Margaret. Din partea lui Libby veniseră Elaine, Ted şi, spre surprinderea ei, Lofton, care ajunsese cu câteva minute înaintea ceremoniei. Sierra fusese domnişoara de onoare a lui Libby, iar domnul Mancuso o condusese pe mireasă până la altar.

Colton o rugase luni bune pe Libby să-i primească cererea în căsătorie, dar Libby refuzase să-l ţină legat de ea, de teamă că avea să piardă sarcina. Era în cea de-a douăzeci şi opta săptămână în ziua în care spusese „Da“, şi, deşi ţinuse asta numai pentru ea, începuse să facă o mică listă de lucruri necesare în momentul venirii pe lume a copilului.

– Jeff şi Sam sperau să aibă un frăţior, spuse ea acum, studiind faţa rozie şi încreţită a fetiţei şi buzele ei cărnoase.

– O să treacă peste supărare şi o să-şi dea seama că există avantaje în a avea o soră.

Libby era entuziasmată că băieţii – băieţii ei – aveau să-şi vadă noua surioară. N-avea să uite niciodată sarcinile pe care le purtase în pântec şi pe care le pierduse, având grijă ca toată dragostea pe care le-o nutrise să se reverse acum asupra lui Sadie, Jeff şi Sam.

– Elaine şi mama sunt afară, îi spuse Colton. Elaine patrula în sus şi-n jos pe culoar atunci când eu am intrat în sala de aşteptare, în urmă cu o oră. Mama era tăcută, semn că îşi făcea griji.

Libby aranjă păturica fetiţei, îndesându-i-o mai bine în dreptul bărbiei.

– Trimite-le înăuntru, ca să le-o prezint pe micuţa lor Sadie.

În colecţia Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preţ*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viaţă perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înfloreşte liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua şansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*

Jojo Moyes, *Un bărbat şi o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete şi minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moştenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieţi secrete*
Jojo Moyes, *Eu, şi totuşi alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopţii*
Gill Paul, *Soţia secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete şi speranţe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*

Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viaţa pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbeşte-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele şapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soţia engleză*
Kate Quinn, *Reţeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanţă în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduţi*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetiţa pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*

Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viaţă*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al ţestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Şcoala Nopţii*
Deborah Harkness, *Cartea vieţii*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de graţie*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieţii*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*

Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeţia*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Şapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soţia pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respiraţie în doi*

Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopţii*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiţi*
Ellen Alpsten, *Ţarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei şi a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni şi Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*
Trish Doller, *În derivă*
Jojo Moyes, *Dans în arenă*
Santa Montefiore, *Farul cu secrete*

Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
Kristin Hannah, *Un moment magic*
Pam Jenoff, *Soţia diplomatului*
Emily Henry, *Două cărţi şi o vacanţă*
Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*
Eva Carter, *Inimă salvată*
Lucinda Riley, *Fata de pe stâncă*

În colecţia Buzz BOOKS
au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ţi-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiaţii*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony şi Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supravieţuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*

Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieţii mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioţii*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*
Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*
Tim Johnston, *Coborârea*
Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*
Matthew FitzSimmons, *Dispariţia*
Agatha Christie, *Casa strâmbă*
Agatha Christie, *Vinovat fără vină*
Agatha Christie, *Zece negri mititei*
A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*
Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*
Aimee Molloy, *O mamă perfectă*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soţia dintre noi*
Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morţii*
Donna Tartt, *Sticletele*

Linda La Plante, *Văduve*
Stefan Ahnhem, *Victimă fără chip*
Cynthia D'Aprix Sweeney, *Moştenirea*
L.S. Hilton, *Ultima*
Sarah Pinborough, *Prin ochii ei*
Alex Michaelides, *Pacienta tăcută*
Sarah Vaughan, *Anatomia unui scandal*
Agatha Christie, *Ucigaşul ABC*
Christine Mangan, *Necunoscuta din Tanger*
Shirley Jackson, *Casa bântuită*
Chloé Esposito, *Rea*
Stefan Ahnhem, *Al nouălea mormânt*
J.P. Delaney, *Crede-mă când mint*
Adrian McKinty, *Lanţul*
Peter Swanson, *O minciună perfectă*
Emily Gunnis, *Fetiţa din scrisoare*
Christopher Bollen, *Prietenie trădată*
Jean Hanff Korelitz, *Ar fi trebuit să ştii*
Bernard Cornwell, *Nebuni şi muritori*
Anonim, *Nume de cod: Kingfisher*
Ann Napolitano, *Dragă Edward*
Stefan Ahnhem, *Motivul X*
Daniel Silva, *Cealaltă femeie*

Peter Swanson, *Fata cu un ceas în loc de inimă*
Christy Lefteri, *Apicultorul din Alep*
Jeanine Cummins, *Pământ american*
Kate Elizabeth Russell, *Vanessa mea cea întunecată*
Megan Campisi, *Devoratoarea de păcate*
Sarah Pinborough, *Prietena mea de suflet*
Alex Marwood, *Micile ticăloase*
Daniel Silva, *Fata cea nouă*
Stefan Ahnhem, *X feluri de a muri*
Anders Roslund, *Trei zile*
Josh Malerman, *Malorie*
Jasper DeWitt, *Pacientul*
Affinity Konar, *Gemenele de la Auschwitz*
Lisa Jewell, *O viaţă regăsită*
Daphne du Maurier, *Rebecca*
Max Seeck, *Vânătoarea de vrăjitoare*
Jean Hanff Korelitz, *De la început*
John le Carré, *Pe serviciul adversarului*
Daphne du Maurier, *Verişoara mea Rachel*
Ashley Audrain, *Îndoiala*
John le Carré, *Omul nostru din Panama*
Patricia Highsmith, *Ape adânci*

J.P. Delaney, *Soţia perfectă*
Rumaan Alam, *Lasă lumea în urmă*
Sarah Vaughan, *Mici dezastre*
Ruth Druart, *În timp ce Parisul dormea*
Emily Gunnis, *Fetiţa pierdută*
Harriet Tyce, *Portocala sângerie*
Lisa Jewell, *Secrete întunecate*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Nu eşti singură*
Igor Bergler, *Biblia pierdută*